

Nữ Hoàng Tạo Mẫu Tóc

Contents

Nữ Hoàng Tạo Mẫu Tóc	2
1. Chương 1: Ngô Bảo Vương	2
2. Chương 2: Bánh Pizza	5
3. Chương 3: Chạm Trán Hair Stylist Nổi Danh	8
4. Chương 4: Beauty Salon Wob	13
5. Chương 5: Kết Quả Chung Cuộc	18
6. Chương 6: Giải Quyết Vấn Đề	21
7. Chương 7: Thợ Phụ	25
8. Chương 8: “lý Do Cô Trở Thành Hair Stylist Là Gì?”	29
9. Chương 9: Chuyên Gia Làm Nail Và “phù Thủy” Make Up	32
10. Chương 10: Hình Phạt	35
11. Chương 11: Con Gái, Ai Cũng Muốn Trở Nên Xinh Đẹp	41
12. Chương 12: Cô Người Mẫu Thô Ráp	46
13. Chương 13: Công Cuộc Thay Đổi Bản Thân	50
14. Chương 14: Sát Nút	54
15. Chương 15: Sự Cố	58
16. Chương 16: Giấc Mơ Sàn Diễn	61
17. Chương 17: Thành Viên Mới Trong Nhà	64
18. Chương 18: Cô Bé Sợ Kéo Cắt Tóc	68
19. Chương 19: Sa Cơ Thất Thế	72
20. Chương 20: Đằng Sau Mỗi Mái Tóc, Đều Có Một Câu Chuyện...	77
21. Chương 21: Rắc Rối Ở Thị Trấn Mương	80
22. Chương 22: Thiên Tài Cắt Tóc	86
23. Chương 23: Tiểu Thư Mất Tích	90
24. Chương 24: Lời Đồn	94
25. Chương 25: Tình Yêu Hình Tam Giác	99
26. Chương 26: Sự Thật Hé Lộ	104
27. Chương 27: Cô Dâu Hạnh Phúc Nhất	109
28. Chương 28: “đã Luôn Có Một Người Rất Yêu Anh”	112
29. Chương 29: Tầm Ngắm	116
30. Chương 30: Ra Đi	121
31. Chương 31: Tình Đầu	125
32. Chương 32: Sinh Nhật	130
33. Chương 33: Xung Đột	135
34. Chương 34: Bất Cốc	141
35. Chương 35: Cuộc Thi Làm Đẹp	146
36. Chương 36: Cây Cổ Thụ	151
37. Chương 37: Tai Nạn	155
38. Chương 38: Tài Năng Và Hạnh Phúc	160
39. Chương 39: Tài Hoa Bạc Mệnh	165
40. Chương 40: Bí Mật Của Tú Uyên	169
41. Chương 41: Trở Về	174

Nữ Hoàng Tạo Mẫu Tóc

Giới thiệu

Thể loại: tình cảm hiện đại, giới làm đẹp, chuyên ngành tạo mẫu tóc Số chương: 42 (Full) Cô là Ngô Bảo Vương, chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-tao-mau-toc>

1. Chương 1: Ngô Bảo Vương

Flashback.

Một đêm mưa tầm tã. Làn nước trắng xóa lạnh ngắt tuôn ồ ạt xuống mọi thứ không chút thương tiếc. Trên con đường quốc lộ, chiếc xe hơi Toyota màu xám lao đi với vận tốc khá nhanh. Đường như cô gái trẻ điều khiển chiếc xe hơi này đang chạy đua với thời gian để tìm kiếm thứ gì rất quan trọng, bởi ánh mắt cô đầy lo lắng lẫn mong mỏi khi liên tục hướng ra bên ngoài kính xe bị bao phủ bởi màn mưa xối xả. Mặc dù không thấy gì nhưng cô vẫn nhìn, hy vọng có thể bắt gặp hình dáng nhỏ bé thân quen. Nhưng chỉ có mưa và đêm tối bao phủ. Ra khỏi quốc lộ, tắt xe vào một bên đường, cô thở ra gục đầu xuống vô lăng. Có tiếng ngáy khe khẽ vang lên bên cạnh. Cô ngẩng mặt, nhìn qua. Đứa con gái nhỏ đang nhắm mắt ngủ ngon lành. Kéo nhẹ áo khoác đắp lên người nó xong cô gái trẻ tiếp tục cuộc kiếm tìm. Cô lái chiếc xe ra đường... May thay, đến một khúc ngoặt, cô mừng rỡ khi phản chiếu trong đáy mắt là bóng dáng nhỏ bé ướt nhem đang lê từng bước nặng nhọc qua từng ngôi nhà say giấc. Cô hạ kính xe xuống, toan cất tiếng gọi thì đột nhiên, con mèo hoang to lớn phóng ra ngay đầu xe làm cô giật mình đạp thắng đồng thời bẻ tay lái. Cú thắng gấp khiến bánh xe bị trượt và cả chiếc xe nghiêng sang bên, đổ rầm.

Tai nạn bất ngờ diễn ra. Những bóng xe thưa thớt lưu thông trên đường mau chóng ngừng lại. Âm thanh ồn ào huyền ảo xen lẫn trong tiếng mưa nặng hạt. Cách đó không xa, bóng dáng nhỏ bé ban nãy nhìn về phía đám đông ồn ào. Đôi mắt đang mệt mỏi mở to bắn thần bởi nhận ra chiếc xe hơi màu xám thân quen...

Xe cấp cứu chạy đến.

Người ta đưa được đứa con gái ra khỏi xe, vết thương ngay vai cô bé không ngừng chảy máu. Còn người mẹ, chính là cô gái trẻ, do cú va đập mạnh ở đầu đã chết ngay trong xe.

Tai nạn thương tâm đó vô tình cướp đi một tài năng xuất chúng trong giới làm đẹp – “Queen of Hair stylist” Jessica Phạm.

End Flashback.

Ngô Bảo Vương mở bừng mắt. Một khoảng tối đổ ập xuống cái nhìn bản thân và sợ hãi. Cơ thể ướt đầm mồ hôi, chốc chốc lại run lên từng hồi, cô thở gấp gấp như bị lấy mất oxy xung quanh. Phải mất mấy phút sau, cô mới biết mình đang nằm trong phòng chứ không phải tại nơi diễn ra tai nạn kinh hoàng mười năm trước. Đôi mắt dịu lại, giờ đây lại ánh lên niềm tiếc thương vô hạn, có cảm tưởng chẳng thứ gì tát cạn được nỗi đau buồn đó. Chậm rãi ngồi dậy, Bảo Vương lau mồ hôi bịn rịn trên trán, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường. Mới hơn 4h30 sáng. Co hai chân lên, gục mặt xuống đầu gối, cô cần tịnh tâm lại.

Bảo Vương từng là một cô chủ nhỏ trong ngôi biệt thự rộng lớn. Bố cô là giám đốc Beauty Salon nổi tiếng trong giới làm đẹp cả nước WOB – World Of Beautification – Thế giới làm đẹp. Mẹ cô, hair stylist xuất sắc, là người gây dựng lên WOB danh tiếng. Và còn Tú Uyên, em gái nhỏ hơn cô một tuổi rất đáng yêu. Tuổi thơ của Bảo Vương mang những gam màu hạnh phúc. Nhưng tất cả biến mất vào cái ngày định mệnh tàn khốc: khi Tú Uyên phải mang vết sẹo ngay vai không bao giờ biến mất và người mẹ yêu dấu ra đi mãi mãi,

Bảo Vương bị bố đưa đi rời khỏi ngôi biệt thự, đến ở trong ngôi nhà nhỏ tách biệt. Quản gia Kim theo lệnh ông chủ, đến đây chăm sóc cô.

Theo năm tháng, Bảo Vương dần quen với cuộc sống mới. Cứ cách một tuần, Tú Uyên đến thăm chị. Thỉnh thoảng, Bảo Vương về lại nhà thăm bố nhưng nhận lại chỉ là đôi mắt lạnh lùng và thái độ lãnh đạm từ ông. Cứ như thế, cô không còn muốn trở về nữa. Sự vắng bóng của Bảo Vương trong ngôi biệt thự rộng lớn qua nhiều năm khiến mọi người dường như quên mất vị giám đốc WOB ấy từng có một cô con gái khác ngoài Tú Uyên. Dẫu quản gia Kim luôn nhận tiền chu cấp mỗi tháng từ ông chủ nhưng Bảo Vương vẫn đi làm thêm.

Trước đây, mẹ Bảo Vương – Jessica Phạm, từng sống tại ngôi nhà này và cũng được quản gia Kim nuôi dưỡng. Ông vốn là bạn lâu năm của ông bà ngoại Bảo Vương. Vì thế, trong ngôi nhà nhỏ cô đang sống có rất nhiều đồ nghề của hair stylist. Nhờ vậy, cô có thể tiếp tục rèn luyện kỹ năng, sống với ước mơ trở thành một hair stylist thực thụ như mẹ. Được mẹ chỉ dạy kỹ càng khi còn nhỏ cùng năng khiếu trời cho và sự nỗ lực không ngừng, giờ đây Bảo Vương đã là một hair stylist nghiệp dư với trình độ kỹ thuật rất tốt.

Trở về thực tại, sau khi đã bình tâm lại, Bảo Vương khoác áo vào, rời khỏi phòng ngủ. Những lúc như vậy, chỉ có một nơi mới khiến cô quên đi các cảm xúc tồi tệ đang bóp nghẹt chính mình. Đi qua dãy hành lang dài vắng vẻ trong ngôi nhà gỗ nhỏ, trông bóng dáng Bảo Vương thật lạnh lẽ. Gương mặt trầm buồn, nổi u ất cứ bướng bình bắm mãi trên từng sợi tóc ngắn màu nâu đen. Vết thương lòng trong quá khứ đã đánh cắp những cảm xúc vui vẻ hạnh phúc của cô.

Dừng lại trước cửa một căn phòng, Bảo Vương đưa đôi mắt với cái nhìn rời rạc lên tấm bảng hình chữ nhật, từng nét chữ đen chân phương hiện rõ: Phòng Hair Cut. Hành động xê dịch cánh cửa nhanh chóng dứt khoát, chứng tỏ Bảo Vương không hề lưỡng lự trước việc bước vào bên trong cái nơi lạ lẫm này. Đưa tay bật công tắc điện, chiếc đèn huỳnh quang lười nhác chớp chớp vài cái rồi ánh sáng vàng vọt bừng mở, cô nhìn hết lượt căn phòng bừa bộn nhưng bừa bộn theo kiểu có trật tự: phòng của hair stylist, luôn đầy đủ các dụng cụ để hành nghề.

Bảo Vương đến bên bàn, đưa tay lấy túi bao da đựng đồ nghề buộc ngay bên hông phải bằng dây đeo thắt lưng. Lướt mắt sơ qua các dụng cụ, Bảo Vương nhanh nhẹn lấy kéo cắt tóc và kéo tỉa, lược cắt và lược chải. Tất cả đều được bỏ vào túi bao da gọn gàng. Toan quay lưng thì cô dừng lại, vì suýt quên mất một việc. Mau chóng, Bảo Vương với tay lấy chiếc headphone nằm trên giá để. Cô bé hair stylist này có một thói quen kỳ lạ: luôn nghe nhạc trong lúc cắt tóc.

Nhẹ nhàng đeo headphone lên tai, Bảo Vương mở bài hát Nhật ưa thích của mình: Gekkouka do nhóm Janne Da Arc trình bày. Khi những ca từ quen thuộc ngân vang bên tai thì cũng là lúc cô bắt đầu công việc. Vuốt nhẹ mái tóc giả trên đầu manocanh, Bảo Vương mở túi đựng bao da, lấy chiếc kéo cắt làm bằng thép không gỉ VG1 chuyên dùng của Nhật. Quay quay kéo, Bảo Vương bắt đầu thực hiện kiểu cắt Zigzag, còn gọi là Point cut. Tay phải cô cắt thoăn thoắt, chiếc kéo chuyển động với vận tốc cực nhanh. Hai lưỡi kéo đánh tách vào nhau tạo nên âm thanh “xoẹt xoẹt” thật êm tai và đều. Những sợi tóc đã cắt thực hiện cú rơi không trọng lượng xuống nền sàn. Chưa đầy mười phút, cô đã hoàn thành xong.

Có tiếng gõ cửa. Bảo Vương xoay qua, mặt hướng về phía cửa phòng chờ xem ai sắp bước vào. Cánh cửa gỗ chậm chạp mở, một ông cụ ngoài sáu mươi, gương mặt phúc hậu, trên người khoác bộ Âu phục bước vào. Đó là quản gia Kim, người nuôi dưỡng Jessica Phạm và là người đang sống cùng Bảo Vương.

“Trời còn chưa sáng mà cô hai cắt tóc sớm thế?”

“Xin lỗi lại làm bác thức giấc.” – Bảo Vương tháo headphone xuống, gương mặt trở nên thân thiện hơn, không lảng lẽ u ất – “Cháu không ngủ được.”

Lắng nghe câu trả lời thấp dần từ Bảo Vương, quản gia Kim lặng im. Đôi mắt đằng sau cặp kính lão ánh lên niềm thương cảm lẫn thấu hiểu. Ông biết rõ lý do mất ngủ của cô chủ luôn mang bên mình nỗi buồn bã.

“Khi nào đói, cô hai xuống nhà dùng bữa.”

Mỉm cười, quản gia Kim rời khỏi phòng. Còn lại một mình, Bảo Vương thu ánh mắt trở lại mái tóc manocanh cắt dở khi nãy, lại kéo chiếc headphone lên. Bên tai cô, ngoài âm thanh “xoẹt xoẹt” của lưỡi kéo, âm thanh

của bài hát còn có tiếng thời gian chậm chạp trôi và tiếng trách mắng của bố năm đó.

“Nếu không vì sự cứng đầu của mày thì Jessica đã không chết!”

... Kết thúc bài hát thứ mười Bolero, Bảo Vương đã hoàn thành xong gần mười lăm manocanh cắt tỉa. Bên ngoài cửa sổ, màn đêm bao phủ lên cảnh vật dần dần biến mất. Trời đã sáng. Đồng hồ điểm 6h30. Cô cắt liên tục gần một tiếng. Bảo Vương lau chùi kéo và lược xong thì cắt đồ nghề vào túi bao da. Cô không quên dọn dẹp móng tóc đã cắt đang nằm vung vãi dưới sàn. Với một hair stylist thực sự, việc vệ sinh đồ nghề và chỗ làm việc của mình là điều rất quan trọng không thể lơ là. Đúng lúc, cửa phòng bật mở lần thứ hai, lần này không có ông quản gia hay bà giúp việc nào cả, mà là Tú Uyên, em gái Bảo Vương.

“Ồ la la ~ Chị yêu ơi!” – Tú Uyên chạy ào vào phòng ôm chị, hôn hờ gọi.

Bị Tú Uyên ôm chặt từ phía sau, Bảo Vương thở dài lắc đầu. Tính tình hai chị em khác nhau một trời một vực. Người thì suốt ngày đùa giỡn, miệng nói không ngừng và ai nấy đều yêu mến. Còn người kia thì cứ mơ màng như ở cõi nào, ít nói ít cười khiến ai cũng thấy khó gần. Nhưng kỳ lạ là, hai thế giới tưởng chừng quá khác biệt đó lại vô cùng hoà hợp.

“Chị này, làm tóc cho em nha! Đi mà!”

Trước thái độ vờ vĩnh không ngừng từ Tú Uyên, Bảo Vương chậm rãi kéo ghế ra cốt muốn bảo em gái hãy ngồi xuống. Nhanh chóng hiểu ý, Tú Uyên hôn hờ nhảy phốc lên chiếc ghế cắt tóc: “Chị sẽ làm kiểu gì cho em vậy?”

“Ừm, có lẽ là tóc búi teen kiểu Hàn Quốc.”

Mắt Tú Uyên sáng hẳn lên khi nghe hai từ Hàn Quốc. Cô ngồi yên, vẻ mặt vừa phấn khởi vừa hồi hộp chờ đợi điều kì diệu từ tay chị gái tài năng.

Bảo Vương chải nhẹ nhàng mái tóc quăn gọn sóng dài qua vai của Tú Uyên. Gôm tóc qua một bên vai, cô thất bím lỏng tay. Thất xong, cô gấp đuôi tóc rồi dùng dây thun buộc lại, búi lộn đuôi tóc vào bên trong. Vì mái tóc Tú Uyên được uốn quăn nhẹ nhàng nên đuôi tóc xoà ra trông mềm mại. Ngắm nhìn mái tóc mình trong gương, Tú Uyên thốt lên: “Nhanh quá! Dễ thương lắm chị ơi!”

Bảo Vương xịt một lớp keo lên tóc em để giữ nếp: “Gương mặt em tròn, lại để mái xéo, rất hợp làm những kiểu tóc búi như vậy. Xong rồi đấy, công chúa.”

Tú Uyên cười ngất ngư khi nghe chị gái gọi giấu mình bằng từ công chúa.

Làm tóc cho Tú Uyên xong, giờ đến lượt mình, Bảo Vương lấy lược ra. Cô có gương mặt trái xoan, gương mặt hoàn hảo nhất đối với các kiểu tóc. Vì cá tính mạnh nên cô chọn cho mình kiểu tóc bob ngắn đánh rối và sậy phồng, phần đuôi tóc cúp vào trong, cộng thêm mái xéo nữa là hoàn chỉnh.

Quan sát đôi tay Bảo Vương làm nhanh thoăn thoắt, Tú Uyên thở ra sầm sẫm: “Giá mà chị chịu làm việc ở WOB.”

Cầm lược chải theo từng lọn cong của tóc, Bảo Vương không đáp lời em gái. Tú Uyên dựng thẳng người lên trên ghế, kiểu như sắp nói đến một điều rất thú vị:

“Sắp tới, WOB tổ chức cuộc thi tuyển để tìm ra hair stylist trẻ tuổi tài năng, ai được trúng tuyển sẽ có cơ hội trở thành hair stylist chính thức của salon.”

Về như Bảo Vương không mấy bận tâm về cuộc thi tuyển của WOB.

“Chị thấy sao? Vào WOB làm nha chị!” – Tú Uyên nài nỉ.

“Chuyện đó chị sẽ suy nghĩ sau. Em cũng biết, bố không muốn thấy mặt chị.”

Khẽ thở dài, Tú Uyên xụ mặt. Bảo Vương nói đúng, Tú Uyên là người hiểu rõ nhất mối mâu thuẫn gay gắt giữa chị gái và bố. Sẽ không phải là gợi ý tốt nếu Bảo Vương vào WOB làm việc. Đang rầu rĩ thì Tú Uyên chợt hôn hờ:

“Chị biết chị Trịnh Ngân không?”

“Trịnh Ngân? Hàng xóm mới dọn về gần nhà ư?”

Đôi mắt Tú Uyên dần ra hết mức có thể bởi vừa nghe một câu kinh thiên:

“Trời ơi! Chị Trịnh Ngân mà chị cũng không biết sao?”

“Chị không có thói quen quan sát hàng xóm mới.”

“Chị Trịnh Ngân là một tài năng hiếm có trong giới hair stylist. Chị ấy mới hai mươi hai, hiện đang làm việc cho WOB. Bố rất coi trọng chị ấy.”

Cuối cùng, Bảo Vương cũng hoàn tất xong việc chải tóc. Cất chiếc lược vào túi, cô xoay qua nhìn em gái mang về mặt ngưỡng mộ cô gái tên Trịnh Ngân, lặp lại:

“Một tài năng trong giới hair stylist? Hai mươi hai tuổi? Chắc là giỏi lắm.”

“Tất nhiên rồi! Các bài báo hair stylist đều nhắc đến cái tên Trịnh Ngân này. Hôm nay ở hội trường Laza Maxi, có tổ chức show làm đẹp của chị Trịnh Ngân do WOB tài trợ. Nếu chị muốn thì chúng ta cùng đến đó.”

Trái với sự chờ đợi đầy háo hức của em gái, Bảo Vương lắc đầu trả lời:

“Hôm nay chị phải đi làm thêm.”

“Chán như con gián. Lắm khi chị còn bận hơn cả em nữa.”

Trông Tú Uyên giận dữ như trẻ con, Bảo Vương cười nhẹ. Tú Uyên là người mẫu của WOB, còn cô chỉ là một con bé suốt ngày phải làm công việc bán thời gian kiếm tiền, thời gian đâu mà rảnh rỗi chơi bời. Bỗng, chuông điện thoại reo. Bảo Vương nhìn vào màn hình, cuộc gọi từ bà chủ sạp quần áo nơi cô đang làm thêm. Và vẻ như ông Trời muốn giúp Tú Uyên khi bà chủ nói rằng Bảo Vương không có ca làm việc ngày hôm nay tuy nhiên bà yêu cầu cô mang thùng hàng mới đến Laza Maxi cho nhóm bán số tám. Khi tắt máy, Bảo Vương bắt gặp nụ cười gian xảo của Tú Uyên. Cô thở ra thật mạnh.

Hair stylist: Thợ cắt tóc

Hair Cut: Phòng cắt tóc

2. Chương 2: Bánh Pizza

... Hội trường Laza Maxi, nơi diễn ra show cắt tóc làm đẹp của Trịnh Ngân, kệt cứng người. Phần lớn là các cô gái độ tuổi từ mười bảy đến ba mươi. Mặt ai cũng hào hứng và hồi hộp như thể đang dự một buổi tiệc hoàng gia cực kỳ hoành tráng. Người đứng người ngồi, nói chuyện xôn xao. Đám đông chen lấn xô đẩy nhau hết muốn tranh giành chiếc vé được Trịnh Ngân cắt tóc. Ghế ngồi không đủ, phân nửa người ở hội trường phải đứng, ấy vậy họ chẳng hề kêu ca than thở mà vẫn kiên nhẫn đứng xem với dáng vẻ hớn hờ.

Hai hàng ghế đầu tiên hoàn toàn kín chỗ bởi những vị khách mời quan trọng là những hair stylist nổi tiếng trong nước, nhà quay phim, nhà báo, thợ chụp ảnh, nhà tài trợ WOB và những giám đốc của các hãng mỹ phẩm lớn... Tất cả các ánh mắt đều dồn về phía khán đài, nơi cô gái trẻ có mái tóc uốn sóng lượn dài qua lưng, gương mặt khá già dặn, mắt nhìn chăm chú và đôi tay thoăn thoắt đang tạo kiểu tóc cho cô người mẫu. Đó cũng chính là nhân vật chính của show làm đẹp hôm nay – Trịnh Ngân, tài năng trẻ trong giới hair stylist. Bên cạnh, một số cô người mẫu vừa mới được làm tóc xong. Các nhà báo, thợ chụp ảnh đua nhau chụp hình liên hồi. Vô số các ánh flash loé lên không ngừng. Tuy show làm đẹp này không quá lớn nhưng quy mô chẳng thua gì một show trình diễn có tiếng ở nước ngoài. Điều đó cho thấy sự chuyên nghiệp của salon WOB. Về phía Trịnh Ngân, cô không hề bị tác động trước những điều diễn ra xung quanh, từ những tia flash chói lóa, âm thanh ồn ào, lời bình luận xì xầm nhỏ có lớn có, hay tiếng nói chát chúa của tên MC

gần đó. Cô vẫn hết sức điềm tĩnh, bàn tay tài năng làm với tốc độ nhanh lắt chuẩn xác đến khó tin. Đường như, Trịnh Ngân đang khẳng định tài năng của mình trước các bậc tiền bối danh tiếng trong giới làm đẹp.

Giữa đám đông đang xôn xao hò hét là hai chị em Bảo Vương. Sau khi giao hàng xong, Bảo Vương đã bị Tú Uyên kéo vào đây. Giờ thì họ gặp chút khó khăn trước việc bị chen lấn xô đẩy quá trớn từ những người xung quanh. Đến nỗi, Tú Uyên suýt té nhào do một thằng to béo cứ dùng cánh tay đẩy cô sang bên phải. Khó khăn lắm, hai chị em mới tìm được một chỗ đứng có thể xem là tạm ổn. Phát ra một tiếng thở nhẹ nhõm, Tú Uyên lau mồ hôi bịn rịn trên trán, nói chằng ra hơi: “Phù! Thật kinh dị! Xô đẩy đến khiếp! Chị không sao chứ?”

Bảo Vương gật đầu thờ ơ, có cảm tưởng cô không hề bị tác động bởi cảnh chen lấn man rợ này giờ. Đưa mắt nhìn sơ qua hàng ghế đầu tiên dành cho nhà tài trợ, Tú Uyên liền kêu khê khi thấy tấm bảng đề từ WOB:

“Chị, quản lý WOB đây. Sáng em nghe quản gia Kim bảo bố có chuyến công tác xa. Chắc bố yêu cầu quản lý thay mình tổ chức show trình diễn này. Bố rất coi trọng chị Trịnh Ngân. Ghen tị quá!”

Lắng nghe từng lời xuýt xoa của em gái, đôi mắt mơ màng của Bảo Vương hết nhìn vị quản lý WOB đang ngồi xem chăm chú rồi lại chuyển hướng lên khán đài, nơi Trịnh Ngân sắp hoàn thành kiệt tác tiếp theo của mình. Cái nhìn từ Bảo Vương như không hề rời khỏi những động tác của người được mệnh danh là “tài năng hiếm có”. Các kiểu tóc Trịnh Ngân tạo ra đều rất công phu, đòi hỏi sự tỉ mỉ và khéo léo cao. Quan sát một lượt những người mẫu tóc, Bảo Vương thở ra với ý nghĩ: “Cô chị Trịnh Ngân này tay nghề tốt nhưng lại rất thích sự cầu kỳ phức tạp, thuộc tuýp người coi trọng hình thức bên ngoài.” Bảo Vương thì ngược lại, thích những kiểu tóc đơn giản bởi mẹ cô từng tâm niệm rằng: Một nhà tạo mẫu tóc giỏi là người có thể làm ra những kiểu tóc đơn giản nhưng vẫn đẹp.

Tiếng hét bất ngờ của tên MC trên khán đài làm Bảo Vương thoát khỏi những dòng suy nghĩ mông lung. Hóa ra là Trịnh Ngân đã hoàn tất mẫu tóc búi cuối cùng của mình. Khán giả vỗ tay hò reo ầm ĩ khi cô người mẫu mỉm cười rạng rỡ đứng dậy, xoay một vòng để mọi người ngắm kiểu tóc mới. Nhà báo và thợ chụp ảnh lại tiếp tục tranh nhau “phóng” tia flash. Sau bài tung hô tài năng thái quá từ tên MC, Trịnh Ngân đón lấy micro, nói thật rõ:

“Trịnh Ngân thật sự rất cảm ơn lòng nhiệt tình của các bạn. Trời nắng, hội trường lại không đủ chỗ, nhưng các bạn vẫn kiên nhẫn đứng nhìn Trịnh Ngân làm tóc, điều đó khiến Trịnh Ngân vô cùng xúc động. Ôm hôn mọi người!”

Giọng nói thân thiện ấm áp cùng hành động đưa tay hôn gió của Trịnh Ngân khiến cả hội trường dậy sóng bởi hàng ngàn âm thanh reo hò. Vô số lời khen tạo thành làn sóng hâm mộ khuấy động hội trường lớn Laza Maxi.

Tú Uyên áp hai bàn tay vào mặt, đôi mắt hiện rõ sự ngưỡng mộ không hề nhỏ đối với Trịnh Ngân. Cô bé này cứ xuýt xoa mãi: “Chị ấy tuyệt quá!” Bên cạnh, Bảo Vương vẫn với dáng vẻ không bận tâm gì, đôi mắt mơ màng. Cô chỉ cảm thấy cái màn ngưỡng mộ ở hội trường Laza hơi quá lố.

“Để đáp lại tình cảm của các bạn, Trịnh Ngân dành ra nửa tiếng cuối cùng của show làm đẹp này chỉ cho các bạn vài kiểu tóc nên làm cho xuân năm nay nhé.”

Đám đông hâm mộ lại hét lên tiếp. Không quá lâu sau, màn trình diễn cuối cùng của Trịnh Ngân bắt đầu. Cô người mẫu ngồi vào vị trí. Cầm lược chải nhẹ nhàng mái tóc dài của người mẫu, Trịnh Ngân nói qua micro mini được gắn trên cổ áo:

“Đối với những bạn tóc dài đuôi thẳng thì có thể tết tóc mái rồi buộc lệch tóc sang một bên vai. Còn những bạn tóc lờ thì nên uốn lượn sóng nhẹ, rẽ ngôi và nhuộm highlight sẽ rất cá tính. Với tóc ngắn, các bạn nên làm kiểu đầu bob. Vấn đề tóc tém, các bạn hãy để mái xéo rồi tết tóc mái sẽ rất lạ...”

Trong khi Tú Uyên chăm chú nhìn Trịnh Ngân vừa làm tóc vừa nói không ngừng thì Bảo Vương bắt đầu thấy đói bụng. Đến nỗi, cô nghe rõ tiếng kêu khê “rột rột”. Nhắc mới nhớ, sáng nay ra khỏi nhà, cô chưa kịp nhét thứ gì vào bao tử. Chợt, Bảo Vương ngửi được mùi bánh pizza thoang thoảng đâu đó trong đám đông. Quay qua quay lại, cô đang tìm xem mùi pizza phát ra từ nơi nào. Đôi mắt Bảo Vương hơi sáng lên khi bắt gặp gần cuối đám đông có hai anh chàng giao bánh pizza đang đứng nói chuyện với nhau. Một

người tóc Mullet vàng choé, đuôi tóc dài dài phủ ót, một người tóc đen mượt kiểu tia layer ngắn. Họ mặc áo thun có dòng chữ Pizza Faximum. Vẻ như cả hai đang thiếu khách. Không nghĩ ngợi nhiều, Bảo Vương rời khỏi chỗ mà chẳng nói lời nào với em gái.

Quả thật, hai anh chàng giao pizza đang thiếu khách. Tháo mũ lưỡi trai không chớp xuống, anh chàng tóc Mullet thở hắt:

“Cứ tưởng đến đây sẽ bán được một vỏ lớn nào ngờ còn ế hơn ngoài kia. Chán quá phải không Trần Thoại?”

Đối diện, anh chàng tên Trần Thoại có gương mặt hơi tròn và cute, cực kỳ hợp với kiểu tóc tia layer ngắn, ngay vành tai trái có một chiếc khoen bạc lấp lánh và những điều này hoàn toàn trái ngược với vẻ trầm tính đang mang, gật đầu:

“Thôi đừng phàn nàn nữa, chúng ta còn mười mấy hộp pizza phải bán xong trước ba giờ. Quốc Sơn, cậu lo bên đó. Còn mình lo bên này.”

Quốc Sơn chán chường đội mũ lưỡi trai không chớp lên tóc, cầm ba hộp bánh pizza đi về phía nọ. Dõi theo bóng dáng uể oải của cậu bạn, Trần Thoại nghĩ đến cảnh cả hai sắp bị ông chủ mắng cho một trận nếu trước ba giờ vẫn không bán hết số bánh theo quy định. Kéo mũ lưỡi trai lại, anh đưa mắt nhìn xung quanh xem thử có thể mời mọc được ai mua vài hộp pizza.

Chưa đầy hai phút thì một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Trần Thoại. Nghĩ là ai đó muốn mua pizza nên anh mau chóng quay qua. Trước mặt Trần Thoại là một cô gái trạc hai mươi, mái tóc bob ngắn với kiểu đánh rối sấy phồng cúp đuôi trông cá tính. Trên vai cô, có chiếc headphone màu đen, vẻ như đây là dân rất cuồng nhạc. Nhưng thứ khiến Trần Thoại chú ý cũng như điều đặc biệt nơi cô gái này chính là sự trầm tính bao phủ lên mọi đường nét của gương mặt, đôi mắt mơ mơ màng màng hệt hồn đang lạc ở tận. Hiển nhiên, đó là Bảo Vương. Trong lúc đối phương vẫn còn đang quan sát mình, cô đưa mắt nhìn chằm chằm hai hộp bánh pizza trên tay anh, hỏi khẽ: “Bao nhiêu một cái?”

Chất giọng nhẹ tênh của Bảo Vương khiến Trần Thoại trở về thực tại. Anh kéo chiếc mũ lưỡi trai ngay ngắn lại, chậm rãi sửa giọng: “Cô mua pizza cỡ nhỏ...”

Câu báo giá pizza của Trần Thoại bất ngờ bị cắt ngang khi Bảo Vương bị người ở phía sau đẩy mạnh do cảnh chen lấn quá mức. Hậu quả, Bảo Vương ngã nhào vào người Trần Thoại. RẦM! Âm thanh từ sự va chạm, từ cú ngã và của đồ vật rớt vang lên khá lớn. Trong khi mọi người vẫn nhón nháo thì phía cuối hàng là cảnh hai người nằm đè lên nhau, hộp pizza bên cạnh bị móp sau cú rơi đột ngột.

Lưng đau nhói vì ngã mạnh, Trần Thoại nhắm mắt đồng thời chống hai khuỷu tay xuống đất để đỡ người dậy. Cảm giác có gì nặng nặng phía trước ngực, anh đảo mắt nhìn lại thì thấy Bảo Vương đang nằm đè lên mình. Khẽ thở dài, Trần Thoại đặt tay lên vai Bảo Vương lay lay. Bị đánh thức, Bảo Vương bấy giờ mới mở mắt ra, ngồi dậy. Đói bụng khiến đầu óc cô mơ màng.

“Cô không sao chứ?” – Trần Thoại hỏi vì thấy đối phương dụi mắt liên tục.

“Tôi ổn. Xin lỗi, có người đẩy tôi.”

Đứng dậy, anh vừa phủi quần áo vừa bảo: “Tôi biết cô bị đẩy. Để tôi giúp cô.”

Thấy Trần Thoại đưa tay ra có ý muốn đỡ mình, Bảo Vương cũng không ngần ngại nắm tay anh, chậm chạp đứng lên. Và trong khoảnh khắc hai mái đầu của hai người kề sát nhau, Bảo Vương vô tình lướt mắt sang mái tóc đen của Trần Thoại. Cô dễ dàng nhận ra đây là kiểu tóc tia layer ngắn xếp tầng, hợp với những chàng trai có gương mặt baby, vừa cá tính vừa lãng tử. Nó khiến cô hơi chú ý. Ở chỗ, tuy là con trai nhưng tóc anh chàng giao pizza ấy rất mượt và mềm mại. Từng sợi tóc không hề cứng, trái lại tạo cảm giác bồng bênh, khiến người đối diện thấy một sự thoải mái lạ lùng. Nhưng Bảo Vương chưa kịp quan sát kỹ đường cắt của từng sợi tóc thì Trần Thoại đã rời ra xa.

“Hai hộp pizza móp hết rồi, bánh bị gãy. Cô chờ tôi đi lấy hộp khác.”

Trần Thoại toan quay lưng rời khỏi thì Bảo Vương kéo tay áo anh giữ lại, nói:

”Không sao. Chỉ cần bánh chưa rớt xuống đất là được. Tôi mua hai cái này.”

Mỗi cái 72 ngàn, tổng cộng 144. Đây, trả anh.”

Bảo Vương cứ thế cầm lấy hai hộp pizza bị móp méo đồng thời đưa tiền cho anh chàng rồi bỏ đi. Về phía Trần Thoại, cầm những tờ tiền trong vài giây thì liền nhìn theo bóng dáng Bảo Vương, hỏi lớn: “Sao cô biết mỗi hộp 72 ngàn?”

“Trên hộp có in giá tiền. Bán tốt nhé.” – Bảo Vương không xoay lưng lại mà chỉ vẫy vẫy tay nói vọng ra sau rồi lấy bánh ăn tiếp.

Ngẩn người chốc lát, Trần Thoại tự dưng cười cười. Đúng là ngớ ngẩn, sao lại quên mất trên mỗi hộp pizza đều in giá sẵn. Dầu đám đông kẹt cứng người nhưng Trần Thoại vẫn nhìn rõ tấm lưng áo của Bảo Vương. Quả là một cô gái kỳ lạ. Rất nhanh, đôi mắt anh hướng xuống bên hông phải của cô và thấy túi bao da đựng kéo. Trần Thoại liền nhủ mày, nghĩ thầm: “Một hair stylist?!”

Trông bóng dáng chị gái đang lách người qua đám đông, tay cầm hai hộp pizza còn miệng nhai nhóp nhép thì Tú Uyên lập tức bặm môi tròn mắt:

“Chị đi đâu này giờ vậy? Làm em lo quá. Cứ ngỡ chị bị lạc ở đâu rồi.”

Nói xong, Tú Uyên thấy Bảo Vương dường như chẳng quan tâm đến lời mình, vẫn tiếp tục ăn bánh. Tức tối, cô đánh một phát thật kêu vào lưng chị. Bảo Vương chẳng hề kêu đau dẫu sức đánh của em gái không nhẹ chút nào. Cô liên tục ăn bánh, cái nhìn cứ thờ ơ lãnh đạm.

... Show làm đẹp đỉnh đám của Trịnh Ngân kết thúc. Trong dòng người lần lượt ra về, Tú Uyên đang lồi Bảo Vương ra sân sau hội trường. Lý do là cô không dám đi vệ sinh một mình bởi nghe đồn có người tự tử ở đây. Trong lúc đứng chờ em gái, Bảo Vương chợt nghe có tiếng khóc trẻ con vang lên. Ngoài ra còn có thêm vài âm thanh xì xầm khá nhỏ. Vốn chẳng phải người thích lo chuyện bao đồng nhưng vì Bảo Vương thấy ngay lùm cây phía xa, bóng dáng một bé gái đứng khóc. Nhích vài bước chân lên phía trước, cô quan sát sự việc đang diễn ra ở dưới gốc Cây cổ thụ. Cô bé nọ tầm mười tuổi, bị ai đó cắt hư mái tóc, những sợi tóc ngắn dài lộn xộn phủ loà xoà xuống bờ vai run nhẹ. Và người đứng đối diện, không ai xa lạ, Trịnh Ngân cùng bốn cô gái khác. Họ nói với nhau vẻ căng thẳng. Bắt đầu tò mò, Bảo Vương tiến lại gần hơn để nghe rõ cuộc đối thoại.

“Chị... chị ơi... hức hức...” – Cô bé mười tuổi meo meo, nói đứt quãng – “Bạn em lấy kéo cắt tóc em... Chị cắt lại mái tóc... giúp em đi ạ... hức hức...”

Bảo Vương thấy gương mặt Trịnh Ngân không chút cảm xúc, nói chính xác hơn là vô cảm. Chẳng còn một Trịnh Ngân thân thiện với nụ cười hiền hoà ban nãy trên khán đài, ngay lúc này cô chị ấy lại mang vẻ hết sức kiêu ngạo, lạnh lùng đến khó tin khi hướng ánh mắt vào cô bé đang khóc lóc năn nỉ mình cắt tóc.

Bảo Vương im lặng, mơ hồ nhận ra một điều khác lạ nơi Trịnh Ngân. Có cảm tưởng cô gái đó đang khoác lên mình lớp vỏ bọc giả tạo của sự hoàn mỹ. Những suy đoán của Bảo Vương về Trịnh Ngân trở nên rõ ràng hơn khi cô bé mười tuổi đưa tay lên nắm vạt áo Trịnh Ngân, nức nở không ngừng. Và tiếp theo, Trịnh Ngân đã gạt mạnh đôi tay nhỏ bé ấy một cách lạnh lùng hờ hững nhất.

3. Chương 3: Chạm Trán Hair Stylist Nổi Danh

“Tránh ra! Đừng có nắm nắm kéo kéo! Thật phiền phức!” – Giọng Trịnh Ngân băng giá, như thể bản thân đang nói với một kẻ thấp hèn.

Bị đẩy mạnh, cô bé mười tuổi chơi với sự thất vọng nhào nhưng may thay đôi chân run rẩy đã kịp đứng vững lại. Nó nhìn Trịnh Ngân, đôi mắt to tròn vừa phản chiếu sự kinh ngạc vừa sợ hãi. Về phía Trịnh Ngân, chẳng hề thấy việc làm khi này là quá đáng, cô chỉ nhìn chằm chằm đứa bé gái đang nấc lên liên hồi, bảo rõ:

“Về nhà mà nói mẹ cắt tóc cho, ta đây không rảnh! Đồ thứ con nít phiền phức!”

Dứt lời, Trịnh Ngân cùng bốn cô gái đứng bên cạnh cũng mang dáng vẻ kênh kiệu, vô tình quay lưng bỏ đi. Quan sát cuộc đối thoại của hair stylist nổi danh Trịnh Ngân này giờ, Bảo Vương đứng dựa lưng vào cái cây bên cạnh, khoanh tay lặng thinh. Nhớ đến nụ cười thân thiện cùng hành động hôn gió ban nãy từ Trịnh Ngân dành cho fan hâm mộ, bất giác cô cười nhạt.

“Người được mệnh danh tài năng hiếm có trong giới hair stylist là thế này sao?”

Nhủ thầm rồi thở ra thật mạnh, Bảo Vương rời lưng khỏi thân cây, bỏ hai tay vào túi quần và chậm chạp tiến đến chỗ cô bé mười tuổi vẫn còn khóc thê thảm.

“Đừng khóc, chị sẽ cắt tóc cho em nhé.”

Nghe chất giọng ấm áp, cô bé mười tuổi liền quay qua. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, hình ảnh cô gái có mái tóc ngắn màu nâu đen đánh rối thật cá tính, mặc áo pull quần thể thao bạc màu, trên vai có chiếc headphone hiện ra trong đáy mắt. Tuy gương mặt cô rất lạnh nhưng nụ cười vô cùng ấm áp. Chính thế thay vì sợ hãi thì đứa bé gái lại mừng rỡ hỏi: “Chị sẽ cắt tóc cho em ạ?”

Gật đầu, Bảo Vương mở nắp túi bao da, lấy ra chiếc kéo cắt tóc sáng loáng.

“Em nhìn xem cái gì đây? Là kéo cắt tóc. Chị sẽ giúp em trở nên xinh đẹp.”

Bảo Vương đẩy nhẹ đứa bé xoay lưng lại, dặn nó đứng yên. Nhìn mái tóc bị cắt hư của cô bé, Bảo Vương xỏ ngón tay vào lỗ, quay quay kéo rồi bắt đầu cắt.

... Đang đếm lại số tiền kiếm được thì Trần Thoại nghe giọng Quốc Sơn hét rất to. Mau chóng quay qua, anh thấy cậu bạn thân của mình vừa la ầm ĩ vừa rượt theo một đám con nít nghịch ngợm. Chạy hết nổi, Quốc Sơn dừng lại thở hổn hển rồi đưa tay lau mồ hôi. Lầm rầm gì đó trong miệng, Quốc Sơn lê từng bước nặng nhọc lại chỗ Trần Thoại đang đứng khoanh tay nhìn mình.

“Cậu chơi vui không?”

“Ai bảo với cậu là tớ chơi?” – Quốc Sơn tự dưng gắt – “Tớ đang mời người ta mua pizza thì cái đám nhóc quỷ kia chẳng biết từ đâu đến chọc phá! Chúng nó còn ném singum vào người tớ! Cậu xem, singum dính tóc tớ rồi nè!”

Quốc Sơn tức tối tháo mũ lưỡi trai không chớp xuống để Trần Thoại thấy miếng singum “nằm” chễm chệ trên mái tóc mình. Cầm phần tóc bị dính singum của Quốc Sơn, Trần Thoại thở ra: “Tệ rồi đây.”

“Trần Thoại, cắt giúp tớ phần tóc bị dính singum nhé!”

“Ra tiệm cắt đi.”

“Mấy thằng cắt tóc non kém ấy sẽ làm hỏng kiểu Mullet của tớ. Với lại, cắt có nhiều đây chúng mắng chết. Cậu có mang kéo đúng không?” – Quốc Sơn kéo phần áo bên hông của cậu bạn, để lộ túi bao da đựng kéo – “Trúng phóc!”

Trần Thoại chán nản khi bị Quốc Sơn túm lấy cánh tay và vội vàng kéo đi. Nơi đến chính là sân sau của Laza Maxi. Khi đã tìm được chỗ thích hợp, Quốc Sơn nhìn xung quanh rồi xoay qua hỏi thúc Trần Thoại mau chóng cắt tóc. Giấu tiếng thở dài, Trần Thoại chậm rãi lấy trong túi bao da ra cây kéo. Khác với Bảo Vương, anh cắt tóc bằng tay trái nên dùng kéo cắt tóc tay trái Toni&Guy. Cũng có thói quen quay kéo, Trần Thoại nhìn miếng singum dính chặt trên mái tóc đắt giá của bạn rồi kê lưỡi kéo lại gần. Một đường cắt ngọt và chuẩn xác.

“Xong.” – Trần Thoại cắt kéo vào túi đựng bao da, thở mạnh một tiếng.

“Gi?” – Quốc Sơn đưa tay rờ lên tóc, không còn miếng singum nào nữa – “Trời đất! Tớ không hề nghe âm thanh của kéo cắt tóc luôn đó. Cậu đúng là thiên tài!”

Quốc Sơn ôm chầm Trần Thoại, hò reo như thể vừa chứng kiến một kỳ tích lạ lùng. Với dáng vẻ thờ ơ, Trần Thoại đẩy nhẹ cậu bạn ra, bảo: “Khẽ摸摸 thôi.”

“Ok, ok.” – Quốc Sơn cười hề hã – “Tớ vào nhà vệ sinh, chải chuốt lại mái tóc.”

Sau khi Quốc Sơn rời đi, Trần Thoại khẽ khàng nhìn xuống phần tóc dính singum mình vừa cắt ban nãy. Chợt, Trần Thoại nghe tiếng “xoẹt xoẹt” khe khẽ vang lên ở gần đây. Là một hair stylist, anh mau chóng nhận ra đó là âm thanh của chiếc kéo cắt tóc. Chẳng những vậy, tốc độ chuyển vận hai lưỡi kéo khá nhanh. Đảo mắt nghĩ ngợi, anh nhẹ nhàng bước đến gần. Kín đáo nhìn qua lùm cây, Trần Thoại thấy Bảo Vương, cô gái mua pizza ban nãy vừa đeo headphone vừa cắt tóc cho một bé gái. Anh không ngạc nhiên về điều này bởi trước đó đã suy đoán Bảo Vương là một hair stylist khi phát hiện túi bao da đựng kéo bên hông cô. Quan sát đôi tay thoăn thoắt của Bảo Vương, Trần Thoại thấy thú vị.

“Kỹ thuật không tệ. Tốc độ nhanh và chuẩn. Một hair stylist khá.” – Nhận xét thầm trong bụng, Trần Thoại vẫn không rời mắt khỏi cô bé kỳ lạ đó.

Sau khi dùng lược chải gọn gàng mái tóc của đứa bé gái xong Bảo Vương thở mạnh: “Hoàn tất.” Mau chóng, cô bé mười tuổi hồi hộp đưa tay lên sờ mái tóc:

“Chị cắt nhanh quá! Tóc em có đẹp không chị?”

Bảo Vương đưa cô bé chiếc gương soi nhỏ. Cầm lấy gương, cô bé nhìn vào và thấy mình hoàn toàn khác: mái ngó chấm lông mày, những sợi tóc sole kiểu chiếc lá ngắn phủ trên bờ vai. Gương mặt trong phút chốc trở nên sáng rỡ, nó hét lên sung sướng: “Wow! Dễ thương ghê! Cảm ơn chị!”

“Tóc em mượt và rất thẳng. Cố gắng chăm sóc để tóc giống như bây giờ nhé.”

Cô bé gật đầu liên tục, cười rạng rỡ và giơ hai tay lên tạo thành vòng tròn to.

“Chị giỏi quá! Còn giỏi hơn chị tên Trịnh Ngân kia nữa! Và chị rất tốt bụng.”

Bảo Vương cười nhẹ. Nhưng niềm vui của hai chị em không kéo dài lâu khi thành linh giọng ai đó đầy giận dữ cất lên: “Mày nói gì, con nhóc kia?”

Bảo Vương và cô bé mười tuổi đồng loạt quay qua. Chẳng rõ từ lúc nào, nhóm người của Trịnh Ngân lại xuất hiện ngay tại đây. Nhìn vẻ mặt nửa kiêu ngạo nửa tức giận đó thì Bảo Vương đoán rằng, họ đã nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi. Đường như vẫn còn nhớ cảnh ban nãy bị đẩy nên cô bé mười tuổi sợ sệt, liền núp sau lưng Bảo Vương. Riêng Bảo Vương vẫn giữ thái độ trầm tĩnh, không hề có chút biến đổi cảm xúc nào trên gương mặt vẫn luôn thờ ơ.

Một cô gái trong nhóm, mái tóc đuôi thẳng thô ráp, bước lên phía trước một bước đồng thời khoanh tay, mắt nhìn trừng trừng cô bé mười tuổi:

“Mày vừa nói gì? Lặp lại xem! Tên của Trịnh Ngân là để mày tùy tiện gọi à?”

Vừa dứt lời thì cô gái tóc đuôi chợt nghe tiếng cười khe khẽ của Bảo Vương. Lập tức chuyển cái nhìn khó chịu vào kẻ xa lạ, cô gái tóc đuôi nghênh mặt hỏi:

“Cười cái gì? Là ai mà vênh váo vậy?”

Với dáng vẻ điềm nhiên, Bảo Vương chậm rãi trả lời, mắt nhìn đối phương:

“Một đứa con nít nói vài ba câu băng quơ, tại sao lại làm khó nó như thế?”

Cô gái tóc đuôi tức giận toan nói gì đó thì liền bị Trịnh Ngân ngăn lại. Quét mắt khắp người Bảo Vương, cô thấy bên hông đối phương có túi bao đựng kéo bằng bao da, chưa hết tay phải người này còn đang cầm kéo cắt tóc. Rất nhanh, Trịnh Ngân hiểu rằng cái kẻ “khó ưa” đứng trước mặt mình cũng là một hair stylist. Chuyển ánh nhìn khinh thường qua cô bé mười tuổi đứng sau lưng Bảo Vương, Trịnh Ngân thấy rõ mái tóc bị hư ban nãy giờ đã được “hoá phép” trở thành kiểu tóc chiếc lá ngắn đẹp đẽ. Tuy ở khoảng cách không gần nhưng cô có thể nhìn ra kỹ thuật của Bảo Vương, thông qua đường cắt ngọt của từng sợi tóc sole ấy.

“Chà, kiểu tóc không tồi chút nào, rất hợp với em đó cô bé.” – Dẫu đang nói với cô bé mười tuổi nhưng Trịnh Ngân lại khẽ liếc mắt sang Bảo Vương – “Cũng biết cắt tóc hả? Trường nào đào tạo? Nghiệp dư hay chuyên nghiệp?”

Vốn đã rõ con người hai mặt của Trịnh Ngân nên Bảo Vương chẳng có chút hứng thú nói chuyện. Trước thái độ bỏ mặc đó, nụ cười cợt nhả trên môi Trịnh Ngân biến mất. Tuy nhiên, Trịnh Ngân không hề tỏ vẻ tức giận bởi đã có kẻ khác thay mình làm điều đó. Vẫn là cô gái tóc đuôi thô ráp khi này, thấy Bảo Vương

không đáp lời thì liền mím môi rồi một cách đột ngột giật lấy chiếc kéo trên tay đối phương. Việc làm đó vô cùng hữu hiệu bởi Bảo Vương ngay lập tức hướng mắt trở lại nhóm người của Trịnh Ngân. Giờ đây sự mơ màng biến mất trong đôi mắt, thay vào đây là sự nghiêm túc khi cô nhìn Trịnh Ngân mân mê kéo của mình. Ngay lúc cây găng đó, Trần Thoại vẫn còn đứng quan sát sự việc.

“Hiệu Viko? Cũng biết chọn kéo ghê ha. Nhưng đây là loại Classic thông thường, rất rẻ.” – Trịnh Ngân vuốt nhẹ lưỡi kéo, ngay dòng chữ khắc nổi Viko.

Không bận tâm câu nói mỉa mai, Bảo Vương giơ tay ra: “Trả kéo!”

“Tôi chỉ mượn xem chút thôi... Bố mẹ là ai vậy? Có phải cũng là hair stylist?”

“Tôi nói: Trả kéo!” – Câu lặp lại của Bảo Vương sắc lạnh, hết sức rõ ràng.

Nhìn sự nghiêm túc đó Trịnh Ngân cười nhạt nhẽo, ngón trở xỏ vào một vòng của cây kéo, để mũi kéo hướng xuống, thân kéo tạo thành một đường thẳng vuông góc với mặt đất. Chỉ cần đốt ngón trở của cô thả ra, cây kéo sẽ rớt ngay.

“Trả lời những câu hỏi vừa rồi đi, tôi sẽ trả kéo.”

Mặc dù rất muốn lấy lại kéo nhưng Bảo Vương thực sự không thích trả lời mấy điều vớ vẩn mà Trịnh Ngân hỏi.

“Con nhỏ này bị câm hả?” – Cô gái tóc đuôi nóng nảy, miệng gắt gỏng.

Bảo Vương vẫn lặng thinh, ánh mắt nghiêm túc chưa rời khỏi cây kéo treo lơ lửng trên tay Trịnh Ngân. Bỗng, cô bé mười tuổi ở phía sau rướn cổ lên, nói to:

“Chị ấy cắt tóc nhanh lắm!”

Dứt lời, cô bé mười tuổi lại nép sát vào người Bảo Vương. Đối diện, Trịnh Ngân không hề phản ứng gì nhưng gương mặt trong phút chốc đanh lại, cái nhìn nhen nhúm sự căm ghét kỳ lạ. Chẳng hiểu sao, lòng Trịnh Ngân xuất hiện nổi bức bối vô hình. Cũng bởi thế, cô đã thả rơi cây kéo không chút đắn đo.

Cái nhìn đứng yên khi Bảo Vương dõi theo cú rơi nhanh chóng của cây kéo. Có cảm tưởng thời gian hoàn toàn ngưng đọng nhưng cái vật bằng thép trắng sáng đó tiếp tục buông mình xuống nền đất. KENG! Mũi kéo chạm vào lớp đất xi măng, tạo thành âm thanh va chạm nghe lạnh băng khô khốc. Đó cũng là lúc Bảo Vương sực tỉnh. Và cô thấy cây kéo nằm im lìm dưới đất với hai lưỡi kéo mở. Hiển nhiên, phía xa Trần Thoại cũng chứng kiến toàn bộ sự việc diễn ra.

Thấy Bảo Vương vẫn không phản ứng gì ngoài việc cứ nhìn chằm chằm cây kéo dưới đất, Trịnh Ngân cười nhếch mép, đưa chân đạp lên vật bằng thép đó.

“Này.” – Chất giọng khinh miệt của Trịnh Ngân cất lên, hướng thẳng đến Bảo Vương – “Đừng tưởng, cầm kéo cắt vài kiểu tóc tầm thường là có thể trở thành hair stylist. Cỡ cô chỉ lừa được mấy đứa con nít thích chơi trò làm đẹp thôi.”

Câu nói từ Trịnh Ngân khiến Bảo Vương bất động trong thoáng chốc. Tuy lòng xuất hiện sự tức giận dữ dội nhưng lạ thay, vẻ bề ngoài của cô điềm tĩnh đến khó tin. Chăm chú nhìn cây kéo nằm dưới đế giày cao gót hàng hiệu kia khoảng vài giây, Bảo Vương chuyển hướng nhìn trở lên Trịnh Ngân đang mang gương mặt đắc ý hả hê. Chỉ hai từ miêu tả đúng nhất đôi mắt cô bây giờ: lạnh băng.

“Kéo là sinh mệnh của người cắt tóc. Một hair stylist như cô phải hiểu rõ điều ấy chứ? Tại sao lại hành động như vậy?”

Về như nụ cười khinh khỉnh kiểu hơi nhếch mép là cách giao tiếp đặc trưng của cô gái họ Trịnh, bởi hiện tại cô đang dùng nó để đáp lại Bảo Vương:

“Tôi biết rất rõ là đẳng khác. Và tôi muốn làm như vậy đó. Sao nào? Tôi là một hair stylist tài năng của WOB, còn cô, không là gì cả. Hiểu chứ?”

Thoả mãn với sự hạ nhục đối phương xong, Trịnh Ngân mau chóng xoay gót. Rất nhanh, nhóm người kiêu căng ngạo mạn đó khuất bóng.

Không gian vắng lặng ban đầu trở về, những âm thanh cười nói chế giễu vừa rồi nhường chỗ cho tiếng lá cây xào xạc. Bảo Vương vẫn giữ nguyên tư thế, hai tay buông thõng, đôi mắt hướng về phía trước không nhắm vào bất kỳ vật nào kể cả cây kéo dưới đất. Dẫu biết rõ bản thân đang rất giận, đến nỗi cả người như run lên nhưng Bảo Vương không hiểu vì sao mình lại im lặng trước câu châm chọc của Trịnh Ngân. Về như sức mạnh vô hình nào đang ngăn cản cô. “Tôi là một hair stylist tài năng của WOB, còn cô, không là gì cả.” Những từ ngữ đó bủa vây lấy Bảo Vương, lấp đi lấp lại trong bộ não, hết máy phát nhạc bị hỏng.

Thấy Bảo Vương đứng lặng thinh, cô bé mười tuổi liền nhấc cây kéo lên, đưa tay phủi phủi bụi đất trên thân kéo rồi để ra trước mặt: “Kéo của chị.”

Chậm rãi, Bảo Vương quay qua nhìn chăm chú cây kéo bị Trịnh Ngân đập lên nằm trên hai bàn tay nhỏ bé. Để rồi tiếp theo, mí mắt chùng xuống và cô lắc đầu.

“Kéo cắt tóc khi rút xuống đất thì sẽ hỏng, không thể sử dụng được nữa.”

Mặc dù chỉ nhìn thấy Bảo Vương từ phía sau nhưng Trần Thoại có thể cảm nhận rõ ràng nỗi buồn vô hạn cô đang mang. Nhắm mắt, anh giấu tiếng thở mạnh.

Đúng lúc, Tú Uyên chạy hối hả đến gần. Toan nói xin lỗi với Bảo Vương vì đi vệ sinh lâu thì cô chợt ngừng lại bởi nhận ra sự bất thường của chị gái. Trông dáng vẻ Bảo Vương u uất một cách kỳ lạ. Nhìn sang bên cạnh thấy đứa bé đang cầm cây kéo trên tay, Tú Uyên liền hỏi. Nhanh chóng, cô bé kể lại mọi chuyện.

“Thật ư?” – Tú Uyên bất ngờ kêu lên khi nghe xong – “Cái chị Trịnh Ngân ấy đã làm thế sao? Hoá ra chị ta chỉ giả bộ mang vẻ bề ngoài thân thiện tốt bụng! Đến gặp cái cô chị Trịnh Ngân đó, em sẽ đòi lại công bằng cho chị!”

Trái với thái độ thúc giục kia, Bảo Vương đứng yên. Bàn tay đang bị em gái nắm chặt chuẩn bị kéo đi, cô khẽ khàng rút lại.

“Ban nãy chị đã không làm gì hết, bây giờ có nói gì cũng trở thành vô nghĩa.”

Với tính cách của mình, nếu như bình thường thì chắc chắn Tú Uyên sẽ không bỏ qua chuyện này thế nhưng hiện tại, khi trông thấy dáng vẻ thất thần của Bảo Vương thì cô lại buông xuôi mọi ý định. Tú Uyên biết tâm trạng chị gái đang rất ngổn ngang, và dẫu có đi “dẫn mặt” Trịnh Ngân thì cũng không ích lợi gì.

“Thôi, chị em mình về nhà.”

Bảo Vương gạt đầu trước cái vỗ vai an ủi từ em gái. Chợt, cô xoay sang bên cạnh bởi đứa bé mười tuổi vừa nắm tay áo cô kéo nhẹ. Nhìn hồi lâu, nó cười:

“Chị đừng buồn nữa vì em thật sự rất, rất thích mái tóc mới này.”

Trông nụ cười rạng rỡ đó, lần nữa lòng Bảo Vương nhẹ lại. Giữa vô số cảm xúc ngổn ngang đang có bỗng dưng xuất hiện một niềm vui nhỏ nhoi. Và nó sưởi ấm cô. Đơn giản chỉ là làm người khác hạnh phúc với chút điều kì diệu... Lúc chị em Bảo Vương cùng cô bé mười tuổi rời khỏi đây thì Trần Thoại cũng quay gót.

Về đến nhà, Bảo Vương vào phòng, nằm vật xuống giường. Đôi mắt bình thường không gọn chút phiền não nào, giờ đây hướng thẳng lên trần phòng trống trải. Phản chiếu trong con người màu đen là hình ảnh về cuộc chạm trán với Trịnh Ngân cách đó không lâu. Mặc dù Bảo Vương nói với Tú Uyên rằng mình rất ổn nhưng kỳ thực, bản thân cô không thể gạt bỏ sự bận tâm đó. Một vùng tối đỏ sẫm xuống khi Bảo Vương gác tay lên che mắt. Năm phút sau, cô ngồi dậy đồng thời nhìn lên tấm hình người mẹ quá cố mỉm cười, tay cầm Cây Kéo Vàng – giải thưởng cao quý nhất trong giới hair stylist.

“Đôi tay nhỏ bé của Bảo Vương sinh ra là để cầm kéo cắt tóc. Mẹ tin, con nhất định trở thành một hair stylist giỏi. Vì vậy mẹ mong ngày nào đó, con gái sẽ thay bố mẹ tiếp quản Beauty Salon WOB.”

Bảo Vương nhớ rất rõ lần đầu tiên mình đến WOB. Cô không thể quên hình ảnh mẹ đã mỉm cười hạnh phúc ra sao và cái lúc bà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay con gái, ân cần gửi gắm những điều quan trọng trong tương lai. WOB không chỉ là một trong những salon danh tiếng trong giới làm đẹp cả nước mà còn là tâm huyết cả đời của mẹ Bảo Vương. Đáng tiếc thay, số phận khắc nghiệt đã cướp đi người mẹ yêu dấu và đẩy cô ra xa thế giới mà đáng lý mình phải thuộc về. Rồi năm tháng dần trôi, đứa con gái ấy dường như sắp quên mất bản thân từng có gì, kể cả những thứ mình phải trân trọng bảo vệ.

Trên thế giới này, có rất nhiều người mong muốn trở nên xinh đẹp. Những hair stylist hãy dùng chính đôi tay mình, cho tất cả mọi người chút phép nhiệm màu. Vì vậy, WOB chỉ nên thuộc về những người xứng đáng – tức, những hair stylist thực thụ. Nhưng, một người như Trịnh Ngân có thể được mệnh danh là hair stylist tài năng của WOB thì... Bảo Vương không muốn thế. Sao cô có thể làm ngơ chứng kiến tâm huyết cả đời của mẹ rơi vào tay những kẻ không đủ tư cách như Trịnh Ngân? Nhất định, Bảo Vương phải giành lại WOB, sẽ không ai ngăn cản được cô, thậm chí là người bố sẵn sàng từ bỏ mình mười năm trước.

Bảo Vương nhớ ra cuộc thi tuyển do WOB tổ chức mà sáng nay Tú Uyên đề cập đến. Cô bước xuống giường đến bên bàn, mở laptop. Sau vài giây tìm kiếm trên Google, Bảo Vương đã vào được website WOB. Không quá khó khăn để tìm ra thông tin cuộc thi tuyển của salon nổi tiếng này. Chủ đề cuộc thi gói gọn ba từ “Tài năng trẻ”, nơi tổ chức là salon WOB và thời gian diễn ra đúng tám giờ sáng ngày mai. Đối tượng tham gia: tất cả nam nữ đam mê cắt tóc, độ tuổi từ mười tám đến hai lăm trên cả nước, bất kể chuyên nghiệp hay nghiệp dư.

4. Chương 4: Beauty Salon Wob

Beauty Salon WOB – là một dãy mười toà nhà cao năm tầng, thật nổi bật với bốn bức tường làm bằng những tấm kính sáng loáng hội tụ ánh sáng mặt trời phản chiếu, khiến nó trở nên rực rỡ hết như toà lâu đài của vị thần tối thượng đang ngự trị giữa khu phố sầm uất nhộn nhịp. Tất cả được bao quanh bởi khuôn viên xinh đẹp toàn cây xanh. Chủ yếu, Beauty Salon WOB phân chia ra nhiều khu khác nhau, tổng cộng có mười khu và được đánh dấu theo thứ tự chữ cái: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J – hiển nhiên mỗi khu có người đứng đầu quản lý đồng thời mang chức năng riêng. Nhìn chung, nơi này toát lên sự sang trọng lẫn uy quyền, đủ để nói lên quy mô lớn của WOB.

Khuôn viên rộng lớn tại beauty salon này dễ khiến người ta lạc đường, đặc biệt là đối với những ai vừa đặt chân đến đây lần đầu hoặc mang tính thờ ơ không để ý. Chẳng hạn như Bảo Vương. Thật sự cô gái này đã-bị-lạc khi cứ đi lòng vòng trong khuôn viên khá lâu mà vẫn chưa tìm ra chỗ cần đến – Hội trường WOB, nơi sẽ diễn ra cuộc thi tuyển “Tài năng trẻ”. Ban này, Bảo Vương đã xem kỹ sơ đồ chính của salon WOB thậm chí người của ban bảo vệ cũng chỉ dẫn cận kề đường đi đến hội trường, ấy vậy cô vẫn bị lạc. Không rõ là do bản tính vô tâm mơ màng hay vì dãy nhà này rộng ngoài sức tưởng tượng của Bảo Vương nữa.

Đi loang quanh một lúc, Bảo Vương ngừng lại, cảm giác chán nản bởi vẫn chưa thoát khỏi “mê cung đồ” trong khuôn viên. Nhìn đâu cô cũng chỉ thấy cây với cây, các toà nhà năm tầng giống hệt nhau cùng với những dãy hành lang dài nối tiếp được xây cùng một kiểu. Vốn, Bảo Vương rất kém việc định hướng. Nhận ra thứ rắc rối mình đang đối mặt lớn dần, Bảo Vương nghĩ nên tìm ai đó quanh đây và hỏi thăm tiếp. Cô cất bước, lòng tự nhủ không thể đứng mãi ở đây được.

May thay, khi Bảo Vương đi vòng qua một dãy nhà thì tình cờ thấy một chàng trai cao tầm 1m7, mặc áo thun dạng sơ mi màu xanh dương nhạt và quần jean đen đang loay hoay đổ rác. Người này dường như rất yêu đời vì vừa làm vừa nghe nhạc, chiếc phone nghe gắn hai bên tai, đôi chân không ngừng nhịp nhịp từng hồi. Không thể bỏ lỡ cơ hội, Bảo Vương nhanh nhẹn bước lại gần, đặt tay lên vai đối phương đồng thời cất giọng khá to vì anh ta đang nghe nhạc:

“Xin lỗi, cho tôi hỏi...”

Anh chàng nọ thoáng giật mình, lập tức quay qua, tay kéo nhanh dây phone nghe xuống vai. Có vẻ anh sợ bị ai đó phát hiện mình lơ là trong lúc làm việc. Đôi lông mày dần dần ra, cái nhìn lo lắng bỗng chốc biến mất cùng tiếng thở phào nhẹ nhõm khi anh phát hiện người đứng mặt không phải quản lý, mà là một cô bé lạ hoắc lạ huơ. Về phía Bảo Vương, khi vừa trông rõ gương mặt đối phương thì cô hơi nhú mày. Nguyên nhân là bởi sự-khác-thường đập vào mắt. Anh chàng này có kiểu mặt tròn nhưng tóc lại hớt cao và rẽ ngôi giữa, chính mái tóc không phù hợp ấy càng khiến mặt anh giống hệt trái bóng tròn trịa.

“Cô là ai vậy? Gọi tôi có gì không?” – Anh chàng nọ nghiêng đầu hỏi bởi ngạc nhiên trước sự im lặng từ đối phương..

“Ừm, tôi muốn hỏi đường đến Hội trường WOB.” – Bảo Vương lên tiếng.

Bảo Vương vừa dứt lời thì anh chàng nọ quét cái nhìn tò mò từ đầu xuống chân cô. Vài giây sau, anh hỏi: “Cô đến dự thi Tài năng trẻ phải không?”

Đối diện, Bảo Vương gật đầu. Cất chiếc phone nghe vào túi áo, anh cười toe: “Biết ngay. Bây giờ ai chẳng muốn được vào WOB. Nhưng vào rồi mới biết. Toàn lao động khổ sai.”

“Nghĩa là sao?”

Nghe câu hỏi khó hiểu nhưng nét mặt vẫn tĩnh bơ của Bảo Vương, anh thở dài. Rất nhanh, anh đưa mắt quan sát xung quanh hồi lâu xong chậm rãi bảo:

“Tôi tên Hồng Thuận, thợ phụ bên Nail ở khu C VIP. Tôi cũng thi tuyển vào đây một tháng trước. Cứ ngỡ sẽ được WOB đào tạo để trở thành nhân viên chính thức nào ngờ... WOB thử việc bằng cách bắt những người trúng tuyển làm thợ phụ cho thợ chính, họ lại rất kiêu ngạo và chảnh choẹ nên đây ả bọn này nhiều lắm. Tôi chẳng được làm việc chuyên môn mà toàn đổ rác, rửa dụng cụ, đôi khi là quét dọn phòng Nail. Thỉnh thoảng vài buổi, tôi được làm nail cho khách hàng nhưng cũng chỉ là khách bình dân bên khu E.”

Lắng nghe anh chàng tên Hồng Thuận kể lể những bức xúc, Bảo Vương vẫn không phản ứng gì ngoài việc im lặng. Vì sao WOB không đào tạo chuyên môn cho những người trúng tuyển? Nếu không được tiếp xúc với công việc cụ thể thì làm sao phát huy hết sở trường cũng như cái tài của họ? Lý nào, ở beauty salon nổi danh này cũng có sự phân biệt giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư?

“Theo anh nói thì về như, WOB chú trọng vào bằng cấp đào tạo của những người thi tuyển?” – Bảo Vương đưa tay lên môi, nghĩ ngợi.

Hồng Thuận chống hông rồi quay qua đối diện với khuôn viên rộng lớn, bảo:

“Chính xác. Đa phần thợ chính của WOB đều được đào tạo từ trường nổi tiếng, bằng cấp hạng ưu hoặc có gia thế. Tay nghề họ khá nhưng nói thật, một số người không bằng dân nghiệp dư chúng tôi. Cô nhìn sơ đồ phân chia của beauty salon này sẽ rõ: khu A,B,C dành cho khách thượng lưu và hiển nhiên thợ chuyên nghiệp mới được làm ở đấy. Còn khu D,E,F thì ngược lại, khách hàng là bình dân, ở đó chỉ có thợ thường hoặc nghiệp dư.”

Bảo Vương ngẩng nhìn khoảng không gian vắng lặng phía trước. Rồi khỏi WOB mười năm trước, cô không còn nhớ rõ nó đã từng tồn tại như thế nào. Sáng nay vừa đặt chân vào đây, Bảo Vương có cảm giác vô cùng lạ lẫm với WOB. Cô nhận ra một cách rõ ràng beauty salon tâm huyết cả đời của mẹ đã khác xưa rất nhiều. Không chỉ về sự bề thế mà còn cả bên trong... Rốt cuộc, Bảo Vương có đúng khi quyết định trở về WOB? Nó vẫn còn chờ đợi cô?

“Cô làm nail hay make up?” – Tiếng Hồng Thuận lại vang lên.

Bảo Vương đáp gọn hai từ: “Hair stylist.” Tiếp, cô nghe Hồng Thuận xuýt xoa:

“Ồ, vậy thì tuyệt rồi. WOB gần như là thế giới của những hair stylist. Mà cô là chuyên nghiệp hay nghiệp dư?”

Chậm rãi quay mặt qua, Bảo Vương nhìn Hồng Thuận với ánh mắt thản nhiên:

“Giống anh thôi.”

Tròn xoe mắt trong vài giây, Hồng Thuận cười hà hà xong vỗ vai cô bạn mới:

“Hai ta cùng cảnh ngộ. Nếu cô trúng tuyển thì sẽ qua khu D hay E hay F gì đó. Biết đâu, tôi và cô được làm chung một khu. Bắt tay nào! Cô tên gì?”

“Ngô Bảo Vương.”

Bảo Vương chưa kịp bắt tay Hồng Thuận thì đột ngột từ xa, giọng một người con trai khác vang lên khá lớn:

“Hồng Thuận! Đổ rác gì lâu vậy? Cô Anna đang chờ cậu đấy!”

“Ồi! Là anh Khang! Mãi nói chuyện mà quên mất cô Anna. Mong sẽ được gặp lại cô, Bảo Vương. Chúc may mắn!” – Nháy mắt, Hồng Thuận liền chạy đi.

“Này, anh chưa chỉ tôi đường đến Hội trường...”

Bảo Vương ngừng lại đồng thời thở ra vì bóng dáng Hồng Thuận đã xa lắm rồi. Anh chàng làm nail nói huyền thuyên này giờ mà không nhớ việc chỉ đường giúp cô. Đang chán chường thì Bảo Vương nghe tiếng bước chân khá gần. Hơi nghiêng đầu sang bên, cô thấy bóng dáng cao gầy của một chàng trai khác đang tiến về phía mình. Anh ta lớn tuổi hơn Hồng Thuận, dường như không phải nhân viên thường bởi bộ vest màu đen lịch lãm đó. Đôi chân dừng hẳn và giờ anh đứng đối diện với Bảo Vương. Chàng trai này có gương mặt khá thu hút, đặc biệt là mái tóc cá tính Two block cut, với tóc hai bên mai và gáy cắt ngắn, phần đỉnh đầu dày hơn và chải phồng. Dĩ nhiên, câu hỏi đầu tiên của anh là:

“Em là ai? Làm gì ở đây?”

“Tôi đến tham dự cuộc thi Tài năng trẻ.”

“Ra là thí sinh dự thi. Em có thể cho biết tên và mã số?”

“Ngô Bảo Vương, mã số 13.”

Đối diện, chàng trai nọ đang mở danh sách ra kiểm tra thì bất chợt khựng người. Dường như có điều gì rất bất ngờ nên anh lập tức nhíu mày, con ngươi đảo liên tục. Sau đó thật chậm rãi, anh đưa mắt nhìn cô bé đứng trước mặt. Một cách tỉ mỉ, anh quan sát từng đường nét trên gương mặt cô. Sự thân quen mơ hồ xuất hiện. Để rồi tiếp theo, cái nhìn của anh sáng hẳn.

“Ngô Bảo Vương?” – Anh lặp lại nhưng không phải ngạc nhiên mà là mừng rỡ – “Em là Nhóc Bảo Bối đúng không?”

Ban đầu, Bảo Vương còn khó hiểu nhưng khi vừa nghe xong ba từ “Nhóc Bảo Bối” thì tức khắc, những hình ảnh mờ nhạt của quá khứ xuất hiện trong trí nhớ. Nụ cười tinh nghịch của một người con trai, cách gọi tên Bảo Vương thật ân cần và cả hành động hay vuốt tóc cô. Tất cả những kỷ niệm tươi đẹp từng bị lãng quên lúc này bất chợt hiện hữu. Rồi khỏi thế giới hồi ức, Bảo Vương hướng mắt trở lại chàng trai đối diện, gọi khẽ: “Là anh Tuấn Khang?”

“Phải! Anh đây, Tuấn Khang.” – Tuấn Khang ngay lập tức giang hai tay ôm Bảo Vương – “Ôi trời, mười năm rồi anh mới gặp lại em đây, Nhóc Bảo Bối!”

Nằm trong vòng tay anh chàng từng là anh trai tốt của mình, Bảo Vương thoáng mỉm cười, một cuộc hội ngộ bất ngờ không báo trước khiến lòng cô bất giác xuất hiện niềm vui nho nhỏ. Tuấn Khang trước đây là một trong những học trò ưu tú của Jessica Phạm và anh cùng Bảo Vương, Tú Uyên lớn lên bên nhau như ba anh em ruột thịt thân thiết. Vì tính cách lẩn bề ngoài Bảo Vương khá giống tomboy nên Tuấn Khang thường gọi cô bé bằng biệt danh: Nhóc Bảo Bối. Từ sau cái chết của mẹ rồi bị bố đưa đi khỏi biệt thự họ Ngô, Bảo Vương không còn gặp lại Tuấn Khang lần nào nữa. Giờ đây cả hai vô tình gặp lại làm Bảo Vương đột nhiên nhớ về ngày thơ ấu cùng hồi ức tươi đẹp thuở trước.

Tuấn Khang nhẹ nhàng đẩy Bảo Vương ra và đưa mắt nhìn khắp người cô.

“Xem nào, Nhóc Bảo Bối lớn quá rồi, đứng sắp đến vai anh. Tuy có chút đổi khác nhưng em vẫn đáng yêu giống hệt khi xưa.”

Vừa nói Tuấn Khang vừa đưa tay vò vò mái tóc đánh rối của cô em gái. Đối diện, gương mặt Bảo Vương trở nên hiền hoà hơn, không lạnh lùng nữa.

“Sau cái chết của cô Jessica, anh đã không gặp lại em lần nào cả. Anh có hỏi Tú Uyên và được biết chuyện giữa em với chú Thịnh. Nhiều lần anh muốn đến nhà của bác Kim thăm em nhưng chú Thịnh không cho. Nhóc Bảo Bối, anh biết em đã chịu nhiều thiệt thòi. Vốn dĩ, đó chẳng hề là lỗi của em.”

Bảo Vương đột ngột đưa tay lên ngăn Tuấn Khang đồng thời chậm rãi nói:

“Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại làm gì. Thật ra, rời khỏi biệt thự họ Ngô cũng không phải là điều tồi tệ. Những năm qua, em sống với bác Kim rất tốt.”

Nghe chất giọng kiên quyết của Bảo Vương, Tuấn Khang nén tiếng thở dài rồi gật đầu. Dù bao nhiêu năm trôi qua, tính cách cô em gái ấy vẫn chẳng thay đổi.

“Ừm, không nhắc chuyện cũ nữa. Em đến WOB tham dự thi tuyển à?” – Thấy Bảo Vương gật khế, Tuấn Khang rờ cằm – “Phần thi hair stylist?”

“Anh biết rõ còn gì.” – Bảo Vương đáp.

Tuấn Khang bật cười khanh khách: “Đúng rồi, ngày xưa em luôn miệng nói sẽ trở thành một hair stylist. Anh được làm BGK cho cuộc thi tuyển lần này nên rất muốn biết trình độ cắt tóc của Nhóc Bảo Bối mấy năm qua tiến bộ thế nào.”

Bảo Vương thản nhiên trả lời: “Anh sẽ không thất vọng đâu.”

“Tốt. Nhưng sao em lại ở đây, cuộc thi còn khoảng vài phút nữa là bắt đầu rồi.”

“Em gặp khó khăn với việc tìm đường đến Hội trường WOB.”

Khế nhíu mày, tiếp theo tự dưng Tuấn Khang cười lớn đồng thời lắc đầu:

“Em đúng là giống hệt ngày xưa. Được rồi, anh em mình cùng đến hội trường.”

Bảo Vương chưa kịp nói cảm ơn thì chuông điện thoại của Tuấn Khang reo inh ỏi. Anh bảo cô em gái chờ một lát rồi bắt máy. Trong lúc chờ đợi, Bảo Vương đưa mắt nhìn khuôn viên vắng lặng. Bất chợt, Bảo Vương nghiêng đầu khi thấy phía sau thân Cây cổ thụ cách đó không xa, bóng dáng một cô gái trẻ tuổi mình đang đứng lấp ló. Đầu đội mũ tai bèo màu trắng, vành nón kéo sụp xuống che gần hết vầng trán, vẻ như cô gái này vừa theo dõi cuộc gặp mặt giữa Bảo Vương với Tuấn Khang. Phát hiện đối phương đang nhìn mình, cô liền núp sát vào thân cây hơn. Tò mò, Bảo Vương bước chậm rãi về phía Cây cổ thụ. Ngay khi Bảo Vương đến nơi thì đúng lúc, cô gái nọ lại thò đầu ra. Quá bất ngờ, cô gái đó giật mình bước lùi ra sau nhưng không may vấp phải cục đá dưới chân nên ngã oạch. Cùng lúc, chiếc mũ trên đầu cô rớt xuống đất. Chẳng hiểu lý do gì, cô hoảng hốt đưa hai tay lên che mái đầu và trán. Đối diện, Bảo Vương nhanh chóng nhặt chiếc mũ tai bèo rồi cúi xuống đưa cho chủ. Cô gái kia mừng rỡ cầm lấy nón. Và trước khi đối phương kịp đội mũ lên, Bảo Vương đã tinh mắt thấy được lý do của hành động sợ hãi ấy. Cô gái này sở hữu một gương mặt hình trái tim, đây là kiểu mặt có chiều rộng ở vầng trán và đường chân tóc đến xương gò má nhưng sau đó hẹp dần ở phần cằm. Cô gái trước mặt Bảo Vương lại chải ngược phần tóc trước trán lên hết vì vậy càng khiến khuyết điểm của kiểu mặt này lộ rõ hơn. Và đó là lý do cô phải đội mũ che hết vầng trán.

“Cám... cảm ơn.” – Nói lí nhí trong miệng, cô bé nọ lập tức đứng dậy.

Lần nữa, trước khi đối phương quay lưng bỏ đi nhanh, Bảo Vương kịp thấy tấm thẻ nhân viên WOB treo trước ngực cô đề chữ: Khu B VIP – Make up: Lâm An Hằng. Đang dõi theo bóng dáng xa dần của cô gái đội mũ bí ẩn thì Bảo Vương nghe Tuấn Khang gọi. Mau chóng trở lại chỗ cũ, cô thấy mặt anh có vẻ lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh cần giải quyết vài việc nên có lẽ em sẽ đến hội trường một mình. Nhưng, em thế này anh không yên tâm. Chà, giá như giờ có ai đó giúp thì tốt biết mấy.”

Tuấn Khang vừa nói xong thì linh nghiệm thế nào, ngay bên cạnh một chất giọng vang lên vừa đủ nghe: “Anh Khang, mọi thứ đã xong.” Tức thì, Tuấn Khang xoay qua và mắt sáng rỡ do thấy vị cứu tinh: “A, đây rồi! Trần Thoại!”

Đối diện, Trần Thoại khế gật đầu: “Không phải em thì là ai.”

“À, ý anh là cậu đến thật đúng lúc. Anh đang cần người đưa Nhóc Bảo Bối đến Hội trường WOB khu H để dự cuộc thi tuyển. Rất may khi cậu xuất hiện.”

Trần Thoại chậm rãi nhìn sang cô bé đứng bên cạnh Tuấn Khang, lòng thắc mắc không hiểu đây là ai mà khiến anh chàng quản lý này lại quan tâm như vậy, phải đưa đến tận hội trường. Và khi đã trông rõ gương mặt bình thần, đôi mắt mơ màng kia thì Trần Thoại ngạc nhiên bởi nhận ra đó là Bảo Vương: “Là cô?”

Nghe đối phương phát ra hai từ ấy, Bảo Vương cũng hướng ánh mắt thờ ơ vào Trần Thoại. Hiển nhiên, cô dễ dàng nhớ ra anh chàng giao pizza hôm qua với mái tóc tĩa layer ngắn và vành tai trái đeo chiếc khoen bạc lấp lánh: “Là anh?”

Thấy cô em gái với Trần Thoại đều thốt ra câu nói nhận dạng giống hệt nhau, bên cạnh Tuấn Khang nhũm mày khó hiểu: “Cả hai quen biết nhau à?”

“Không hẳn quen biết.” – Rời mắt khỏi Bảo Vương, Trần Thoại nhìn sang anh chàng quản lý – “Hôm qua, cô bé này mua bánh pizza của em.”

“Ồ, trùng hợp thế ư? Vậy có thể yên tâm để cậu đưa Nhóc Bảo Bối đến hội trường. Nhanh chân lên nhé! Cuộc thi bắt đầu rồi đây.”

Dứt lời, Tuấn Khang chạy đi. Trần Thoại thở ra rồi chậm rãi quay qua. Lần nào gặp Bảo Vương, anh cũng bắt gặp dáng vẻ kỳ lạ ấy: thần nhiên đến lạ lùng, cái nhìn rất thờ ơ lãnh đạm hệt như cô gái này chẳng hề bận tâm bất kỳ điều gì đang diễn ra xung quanh. Nhưng bên cạnh đó, anh vẫn nhận ra cá tính mạnh mẽ toát lên từ Bảo Vương qua kiểu tóc bob và cách ăn mặc khá giống tomboy. Chính những điều này thật sự thu hút người vốn cũng mang tính thờ ơ như Trần Thoại.

“Nếu anh thấy phiền thì tôi sẽ tự đến hội trường.”

Lần thứ hai, chất giọng nhẹ tênh từ Bảo Vương khiến Trần Thoại phát hiện ra thái độ hơi bất lịch sự của mình nãy giờ. Anh khẽ đảo mắt sang hướng khác, bản thân tự nhủ lý do gì cứ nhìn mãi cô gái này. Phải một phút, anh mới lên tiếng:

“Salon WOB rất rộng, cô mới đến lần đầu không dễ tìm đường đâu. Anh Khang đã lên tiếng nhờ thì tôi nhất định sẽ đưa cô đến hội trường. Đi nào.”

Dứt lời, một cách thật tự nhiên, Trần Thoại nắm tay cô bé họ Ngô rồi nhẹ nhàng kéo đi. Tất nhiên, hành động từ anh khiến Bảo Vương hơi ngạc nhiên. Nhưng trái với cách hành xử của những cô gái bình thường, Bảo Vương không có ý định giật tay lại. Chỉ là khi cảm nhận hơi ấm toát ra từ đôi tay anh chàng nửa quen nửa lạ đó thì cô thấy yên tâm lạ lùng. Quan sát tấm lưng Trần Thoại từ phía sau, gương mặt Bảo Vương vẫn chẳng có bất kỳ biểu hiện nào.

Qua vài khúc rẽ rồi rậm, cuối cùng cả hai cũng đến khu H. Họ vào bên trong, đi trên những dãy hành lang dài nối tiếp nhau rồi bước lên các bậc thang lát gạch men. Trần Thoại vẫn nắm tay Bảo Vương, kẻ trước người sau. Không gian yên lặng giữa hai người bị phá vỡ khi Trần Thoại chợt hỏi: “Cô tên gì?”

“Ngô Bảo Vương.”

“Cô rất thích nghe nhạc à? Lúc nào tôi cũng thấy cô đeo headphone.”

“Ừm, âm nhạc là thế giới không thể thiếu với tôi.”

“Cô đến đây dự thi phần hair stylist?”

“Sao anh biết?”

Trần Thoại nhớ lại cảnh hôm qua Bảo Vương cắt tóc cho cô bé mười tuổi và cả cuộc đụng độ với Trịnh Ngân. Nhưng anh không muốn Bảo Vương biết mình đã thấy nên trả lời lấp lửng: “Bên hông trái của cô có túi đựng kéo.”

Bảo Vương nhận ra anh chàng Trần Thoại thật tinh mắt. Nhưng thiết nghĩ, chắc chẳng có ai thờ ơ hời hợt nhiều như cô. Đang buồn cười với suy nghĩ đó thì Bảo Vương vô tình thấy bên hông trái Trần Thoại có túi bao da đựng kéo.

Dòng suy nghĩ mông lung của Bảo Vương vụt tắt khi giọng Trần Thoại khá rõ:

“Đến nơi rồi.”

Nhìn về phía trước, Bảo Vương thấy mình đang đứng trong một căn phòng rộng lớn cực kỳ sang trọng và hoành tráng. Hàng loạt những chiếc đèn huỳnh quang nối tiếp nhau tạo nên hiệu ứng ánh sáng vô cùng lung linh. Bên dưới có rất nhiều dãy ghế ngồi dựa bằng đệm, chia ra nhiều khu. Và lúc này đã chật ních người

ngồi tham dự. Cuộc thi tuyển lần này của WOB có quy mô không nhỏ nên cánh nhà báo đến chụp ảnh săn tin, đài truyền hình quay phim phát sóng trực tiếp. Bắt đầu từ hàng ghế đầu tiên, cách một khoảng khá rộng, lên phía trên là khán đài, nơi sẽ diễn ra phần thi của các thí sinh. Và hai hàng ghế dài bao quanh khán đài tạo thành hình vòng cung là chỗ ngồi của BGK. Cuối cùng, dàn loa âm thanh chất lượng khủng đang phát ra tiếng nói chát chúa của tên MC dẫn chương trình.

Trần Thoại hướng mắt qua dãy ghế bên trái: “Đó là khu dành cho các thí sinh. Mau chọn chỗ ngồi rồi lấy lại tinh thần, thi thật tốt.”

Nhìn Trần Thoại, Bảo Vương hỏi: “Anh sẽ ở lại xem cuộc thi chứ?”

“Không, tôi phải làm việc. Khách hàng đang chờ. Nhưng với kỹ thuật cô có, tôi tin cô đủ sức vượt qua cuộc thi này.”

Đôi mắt luôn mở 1/2 đó chợt nhiên tròn xoe, Bảo Vương ngạc nhiên bởi cụm từ: “với kỹ thuật cô có”, nghe cứ như thể Trần Thoại biết rất rõ về trình độ cắt tóc của cô. Hiểu đối phương đang nghĩ gì, Trần Thoại khéo léo tiếp lời:

“Tôi đoán cô cũng là một hair stylist giỏi. Chúc may mắn!”

Beauty salon: Thẩm mỹ viện làm đẹp

Make up: Thợ trang điểm

Nail: Thợ làm móng

5. Chương 5: Kết Quả Chung Cuộc

Rất nhanh, Trần Thoại rời khỏi hội trường nhện nhện người. Còn lại một mình, Bảo Vương bước chậm chạp đến dãy ghế bên trái, chọn chỗ trên cùng ngoài rìa và ngồi xuống. Bỏ mặc âm thanh ồn ào xung quanh, cô bắt đầu quan sát mọi diễn biến trên khán đài. Hết nhìn thí sinh hiện tại đang cố gắng hoàn thành phần thi rồi Bảo Vương nhìn sang hàng ghế BGK. Đầu tiên là Tuấn Khang, bên cạnh là hai cô gái ngoài hai lăm trông mặt lạ hoắc. Tiếp theo là Tú Uyên. Rồi đến một anh chàng rất trẻ, ngoài hai mươi, gương mặt vừa kênh kiêu vừa hiện rõ sự chán chường. Bảo Vương hơi “dị ứng” với mái tóc của anh ta: là kiểu tía layer dài xếp tầng mỏng nhưng đuôi tóc kéo xuống tận vai làm gương mặt dài của anh thêm dài hơn. Cộng việc nhuộm tóc ba bốn màu khiến anh ta giống hệt tắc kè hoa. Chợt, ánh mắt Bảo Vương trở nên lạnh băng khi trông rõ vị giám khảo cuối cùng: Trịnh Ngân. Điều này nằm ngoài dự đoán của cô. Trịnh Ngân được WOB cho làm BGK cuộc thi tuyển tài năng trẻ lần này, chứng tỏ cô gái họ Trịnh đó rất được xem trọng. Cái nhìn của Bảo Vương càng trở nên vô định hơn.

Bảo Vương chẳng hề hay biết thí sinh thứ mười hai đã hoàn thành xong phần thi và nét mặt của BGK ra sao cho đến khi giọng hét của tên MC vang lớn:

“Sau đây, xin mời thí sinh mang mã số 13, và cũng là thí sinh cuối cùng của cuộc thi tuyển ngày hôm nay bước lên khán đài.”

Bảo Vương đứng dậy rồi chậm rãi rời chỗ ngồi, đi qua các dãy ghế để bước lên trên khán đài. Dường như tất cả ánh mắt, máy quay và ánh sáng đều tập trung vào cô thí sinh kỳ lạ có dáng người nhỏ nhắn với bước chân vững chãi. Trông vẻ mặt bình thản đó, mọi người có cảm giác cô không hề lo lắng hay hồi hộp gì trước việc sắp đối diện với cuộc thi đầy căng thẳng lẫn các BGK “máu mặt” kia.

Khi đã đến vị trí thích hợp trên khán đài, Bảo Vương dừng lại, hướng mắt về phía trước. Lúc này, những người có mặt ở hội trường mau chóng nhìn rõ cô. Một gương mặt xinh xắn nhưng thờ ơ lạnh lùng, kiểu tóc bob sấy phồng đánh rối ôm từng đường nét mềm mại của khuôn mặt trẻ con. Cô mặc áo pull với quần jean. Đôi giày thể thao và chiếc headphone vòng qua cổ nằm im trên vai. Nếu không thấy túi bao da đựng

kéo bên hông trái thì chắc rằng, không ai nghĩ cô lại là một hair stylist. Hội trường vang lên những tiếng xì xầm không ngớt.

Nhìn Bảo Vương, Tuấn Khang liền nở nụ cười dịu dàng. Còn Tú Uyên thì vô cùng bất ngờ khi thí sinh cuối cùng lại là cô chị lạnh lùng của mình. Nhớ cách đây hai ngày, Tú Uyên năn nỉ muốn khăn giọng mà Bảo Vương chẳng một chút để tâm đến cuộc thi tuyển này. Ấy vậy kình ngạc thay, bây giờ Bảo Vương lại có mặt trong Hội trường WOB ngày hôm nay. Sau vài giây ngỡ ngàng, tiếp theo Tú Uyên mừng rỡ đến nỗi suýt đứng dậy hét lên nhưng chợt thấy chị nhìn mình đồng thời lắc đầu như ra dấu. Hiểu ý, Tú Uyên đành gật gật.

Ngoài anh chàng quản lý và cô tiểu thư họ Ngô thì Trịnh Ngân là kẻ thứ ba nhận ra Bảo Vương – người có kỹ thuật cắt tóc không tệ với chiếc headphone kỳ quặc. Trịnh Ngân thật sự bất ngờ về việc Bảo Vương tham gia cuộc thi này. Cái nhìn của cô chị danh tiếng ấy bỗng chốc trở nên lạnh băng thay vì phải là sự thân thiện như đối với mười hai thí sinh trước.

“Ồ, thí sinh cuối cùng của cuộc thi lại là một cô bé tomboy.” – Tên MC già chát nhìn sang đối phương vẻ hứng thú – “Em hãy giới thiệu một chút về bản thân.”

Vốn chẳng khoái gì mấy trò tự sướng trước đám đông nên Bảo Vương nói rất ngắn gọn về mình cho lấy lệ:

“Tôi tên Ngô Bảo Vương, hai mươi tuổi. Hiện là một hair stylist nghiệp dư.”

“Em có thể nói thêm về mơ ước của bản thân cũng như sở trường sở đoản...”

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú nói về những điều đó.”

Câu cắt ngang đầy thách thức của Bảo Vương khiến tên MC tự dưng lúng túng. Ở phía dưới khán đài, mọi người lại tiếp tục xì xầm bàn luận.

Tuấn Khang nén tiếng thở dài bởi bó tay trước sự lạnh lùng từ cô em gái. Riêng Tú Uyên lại kín đáo giấu nụ cười thích thú vì quá hiểu chị mình. Hai cô gái lạ mặt kia liền cau mày nhìn nhau. Về phía anh chàng tóc tía layer dài, trông đáng vẻ bình thản lạ thường của Bảo Vương thì anh ta cười khinh. Còn Trịnh Ngân, cô cười nhạt nhẽo trước cái tính quái gở của “con bé khó ưa” ấy.

Sau vài phút không lời, tên MC mau chóng sửa giọng và tiếp tục cất tiếng:

“Phần giới thiệu của thí sinh đã xong. Cuộc thi cuối cùng xin phép bắt đầu.”

Tiếng hô diệc ráy kết thúc, Tuấn Khang nhìn sang cô bé thí sinh, nói rõ ràng:

“Được rồi Ngô Bảo Vương, phần thi của em cũng giống như những bạn trước, đầu tiên trả lời năm câu hỏi lý thuyết dĩ nhiên chủ đề xoay quanh hair stylist, sau đó đến bài thực hành để kiểm tra kỹ thuật của em. Em sẵn sàng chưa?”

“Em lúc nào cũng sẵn sàng.” – Bảo Vương đáp kiên quyết.

“Rất tốt.” – Tuấn Khang cầm tờ giấy lên – “Thang điểm tổng cộng là mười. Lý thuyết chiếm năm. Mỗi câu đáp đúng, em sẽ được một điểm. Bắt đầu! Câu thứ nhất: Năm thuật ngữ mô tả đường cắt trong hair stylist là gì?”

Đón lấy micro từ tay tên MC, Bảo Vương lập tức trả lời không chút do dự:

“Square – Visual – Parallel – Vertical – Round.”

“Chính xác. Câu thứ hai: Có bao nhiêu kiểu tóc cổ điển? Hãy liệt kê.”

“Có mười bốn kiểu tóc cổ điển. Tóc ngang tầng không mái. Tóc ngang thường mái hất. Tóc ngang sole mái sole. Tóc ngang đổ care ót. Tóc ngang đổ sole ót. Tóc nam sole. Tóc Xitol. Tóc Xitol sole. Tóc tém Nhật có uốn. Tóc tém sole. Tóc tém mái dài. Tóc bung. Tóc bồ câu. Tóc chiếc lá.”

“Chính xác. Câu thứ ba: Miêu tả bốn vùng chia tóc bất kỳ trong bảy vùng.”

“Profile: Đường chia giữa. Horseshoe: Đường chia chóp đỉnh. Horizontal: Đường chia ngang. Diagonal forward: Đường chia xiên đổ về trước mặt.”

“Chính xác: Câu thứ tư: Nguyên nhân gây rụng tóc là gì?”

“Nguyên nhân gây rụng tóc chủ yếu do rối loạn hormone, các loại hóa chất trong thuốc nhuộm uốn duỗi tóc, do di truyền, stress, chế độ ăn uống thất thường, gàu và tăng tiết bã nhờn da đầu.”

“Chính xác. Câu cuối cùng: Giải thích thuật ngữ sấy Rotation drying”

“Rotation drying, là dùng lòng bàn tay xoay lược sấy phía trên da đầu, kèm với nhiệt của máy sấy để tạo độ phồng.”

Câu trả lời tỉ mỉ của Bảo Vương vừa kết thúc thì âm thanh xì xầm bên dưới khán đài càng nhiều hơn. Theo họ, đây là thí sinh trả lời chính xác và nhanh nhất trong phần thi lý thuyết này giờ. Họ bắt đầu thấy thú vị.

Mỉm cười hài lòng, Tuấn Khang đặt tờ giấy xuống, hướng mắt vào thí sinh:

“Những câu hỏi này không khó. Chủ yếu là để kiểm tra trình độ cơ bản. Có một số hair stylist không xem trọng thậm chí bỏ qua những kiến thức sơ đẳng này. Nhưng, phải cần có một trình độ cơ bản tốt thì hair stylist đó mới giỏi được. Em đã đạt điểm tối đa cho phần thi lý thuyết. Chúc mừng em.”

Vỗ tay xong, Tuấn Khang nhanh chóng đứng dậy rời khỏi chỗ và đi đến một chiếc bàn trên đó có năm manocanh cắt tỉa, từ tốn tiếp:

“Giờ là phần thực hành. Em phải hoàn thành mái tóc cắt lớp trong thời gian ngắn nhất có thể. Hoàn thành càng sớm, điểm của em sẽ càng cao. Được chứ?”

Chậm rãi bước lại chiếc bàn, Bảo Vương đưa mắt nhìn manocanh cắt tỉa. Phần thực hành này chủ yếu xem xét về tốc độ cắt của thí sinh. Thật may khi cắt nhanh là một trong những sở trường của Bảo Vương. Ngày nào cô cũng luyện tay nghề bằng việc xử lý những mái tóc cắt lớp. Không suy nghĩ nhiều, Bảo Vương kéo headphone lên tai và nghe bài hát Escapist của nhóm nhạc huyền thoại Nightwish. Chất nhạc dồn dập dữ dội từ “In a Golden Cage...” sẽ giúp cô đạt được tốc độ nhanh nhất. Bốn phút năm mươi sáu giây, sẽ là lúc kết thúc bài hát Escapist cũng là thời gian ấn định mà cô bé họ Ngô đặt ra cho chính mình. Nhanh chóng lấy kéo từ bao da ra, Bảo Vương quay quay kéo rồi bắt đầu cắt.

Tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc bởi tốc độ cắt quá nhanh của Bảo Vương. Họ gần như không hề thấy được hai mũi kéo chuyển vận vào nhau như thế nào mà chỉ nghe âm thanh “xoẹt xoẹt” vô cùng êm tai. Đôi tay điều khiển chiếc kéo chuyển động nhịp nhàng, vừa nhanh vừa chuẩn xác đến kỳ lạ. Từng đường cắt ngọt, dứt khoát. Những sợi tóc đã cắt rơi liên tục xuống nền sàn khán đài.

Mọi máy quay ống kính đều tụ về Bảo Vương, cô thí sinh tomboy đang cắt tóc và đeo headphone. Có vẻ thứ âm thanh đang chảy dồn dập trong ống nghe ấy chẳng hề tác động gì đến Bảo Vương. Đôi mắt dán chặt vào mũi kéo, gương mặt cô bình thản trước vô số ánh flash loé sáng xung quanh.

Còn các BGK, từ Tuấn Khang, Tú Uyên, hai cô gái trẻ đến anh chàng tóc tỉa layer dài và thậm chí cả Trịnh Ngân đều không thể rời mắt khỏi bàn tay cầm kéo của Bảo Vương. Cái nhìn từ họ hẳn rõ sự kinh ngạc. Không chỉ những người có mặt ở hội trường mà hầu như ai đang theo dõi chương trình quay hình trực tiếp tại WOB đều bắt ngờ trước hình ảnh đang xem. Trong đó có Hồng Thuận, cô gái đội mũ An Hằng và Trần Thoại.

Điều trống dữ dội của bài hát Escapist kết thúc cũng là lúc Bảo Vương hoàn thành xong mái tóc cắt lớp. Bốn phút năm mươi sáu giây, đúng như dự định. Xem lại một lần nữa những đường cắt, cô thở ra hài lòng. Quay kéo một vòng xong cô cắt nhanh nó vào túi bao da. Chậm rãi kéo headphone xuống vai, Bảo Vương ngạc nhiên bởi vô số tiếng vỗ tay âm vang khắp hội trường. Do quá tập trung và bên tai chỉ nghe nhạc nên cô không hề biết này giờ xung quanh diễn ra điều gì. Dường như bài thi nho nhỏ này Bảo Vương đã làm rất tốt.

Tên MC đột nhiên hét lên thật to khiến lỗ tai ai nấy đều lùng bùng. Nhanh như cắt, tên này nhảy đến gần Bảo Vương đồng thời xoay manocanh lại để mọi người thấy rõ mái tóc vừa được cắt. Một mái tóc hoàn mỹ trong khoảng thời gian cực ngắn. Tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt.

Sau khi xem xong bài thi của Bảo Vương, các BGK tiến hành chấm điểm. Mười phút sau, thời điểm đánh giá tổng kết cũng đến.

“Rất ấn tượng.” – Nói xong ba từ đó, Tuấn Khang đưa bảng lên và số điểm hiện trên đó là 9/10. Phần thực hành là bốn điểm.

Hai cô gái trẻ đều cho Bảo Vương thang điểm như nhau: 9.5/10. Tiếp theo, Tú Uyên hồ hởi đưa tấm bảng 100/10 điểm lên. Đồng loạt, mọi người bật cười. Tức thì, Tuấn Khang nhắc nhở: “Tú Uyên, không có thang điểm 100.”

“Em biết. Nhưng với trình độ của chị ấy, 100 điểm là còn ít.” – Tú Uyên quay mặt đi, khư khư giữ ý kiến của mình – “Em cứ để 100 đó.”

Đối diện, Bảo Vương buồn cười trước cái tính trẻ con của em gái. Lắc đầu chán nản, Tuấn Khang chuyển ánh mắt sang anh chàng tóc tia layer dài, hỏi:

“Còn em, Nicolas Nguyễn? Thí sinh này đáng để em cho bao nhiêu điểm?”

Hoá ra anh chàng nhuộm tóc ba bốn màu này là con lai. Nghe câu hỏi có phần nể nang từ Tuấn Khang thì Bảo Vương hiểu, anh chàng Nicolas Nguyễn đó cũng là một nhân vật tâm cỡ của WOB. Tặc lưỡi thật to, Nicolas giơ tấm bảng lên với dáng vẻ thờ ơ. Và số điểm là 8.5/10.

Cuối cùng đến Trịnh Ngân. Hầu như mọi người chờ xem cô nàng hair stylist danh tiếng ấy sẽ chấm bao nhiêu điểm. Thú thật, Trịnh Ngân chẳng muốn đánh giá gì về màn trình diễn ấn tượng vừa rồi. Cứ hễ trông thấy gương mặt lạnh lùng cùng dáng vẻ khó ưa của Bảo Vương là cô muốn viết một phát điểm “0” tròn trịa trên bảng cho bỏ ghét. Nhưng biết rõ bản thân không thể làm vậy nên cô đành dùng sự công bằng mà giơ bảng lên. 8/10, đó là số điểm Trịnh Ngân dành cho thí sinh Bảo Vương. Những tiếng xì xầm to nhỏ vang lên. Trước đó, họ đã thấy cách chấm của Nicolas hơi quá đáng nhưng nay Trịnh Ngân còn quá đáng hơn. Ngồi bên cạnh Nicolas, Tú Uyên thầm rửa Trịnh Ngân chẳng tiếc lời.

“9 - 9.5 - 9.5 - 10 - 8.5 - 8. Đó là sáu số điểm chung cuộc em có từ BGK. Cao nhất trong cuộc thi hôm nay. Và em đã trúng tuyển. Chúc mừng.” – Tuấn Khang tổng kết điểm của Bảo Vương, mỉm cười.

Bảo Vương cúi người trước BGK và khi ngược mặt lên thì cô bắt gặp ngay cái liếc nhìn căm ghét từ Trịnh Ngân. Bảo Vương không làm gì ngoài việc im lặng.

Cuộc thi tuyển Tài năng trẻ kết thúc với những lời bàn tán không ngừng.

6. Chương 6: Giải Quyết Vấn Đề

Rời phòng hội trường, vừa đi trên dãy hành lang Tú Uyên vừa xuýt xoa mãi:

“Đúng là tận mắt chứng kiến mới thấy, tay nghề của chị em thật siêu đẳng.”

Bảo Vương chưa kịp lên tiếng thì bên cạnh, Tuấn Khang đã cất giọng tán đồng:

“Đúng đấy, anh cũng bất ngờ về kỹ thuật cắt tóc của em, Nhóc Bảo Bối. Xem ra những năm qua, em không ngừng nỗ lực để trở thành một hair stylist thực thụ.”

Trước màn tung hứng hơi quá từ em gái lẫn Tuấn Khang, Bảo Vương thở ra:

“Chỉ là em muốn thực hiện mơ ước của bản thân nên luôn cố gắng hết sức.”

“Có thể em chưa là hair stylist xuất sắc nhưng hai mươi tuổi mà với tay nghề như vậy cũng pro rồi. Anh tự hào về em.”

“Anh Khang nói rất đúng, chị em đừng khiêm tốn nữa.” – Tú Uyên quàng tay qua vai Bảo Vương, nháy mắt – “Nhắc mới nhớ, cái chị Trịnh Ngân kia thật quá đáng. Rõ ràng chấm điểm ép người. Chị cắt tuyệt thế mà cho có ba điểm.”

Bảo Vương chợt im lặng. Mỗi lần nghe nhắc đến cái tên Trịnh Ngân là y như rằng giống phản xạ tự nhiên, đôi mắt cô trở nên lạnh băng.

Tuấn Khang xếp sổ sách lại, bấy giờ mới chuyển cái nhìn sang Tú Uyên, bảo:

“Trịnh Ngân vốn nổi tiếng khó khăn lâu rồi. Theo anh nghĩ, có lẽ cô bé này thực sự bị thu hút bởi kỹ thuật của Nhóc Bảo Bối.”

“Cái gì???” – Tức thì Tú Uyên tròn tròn đôi mắt to – “Thu hút á? Còn khuya! Chị ta ganh tỵ thì đúng hơn. Chẳng hạn như hôm ở hội trường Laza Maxi...”

Không muốn Tuấn Khang biết về cuộc chạm mặt chẳng mấy tốt đẹp hôm qua nên Bảo Vương ngăn em gái: “Chuyện ấy chẳng đáng mang ra bàn.”

Bảo Vương vừa dứt lời thì bỗng từ xa, Trần Thoại chậm rãi đi lại đồng thời nói:

“Anh Khang, cô Anna bảo giám đốc vừa về và đang chờ anh trong phòng.”

“Vậy ư? Ừ, anh cũng phải gặp giám đốc để nói về kết quả thi tuyển hôm nay.”

Trong lúc Tuấn Khang và Trần Thoại bàn bạc công việc thì Bảo Vương lặng thinh, hướng đôi mắt đầy suy nghĩ vào khoảng không phía trước. Chẳng là cô vừa nghe hai anh chàng này nhắc về giám đốc, tức bố cô. Bảo Vương không rõ, sau khi biết việc mình xuất hiện ở WOB và tham dự cuộc thi tuyển thì ông sẽ phản ứng ra sao. Vốn, người bố ấy chẳng bao giờ muốn thấy mặt Bảo Vương. Điều cô lo lắng nhất: bố sẽ đuổi mình ra khỏi beauty salon này?... Còn đang chìm trong suy nghĩ thì Bảo Vương chợt nghe âm thanh thở dài pha chút bức bối của Tú Uyên. Quay qua, cô thấy em gái vẻ như khó chịu gì đó: “Em sao thế?”

“Mỗi lần thấy anh ta là tâm trạng em mất vui.” – Tú Uyên khoanh tay, nói.

Thấy Tú Uyên cứ nhìn nhìn về phía hai chàng trai nọ thì Bảo Vương nhún mày. Anh ta mà cô em gái nhắc đến không thể là Tuấn Khang được, vậy lý nào...

“Là Trần Thoại à?”

Nghe chị mình gọi tên Trần Thoại một cách tự nhiên, Tú Uyên liền chưng hửng: “Chị biết tên anh ta? Lại còn gọi thân thiết đến thế nữa.”

“Thân thiết gì đâu, sáng nay anh Khang nhờ Trần Thoại đưa chị đến hội trường. Nhưng sao em ghét Trần Thoại vậy? Chị thấy anh ấy cũng tốt.”

“Tốt hay không thì em chẳng rõ nhưng Anh ta ỷ việc quen thân với anh Khang mà chẳng xem em ra gì. Có lần còn giáo huấn em giữa đoàn ekip.”

Lắng nghe từng lời cay cú của Tú Uyên, Bảo Vương thấy buồn cười. Đúng lúc, Tuấn Khang mau chóng xoay qua hai cô em gái còn đang đứng:

“Nhóc Bảo Bối, giờ anh phải đến gặp giám đốc, em chịu khó chờ anh nhé. Nếu buồn thì cứ nói chuyện với Trần Thoại, cậu ấy là trợ lý tốt nhất của anh.”

Chẳng để chị gái lên tiếng đồng ý hay từ chối thì Tú Uyên đã chen ngang:

“Em sẽ đi với anh. Em cũng phải gặp cô Mary bàn về lịch quảng cáo sắp tới.”

Dứt lời, Tú Uyên kéo tay Tuấn Khang đi nhanh. Trước khi rời khỏi, cô bé tiểu thư còn không quên “tặng” Trần Thoại một cái nhìn khó chịu thoáng qua.

“Mừng cô vượt qua cuộc thi tuyển.” – Còn lại hai người, Trần Thoại cất tiếng.

“Cám ơn.” – Bảo Vương gật đầu – “Anh có theo dõi phần thi của tôi?”

“Đối diện phòng Hair Cut là khuôn viên, ở đó có một màn hình rộng phát sóng trực tiếp cuộc thi sáng nay. Kỹ thuật của cô rất tốt.”

“Anh là hair stylist chuyên nghiệp hay nghiệp dư?”

“Chỉ là hair stylist nghiệp dư bình thường thôi, chẳng có gì đặc biệt cả.”

Quan sát Trần Thoại vừa đáp lời vừa nhìn ra khuôn viên vắng lặng phía trước, chẳng hiểu sao Bảo Vương có cảm giác anh không hề là một hair stylist bình thường như đã nói. Dầu chưa từng thấy chàng trai ung dung tự tại này cầm kéo lần nào nhưng cô vẫn mơ hồ nhận ra sự đặc biệt nơi anh. Ừ, chỉ là cảm giác thôi. Đang thả hồn theo khung cảnh yên bình thì hai người nọ đột ngột nghe chất giọng lãnh lút khá quen vang vang ngay bên cạnh:

“Ồ, xem ai kìa! Chẳng phải thí sinh xuất sắc nhất của cuộc thi sáng nay ư?”

Bảo Vương và Trần Thoại chậm rãi quay qua, thấy ngay gương mặt rạng rỡ cùng nụ cười toe toét của Hồng Thuận, anh chàng làm nail vui tính.

... Trong phòng giám đốc, Tuấn Khang đang báo cáo về kết quả thi tuyển cho Ngô Thịnh – người đứng đầu WOB và cũng là bố của hai chị em Bảo Vương.

“Thưa, cuộc thi lần này có hơn phân nửa tổng số thí sinh tham gia đạt yêu cầu với số điểm khá cao. Kết quả tốt hơn lần thi trước.”

Ngồi trên ghế xoay, Ngô Thịnh với cái nhìn nghiêm nghị, cất giọng ồm ồm:

“Tốt. Ban nãy vừa về đến đây, tôi nghe quản lý Jimmy nói thí sinh đạt điểm cao nhất kỳ này là một cô bé hai mươi? Cô bé tên gì? Bố mẹ là ai?”

Đối diện, Tuấn Khang khẽ đảo mắt bởi có chút lưỡng lự bởi vốn hiểu rõ mối quan hệ bất hoà giữa vị giám đốc quyền uy đó với Bảo Vương.

“Cô bé ấy... giám đốc cũng biết. Đó là Ngô Bảo Vương.”

“Cái gì?! Anh nói Ngô Bảo Vương?”

“Vâng, là Ngô Bảo Vương, con gái lớn của giám...”

Anh chàng quản lý có mái tóc Two clock cut ấy chưa dứt câu thì ngay lập tức, Ngô Thịnh đập tay xuống bàn một cách giận dữ đồng thời đứng bật dậy.

“Im ngay! Nó không phải con gái tôi! Tôi không cho phép ai nói như vậy!”

Sau vài giây giật mình, Tuấn Khang liền im lặng. Nhận ra bản thân có phần hơi kích động, Ngô Thịnh liền nhắm mắt và đưa ngón tay lên day huyệt thái dương để lấy lại bình tĩnh. Không quá lâu, ông nhanh chóng bảo tiếp:

“Hãy đuổi con bé đó! Không được cho nó vào WOB! Nó nghĩ gì mà lại dám bước chân đến đây chứ? Thật là chẳng ra thể thống gì?”

Tuấn Khang lo lắng: “Đuổi? Nhưng thưa giám đốc, phần thi của em ấy...”

“Tôi không quan tâm! Con bé đó tuyệt đối không được có mặt ở salon WOB!”

Câu nói kiên quyết lần nữa dội từ Ngô Thịnh, một lần nữa khiến Tuấn Khang lặng im. Anh không ngờ, vị giám đốc này lại căm ghét con gái mình đến vậy. Nhưng anh thấy bất công với Bảo Vương, cô bé đã nỗ lực và cố gắng rất nhiều trong suốt nhiều năm qua để có được một kỹ thuật như thế. Bảo Vương vốn rất hiểu, Ngô Thịnh không muốn thấy mặt mình nhưng cô vẫn đến WOB để dự cuộc thi tuyển hôm nay, điều đó khiến Tuấn Khang nghĩ rằng nhất định Nhóc Bảo Bối có điều gì đây với beauty salon này. Nếu đuổi Bảo Vương thì...

“Giám đốc, chuyện của gia đình ngài tôi không có quyền xen vào nhưng việc này liên quan đến thanh danh của WOB.” – Tuấn Khang tiếp – “Tìm kiếm tài năng trẻ là cuộc thi lớn của WOB vì vậy rất nhiều người biết đến. Ngô Bảo Vương, đó là người có bài dự thi nổi trội nhất trong các thí sinh. Giả sử bây giờ đuổi em ấy, thì tôi e việc đó sẽ ảnh hưởng không tốt cho beauty salon. Không chừng, nhân cơ hội này bọn báo chí sẽ tung tin đồn thất thiệt nào đó về WOB.”

Lắng nghe những lập luận rõ ràng từ Tuấn Khang, Ngô Thịnh lặng thinh. Cuộc thi Tài năng trẻ do WOB tổ chức thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người trong nước. Báo chí đưa tin trực tiếp, đài truyền hình quay phim trực tiếp và tất cả đều đã thấy Ngô Bảo Vương. Chưa kể, theo Tuấn Khang nói thì cô con gái ông

không thừa nhận đó rất được ủng hộ. Nếu bây giờ Ngô Thịnh đuổi Bảo Vương thì chẳng khác nào khiến WOB mất uy tín. Việc đuổi vô cơ một tài năng trẻ như thế càng khiến lũ nhà báo thêm nghi ngờ. Vì vậy, cần cẩn thận giải quyết vấn đề.

“Được rồi, tôi hiểu ý anh.” – Ngô Thịnh trầm tư – “Tạm thời trước mắt cứ để con bé ấy vào WOB. Việc còn lại, tôi tự có sắp xếp.”

Tuấn Khang toan cất tiếng nhưng khi trông vẻ mặt vô cảm của giám đốc thì anh nghĩ lúc này không nên nói thêm gì nữa, kéo vô tình đổ dầu vào lửa.

“Tôi xin phép.”

Chưa kịp quay lưng cất bước thì Tuấn Khang nghe giọng Ngô Thịnh kéo giật:

“Anh hãy nói với Jimmy, tôi muốn xem băng ghi hình cuộc thi sáng nay.”

Gật đầu, Tuấn Khang rời khỏi phòng giám đốc với nụ cười kín đáo. Vừa bước ra ngoài, anh đã gặp ngay Tú Uyên. Dường như cô tiểu thư đã đứng chờ khá lâu.

“Anh Khang.” – Tú Uyên mừng rỡ chạy đến, hỏi – “Sao? Bố nói gì về việc chị Bảo Vương đến WOB tham dự cuộc thi tuyển? Chắc là bố không vui rồi.”

“Đúng là giám đốc không vui nhưng ngài ấy đồng ý để chị em ở lại WOB. Việc tiếp theo, ngài ấy sẽ tự sắp xếp. Anh cũng chịu thôi.”

“Hay để em vào nói chuyện với bố.”

“Đừng. Em cũng hiểu tính giám đốc còn gì. Ngài ấy không muốn ai ra lệnh cho mình phải làm việc gì cả. Nếu em vào nói lung tung sẽ chỉ khiến ngài ấy thêm giận dữ và biết đâu là đuổi Nhóc Bảo Bối ngay lập tức. Điều quan trọng bây giờ, chúng ta cứ nghe theo giám đốc, những chuyện khác từ từ tính.”

Cái nắm giữ mạnh mẽ cùng lời nói kiên quyết từ Tuấn Khang khiến Tú Uyên chẳng biết làm gì ngoài việc thở dài thườn thượt đồng thời gật đầu.

... Đang chán nản vì Hồng Thuận cứ nói liên hồi từ nãy đến giờ thì Bảo Vương và Trần Thoại thấy bóng dáng Tuấn Khang với Tú Uyên đi về phía này. Trông vẻ mặt đăm chiêu của cả hai thì Bảo Vương đoán vừa có chuyện gì đó không tốt. Hiển nhiên là có liên quan đến việc bố nghe tin cô tham dự cuộc thi tuyển.

“Anh đi gặp giám đốc thế nào? Mọi thứ tốt chứ?”

Trần Thoại dứt lời, ngay kế bên Bảo Vương quan sát biểu hiện của Tuấn Khang. Nhưng cô còn chưa kịp nghe câu trả lời từ anh là Tú Uyên đã lên tiếng ngay:

“Tất nhiên là tốt rồi. Bố tôi nói gì, anh đâu cần quản. Chị, mình đi ăn nhé! Bụng em đói lắm rồi. Đừng ở đây với những kẻ không đâu.”

“Ngô tiểu thư đâu cần nặng lời thế.” – Hồng Thuận nheo mắt – “Nhưng sao cô với Ngô Bảo Vương thân nhau quá vậy? Còn nắm tay gọi chị nữa.”

Bảo Vương kín đáo nhìn sang em gái. Còn Tú Uyên thì đảo mắt lúng túng bởi quên mất việc không thể để lộ mối quan hệ chị em với Bảo Vương cho người khác biết. Tức thì, Tuấn Khang khéo léo giải vây bằng câu nói:

“Cả hai vốn là bạn thân thiết trước đây. Với lại, Bảo Vương lớn hơn Tú Uyên nên cô bé phải gọi chị. Nào, chắc mọi người đói rồi phải không? Đi ăn thôi.”

Hồng Thuận hớn hở, gật đầu liên tục. Trái với sự phấn khởi của mọi người, Trần Thoại chậm rãi từ chối: Em phải về nhà có chút việc nên không đi cùng được.”

“Chắc là chuyện của chị cậu phải không? Vậy về nhanh đi.”

Khẽ gật đầu rồi Trần Thoại đưa mắt sang Bảo Vương, giọng nói vừa đủ:

“Lúc máy quay chiếu cận cảnh phía sau manocanh, tôi thấy phần đuôi tóc bên trái cô cắt dài hơn bên phải cỡ 3mm.”

Hiển nhiên, Bảo Vương hết sức kinh ngạc. Bằng chứng là, đôi mắt luôn mơ màng đó lập tức tròn xoe. Anh chàng Trần Thoại này chỉ nhìn qua màn hình mà đã nhận ra độ dài hai bên đuôi tóc của manocanh cô cắt không đều nhau ư? Chưa kể, anh còn nêu chính xác con số 3mm nữa. Trong phút chốc, Bảo Vương thoáng bất động khi dõi theo bóng dáng Trần Thoại đi xa dần. Thái độ bất ngờ của cô không mấy khó hiểu. Bởi, phải là một hair stylist cực giỏi thì mới đủ khả năng thấy rõ độ dài của từng sợi tóc chỉ qua cái nhìn đầu tiên. Rõ ràng, cảm giác đặc biệt Bảo Vương thấy ở Trần Thoại là hoàn toàn không sai.

“Chị đừng bận tâm anh ta nói. Một hair stylist bình thường ở khu F mà bày đặt nhận xét này nọ.” – Tú Uyên lè lưỡi.

“Em đừng nói thế, Tú Uyên. Trần Thoại không như những gì em thấy đâu.”

Buông câu nói lấp lửng xong, Tuấn Khang khoanh tay bước theo Hồng Thuận đang nhảy tung tăng về phía nhà ăn. Còn Bảo Vương, chẳng có thời gian để suy nghĩ về điều vừa rồi là đã bị Tú Uyên nắm tay kéo đi mau chóng. Khi tất cả rời khỏi dãy hành lang vắng vẻ thì bóng dáng một người xuất hiện. Và đó là cô bé đội mũ tên An Hằng sáng nay. Vẫn thế, cái nhìn của An Hằng luôn hướng về Bảo Vương trong khi cô nói chuyện vui vẻ với Tuấn Khang. Không phải cảm ghét như Trịnh Ngân, rõ ràng phản chiếu trong đôi mắt An Hằng là một...

Không riêng An Hằng mà còn một người nữa đang dõi mắt theo bốn người nọ từ nãy đến giờ: Trịnh Ngân. Quan sát Bảo Vương từ trên hành lang khu A VIP, Trịnh Ngân nhếch mép cười nhạt nhẽo rồi lằm rằm trong miệng:

“Con nhỏ đó ghê thật! Mới vào WOB sáng nay thôi mà đã tìm cách làm quen với Ngô Tú Uyên và anh Tuấn Khang rồi. Đúng là thứ cáo mà.”

Đứng bên cạnh, không quan tâm sự bức bối từ Trịnh Ngân, Nicolas vừa xem xét chiếc kéo cao cấp vừa nói nhạt: “Tài năng của con nhóc ấy thế nào, còn chưa biết được. Chỉ việc cắt tóc nhanh thì chẳng đủ nói lên điều gì đâu.”

Nhoèn miệng cười thích thú trước câu nói quá đúng ấy, Trịnh Ngân quay qua rồi bước lại chỗ Nicolas đồng thời quàng tay qua tay anh chàng, bảo rõ:

“Chính xác. Nhất định con bé đó sẽ phải hối hận khi dám bước chân vào WOB. Đặc biệt là dám đối đầu với em và anh, Nicolas nhỉ?”

Không đáp lời bạn gái, Nicolas cất chiếc kéo vào túi bao da xong cười khinh.

Lúc này, Ngô Thịnh đang xem lại băng ghi hình cuộc thi tuyển sáng nay ở hội trường. Ông đã tận mắt thấy rõ kỹ thuật của Bảo Vương và bản thân khá bất ngờ về sự tiến bộ nhanh chóng ấy. Trong phút chốc, vị giám đốc như bất gặp hình ảnh người vợ yêu dấu Jessica Phạm trước đây qua bóng dáng cô con gái mình cảm ghét. Nhưng, điều đó không khiến Ngô Thịnh thoải mái mà ngược lại, sự giận dữ càng dữ dội hơn. Để rồi, phản chiếu trong đáy mắt ông điều gì đấy mơ hồ. Vẽ như là một sự sắp đặt khó khăn dành cho Bảo Vương.

U 8;F0.-

7. Chương 7: Thợ Phụ

Theo đúng lời thông báo từ Tuấn Khang, sáng nay các thí sinh trúng tuyển trong cuộc thi Tài năng trẻ hôm qua tập trung ở Hội trường WOB lúc tám giờ. Nhìn hết một lượt bảy thí sinh trẻ tuổi đứng trang nghiêm, Jimmy chậm rãi nói:

“Các bạn sẽ phải trải qua ba tháng thử việc trước khi được lựa chọn trở thành nhân viên chính thức của WOB. Cách thử việc chính là, làm thợ phụ. Quản lý Mary đã sắp xếp xong, tôi sẽ đọc tên thợ chính của từng bạn. Đầu tiên...”

Ở cuối hàng, Bảo Vương đang nghĩ không biết mình sẽ làm thợ phụ cho ai. Bản thân vốn chẳng thích phải nghe bất kỳ người nào nhưng khi quyết định bước chân vào WOB, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi tình huống tệ hại nhất. Bảo Vương nhớ lời Hồng Thuận về việc làm thợ phụ giống như lao động khổ sai. Đúng lúc nghe Jimmy gọi đến tên, Bảo Vương hướng mắt về phía anh chờ đợi.

“Ngô Bảo Vương, thợ chính của em là Trịnh Ngân. Em sẽ làm thợ phụ cho cô ấy trong ba tháng. Và kết quả thế nào, tùy thuộc vào đánh giá của Trịnh Ngân.”

Đối diện, Bảo Vương im lặng. Điều này thật tệ. Làm thợ phụ cho Trịnh Ngân ư? Nghĩa là cô phải nghe mọi mệnh lệnh, chấp hành mọi yêu cầu từ cô chị đáng ghét đó. Vì sao lại trùng hợp đến mức oái ăm như vậy? Bảo Vương bắt đầu lo lắng: có thể Trịnh Ngân sẽ dùng đủ mọi cách để chèn ép và với tính cách quá kiên nghị, cô sợ mình sẽ không khuất phục mà rời khỏi WOB. Tuy không muốn nhưng Bảo Vương biết bản thân không có lựa chọn nào khác. Dù sao, việc gì cô đã quyết thì chắc chắn không từ bỏ. Mục đích Bảo Vương đứng ở đây, chẳng phải vì WOB ư? Vì lời hứa với người mẹ quá cố, cô tuyệt đối không buông xuôi dễ dàng. Vấn đề trước mắt, Bảo Vương đành nghe theo sắp xếp làm thợ phụ cho Trịnh Ngân, những chuyện khác tùy cơ ứng biến.

Rời khỏi phòng hội trường, Bảo Vương thấy Tú Uyên hối hả chạy đến gần.

“Chị... em nghe nói, chị được sắp xếp làm thợ phụ cho Trịnh Ngân?”

Bảo Vương gật đầu. Lập tức, Tú Uyên kêu lên như thể người đối mặt với chuyện kinh khủng kia là mình chứ không phải chị: “Trời đất! Không ổn rồi!”

“Đây là sự sắp xếp của bố.”

“Cái gì? Là bố ư? Sao lại thế chứ? Em sẽ nói chuyện với bố.”

Nhanh chóng, Bảo Vương liền nắm tay Tú Uyên kéo giật lại, ngăn không để cô em gái nóng tính gây chuyện phiền phức.

“Ngay từ đầu, chúng ta đều biết rõ bố tuyệt đối không để chị dễ dàng làm việc ở WOB. Vì thế sự sắp xếp này cũng chẳng có gì khó hiểu.”

“Nhưng... như vậy sẽ thiệt thòi cho chị.”

Ngón tay buông lỏng, Bảo Vương nhìn em bình thản: “Tú Uyên, em phải hiểu, chấp nhận để chị bước chân vào WOB, đó đã là điều khó khăn với bố rồi.”

Trông cái nhìn sâu thẳm của chị, Tú Uyên bất động vài giây, sau đó mí mắt chùng xuống đồng thời nén tiếng thở dài. Biết Bảo Vương đã quyết, Tú Uyên nắm tay chị, ân cần dặn dò: “Em tin chị vượt qua được khó khăn. Dầu có chuyện gì xảy ra chẳng nữa thì em vẫn sẽ luôn ủng hộ chị.”

“Cám ơn em.” – Bảo Vương thoáng mỉm cười.

Sau khi thay đồng phục của Beauty Salon WOB xong, Bảo Vương và sáu người thợ phụ lần lượt theo quản lý Jimmy đến phòng Hair Cut. Đa phần thợ chính đều là dân chuyên nghiệp nên được làm việc ở khu A VIP. Nhờ thế, Bảo Vương mới có dịp quan sát những căn phòng Hair Cut, Make up, Nail sang trọng với dãy hành lang sạch sẽ bóng loáng dài ngút. Nơi đây chỉ dành cho thượng khách. Vừa bước chân vào phòng Hair Cut VIP, Bảo Vương đã thấy một nhóm hair stylist chuyên nghiệp đứng nói chuyện với nhau. Hiển nhiên trong số đó có Trịnh Ngân, cô nàng đứng ngay bên cạnh Nicolas. Nhắc thấy bảy thợ phụ xuất hiện, nhóm hair stylist chuyên nghiệp liền ngừng cuộc bàn luận sôi nổi, chiếu ánh mắt nửa lạnh lùng nửa soi mói về phía đối phương. Tiếp, họ không nói gì ngoài việc nở nụ cười khinh khỉnh. Chỉ vậy thôi cũng đủ hiểu nhóm hair stylist chuyên nghiệp này rất xem thường các thợ phụ mới. Giờ Bảo Vương mới thấy rằng, lời Hồng Thuận nói quả chẳng sai. Cô nghĩ, hẵn ba tháng tới mình sẽ phải vất vả với những kẻ luôn khoác lên người sự tài năng cùng gương mặt kên kieu ấy.

Khi lời giới thiệu của Jimmy dứt, nhóm thợ phụ từng người một đi đến bên thợ chính mà mình được phân công. Bước chân của Bảo Vương thật chậm lúc đến chỗ Trịnh Ngân đang đứng khoanh tay chờ đợi. Đường như đã biết Ngô Bảo Vương sẽ làm việc dưới quyền mình từ trước nên về mặt cô nàng họ Trịnh trông vô cùng đắc ý. Cái cách Trịnh Ngân cười đầy mãn nguyện đó có thể hiểu, cô thật sự tin rằng lời nói hôm qua

với Nicolas chắc chắn trở thành hiện thực. Về việc, Bảo Vương sẽ phải hối hận bởi dám cả gan bước chân vào WOB và đối đầu với Trịnh Ngân. Mắt dán vào từng chi tiết trên người Bảo Vương, cô hỏi:

“Có suy nghĩ gì khi phải làm thợ phụ cho tôi?” –

Vẫn vậy, Bảo Vương luôn dùng thái độ thờ ơ lãnh đạm khi đáp lời Trịnh Ngân:

“Không nghĩ gì cả.”

“VẬY À?” – Trịnh Ngân thay đổi cái nhìn, nó trở nên sắc bén hơn – “Còn tôi thì thích thú đến nỗi, cả đêm không ngủ được đấy.”

Vừa nói, Trịnh Ngân vừa rời lưng khỏi bức tường, tiến sát đến trước mặt Bảo Vương. Khoảng cách giữa hai người giờ đây chưa đến nửa bước chân. Quan sát gương mặt không cảm xúc của đối phương, Trịnh Ngân cất giọng rõ ràng:

“Tôi đã từng nói, không phải cứ cầm kéo, cắt vài ba kiểu tóc là được gọi hai từ hair stylist. Tôi sẽ cho cô thấy thực lực mà cô có chẳng đáng bao nhiêu.”

Cố tình dưng vào vai Bảo Vương, Trịnh Ngân cứ thế cất bước, mặt nghênh nghênh. Phả một tiếng thở dài vào không trung, Bảo Vương chậm rãi xoay người lại và đi theo. Rõ vớ vẩn, tuổi đã hơn hai mươi mà cô chị đó cứ thích ăn thua giống hệt đứa trẻ. Những hair stylist chuyên nghiệp bắt đầu làm việc khi mỗi người yêu cầu thợ phụ của mình chuẩn bị dụng cụ. Mong muốn được trau dồi kỹ năng trong môi trường chuyên nghiệp hẳn sẽ không thể thành hiện thực khi ba tháng tới chỉ là những ngày lao động khổ sai. Đó là suy nghĩ của Bảo Vương lúc đang lấy dụng cụ cắt tóc để vào xe đẩy. Chẳng cần đợi Trịnh Ngân lên tiếng, Bảo Vương vẫn biết thứ gì cần thiết với một hair stylist. Và cũng rất nhanh, cô đẩy xe đựng đồ nghề đến chỗ Trịnh Ngân. Hết đưa mắt nhìn những chiếc kéo cây lược rồi lại chuyển sang nhìn Trịnh Ngân cất giọng rành rọt:

“Ai cho cô đứng ở đây? Chỉ có Mai Hương mới là thợ phụ chính thức của tôi.”

Thoảng nhìn cô gái tên Mai Hương đứng bên trái Trịnh Ngân, Bảo Vương hỏi:

“Vậy công việc của tôi là gì?”

Nhoẻn miệng cười, Trịnh Ngân héch mặt về căn phòng chéch góc phải, cách chỗ này khoảng chục bước chân, bảo rõ: “Nhiệm vụ của cô, làm vệ sinh tất cả dụng cụ và cả phòng Hair Cut sau mỗi giờ chúng tôi nghỉ giải lao. Còn một điều nữa: cô tuyệt đối không được cắt tóc ở WOB khi chưa có sự cho phép của tôi.”

Lời tuyên bố trịnh trọng đó vừa dứt, âm thanh xì xầm bắt đầu trỗi dậy phá tan sự tĩnh lặng tại đây. Những người thợ phụ kín đáo nhìn nhau vẻ ái ngại, còn những hair stylist chuyên nghiệp thì cười khe khẽ. Về phần Bảo Vương, không hề tỏ vẻ tức giận mà chỉ im lặng, chẳng có bất kỳ biểu cảm nào trên gương mặt cô. Một hair stylist không được cắt tóc chẳng khác nào tuyên án tử hình với tù nhân. Cuối cùng, Bảo Vương cũng biết kế hoạch gây khó dễ mà Trịnh Ngân dành cho mình. Quá rõ ràng, cô chị này không muốn Bảo Vương có đất dụng võ.

“Nếu không phục, cô có thể rời khỏi phòng Hair Cut.”

Với thái độ hết sức bình thản, Trịnh Ngân như muốn Bảo Vương hiểu rằng: bản thân Trịnh Ngân đủ quyền hành đuổi một thợ phụ đi ngay tức khắc mà chẳng cần xin ý kiến từ ban quản lý. Đối diện, Bảo Vương vẫn tiếp tục im lặng. Khó khăn lắm cô mới được bước chân vào beauty salon này và nếu rời khỏi WOB thì xem như cô giúp cho kế hoạch chèn ép của Trịnh Ngân thành công. Trước mắt cần phải nhẫn nhịn chịu đựng. Nghĩ vậy, Bảo Vương chậm rãi đi về phía phòng vệ sinh dụng cụ. Trịnh Ngân khá ngạc nhiên trước sự phục tùng của cô bé họ Ngô. Cô cứ tưởng Bảo Vương sẽ phản kháng hoặc chí ít dùng đôi mắt lạnh lùng đáp trả lại mình, đằng này Bảo Vương ngoan ngoãn nghe theo yêu cầu một cách thật thản nhiên. Điều ấy khiến Trịnh Ngân hơi bực bội.

Đóng cửa lại, Bảo Vương đưa mắt nhìn căn phòng với bốn bức tường trắng toát. Trên chiếc bàn dài đối diện, có rất nhiều dụng cụ hair stylist nằm im lìm. Từ kéo cắt tỉa đến lược, máy sấy, máy uốn và duỗi cho đến tondeuses đều thuộc hàng xịn, chứng tỏ đẳng cấp cao của những hair stylist chuyên nghiệp ở WOB. Không nghĩ ngợi gì thêm, Bảo Vương bắt đầu công việc.

Sau khi hoàn tất công cuộc làm sạch dụng cụ, Bảo Vương mau chóng để mọi thứ lên khay nhôm, mang ra ngoài. Bước ra khỏi phòng, cô thấy khách hàng đã có mặt ở đây từ lúc nào. Qua cách ăn mặc và nói chuyện cũng đủ nhận ra toàn người giới thượng lưu hoặc danh tiếng. Phần nửa khách đang được các hair stylist WOB cắt tóc, số còn lại ngồi ghế chờ đợi. Hầu như họ không mấy bận tâm đến mọi chuyện diễn ra xung quanh mà chỉ chúm mũi vào laptop, điện thoại, máy vi tính bảng hay cuốn tạp chí làm đẹp nào đấy. Về phần các hair stylist, tất cả chăm chú vào công việc của mình. Lúc này trông họ thật khác với ban nãy, không còn cái nhìn soi mói khinh khỉnh và nụ cười mỉa mai mà đơn thuần chỉ là những người thợ cắt tóc chuyên tâm.

“Rửa dụng cụ xong chưa, sao còn đứng đó?”

Nhận ra sự khó chịu qua câu nói hơi lớn tiếng của Trịnh Ngân, Bảo Vương không nói chỉ lẳng lặng cầm khay nhôm, trên đó có các dụng cụ cắt tóc vừa làm sạch, tiến đến chỗ Trịnh Ngân. Đường như Bảo Vương không hề nhận ra, Trịnh Ngân thoáng liếc mắt sang Mai Hương ở gần đấy. Một ám hiệu kín đáo. Để rồi khi Bảo Vương sắp đến gần thì Mai Hương, không chút do dự, đưa chân ra. Trò ngáng chân thành công khiến Bảo Vương bị vấp, cả người ngã về trước. Cứ ngỡ, màn chụp éch có một không hai sẽ diễn ra thế nhưng may thay, bàn tay ai đó nhanh chóng đỡ lấy Bảo Vương cùng cái khay nhôm. Lúc bình tĩnh trở lại thì Bảo Vương ngược nhìn và thấy ngay gương mặt nửa hời hợt nửa vô cảm của Nicolas. Cô khá bất ngờ khi người cứu mình lại là anh chàng con lai khó gần đó.

“Cám ơn.”

Nghe Bảo Vương nói ra hai từ ấy nhưng với vẻ mặt thờ ơ, Nicolas chậm rãi hỏi:

“Cô có biết, nếu làm hỏng những dụng cụ đắt tiền này thì sẽ phải bồi thường bao nhiêu không? Cỡ cô không đủ tiền đâu.”

“Tôi biết.” – Bảo Vương đáp – “Nhưng hình như vận may của tôi vẫn còn nhiều khi cho anh kịp thời chụp lấy cái khay nhôm.”

Trước câu ứng đáp thông minh ấy, Nicolas cười khinh: “Thú vị thật.”

Mặt Trịnh Ngân hẳn rõ sự bức tức khi thấy cái cảnh diễn ra trước mắt đồng thời nghe Nicolas khen Bảo Vương. Tức thì, cô bước đến chỗ hai người nọ và đẩy Bảo Vương ra khỏi vòng tay Nicolas thật nhanh chóng. Kế hoạch hạ nhục kẻ mình ghét thất bại, chẳng những vậy bạn trai lại giúp kẻ đó, thử hỏi làm sao Trịnh Ngân không ảm ức. Chẳng để Bảo Vương đứng vững, cô đã bảo ngay:

“Cả việc đi đứng cũng không đành hoàng nổi thì còn làm cái quái gì?”

“Có ai đó ngáng chân tôi.” – Bảo Vương nhìn Mai Hương, nhấn mạnh từng từ.

“Đừng làm bộ. Cô để ý Nicolas đúng không?”

Thấy Trịnh Ngân mím môi, mắt mở trừng trừng thì Bảo Vương cười nhạt. Không nghe đối phương trả lời mà còn cười, Trịnh Ngân tức giận toan nói tiếp thì Nicolas đã cất giọng vô cùng lãnh đạm với bạn gái:

“Được rồi. Chớ có nói những lời linh tinh. Ở đây đang có khách, đừng làm rối tung mọi chuyện lên, chỉ mất mặt mình thôi.”

Nhận thấy lời Nicolas rất đúng cộng thêm khách đang nhìn mình hiếu kỳ, Trịnh Ngân đành nén cơn giận trong lòng. Đối với một người như Trịnh Ngân thì việc giữ hình tượng là rất quan trọng. Cố nhẫn nhịn, cô liếc Bảo Vương một cái xong quay trở lại vị trí của mình. Còn Nicolas, anh kín đáo nhìn Bảo Vương bằng đôi mắt thích thú rồi xoay lưng. Quan sát họ, Bảo Vương nghĩ những hair stylist như thế thật giả tạo. Trước mặt khách, họ luôn khoác lên mình sự hoàn hảo.

Giờ nghỉ trưa. Đặt cuốn sổ dày cuộn lên đầu Bảo Vương, Tuấn Khang dò hỏi:

“Sao, làm thợ phụ cho Trịnh Ngân không tệ chứ Nhóc Bảo Bối?”

Bỏ nắm cơm vào miệng và nhai nhuộm nhuộm, Bảo Vương lắc đầu không trả lời. Thật sự, cô không muốn Tuấn Khang phải lo lắng. Thấy chị bỗng chốc thần thờ, Tú Uyên hăm hăm: “Cô chị Trịnh Ngân đó bắt nạt chị phải không?”

Bảo Vương chưa kịp nói là Tuấn Khang đã tặc lưỡi, ra điều không hài lòng:

“Nghe em hỏi cứ như Trịnh Ngân rất xấu xa.”

“Chị ta không phải thứ thường đâu. Rồi sẽ có ngày anh hiểu rõ con người đó.”

Trong lúc Tuấn Khang và Tú Uyên tranh luận sôi nổi về Trịnh Ngân thì Bảo Vương đưa mắt nhìn xung quanh như thể tìm kiếm ai. Quả đúng vậy, cô đang chờ một người. Là Trần Thoại. Câu nói kỳ lạ ngày hôm qua của anh chàng tóc tía layer ngắn đó cứ làm Bảo Vương suy nghĩ mãi. Và cô muốn tìm hiểu rõ hơn về anh, xem thử rốt cuộc đây là một hair stylist có trình độ kỹ thuật như thế nào. Đang suy nghĩ vẩn vơ thì chợt, Bảo Vương lại thấy cô bé đội mũ tên An Hằng đứng lấp ló sau cái cột của dãy hành lang đối diện phía xa. Vẫn vậy, ánh mắt An Hằng cứ hướng vào cô bé họ Ngô. Nhưng rất nhanh, cái mũ tai bèo đó thoát cái đã biến mất. Bảo Vương tự nhủ, ở WOB có nhiều người thật kỳ quặc.

8. Chương 8: “lý Do Cô Trở Thành Hair Stylist Là Gì?”

Một buổi trưa thanh bình. Mặt trời nằm trên cao, chiếu những tia nắng chói gắt xuống mặt đất hết kiểu muốn thiêu cháy mọi thứ... Ào! Ào! Âm thanh chảy xối xả của dòng nước tuôn ra từ ống nhựa như làm mất cái không khí oi bức tĩnh lặng ở khu vệ sinh cấp cao. Đang giặt giũ những chiếc khăn lau thì Bảo Vương ngừng lại, đưa tay khoá vòi nước rồi đứng lặng yên với cái nhìn chăm chăm vào bồn rửa bằng gạch men xịn. Chỉ là cô cần suy nghĩ vài chuyện, nói chính xác hơn là tìm ra cách giải quyết cho tình hình hiện tại không mấy sáng sủa. Gần hai tuần lễ qua ở WOB, Bảo Vương chẳng làm gì ngoài việc vệ sinh dụng cụ, lau chùi dọn dẹp phòng Hair Cut. Cô không hề đụng đến chiếc kéo cắt tóc nào chứ đừng nói đến chuyện làm tóc cho khách hàng hay được trau dồi kỹ năng chuyên môn. Chưa bao giờ Bảo Vương thấm thía bốn từ “lao động khổ sai” như hai tuần qua. Thảo nào, những thợ hành nghề nghiệp dư như Hồng Thuận lại bức xúc với WOB đến thế. Đúng thật chẳng tài nào hiểu nổi chính sách đào tạo nhân tài của beauty salon danh tiếng này rốt cuộc là gì.

Bảo Vương vào WOB không phải để làm lao công phục dịch, cô muốn thể hiện bản thân để chứng tỏ thực lực của mình ở WOB. Và nếu công cuộc lao động khổ sai cứ tiếp tục mãi thì sẽ rất rắc rối. Nhưng trước mắt, Bảo Vương vẫn chưa tìm ra phương án tốt nhất để giải quyết vấn đề. Trịnh Ngân không dễ dàng buông tha cho cô được. Ở thời điểm hiện tại này, Bảo Vương gần như rơi vào bế tắc. Rời khỏi dòng suy nghĩ mông lung, Bảo Vương lại mở vòi nước và giặt khăn. Cô cần tiếp tục công việc, còn những chuyện khác phải chờ xem vận may của bản thân thôi. Cô từng hứa với Tú Uyên sẽ cố gắng vượt qua mọi khó khăn. Và vốn dĩ, Bảo Vương là cô bé không dễ buông xuôi.

Lúc rời khỏi khu vệ sinh, đi ngang qua toà nhà F thì bước chân Bảo Vương hơi chậm lại bởi ngửi thấy mùi bánh pizza thoang thoảng đâu đây. Rột! Rột! Đúng lúc cái bụng biểu tình. Từ khi giờ nghỉ trưa bắt đầu, cô chưa nhét món gì vào bụng. Hôm nay Tuấn Khang và cả Tú Uyên đều bận nên chẳng ai rủ cô đi dùng bữa. Suýt chút nữa Bảo Vương quên mất việc ăn trưa nếu không có mùi pizza đánh thức cơn đói cồn cào trong cô. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, Bảo Vương chậm rãi đưa đôi mắt thờ ơ nhìn đảo dác cốt tìm ra vị trí của chiếc bánh. Rất nhanh, cô phát hiện cái mùi quyến rũ ấy phát ra từ cửa sổ một căn phòng ở lầu hai của toà nhà F ngay trước mắt mình. Cùng lúc, cô thấy một bóng dáng thân quen ẩn hiện thấp thoáng qua tấm cửa kính. Người đó hình như đang cắt tóc...

Bước qua những dãy hành lang vắng vẻ, Bảo Vương dừng chân ngay trước cửa phòng phát ra mùi bánh pizza. Thật từ tốn, cô đưa tay đẩy nhẹ tấm gỗ sang trọng nhích khỏi vị trí đang đóng kín. Khe hở giữa hai cánh cửa vừa đủ để thân hình nhỏ nhắn của Bảo Vương đi lọt vào bên trong. Trước mặt Bảo Vương, Trần Thoại đứng xoay lưng và đang chăm chú cắt tóc cho manocanh. Ban nãy vừa nhận ra bóng dáng Trần Thoại là Bảo Vương không ngần ngại đi lên đây, bước vào căn phòng này. Gần hai tuần qua, không rõ vì lý do gì mà cả hai ít khi gặp mặt. Nghe Tuấn Khang bảo, Trần Thoại bận việc gia đình nên cứ đến trưa lại xin phép về nhà. Sau lần nghe anh chàng kỳ lạ này nhận xét về độ dài mái tóc manocanh trong cuộc

thi tuyển thì Bảo Vương muốn có dịp gặp lại anh để tìm hiểu thêm. Cô khá tò mò về kỹ thuật cắt tóc của Trần Thoại. Chính xác là, cô hy vọng có thể một lần được thấy anh cầm kéo cắt tóc.

Đến trưa hôm nay, thật trùng hợp khi Bảo Vương tình cờ bắt gặp Trần Thoại đang luyện tay nghề bằng mái tóc cắt lớp. Nhưng ngay bây giờ, cô lại có cảm giác hơi thất vọng bởi theo những gì đang thấy thì Trần Thoại không có kỹ thuật nổi bật. Tốc độ bình thường, đường cắt của kéo cũng bình thường, chẳng có gì cho thấy anh là một hair stylist xuất sắc. Vì hiện tại, Trần Thoại cắt tóc bằng tay phải nên cô bé họ Ngô không thể biết anh thuận cả tay trái. Bảo Vương nghĩ, lý nào bản thân đã cảm nhận sai. Vậy lời nhận xét lần đó là như thế nào?

Tiếng thở dài khe khẽ của Bảo Vương vô tình khiến Trần Thoại nhận ra có người thứ hai đang có mặt trong phòng. Ngừng việc cắt tóc, anh quay lại và thấy Bảo Vương hướng đôi mắt nửa thờ ơ nửa nghĩ ngợi về phía mình. Mau chóng, anh chàng này biết đối phương đã quan sát mình nãy giờ.

“Sao cô lại vào đây?”

Không hề cảm giác đột ngột trước câu hỏi bất ngờ vang lên kia, Bảo Vương chuyển cái nhìn sang hộp bánh pizza nằm trên bàn: “Mùi pizza dẫn tôi đến.”

Bảo Vương trả lời xong, đúng lúc bụng lại kêu lên âm thanh rọt rọt. Ngắc người trong vài giây, Trần Thoại liền phì cười. Quả thật, cô bé này luôn khiến anh thấy thú vị. Cắt kéo vào túi đựng bao da, Trần Thoại xoay qua mở hộp bánh pizza ra, lên tiếng mời: “Vậy cô hãy ăn cùng tôi. Trong đây có hai bánh pizza cỡ nhỏ.”

Bảo Vương tiến lại chỗ Trần Thoại và đón lấy một chiếc pizza. Toan thò tay vào túi quần lấy tiền trả thì cô nghe Trần Thoại bảo: “Không cần đâu, tôi bao.”

Nghĩ ngợi gì đấy, Bảo Vương nói với chất giọng vừa đủ nghe: “Cám ơn anh.”

Sau đó, cả hai bắt đầu bữa trưa của mình với bánh pizza hải sản. Họ đến bên cửa sổ, vừa ăn vừa quan sát khuôn viên vắng lặng, chỉ có gió và nắng hiện diện. Dường như hai con người này có một điểm chung: thích sự yên tĩnh tuyệt đối. Mặc dù chẳng ai nói gì với ai, nhưng thật kỳ lạ là tâm hồn họ vẫn được lấp đầy.

“Tôi nghe anh Khang bảo, cô làm thợ phụ cho Trịnh Ngân?” – Trần Thoại đột ngột phá vỡ bầu không gian yên lặng – “Chắc cô thấy rất tệ.”

Vẫn ăn một cách bình thản, Bảo Vương chưa rời mắt khỏi những chiếc lá đung đưa trong gió, đáp: “Gần như vậy. Hai tuần qua ở WOB, tôi không được đụng đến chiếc kéo cắt tóc. Có lẽ nó còn tệ hơn cả những điều tồi tệ.”

“Sự sắp xếp đó đúng là thiệt thòi cho cô.”

“Biết sao được. Tôi đã phạm vào điều cấm kỵ mà ông ấy đưa ra.”

“Cấm kỵ?! Ông ấy là ai?” – Trần Thoại nhún mày khó hiểu.

Nuốt miếng bánh cuối cùng vào miệng, Bảo Vương khẽ quay qua nhìn Trần Thoại với đôi mắt xa xăm mơ hồ. Đối diện, anh chàng họ Trần bất động thoáng chốc rồi như hiểu Bảo Vương đang nghĩ gì nên anh không hỏi nữa ngoài việc im lặng và xoay mặt nhìn trở lại khuôn viên. Có những chuyện người ta không muốn nói thì chẳng thể ép được. Một khoảng lặng lại đến nhưng không quá lâu khi Bảo Vương hỏi bằng chất giọng nhẹ nhàng: “Anh thích cắt tóc không?”

Ngạc nhiên, Trần Thoại đưa mắt nhìn Bảo Vương. Cô chống hai tay lên bậu cửa sổ, lòng bàn tay nâng đỡ gương mặt mang nét trầm tĩnh. Từng sợi tóc ngắn mềm mại được gió thổi bay ngược ra sau. Trông cô thật đáng yêu với nỗi u uất bất tận. Hiểu ý nghĩa đằng sau câu hỏi có vẻ bình thường ấy, Trần Thoại đáp lời bằng một câu hỏi khác: “Lý do cô muốn trở thành hair stylist là gì?”

Đôi mắt đang nhìn vào không trung của Bảo Vương bất chợt đứng yên.

“Hình như, bản thân tôi cũng không biết rõ lý do vì sao.”

Khẽ mỉm cười, Trần Thoại nói nhẹ nhàng giống hệt như đang tâm sự cùng gió:

“Khi nào trên thế giới này còn có người muốn trở nên xinh đẹp, muốn được hạnh phúc thì tôi vẫn muốn mình sẽ là người giúp họ đạt được mơ ước ấy.”

Câu trả lời từ Trần Thoại giống giai điệu kỳ diệu ngân vang bên tai Bảo Vương, len lỏi vào bên trong tâm hồn cô qua từng tế bào, từng mạch máu. Để rồi cô nhận ra một dòng cảm xúc lạ lùng đang xuất hiện. Quay qua nhìn Trần Thoại, đôi mắt Bảo Vương trong veo lặn tẩn như mặt hồ phẳng lặng. Tưởng chừng như, mọi ánh sáng ngoài kia đều thu gom hết vào con người đen huyền ấy, khiến nó trở nên sáng bừng lạ lùng. Vào khoảnh khắc đó, Bảo Vương biết mình vừa hiểu ra một điều vô cùng sâu sắc và vô cùng quý giá. Bỗng nhiên, cô nhớ về mẹ.

“Tôi làm cô khó chịu à?”

“Không. Ngược lại, tôi thấy lòng mình thoải mái hơn rất nhiều.” – Bảo Vương liền mỉm cười – “Cảm ơn anh vì điều đó.”

Lần đầu tiên thấy nụ cười của cô bé luôn mang dáng vẻ ung dung tự tại này, bất giác Trần Thoại mang một cảm xúc thật khác thường. Chính vì vậy, anh đã không đáp lời hay có bất kỳ biểu hiện nào khác ngoài sự im lặng.

“Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, tôi phải về phòng Hair Cut. Hẹn gặp anh khi khác.”

Khi Bảo Vương đã rời khỏi phòng thì Trần Thoại mới chợt phát hiện dưới nắp hộp bánh pizza là 72 ngàn. Cầm những tờ tiền trên tay, anh cười nhẹ bởi biết ai là người đã đặt chúng ở đây. Ngô Bảo Vương thật sự rất kỳ lạ.

Đi ra giữa khuôn viên, Bảo Vương nghe có ai gọi mình. Chẳng rõ từ đâu, Hồng Thuận chạy hối hả lại trước mặt cô. Quẹt nhanh những giọt mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, Hồng Thuận nói đứt quãng: “Cô... làm ơn cắt... cắt tóc cho cô ấy...”

“Cô ấy là ai?”

“Là... là Đài Trang...”

“Đài Trang là ai?”

“Trời ơi! Đài Trang là thợ phụ bên hương liệu... Cũng là bạn gái tôi.”

Dứt lời, Hồng Thuận nắm tay Bảo Vương kéo đi trở lại toà nhà F. Và điểm dừng của cả hai là căn phòng Nail cuối lầu bốn. Lúc Hồng Thuận đẩy mạnh cửa bước vào, Bảo Vương tròn xoe mắt vì thấy vô số dụng cụ làm nail. Cô vẫn nghe mẹ nói, đối với những thợ Nail chuyên nghiệp họ cần rất nhiều dụng cụ vì vậy việc sắp xếp làm sao cho thuận tiện là điều hết sức cơ bản. Giờ nhìn thấy, cô mới công nhận lời mẹ nói chẳng sai chút nào. Đang quan sát khắp phòng thì Bảo Vương nghe Hồng Thuận nói chuyện với một người nào đó. Bấy giờ, cô mới để ý đến kẻ thứ ba này. Một cô gái tầm hai mươi, gương mặt tròn cân đối, mái tóc uốn gợn sóng dài qua lưng. Trông cô rất lạnh lợi bởi cách nói chuyện liến thoắng với Hồng Thuận. Bảo Vương đoán, đây hẳn là Đài Trang.

“Đây là hair stylist giỏi ư? Cô ấy nhỏ tuổi quá, có được không vậy?”

“Đài Trang, em yên tâm. Anh đã chứng kiến tay nghề của Bảo Vương rồi.”

Lắng nghe cuộc nói chuyện giữa họ mà Bảo Vương chẳng hiểu đầu đuôi gì cả. Sau khi bàn bạc căng thẳng xong, Hồng Thuận nhìn cô bé họ Ngô thúc giục:

“Đừng đứng ngơ ra nữa Bảo Vương, mau cắt tóc cho Đài Trang đi!”

Hết nhìn về mặt nôn nóng của Hồng Thuận rồi lại nhìn sang vẻ mặt ngờ ngợ của Đài Trang, Bảo Vương thở dài một phút: “Tự đứng anh kéo tôi đến đây, không nói rõ chuyện gì đang xảy ra, giờ bắt tôi cắt tóc thì làm sao tôi cắt được.”

“À thực ra chuyện là vậy...”

Đài Trang chợt ngăn Hồng Thuận rồi nhìn lại Bảo Vương, cười thân thiện:

“Tính anh Hồng Thuận hay hấp tấp, làm chuyện gì cũng không kỹ càng, cậu thông cảm bỏ qua. Để tớ trình bày sự việc cho cậu nghe. Tớ tên Đài Trang, thợ phụ hương liệu làm việc ở Khu C VIP. Chẳng là lát nữa, tớ có cuộc thi về hương liệu diễn ra tại công ty Flower, mà xui xẻo thay đứa bạn hair stylist của tớ có chuyện đột xuất nên anh Hồng Thuận mới nhờ cậu giúp tớ. Chuyện là như thế.”

Lời giải thích ngắn gọn của Đài Trang, sau cùng cũng giúp Bảo Vương hiểu ra mọi chuyện. Chậm rãi bước lại gần chiếc ghế xoay Đài Trang ngồi, cô cầm những sợi tóc của Đài Trang lên, hỏi: “Thợ hương liệu nghĩa là gì?”

“Bảo Vương, giờ không phải lúc giải thích...”

“Không sao đâu anh.” – Lần thứ hai, Đài Trang ngăn Hồng Thuận, kiên nhẫn trả lời cho đối phương hiểu – “Thợ hương liệu, nói dễ hiểu tức là người chuyên về nước hoa, các sản phẩm có liên quan đến mùi hương. Trong việc làm đẹp, hương liệu không quá quan trọng nhưng không thể thiếu. Về đẹp không chỉ nhìn mà còn qua mùi hương. Chắc cậu vẫn nghe, mùi hương tạo nên cảm giác khi chúng ta tiếp xúc với nhau. Như lúc này người tớ cũng có hương thơm nè.”

Đúng là nãy giờ Bảo Vương có ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng toát ra từ cơ thể Đài Trang, không hề nồng trái lại dịu nhẹ rất thoải mái. Cô cảm giác cả người lâng lâng như được đưa vào một khu vườn hoa nở rộ.

“Tôi sẽ giúp cậu.”

“Cám ơn cậu. Tớ không biết kiểu tóc như thế nào mới phù hợp với cuộc thi.”

“Cậu dùng hương liệu gì để dự thi?”

“Hoa hồng.”

Bảo Vương tự dừng nhoen miệng cười: “Vậy tôi sẽ búi tóc hoa hồng cho cậu.”

“Tuyệt!” – Hồng Thuận reo lên – “Hương hoa hồng, tóc búi hoa hồng, trong thiết kế gọi là tông cùng tông. Vậy anh sẽ vẽ cho em bộ móng hoa hồng luôn.”

Đài Trang rờ cảm suy nghĩ: “Móng hoa hồng liệu có đơn giản quá chẳng?”

Hồng Thuận bỗng cười hắc hắc đồng thời đưa tay quẹt mũi, hếch mặt bảo:

“Đây không phải là những đoá hồng bình thường. Tóm lại, lát nữa anh vẽ xong thì em sẽ hiểu ngay. Hồng Thuận này tài năng hơn mọi người nghĩ đấy.”

“Ok, em tin vào boyfriend của em. Xem như tóc và móng đã ổn, còn make up?”

“Ha ha ha! Cái đó em cũng không cần lo. Anh cũng đã mời được một thợ make up giỏi. Lát nữa cô ấy sẽ đến ngay thôi. Nào, bây giờ làm tóc và làm móng trước. Chuẩn bị chưa Bảo Vương?” – Hồng Thuận xoắn tay áo, hỏi.

9. Chương 9: Chuyên Gia Làm Nail Và “phù Thủy” Make Up

Gật đầu với Hồng Thuận, Bảo Vương nhìn Đài Trang trong gương và nói nhẹ nhàng:

“Tôi sẽ giúp cậu trở nên xinh đẹp.”

Bảo Vương đeo headphone lên tai. Cô đang nghe bản tình ca êm đềm Everytime you kissed me của Emily Bindiger. Thời gian bài hát kết thúc là bốn phút năm mươi chín giây, cô sẽ hoàn thành kiểu tóc búi hoa hồng trong khoảng thời gian đó. Bảo Vương quay quay kéo rồi bắt đầu tỉa cực nhanh đuôi tóc cho gọn một chút. Cắt kéo trở lại túi, cô lấy lược chải nhanh và bắt đầu quấn tóc... Khi những câu từ mang đậm chất tình ca của Emily kết thúc cũng là lúc Bảo Vương hoàn thành xong kiểu búi tóc đơn giản nhưng không kém phần ấn tượng.

Ngắm nhìn kết quả của Bảo Vương, Hồng Thuận trố mắt đầy thán phục. Những lọn tóc bím được quấn rất điệu nghệ, tạo nên vòng xoáy giống hệt cánh hoa hồng. Phần đuôi tóc rũ xuống vai trông chẳng khác nào cái cành và hai chiếc kẹp hình lá cây màu xanh như trở thành điểm nhấn.

“Đễ thương quá! Cảm ơn cậu nhiều lắm.” – Đài Trang reo lên sung sướng khi xem mái tóc búi hoa hồng bằng chiếc kính soi ở phía sau.

“Đúng là tài không đợi tuổi. Mái tóc như vậy mà hoàn thành chưa đến năm phút.” – Hồng Thuận đánh mạnh vào lưng Bảo Vương một cái thật kêu.

“Bình thường thôi.” – Bảo Vương nhún vai – “Cũng nhờ mái tóc Đài Trang quấn dài và hơi rối nên kiểu búi hoa hồng này mới thành công như vậy.”

“Đừng khiêm tốn nữa. Cô thật sự tài năng đấy. Ok, giờ đến lượt tôi trở tài.”

Hồng Thuận hăm hở chuẩn bị bắt tay vào việc thì đúng lúc cửa phòng mở toang, một bóng dáng hốt hải chạy vào trong. Bảo Vương quay qua nhìn. Thật bất ngờ khi đó là cô bé đội mũ tai bèo An Hằng. Hiển nhiên, An Hằng cũng ngạc nhiên khi thấy Bảo Vương nên bản thân tự dừng đứng ngẩn ra và có phần hơi lúng túng. Phải đến lúc Hồng Thuận cất tiếng giục thì An Hằng mới sực tỉnh.

“Ừm... xin lỗi cậu, có chút chuyện ở phòng Make Up nên tớ đến trễ.”

“Không sao, đến là tốt rồi. Bảo Vương đã làm tóc xong cho Đài Trang.”

An Hằng đưa mắt quan sát tóc búi hoa hồng của Đài Trang. Cô bé vẻ như bị thu hút bởi những lọn tóc bím lạ mắt. Chẳng rõ nghĩ gì mà An Hằng lại chậm rãi kéo sụp vành nón xuống, hết kiểu đang che giấu điều bí mật nào đó ẩn bên dưới. Đứng phía sau, Bảo Vương im lặng khi thấy hành động kỳ lạ của cô bạn bí ẩn.

Lần thứ hai bị Hồng Thuận nhắc, An Hằng lóng ngóng bước đến bên Đài Trang đang ngồi chờ trong sốt ruột. Hồng Thuận cũng đã bắt tay vào công việc. Dựa lưng vào bức tường, Bảo Vương khoanh tay chăm chú xem hai người nọ làm.

Hồng Thuận để hai bàn tay của Đài Trang ngâm trong nước ấm khoảng vài phút, sau đó thoa kem loại bỏ biểu bì trên da xung quanh móng rồi nhẹ nhàng kéo chúng cùng da rìa của móng ra. Đây là công đoạn đầu tiên trước khi vẽ nail.

“Vì móng em yếu, nên anh sẽ sơn OPI Nail Envy để dưỡng móng.”

Bảo Vương vẫn không rời mắt khỏi từng thao tác cực nhanh của Hồng Thuận. Anh chàng rất tự tin đối với việc làm nail vì vậy cứ huýt sáo liên tục. Xong phần sơn dưỡng móng, Hồng Thuận bắt đầu vẽ móng. Anh vẽ nhanh thoăn thoắt, những đường nét nối tiếp nhau dần dần tạo nên hình hoa hồng trắng đẹp mắt. Đang quan sát Hồng Thuận thì Bảo Vương chợt nghe Đài Trang cất giọng:

“Cậu không dùng phấn nền à?”

Chậm rãi quay qua, Bảo Vương thấy An Hằng lắc đầu đồng thời giải thích:

“Làn da ở độ tuổi này vốn khỏe mạnh hồng hào vì thế không nên dùng phấn nền, việc lạm dụng hoa tán nhiều sẽ làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên vốn có của cậu.”

“Nhưng gò má tớ có hai nốt mụn. Không dùng phấn nền thì sao che được?”

“Da mụn thì càng không nên dùng phấn nền.” – An Hằng lấy ra hộp kem nhỏ, bảo – “Kem che khuyết điểm sẽ rất tốt, vừa giúp che mụn vừa trị mụn hiệu quả. Và khi trang điểm, cũng sẽ giúp cho gương mặt đẹp tự nhiên hơn nhiều.”

An Hằng sử dụng một ít highlight có ánh ngọc trai, dùng cọ bản dày phủ lên bề mặt gò má. Xong, cô chuyển qua phần mắt. An Hằng sử dụng phấn mắt màu hồng nhạt quét một lớp mỏng lên bầu mắt bằng cọ đầu mút. Lông mi của Đài Trang đen dài tự nhiên nên An Hằng dùng mascara trong suốt.

“Môi cậu mỏng nên son môi màu hồng trung bình với son bóng là tốt nhất.”

An Hằng lấy sơn bóng, tô nhẹ nhàng lên môi Đài Trang. Phần sơn môi hoàn tất thì công cuộc make up cũng kết thúc. Yêu cầu Đài Trang nhìn vào gương, An Hằng cười hỏi: “Make up giúp gương mặt cậu tươi sáng lên rất nhiều.”

Qua gương, Bảo Vương thấy một Đài Trang hoàn toàn khác. Da mặt mịn màng, lớp highlight ánh ngọc trai phủ trên gò má khiến cho gương mặt rạng ngời, mi mắt đen dài, đường kẻ mắt màu nâu khiến đôi mắt trở thành điểm nhấn cho toàn khuôn mặt. Bờ môi mỏng màu hồng có chút bóng càn tôn lên nụ cười tươi tắn.

Cùng lúc, Hồng Thuận cũng hoàn tất phần làm nail. Ngừng huyết sáo, anh hít hà hơi ra điều hài lòng với bộ móng mình vừa làm: “Nhìn thành quả của anh đi.”

Đài Trang nhẹ nhàng đưa hai bàn tay lên, An Hằng và Bảo Vương cũng nhìn thử. Đó là bộ móng hoa hồng trắng nằm trên nền màu hồng nhạt pha với cam vàng. Xung quanh có những nét chấm bi và kim xuyên lấp lánh. Tuyệt diệu ở chỗ, hoa hồng được vẽ dưới dạng 3D. Nhờ tài năng sử dụng sắc độ màu đậm nhạt, Hồng Thuận đã tạo nên chiều sâu đoá hoa khiến nó hiện ra như thật.

“Chúa ơi! Boyfriend của em giỏi quá chừng!” – Đài Trang ôm chặt cổ bạn trai.

Hồng Thuận cười lớn đầy tự tin rồi tháo vòng tay siết chặt kia ra, nói nhanh:

“Cẩn thận, sơn còn ướt đấy. Để anh sơn một lớp sơn bóng lên nữa là xong.”

Bên cạnh, An Hằng thán phục: “Hồng Thuận giỏi ghê. Vẽ móng 3D luôn.”

“Chứ gì nữa. Tổ luyện một năm mới vẽ được đấy. Tổ thích nghệ thuật 3D lắm.” – Hồng Thuận liền quay sang Bảo Vương đang đứng – “Thế nào? Phục chưa?”

“Khá hơn tôi tưởng.” – Bảo Vương nhún vai, đáp bình thản.

“Ha ha, được Ngô Bảo Vương khen quả không còn gì vinh hạnh hơn.”

Trong lúc Hồng Thuận cười ngất ngư thì Bảo Vương bất chợt chạm phải cái nhìn thoáng qua của An Hằng. Cô bé đội mũ bông dừng bối rối khi bắt gặp đôi mắt luôn mơ màng từ Bảo Vương vì vậy đã mau chóng xoay mặt đi. Bảo Vương tiếp tục im lặng, bản thân càng lúc càng khó hiểu trước thái độ kỳ quặc đó.

Nhờ sự giúp sức của ba người nọ, cuối cùng Đài Trang đã có thể tự tin đến công ty Flower tham gia cuộc thi với hình dáng cực kỳ xinh xắn. Ban đầu cô còn ngỡ ngàng khả năng của Bảo Vương và An Hằng bởi cả hai còn quá trẻ nhưng thành quả họ mang lại vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Cám ơn tất cả rất rất nhiều. Tổ sẽ cố gắng hết sức và đoạt giải để không phụ lòng các cậu. Ôm cái nào.” – Đài Trang ôm chầm cả ba người bạn.

Lúc Đài Trang rời khỏi toà nhà F thì An Hằng cũng trở về phòng Make Up. Dõi theo bóng dáng lặng lẽ của An Hằng xa dần, Bảo Vương trầm tư.

“Haizzz! Chán thật.” – Hồng Thuận bỗng thở ra sâu não – “Đài Trang càng lúc càng đáng yêu trong khi tổ thì...”

Khó hiểu trước bộ dạng buồn bã kỳ lạ của anh chàng vốn luôn vui tính ấy, Bảo Vương dò hỏi: “Có chuyện gì với cậu sao?”

Thở dài thườn thượt, Hồng Thuận bắt đầu kể lại câu chuyện tình ngày xưa:

“Tớ quen Đài Trang từ nhỏ. Cả hai giống như thanh mai trúc mã. Nhưng, cô ấy thì đáng yêu xinh xắn còn tớ thì xấu hoặc nên đôi khi cũng thấy có đôi chút mặc cảm. Là con trai mà mặt tớ tròn trịa như quả bóng, cộng thêm mái tóc chả ra gì này. Nhiều lúc đứng bên cạnh Đài Trang, tớ trở nên mất tự tin.”

Lặng thinh vài giây, Bảo Vương cất tiếng: “Đài Trang đối với cậu thế nào?”

“Đài Trang không bận tâm đến vẻ bề ngoài của tớ. Tình cảm cô ấy dành cho tớ rất thật lòng. Nhưng tớ vẫn không tự tin...”

Nghe lời tâm sự với chất giọng thấp dần kia, cái nhìn của Bảo Vương chỉ đứng yên. Rồi rất nhanh, cô rút chiếc kéo Viko đưa ra trước mặt Hồng Thuận, nói rõ:

“Vậy hãy để tôi tặng cậu chút điều kì diệu làm nên sự thay đổi.”

Buổi chiều, Đài Trang vừa bước ra ngoài cổng công ty Flower thì gặp ngay một nhóm thanh niên chặn đường chọc ghẹo. Còn đang nghĩ cách thoát khỏi cái đám dai như đĩa này thì chợt Đài Trang nghe giọng Hồng Thuận vang lên đầy tức giận: “Bọn mày định làm gì bạn gái tao hả?”

Đồng loạt, tất cả quay qua. Đài Trang hết sức kinh ngạc khi thấy Hồng Thuận xuất hiện với một hình dáng hoàn toàn mới. Vẫn gương mặt tròn nhưng giờ đây nó trở nên hài hoà hơn rất nhiều với mái lệch ngôi khoảng 4/6 dài chấm mắt, phần tóc phía sau tủa lớp gọn gàng và đánh rối. Đài Trang còn ngỡ ngàng bởi vẻ thay đổi bề ngoài bất ngờ của bạn trai thì Hồng Thuận mau chóng bước đến.

Mấy tên nọ chẳng phải dân lưu manh nên không làm dữ mà chỉ ái ngại nhìn nhau rồi lần lượt bỏ đi. Bấy giờ, Đài Trang mới kéo Hồng Thuận xoay qua đối diện với mình, ngập ngừng hỏi: “Anh... có phải là Hồng Thuận?”

“Anh mới thay đổi một chút mà em đã không nhận ra à? Buồn ghê.”

“Trời đất! Anh khác quá đi! Thế mà bảo là thay đổi một chút ư?”

“Sao? Lạ lắm hả? Có đẹp không?”

“Có! Cuộc lột xác ngoạn mục! Ai cắt kiểu tóc này cho anh vậy?”

“Còn ai vào đây nữa, Ngô Bảo Vương đấy.”

Hồng Thuận cười, chống hông. Đối diện, Đài Trang đặt tay lên môi bất ngờ.

... Khi đó, Bảo Vương đang quét dọn phòng Hair Cut thì tự dưng nhảy mũi. Đưa tay bóp nhẹ chóp mũi, cô tự nhủ không biết ai vừa nhắc đến mình nữa. Nhìn ra ngoài cửa sổ nắng chiều tắt dần, cô tưởng tượng ra cảnh Đài Trang gặp Hồng Thuận cùng mái tóc mới. Chắc hẳn, cô nàng hương liệu ấy rất bất ngờ cho xem. Giờ nhớ lại nụ cười rạng rỡ của Đài Trang và Hồng Thuận, lòng Bảo Vương xuất hiện niềm vui khó tả. Mang lại vẻ đẹp cho người khác, giúp họ tự tin nắm giữ tình yêu của mình, thì thật là hạnh phúc. Tự dưng, câu hỏi trưa nay của Trần Thoại vang lên trong đầu Bảo Vương: “Lý do cô trở thành hair stylist là gì?” Đứng tần ngần chốc lát, cô bé họ Ngô mỉm cười rồi tiếp tục công việc quét dọn.

!;&&

10. Chương 10: Hình Phạt

Sáng nay vừa bước chân vào Beauty Salon WOB, Bảo Vương cảm giác có điều rất khác thường: hầu như mọi ánh mắt của những người ở đây đều dồn về phía cô. Tuy hơi khó hiểu nhưng Bảo Vương chẳng bận tâm nhiều, vốn dĩ tính cách luôn thờ ơ lãnh đạm với mọi thứ xung quanh. Thế nhưng cái vấn đề khác lạ này không đơn giản như Bảo Vương nghĩ bởi càng tiến vào sâu bên trong salon thì càng có thêm nhiều ánh mắt quan sát cùng lời xì xầm bàn tán sau lưng cô. Đến nỗi, Bảo Vương chẳng thể làm lơ được nữa mà phải tự hỏi bản thân rằng: Rốt cuộc, mình đã vô tình gây ra chuyện gì to lớn ở WOB?

Thình lình có ai đó ôm chầm lấy Bảo Vương từ phía sau. Không quá lâu sau, chất giọng lãnh lút đặc trưng của Tú Uyên vang lên rất thú vị:

“Ồ la la ~ Chị yêu ơi! Chị nổi tiếng rồi nha! Vậy mà giấu em cơ đấy.”

“Em đừng như vậy, kéo người khác nghe được là rắc rối lắm.” – Bảo Vương tháo vòng tay em gái ra đồng thời xoay người trở lại.

“Đó không phải là vấn đề quan trọng. Chị nè, hôm qua chị búi tóc hoa hồng cho Đài Trang, thợ phụ bên hương liệu, đi dự thi ở công ty Flower đúng chứ?”

Trông dáng vẻ hớn hở của Tú Uyên, Bảo Vương ngạc nhiên hỏi:

“Sao em biết chị làm tóc cho Đài Trang? Hồng Thuận nói à?”

“Đâu có.” – Tú Uyên lắc đầu liên tục – “Là do tờ quảng cáo của chị Đài Trang dán ở khắp nơi trong Beauty Salon WOB đó. Mọi người tại salon này đều biết. Ngoài ra còn, còn chị An Hằng make up, anh Hồng Thuận làm nail nữa.”

Dẫu em gái nói liến thoắng này giờ, Bảo Vương mơ hồ đoán ra được phần nào sự việc. Tức thì, cô yêu cầu: “Cho chị xem tờ quảng cáo của Đài Trang.”

“Trời ạ! Chị không thấy những tờ quảng cáo dán trên các dãy hành lang ư?”

Đôi mắt mơ màng đảo liên tục, Bảo Vương mau chóng chạy vào khuôn viên, đi dọc qua những toà nhà để rồi thấy vô số tờ quảng cáo khổ A3 được dán khắp nơi trên tường phòng, cột hành lang của salon. Cúi xuống nhặt một tờ quảng cáo nằm vung vãi, cô đọc những dòng chữ đen đánh máy thẳng tắp:

Lê Đài Trang, thí sinh đoạt giải nhất trong cuộc thi hương liệu do công ty Flower tổ chức. Cô chia sẻ, bản thân may mắn khi được tặng một chút điều kì diệu, nhờ vậy mà tự tin hơn và hoàn thành cuộc thi một cách xuất sắc. Cô không ngần ngại nói tên những người đã làm đẹp giúp mình: hair stylist Ngô Bảo Vương, make up Lâm An Hằng, làm nail Đỗ Hồng Thuận. Bất ngờ là, ba người cũng giống Đài Trang, đều là thợ phụ nghiệp dư của beauty salon danh tiếng WOB...

Hạ tờ giấy xuống, Bảo Vương thở ra đầy chán chường: “Tệ thật.”

Đúng lúc, Hồng Thuận và Đài Trang chạy đến chỗ Bảo Vương. Hồng Thuận cười tươi như hoa mới nở, khoe rằng: “Hey, thấy mấy tờ quảng cáo chưa? Đài Trang đoạt giải nhất và được phỏng vấn. Thế là vô tình chúng ta được biết đến.”

“Phải đấy. Xem như đây là cách tỏ cảm ơn cậu với An Hằng.”

Lời phụ hoạ của Đài Trang vừa dứt thì Bảo Vương chậm rãi lên tiếng, khá trầm:

“Hai người đã khiến chúng ta gặp phiền phức lớn thì đúng hơn.”

Đang cười toe toét thì Hồng Thuận ngừng lại, nhú mày khó hiểu: “Là sao?”

“Tôi, cậu, cả An Hằng, hiện tại vẫn chỉ là thợ phụ. Theo quy định, nếu chưa được sự cho phép của thợ chính thì thợ phụ không được hành nghề trong WOB. Chưa kể, những thợ chuyên nghiệp trong salon sẽ nghĩ gì trước việc hai người dán tờ quảng cáo phô trương tên tuổi như thế này tại một salon danh tiếng?”

Câu nói rõ ràng từ Bảo Vương bấy giờ mới khiến Hồng Thuận và Đài Trang phát hiện ra lỗi lầm tai hại của sự việc. Chỉ vì quá phấn khích lẫn hứng khởi mà cả hai đã không suy xét kỹ cho hành động này. Giờ thì nỗi lo lắng bất an dần xuất hiện trong lòng họ. Thấy nét mặt trầm tư của chị gái, Tú Uyên liền trấn an:

“Chị đừng lo. Anh Khang sẽ có cách giúp mọi người mà.”

Bảo Vương không đáp, chỉ im lặng. Điều cô lo lắng chính là, liệu Tuấn Khang có đủ sức giải quyết chuyện nghiêm trọng này không.

Đã mười lăm phút trôi qua, Trịnh Ngân vẫn giữ nguyên cái việc đi qua đi lại trước mặt Bảo Vương đồng thời nhìn chăm chăm cô bé và chốc chốc nhếch mép cười khinh. Không cần nói cũng rõ, cô chị danh tiếng ấy đã biết được chuyện đình đám về tờ quảng cáo sáng nay. Thay vì tức giận thì Trịnh Ngân lại tỏ ra khá thích thú. Hiển nhiên không phải do cảm phục trước kiểu tóc búi hoa hồng Bảo Vương đã làm mà cô nàng này đang nghĩ đến hình phạt từ ban quản lý WOB dành cho những kẻ thợ phụ ngông cuồng, chẳng biết trời cao đất dày kia. Sau cùng, Trịnh Ngân cũng chán trò “lượn lờ” này và lên tiếng khá to:

“Xem ra, cô thích cái việc phô trương tài năng ngớ ngẩn lắm thì phải.”

Hướng cái nhìn thản nhiên về phía trước, Bảo Vương không trả lời. Một phần vì chẳng ưa dáng vẻ kênh kiệu cùng chất giọng khinh thường của Trịnh Ngân, phần còn lại cô nghĩ xét theo sự việc mình là người gây ra lỗi trước do đã vi phạm quy tắc của salon nên giữ im lặng là hành động tốt nhất hiện tại. Dù vậy, sự nhún nhường từ Bảo Vương không khiến Trịnh Ngân dừng việc dèm pha:

“WOB không phải là nơi muốn làm gì thì làm. Cô cao tay hơn tôi nghĩ, giờ cả chiêu quảng cáo lộ bịch này cơ đấy. Cô muốn được chú ý đến thế hả?”

Tuy không lớn tiếng quát mắng nhưng từng câu từng từ Trịnh Ngân nói đều hàm chứa sự khinh bỉ chế giễu. Chậm rãi, Bảo Vương quay qua nhìn Trịnh Ngân. Không phát ra lời nói nào, chỉ duy nhất đôi mắt lạnh băng từ cô. Nhích thêm vài bước đến gần đối phương, để gương mặt hai người trực diện gần sát, Trịnh Ngân buông câu gọn lỏn: “Để xem, ban quản lý sẽ phạt cô và ba kẻ kia ra sao. Anh Tuấn Khang đang chờ cô ở phòng quản lý đấy.”

Thu hồi ánh mắt lạnh băng lại, Bảo Vương chậm rãi quay lưng rời khỏi phòng Hair Cut. Thiết nghĩ, cô thà để Tuấn Khang và ban quản lý WOB phạt còn hơn là ở đây trông thấy bộ mặt đáng ghét của Trịnh Ngân thêm nữa.

... Bước vào phòng quản lý, Bảo Vương thấy Tuấn Khang tay cầm một xấp tờ quảng cáo và đang mắng An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang. Dường như anh chàng quản lý này rất tức giận. Nếu thế thì Bảo Vương e rằng sẽ khó giải quyết êm xuôi sự việc. Vừa thấy Bảo Vương là Tuấn Khang đã sải những bước dài đến bên cô em gái, đưa xấp giấy lên hỏi: “Chuyện này là sao vậy, Nhóc Bảo Bối?”

Ngước nhìn Tuấn Khang, Bảo Vương trả lời: “Em chỉ muốn giúp Đài Trang...”

“Nhưng em có nghĩ đến hậu quả không? Nếu các em đã làm thì đáng lý phải giữ kín vậy mà lại đi dán quảng cáo khắp salon, còn trả lời phỏng vấn nữa.”

Nhận ra sự khó xử của Bảo Vương, tức thì Đài Trang bước lên trước, nói rõ:

“Anh Khang, yêu cầu làm đẹp, trả lời phỏng vấn và dán quảng cáo đều là một mình em làm. Ba người họ không có lỗi gì cả. Anh phạt em là đủ.”

“Sự việc không đơn giản chỉ là phạt.” – Tuấn Khang thở ra thật mạnh – “Cô Anna, cô Alex, Jimmy và những người trong ban quản lý rất khó tính. Nhất là khi các em dán quảng cáo phô trương tên tuổi của mình như vậy, họ chắc chắn sẽ không bỏ qua. Không khéo cả bốn đứa có thể sẽ bị đuổi khỏi WOB.”

Lời tuyên bố của chàng trai mái tóc Two block cut ấy vừa dứt cũng là lúc Bảo Vương và ba người nọ đứng bất động. Đuối khỏi WOB? Chẳng ai tưởng tượng sẽ có hậu quả như thế. Về phần Bảo Vương, đầu óc tự dưng trống rỗng.

Chuông điện thoại reo. Tuấn Khang bắt máy. Nói chuyện xong anh quay qua nhìn bốn đứa trẻ đang gương mặt chờ đợi, bảo:

“Ban quản lý sắp đến, các em tạm thời rời khỏi đây. Cũng may, giám đốc vừa đi công tác. Anh sẽ cố gắng thuyết phục họ. Chỉ ít, sẽ không để các em bị đuổi.”

Rời khỏi phòng quản lý, Đài Trang nhìn một lượt ba người còn lại, khẽ thở dài:

“Xin lỗi, tớ không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế.”

“Đâu phải lỗi của em.” – Lựa lời an ủi bạn gái xong tự dưng Hồng Thuận cười cười – “Tuy kết quả có hơi tệ nhưng dù sao chúng ta cũng được biết đến còn gì.”

Về như câu nói có phần mang tính đùa giỡn ấy khiến sự tức giận trong lòng bùng phát nên An Hằng, vốn rất trầm tính, đột nhiên lớn giọng đầy ầm ục:

“Tớ không muốn được biết đến theo kiểu thế này! Tớ luôn cố gắng để mình không bị chú ý vậy mà cậu... cậu phá hỏng hết rồi! Giờ cậu còn cười đùa sao?”

Chẳng cần xem phản ứng từ đối phương thế nào, An Hằng đã lập tức xoay lưng bỏ chạy. Hiển nhiên, Bảo Vương với hai người nọ đều ngạc nhiên trước sự kích động quá mức của cô bạn đội mũ.

“Chỉ đùa thôi mà sao An Hằng phản ứng dữ thế?”

Thấy Hồng Thuận gãi đầu khó hiểu, Bảo Vương chẳng nói gì thêm ngoài việc quay lưng bỏ đi. Cô không có thời gian bàn chuyện phiếm với anh chàng lúc nào cũng vô tư như Hồng Thuận. Hiện, điều cô đang lo lắng

chính là vấn đề bản thân có thể sẽ bị đuổi khỏi WOB. Giờ cô chỉ biết hy vọng, Tuấn Khang thuyết phục được ban quản lý đưa ra hình phạt khác dành cho bốn thợ phụ.

Quan sát bóng dáng bước chậm rãi trên dãy hành lang của Bảo Vương qua cửa sổ phòng Hair Cut khu A VIP, Trịnh Ngân thở hắt, ra điều thích thú lắm.

“Lần này để xem con bé vênh vào đó khôn đồn ra sao. Ban quản lý chẳng bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu, biết đâu sẽ đuổi nó ra khỏi WOB.”

Cách chỗ Trịnh Ngân khoảng vài bước, Nicolas đứng dựa lưng vào ghế xoay và đang xem tờ quảng cáo Đài Trang dán sáng nay. Đường như, anh chàng con lai khá quan tâm đến việc này bởi đôi mắt lướt trên những dòng chữ đen này giờ rất nhiều lần. Cái trò tung hô thái quá của bọn báo chí khiến Nicolas không được thoải mái. Vì với một người hết sức kiêu ngạo như anh, chuyện nghe thiên hạ xưng danh kẻ khác theo cách đình đám như vậy thì quả là khó chịu thật.

“Đuổi? Dễ dàng cho chúng quá đấy.” – Nicolas vẫn chưa rời mắt khỏi tờ giấy.

Nghe bạn trai bảo một câu kỳ lạ, Trịnh Ngân liền mau chóng quay qua.

“Ý anh là gì? Còn có hình phạt khác tồi tệ hơn việc bị đuổi khỏi WOB ư?”

Khoé môi kéo xéch tạo thành nụ cười khinh khỉnh hoàn hảo, Nicolas hướng mắt về phía Trịnh Ngân, cái nhìn như hàm chứa ý nghĩa rằng: anh đã nghĩ ra một hình phạt khác đáng sợ hơn nhiều dành cho Ngô Bảo Vương.

Lúc này, Tuấn Khang đang cố gắng thuyết phục mọi người trong ban quản lý nhưng xem ra tình hình không mấy khả quan khi ai cũng đều tức giận.

“Đã phạm quy định của salon mà còn dán quảng cáo khắp nơi. Nếu khách ra vào thấy được, họ sẽ nghĩ gì? Đây là cái chợ à?” – Anna bảo.

“Chúng quấy rối trật tự ở WOB là một chuyện, quan trọng hơn là dám huênh hoang phô trương tài nghệ. Thật không xem người khác ra gì.” – Alex hậm hực.

“Nếu không giải quyết rốt ráo chuyện này e là khiến người ngoài bàn tán. Họ sẽ nói WOB chỉ toàn thợ nghiệp dư.” – Jimmy dăm chiêu, buông câu rõ ràng.

Quan sát nét mặt đờ đờ sát khí của ban quản lý, Tuấn Khang nén tiếng thở dài. Về như, chẳng ai tại đây có ý định giảm hình phạt dành cho Bảo Vương với ba người nọ. Thật chất, Tuấn Khang thấy sự việc không đến nỗi nghiêm trọng để làm quá lên như vậy. Vốn dĩ, chuyện làm đẹp của ba thợ phụ nhỏ tuổi vẫn hết sức bình thường. Nhưng vấn đề quan trọng ở đây chính là chuyện Đài Trang nói tên Bảo Vương, An Hằng, Hồng Thuận trước báo chí và còn dán quảng cáo khắp nơi trong beauty salon. Bởi phần lớn ở WOB đều là thợ chuyên nghiệp. Họ không thích những thợ phụ nghiệp dư phô trương thân thế. Thợ chuyên nghiệp luôn xem thường thợ nghiệp dư. Và ban quản lý lại thuộc tầng lớp đó.

Còn chưa kịp nghĩ ra cách thì chợt, Tuấn Khang ngạc nhiên khi thấy Nicolas cùng Trịnh Ngân bước vào. Không để ai hỏi gì là Nicolas đã nói nhanh:

“Xin lỗi đã tùy tiện vào đây mà chưa được cho phép nhưng em vừa nghĩ ra hình phạt dành cho đám thợ phụ nghiệp dư.”

“Còn hình phạt gì nữa. Cứ đuổi là xong.” – Alex kiên quyết.

“Không. Đừng làm như vậy.” – Nicolas nhướn miệng cười – “Cuộc phỏng vấn Lê Đài Trang đã xuất hiện trên báo và được nhiều người biết đến. Nếu bây giờ đuổi hết cả bốn thợ phụ thì chẳng khác nào khiến dư luận nghĩ WOB chen ép thợ nghiệp dư. Nhất định, báo chí sẽ có dịp phao tin lung tung về WOB.”

Mọi người trong ban quản lý lần lượt nhìn nhau, cứ như kiểu bản thân vừa phát hiện ra vấn đề mới qua lời lẽ chỉ lý của Nicolas. Im lặng trong chốc lát, Tuấn Khang chậm rãi lên tiếng: “Vậy em sẽ giải quyết thế nào, Nicolas Nguyễn?”

Chỉ chờ được hỏi câu đó, Nicolas mau chóng đưa lên một xấp tài liệu, đáp:

“Thay vì đuổi thì ta hãy khiến cho chúng tự rời khỏi WOB. Tuần tới, công ty MeiSang tổ chức đêm thời trang Fashion Night và họ muốn WOB làm đẹp cho ba mươi người mẫu tham gia dự tuyển. Hãy để Ngô Bảo Vương, Lâm An Hằng, Đỗ Hồng Thuận và Lê Đài Trang tham gia làm đẹp trong cuộc thi này.”

“Cái gì? Để bốn người đó đến buổi trình diễn thời trang cao cấp của MeiSang thì chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ?” – Jimmy nhíu mày.

“Đúng và đây là điều chúng ta cần. Để bọn thấp hèn ấy bước chân vào thế giới chuyên nghiệp rồi bị đánh bại. Trước cái nhìn của báo chí, đài truyền hình và cả những người tham dự, bọn chúng sẽ thấy xấu hổ, sau đó là tự cuốn gói rời khỏi đây.” – Đôi mắt Nicolas trở nên sắc bén, pha chút cay độc.

Người trong ban quản lý tiếp tục nhìn nhau nhưng có vẻ họ cảm thấy hài lòng trước hình phạt mới này. Riêng Tuấn Khang, anh không ngừng nhìn gương mặt đắc ý của Nicolas và Trịnh Ngân trong im lặng.

Nửa tiếng sau, Bảo Vương và ba người nọ được gọi đến phòng quản lý. Khi nghe Jimmy nói xong về hình phạt mới thì Hồng Thuận liền thốt lên:

“Nghĩa là chúng em buộc phải tham dự đêm thời trang của MeiSang?”

Lần này đến Trịnh Ngân, tuy nói với Hồng Thuận nhưng mắt nhìn Bảo Vương:

“Đúng. Chẳng phải bốn người rất muốn thể hiện tài năng à? Giờ điều đó thành hiện thực rồi còn gì. Chỉ cần người mẫu mà bốn người làm đẹp được vào top mười xuất sắc của MeiSang thì chiến thắng. Tức là, không bị đuổi khỏi WOB.”

Bảo Vương thấy chưa dừng trong đôi mắt Trịnh Ngân là một sự thích thú rõ rệt. Bên cạnh, Đài Trang đảo mắt liên tục, gương mặt xuất hiện nỗi lo lắng:

“MeiSang là công ty thời trang cao cấp. Đêm trình diễn của MeiSang toàn là khách mời chuyên nghiệp ở các lĩnh vực làm đẹp. Nghiệp dư như bọn mình...”

“Chúng ta không còn lựa chọn.” – An Hằng bất chợt buông câu kiên quyết.

Nghe cô bạn đội mũ bảo quả quyết như vậy, Bảo Vương im lặng vài giây rồi bước lên phía trước đối diện với Trịnh Ngân, cất giọng từ tốn:

“An Hằng nói rất đúng, dù muốn hay không chúng ta cũng phải đồng ý. Vậy thời gian diễn ra đêm trình diễn thời trang là ngày nào?”

“Khoan. Tôi chưa nói hết.” – Trịnh Ngân cắt ngang – “Cuộc thi này không như những cuộc thi khác trước đó, nó theo tiêu chí làm đẹp toàn diện vì vậy nhóm phải có đủ năm người: hai hair stylist trong đó có thợ chính và thợ phụ, một thợ make up, một thợ nail, một thợ hương liệu.”

Bảo Vương tròn xoe mắt. Còn An Hằng đặt tay lên môi, ra điều nghĩ ngợi:

“Nhóm năm người? Đó là tiêu chí cơ bản trong các cuộc thi làm đẹp toàn diện. Nhưng, tìm đâu ra một hair stylist nữa chứ?”

Anna khoanh tay ngay: “Đó là chuyện của các em. Miễn đến đêm diễn thời trang, các em có đủ năm người. Còn không thì xem như thua cuộc.”

“Như thế chẳng khác nào ức hiếp người khác.” – Đài Trang rì rầm trong miệng.

Quan sát cuộc tranh luận nãy giờ trong im lặng, bấy giờ Nicolas mới đi lại gần chỗ bốn thợ phụ nghiệp dư đứng, nhìn hết một lượt và đưa ra tám hình:

“Đâu thể nói là ức hiếp. Đừng quên, bốn người đang bị phạt nên không có quyền đưa ra bất kỳ yêu cầu nào cả. Ngày mai, MeiSang sẽ đưa ba mươi người mẫu tham gia dự tuyển đến WOB và đây là khách hàng của bốn người.”

Bảo Vương đón lấy hình và ba người còn lại cùng nhìn vào. Tất cả ngỡ ngàng khi thấy cô gái trong hình có mái tóc dài rối xơ xác, da mặt sần sùi đã vậy còn nổi vài nốt mụn, sắc mặt khá nhợt nhạt thêm đôi mắt lơ đãng, thân hình cao lêu nghêu gây trở ngại, ngay cả móng tay cũng thấy rõ được sự khô cứng.

“Trời đất!” – Đài Trang kêu thảm – “Thế này cũng là người mẫu ư?”

“Đây chỉ là những người tham gia dự tuyển người mẫu vào MeiSang thôi.”

“Nhưng anh Khang, cô gái này tẻ như vậy sao bọn em làm đẹp nổi?”

Tự dưng Trịnh Ngân bật cười như thể vừa nghe xong điều gì vô cùng buồn cười.

“Thế nghĩa là các người chưa đánh đã chịu thua à?”

“Không phải vậy...”

Lập tức ngăn Hồng Thuận, Bảo Vương tiếp tục nhìn Trịnh Ngân, vẻ bình thản:

“Đúng là cô người mẫu này khá tẻ nhưng nếu có thể khiến cô ấy trở nên xinh đẹp thì đó mới thực sự tài giỏi. Nhiệm vụ của người làm đẹp chính là biến một người xấu xí trở thành xinh đẹp. Nếu khách hàng chỉ toàn những người đẹp trai xinh gái thì sự tồn tại của người làm đẹp chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Câu nói triết lý của Bảo Vương kết thúc, tức thì mọi người có mặt tại phòng đều bất động khoảng mấy phút. Nhưng người bị tác động nhiều nhất chắc hẳn là Nicolas. Trong thoáng chốc, anh chàng con lai kiêu ngạo đó đã nhìn Bảo Vương thật lâu. Để rồi phản chiếu dưới đáy mắt đứng yên ấy là điều gì rất mơ hồ.

Không gian yên ắng mau chóng bị phá vỡ khi Hồng Thuận đột ngột hét to:

“Tuyệt vời Ngô Bảo Vương! Câu nói hay nhất thời đại!”

An Hằng và Đài Trang nhìn nhau đồng thời gật đầu tán thành. Ba người quản lý nọ không nói thêm lời nào. Còn Tuấn Khang thì kín đáo nở nụ cười hài lòng. Về phía Trịnh Ngân, chẳng hiểu lý do gì khiến nét mặt cô nàng hơi thay đổi.

“Được, vậy chúng ta sẽ cùng chờ xem kết quả trong đêm trình diễn thời trang vào tuần tới. Các người có đúng bảy ngày để chuẩn bị.” – Trịnh Ngân đi ngang qua Bảo Vương, nói rõ ràng – “Tôi nhất định sẽ đánh bại cô.”

Quàng tay qua tay bạn trai, Trịnh Ngân nhanh chóng kéo anh đi. Trước khi quay lưng, Nicolas vẫn chưa rời mắt khỏi Bảo Vương cho đến lúc rời phòng.

Chờ ba người quản lý kia mất bóng, Tuấn Khang mới đến bên Bảo Vương, nói:

“Nhóc Bảo Bối, em khá lắm đấy. Quả không uống công anh tin tưởng.”

“Vâng nhưng em đang lo tìm đâu ra một hair stylist nữa để đủ năm người.”

Chất giọng khá trầm của Bảo Vương kết thúc thì Tuấn Khang mỉm cười:

“Anh biết có một hair stylist giỏi sẽ giúp được em. Là Trần Thoại.”

Anh chàng quản lý vừa phát ra hai từ đó là ngay tức thì đôi mắt mơ màng của Bảo Vương chợt sáng hẳn. Sao cô lại có thể quên mất người đó. Từ lúc vào WOB, Bảo Vương chỉ có một người bạn làm hair stylist là Trần Thoại.

“Phải ha. Anh Trần Thoại có tay nghề khá lắm.” – Hồng Thuận tán đồng.

Nhưng rồi Bảo Vương lại nghĩ, liệu có nên kéo Trần Thoại vào chuyện rắc rối này chẳng? Hiểu em gái đang nghĩ gì, Tuấn Khang lên tiếng trấn an:

“Em yên tâm, đưa Trần Thoại vào nhóm chỉ để đủ năm người cho đúng với tiêu chí thôi. Dù thành công hay thất bại, cậu ấy cũng sẽ không sao.”

Bảo Vương thấy lòng nhẹ hẳn khi nghe xong lời giải thích tường tận của anh.

“Vậy là việc tìm người xem như ổn.” – An Hằng nghĩ ngợi.

“Khoan vội mừng, anh gợi ý thế thôi, đồng ý hay không tùy thuộc vào Trần Thoại. Cậu ấy không thích tham dự những cuộc thi, vì vậy việc mời gọi sẽ khá khó khăn. Tất cả tùy thuộc vào tài thuyết phục của em.”

Bảo Vương khẽ gật đầu. Vỗ nhẹ mái tóc em gái, Tuấn Khang mỉm cười dịu dàng. Và chính vào lúc ấy, Bảo Vương bất chợt bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của An Hằng hướng vào chàng trai mái tóc Two block cut. Không phải dò xét hay khó chịu mà là điều gì rất đổi nhẹ nhàng. Tuy chỉ mơ hồ nhưng nó giống như...

Chiều buông dần, trên con đường nhỏ, Bảo Vương vừa bước chậm rãi vừa nhìn những ngôi nhà đóng cửa im lìm hai bên đường. Cô đang tìm nhà Trần Thoại. Tuấn Khang đã cho cô địa chỉ và bảo, ngôi nhà Trần Thoại rất dễ nhận ra vì ở khu đó chỉ có duy nhất một cửa tiệm cắt tóc. Đi này giờ mà Bảo Vương vẫn chưa thấy, cô chẳng biết mình có sợ ý bỏ sót góc ngách nào không bởi cái tính lơ đãng vốn có. May thay, đi xuống gần cuối con đường thì Bảo Vương phát hiện một cửa tiệm cắt tóc khá nhỏ nhưng trông xinh xắn. Ở phía trên có tấm bảng đề: Tiệm cắt tóc nam nữ MÈO. Cái tên ngộ nghĩnh đến nỗi Bảo Vương đã phì cười. Đưa mắt nhìn vào tấm cửa kính đóng im phản chiếu ánh nắng sắp tàn, cô thấy tiệm vắng hoe. Nghĩ ngợi ít phút, Bảo Vương nhích đến gần hơn. Đúng lúc ấy cửa tiệm mở, một cô gái ngoài hai mươi khá xinh đẹp ngồi trên xe lăn xuất hiện. Vừa thấy Bảo Vương thì cô liền mỉm cười hỏi: “Em đến cắt tóc hả?”

“Dạ không. Em tên Ngô Bảo Vương, là bạn của Trần Thoại...”

Bảo Vương chưa dứt lời là đối diện cô gái nọ cắt ngang bằng nụ cười tươi hơn:

“A, Ngô Bảo Vương? Em là cô bé đặc biệt mà em trai chị hay nhắc đến.”

Nhúm mày, Bảo Vương khó hiểu trước hai từ đặc biệt mà cô gái đó nói. Ngoài ra, cô còn bảo em trai vậy lẽ nào đây chính là chị của Trần Thoại?

Xc?; ,-

11. Chương 11: Con Gái, Ai Cũng Muốn Trở Nên Xinh Đẹp

“Có khách hả chị?”

Sự suy đoán của Bảo Vương đã đúng khi tiếng Trần Thoại vang lên cùng lúc bóng dáng anh xuất hiện ngay trong tiệm. Hiên nhiên, chàng trai tóc tía layer ngạc nhiên khi thấy Bảo Vương. Nhanh chóng bước ra cửa, Trần Thoại hỏi câu đầu tiên: “Sao cô biết mà đến đây?”

“Anh Khang cho tôi địa chỉ.”

“Cô lặn lội đến tận đây tìm tôi chắc hẳn có chuyện rất quan trọng. Là gì vậy?”

Rời ánh mắt khỏi Trần Thoại, Bảo Vương nhìn vào trong tiệm và nói vu vơ:

“Anh không mời tôi vào nhà à?”

“Đúng đó Trần Thoại, phải mời cô bé vào nhà chứ.” – Cô gái nọ quay qua Bảo Vương – “Thằng em trai này của chị khờ lắm, em bỏ qua nhé. Tiện làm quen với em luôn. Chị tên Trần Liên, chị gái Trần Thoại. Em cứ gọi chị Liên được rồi. Em dễ thương ghê. Đúng y như tưởng tượng của chị. Nào nào, vào nhà đi em.”

Nắm tay Bảo Vương, Trần Liên vừa kéo cô bé vào trong vừa nói cười tíu tít hết như cả hai đã quen nhau từ rất lâu. Trần Thoại cũng bước chậm chạp theo cùng.

Phía sau nhà Trần Thoại có một khu vườn khá rộng, hoa không nhiều chủ yếu là cây cỏ. Ngay giữa vườn có cả cây cỏ thụ to lớn, tán lá sum suê tỏa bóng mát một vùng. Bảo Vương ngồi trên dãy hành lang gạch men, chân buông thõng xuống nền đất cát, quan sát khung cảnh bình yên. Bên cạnh là hai chú mèo con nằm ngủ ngon lành. Giờ Bảo Vương mới hiểu vì sao tiệm cắt tóc lại mang tên Mèo, hoá ra anh chàng cũng mang gương mặt thờ ơ đó lại thích loài động vật này. Đang thả hồn theo cảnh chiều tà yên ả thì Bảo Vương chợt nghe tiếng Trần Thoại cất lên: “Xin lỗi đã để cô chờ lâu. Tôi phải đưa chị Liên lên phòng nghỉ.”

“Không sao. Là tôi đến làm phiền anh.”

“Chuyện quan trọng lắm sao?”

“Ừm, cũng gần như thế.” – Lưỡng lự, Bảo Vương kể lại hết mọi việc.

Nghe xong, Trần Thoại đủ thông minh để đoán ra nguyên nhân tìm đến nhà:

“Cô muốn tôi làm thợ phụ cho cô?”

Chưa nói mà đối phương đã hiểu, Bảo Vương ngập ngừng trong ít phút rồi gật đầu. Tiếp theo, một khoảng lặng kéo đến, chẳng ai nói gì nữa. Đúng hơn là một người bận suy nghĩ còn người kia đang chờ câu trả lời. Nhưng sự đợi chờ của Bảo Vương trở thành vô ích khi Trần Thoại nói: “Có lẽ tôi đành từ chối.”

Dẫu trước đó bản thân đã đoán có thể Trần Thoại sẽ từ chối nhưng Bảo Vương vẫn thấy lòng vương chút nặng nề.

“Tôi không thích xuất hiện trước báo chí và đài truyền hình. Tôi rất tiếc.”

Bảo Vương lắc đầu như thể thật sự hiểu cho hành động từ chối từ Trần Thoại.

“Nhận lời hay không là quyết định của anh, tôi đâu thể ép buộc.”

“Nếu không tìm đủ người thì nghĩa cô thua và sẽ bị đuổi khỏi WOB?”

Lặng im. Rất nhanh, Bảo Vương quay qua nhìn Trần Thoại bằng ánh mắt kiên quyết lạ lùng: “Không. Tôi nhất định sẽ thắng Trịnh Ngân để được ở lại WOB.”

Có dòng suy nghĩ nào đẩy xuất hiện trong đầu Trần Thoại khi trông cái nhìn mạnh mẽ nhưng pha chút lạnh băng của Bảo Vương. lát sau, anh bất chợt đứng dậy đồng thời rời mắt khỏi đối phương, lòng vẫn giữ nguyên ý kiến ban nãy.

“Xin lỗi vì tôi chẳng thể giúp được gì cả, chỉ chúc cô may mắn mà thôi.”

“Tôi hiểu, cảm ơn anh. Xin lỗi vì đã làm phiền. Cho tôi gửi lời chào chị Liên.”

Được Trần Thoại tiễn ra ngoài cửa, Bảo Vương cúi chào rồi quay lưng đi ngược trở ra con đường vắng. Dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn đó bước lặng lẽ dưới bầu trời dần sập tối, lòng Trần Thoại đang xuất hiện sự phân vân.

“Sao em không giúp Bảo Vương?”

Sực tỉnh, Trần Thoại xoay lại thấy Trần Liên đang nhìn mình dụi dàng. Cô dùng tay xoay nhẹ vòng bánh xe, đẩy chiếc xe lăn chạy chậm chạp đến chỗ em trai.

“Chị tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai đứa. Trần Thoại, chị biết em không thích bị chú ý nhưng nếu em không giúp thì có thể Bảo Vương sẽ bị...”

“Đó không hẳn là nguyên do chính.” – Đột ngột ngắt lời Trần Liên, Trần Thoại chậm rãi quay qua nhìn chị gái đang tròn xoe mắt ngạc nhiên – “Cô ấy, Ngô Bảo Vương, vẫn chưa hiểu được ý nghĩa thực sự của một hair stylist.”

Đang ngồi chờ trên băng ghế đá ở một công viên, Hồng Thuận chợt thấy từ xa bóng dáng Bảo Vương xuất hiện. Tức thì, anh lập tức nhồm người dậy đồng thời giơ hai tay vẫy gọi. Bước chậm rãi đến gần, Bảo Vương đã bất gặp gương mặt chờ đợi của Hồng Thuận và Đài Trang. Cô im lặng rồi khẽ khàng lắc đầu. Đối diện, hai người kia rũ người, vẻ nôn nóng cũng biến mất mau chóng.

“Gay rồi!” – Hồng Thuận mở đầu cho câu than vãn của mình bằng âm thanh thở dài náo nê – “Ngay cả anh Trần Thoại cũng không chịu giúp chúng ta. Vậy lý nào chúng ta chưa xông trận mà đã chấp nhận thua?”

Tặc lưỡi, Đài Trang vỗ mạnh vào vai bạn trai, lớn giọng: “Anh đừng bi quan. Từ đây đến đêm thời trang còn những một tuần, lo gì không tìm được.”

Hồng Thuận nhăn mặt xoa xoa bờ vai rồi gật đầu ậm ờ. Ngạc nhiên vì không thấy cô bạn đội mũ đầu, Bảo Vương liền hỏi: “An Hằng về trước rồi sao?”

“Không, cậu ấy đang chơi đùa với chú chó hoang ở chỗ kia. An Hằng đúng là vô tư thật, trong tình huống này mà còn tâm trí đùa giỡn.”

Nghe Hồng Thuận bảo câu đầy chán ngán, Bảo Vương chẳng nói gì ngoài việc hướng mắt về phía bãi cỏ cách đây khá xa thấy thấp thoáng bóng dáng An Hằng.

Sau khi chạy nhảy chơi đùa và ăn xong bịch bánh dành cho vật nuôi, chú cún con nằm im thín thít trên đùi An Hằng, tận hưởng một giấc ngủ ngon lành. Vừa vuốt ve bộ lông trắng mềm kia, An Hằng vừa mỉm cười bình yên.

“Cưng biết không, chị thèm được như cưng lắm đấy. Ăn xong lại ngủ, chẳng phiền não điều gì. Và cũng không phải vì yêu thương một ai đó mà đau khổ...”

Tự dưng An Hằng ngưng lại, cái nhìn bỗng chốc đứng yên trống rỗng như thể đang nhớ đến bóng hình xa xăm nào đấy. Không gian xung quanh trở nên vắng lặng, tiếng xào xạc của những chiếc lá trong làn gió chiều lạnh lẽo. Một lúc sau, An Hằng mới nói tiếp, lần này âm thanh phát ra từ bờ môi nghe thật thì thầm:

“Lần đầu tiên gặp anh Tuấn Khang, đó là cách đây một tháng trước lúc chị đến WOB thi dự tuyển, thì chị đã thích anh ấy. Tuy làm quản lý nhưng không giống cô Anna, cô Alex hay anh Jimmy, anh Tuấn Khang rất thân thiện tốt bụng và có nụ cười ấm áp. Anh ấy luôn ân cần giúp đỡ chị suốt thời gian qua. Mỗi lần gặp mặt, chị rất muốn bày tỏ tình cảm trong lòng mình cho anh Tuấn Khang biết nhưng bản thân không đủ tự tin... Vả lại, anh ấy dường như đã thích người khác. Là Ngô Bảo Vương. Anh Tuấn Khang luôn dành cho cô ấy...”

An Hằng chưa dứt câu thì đột ngột chất giọng khê khàng của Bảo Vương cất lên ngay phía sau: “Đó là lý do cậu luôn âm thầm quan sát tôi?”

Giật bắn người, An Hằng lập tức đứng vụt dậy đồng thời quay ra sau. Hành động ấy gấp gáp đến nỗi chú cún con đang nằm ngủ trên đùi cô cũng thức giấc và nhảy phóc xuống dưới đất, lủi mất vào bụi cây. Nhưng chẳng hề bận tâm điều đó bởi lúc này An Hằng đang bối rối trước sự xuất hiện bất ngờ của Bảo Vương, quan trọng nữa là cô bé tomboy đã nghe hết lời tâm sự vừa rồi.

“Xin lỗi tôi không cố ý nghe lén nhưng ở đây vắng vẻ nên giọng cậu rất rõ.” – Bảo Vương nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh – “Cậu cũng ngồi đi.”

Do quá lúng túng nên An Hằng mau chóng làm theo yêu cầu từ Bảo Vương mà chẳng suy nghĩ gì. Lúc đối phương đã ổn định chỗ ngồi thì Bảo Vương mới tiếp:

“Trước đó, tôi cũng mơ hồ đoán được cậu thích anh Khang nhưng chưa dám chắc chắn. Giờ thì tôi hiểu được lý do vì sao cậu phản ứng mạnh trước câu nói đùa của Hồng Thuận. Cậu muốn ở lại WOB là vì anh Tuấn Khang.”

Tim đập thình thịch vì có người phát hiện ra bí mật của mình, An Hằng vẫn lặng im, chính xác là bản thân chưa thể lấy lại bình tĩnh. Không nghe đối phương đáp, Bảo Vương liền xoay qua nhìn gương mặt bối rối kia, mỉm cười:

“Tôi sẽ giữ bí mật chuyện này, cậu đừng lo.”

Câu nói nhẹ nhàng từ Bảo Vương ngay tức khắc khiến lòng An Hằng nhẹ nhõm hẳn. Có cảm tưởng một khối đá vô hình vừa bốc hơi biến mất khỏi người cô. Tuy nhiên, An Hằng vẫn chưa hết lúng túng bởi cô gái mà Tuấn Khang thích đang ngồi gần bên mình. Chưa bao giờ cô thấy khó xử đến vậy. Biết An Hằng nghĩ gì, Bảo Vương chuyển dời ánh mắt sang chỗ khác, thở ra bảo:

“Nhưng, cậu đã hiểu lầm tôi và anh Tuấn Khang rồi. Cả hai chỉ là mối quan hệ anh em chứ chẳng hề có tình cảm nam nữ như cậu đã tưởng. Anh Tuấn Khang vốn là học trò của mẹ tôi. Chúng tôi quen nhau từ nhỏ nên rất thân thiết.”

An Hằng ngạc nhiên khi nghe lời tiết lộ đó. Hoá ra, cô đã hiểu lầm mối quan hệ giữa Bảo Vương với Tuấn Khang. Vì cứ mỗi lần gặp nhau thì anh chàng quản lý luôn có những cử chỉ thân mật đối với cô bé họ Ngô như xoa đầu, nắm tay và ôm nhau thân thiết. Bỗng chốc, lòng An Hằng xuất hiện một niềm vui khó tả nhưng đồng thời cũng có chút xấu hổ vì đã có những suy nghĩ không tốt.

“Ừm... tớ xin lỗi.”

“Về chuyện gì?”

“Tớ đã luôn quan sát cậu mỗi lần cậu gặp anh Tuấn Khang vì tớ... ganh tị.”

“Đó là chuyện bình thường khi một cô gái thích một chàng trai.”

Khẽ mỉm cười, Bảo Vương ngã người ra sau, hai tay chống lên băng ghế. Ngửa cổ nhìn bầu trời đã hoàn toàn chìm vào đêm tối, Bảo Vương nói với vợ:

“Ban này cậu bảo không dám bày tỏ với anh Khang vì không tự tin vào bản thân? Có phải là vì gương mặt và mái tóc của cậu?”

Lặng lẽ kéo vành nón xuống thấp hơn, An Hằng gật đầu thật khẽ. Thấy vậy, Bảo Vương không hỏi gì thêm mà chỉ suy nghĩ. Tiếp theo, cô đứng dậy rồi chợt yêu cầu An Hằng: “Về nhà tôi đi.” Hiển nhiên, An Hằng ngạc nhiên: “Để làm gì?”

“Tôi sẽ giúp cậu trở nên tự tin hơn để bày tỏ tình cảm với anh Khang.”

Đối diện, An Hằng nghiêng đầu tròn xoe mắt. Bảo Vương gật đầu như ra dấu rồi chậm rãi quay lưng cất bước. Một giây sau, An Hằng đứng dậy đi theo.

Quản gia Kim có việc phải ra ngoài từ chiều nên ngôi nhà gỗ vắng vẻ hơn thường ngày. Điều này thật tốt. Bảo Vương không muốn An Hằng nghi ngờ về thân phận của mình khi cô được người đàn ông lớn tuổi như quản gia Kim gọi bằng từ cô hai. Sau khi đưa An Hằng đi qua những dãy hành lang thì Bảo Vương dừng lại trước cửa phòng Hair Cut. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, cả hai đi vào bên trong. Đèn bật mở, ánh sáng lan toả đến đâu là bóng tối bị xua tan mau chóng đến đấy. Cả căn phòng như bừng hiện ra. Quan sát khắp một lượt nơi đây, An Hằng trầm trồ: “Cậu có cả phòng Hair Cut thế này tại nhà ư? Sống thật.”

“Là của mẹ để lại cho tôi. Nó gần như có đủ vật dụng của một tiệm Hair Cut.”

“Mẹ cậu chắc hẳn là hair stylist giỏi. Tớ rất muốn gặp mặt bà ấy.”

Đang chuẩn bị dụng cụ thì Bảo Vương chợt khựng lại. Một nỗi buồn vô hạn dần dần xuất hiện. Nhưng rồi cô cũng tiếp tục công việc và bảo rằng:

“Mẹ tôi đã mất cách đây mười năm.”

Lần thứ hai, An Hằng hết sức ngạc nhiên khi nghe sự tiết lộ bất ngờ từ Bảo Vương. Một giây sau, cô lúng túng nói khẽ: “Tớ xin lỗi.”

Thở ra thật mạnh, Bảo Vương lắc đầu đồng thời kéo chiếc ghế xoay bằng simili, yêu cầu: “Được rồi. Cậu ngồi vào đây đi, ta bắt đầu thôi.”

Chậm rãi ngồi xuống ghế, An Hằng hít sâu một hơi rồi rút rờ tháo chiếc nón tai bèo ra khỏi mái đầu. Thấy Bảo Vương cứ nhìn mình trong gương, cô hơi xấu hổ nên đưa hai tay lên cốt để che vầng trán: “Tóc tớ xấu lắm vì trán rộng...”

Bảo Vương cắt ngang bằng hành động đặt tay lên vai An Hằng, thật dịu dàng như thể xua tan đi sự bối rối lẫn mặc cảm tự ti ấy.

“Yên tâm, tôi sẽ giúp cậu trở nên xinh đẹp hơn.”

“Trở nên xinh đẹp hơn?”

Mỉm cười gật đầu, Bảo Vương đưa tay vuốt nhẹ phần tóc trước trán An Hằng.

“Mặt cậu là kiểu gương mặt trái tim. Tức, vầng trán sẽ rất rộng nhưng sau đó hẹp dần xuống cằm, vì vậy phải chọn mái tóc nào có thể che đi phần trán và làm đầy phần cằm. Tôi đã chọn cho cậu một kiểu thích hợp nhất.”

“Tớ sẽ không cần đội mũ nữa đúng chứ?” – An Hằng rạng rỡ.

Mắt Bảo Vương chớp nhẹ như tán đồng. Như thường lệ, cô sẽ nghe một bản nhạc trong lúc cắt tóc. Và ngay bây giờ, cô chọn bài Reincarnation của Yukana với độ dài ba phút ba mươi chín giây. Không quá lâu, cô lấy kéo ra rồi bắt đầu cắt.

Tuấn Khang giật mình tỉnh giấc khi nghe có tiếng chuông cửa vang liên hồi. Dừng người thẳng dậy, anh vươn vai ngáp dài. Buổi chiều từ WOB về nhà, Tuấn Khang ngồi ngay vào bàn để làm cho xong một số việc sau đó thì ngủ quên lúc nào chẳng hay. Tiếng chuông cửa hồi hã đã đánh thức anh. Tuấn Khang mệt mỏi đứng lên rời bàn. Đã hơn chín giờ tối. Anh tự nhủ chẳng biết ai lại đến tìm mình vào giờ này. Mau chóng mở cửa, Tuấn Khang khá ngạc nhiên khi đứng trước mặt là một cô bé trạc tuổi Bảo Vương có gương mặt xinh xắn, tóc mái để lệch dài chấm mắt đánh phồng. Mái tóc phía sau cắt kiểu so le và sấy cúp đuôi xoã trước ngực, những sợi tóc mỏng đen mượt phủ xoà ôm lấy khuôn mặt khiến mọi khuyết điểm dường như biến mất. Cô bé mặc áo sơ mi tay lửng, chiếc váy sọc caro ngắn trên đầu gối, trông thật cá tính. Cô cứ mỉm cười nhìn anh chàng quản lý như thể cả hai quen thân từ lâu. Phải mấy giây sau, Tuấn Khang mới nhận ra đối phương.

“Lâm An Hằng!” – Thấy An Hằng gật đầu, Tuấn Khang liền gãi đầu, ra điều khó hiểu. – “Sao trông em lạ vậy? Nhất là mái tóc. Bình thường em hay đội mũ.”

“Vâng” – An Hằng nháy mắt – “Chính Bảo Vương đã cắt tóc cho em.”

Quan sát mái tóc của An Hằng, Tuấn Khang hỏi: “Tựưng em cắt tóc thế?”

“Em muốn tự tin hơn. Trước đây em luôn phải đội mũ vì vầng trán quá rộng nhưng giờ thì không cần nữa. Anh thấy hợp chứ?”

“Ừm, hợp với em lắm, rất dễ thương.”

Bắt gặp nụ cười ấm áp của Tuấn Khang, tim An Hằng lại đập loạn xạ, mặt thì đỏ bừng. Trước khi đến đây, cô đã hứa với Bảo Vương sẽ bày tỏ tình cảm với anh. Nhưng giờ An Hằng vô cùng hồi hộp, bản thân chợt phân vân không biết có nên nói hết những suy nghĩ thầm kín trong lòng ra. Thiết nghĩ, Bảo Vương đã giúp An Hằng trở nên xinh đẹp hơn để tự tin đứng trước người con trai mình thích. Nếu cô im lặng đi về vậy chẳng khác nào đã phụ công sức của Bảo Vương. Suy cho cùng, lúc này không bày tỏ thì biết đến bao giờ cô mới có cơ hội nữa.

“Em... có chuyện muốn nói cho anh biết.” – Cuối cùng An Hằng cũng lên tiếng.

“Nếu công việc có gì khó khăn em cứ nói, anh sẽ giúp.”

“Không phải công việc...”

Ngừng lại chốc lát, An Hằng nhắm mắt đồng thời hít sâu thật sâu tiếp đến thì ngược mặt lên, đối diện với Tuấn Khang bằng đôi mắt đầy kiên quyết.

“Em rất thích anh.”

An Hằng không ngờ mình lại có thể nói ra bốn từ đó nhẹ nhàng lẫn nhanh chóng đến vậy. Đó cũng là lúc cô chợt phát hiện trái tim vẫn mang thứ tình cảm thầm lặng suốt nhiều ngày qua, nhẹ nhõm một cách kỳ lạ. Khi tình cảm được giải bày thì tâm hồn sẽ thoải mái hơn nhiều, giống như được giải thoát.

Về phía Tuấn Khang, dường như chưa định hình điều vừa nghe nên cứ đứng ngây ra. Đầu óc anh đang cố mừng tượng ẩn ý đằng sau hành động tỏ tình đột ngột từ An Hằng. Lát sau, Tuấn Khang cười cười:

“Hôm nay đâu phải ngày cá tháng tư.”

“Đúng và những lời em vừa nói cũng không phải trò đùa.”

Gương mặt nghiêm túc với đôi mắt quả quyết của An Hằng đã mau chóng giúp Tuấn Khang hiểu rõ chuyện này không hề là trò đùa quá lố nào cả. Tựưng chàng trai có mái tóc Two block cut ấy bối rối rõ rệt. Lần đầu tiên anh được nghe lời tỏ tình, chưa kể lại từ An Hằng, cô bé mình vẫn xem như em gái.

“Nhưng... nhưng anh không có tình cảm gì đặc biệt với em.”

Chứng kiến thái độ khó xử từ Tuấn Khang, An Hằng yên lặng, mí mắt chùng xuống vì nhận được câu trả lời thật sự từ anh. Nhưng cô không buồn vì đã đoán trước tình huống này sẽ xảy ra. Suy cho cùng, điều An Hằng muốn chính là nói cho Tuấn Khang biết rõ tình cảm của mình, còn kết quả thế nào cô không quan tâm dù lòng cũng có đôi chút hụt hẫng và khó chịu.

“Em hiểu. Em nói ra chỉ để lòng nhẹ nhõm hơn thôi. Em muốn đêm nay mình có thể sống thật với tình cảm này nhưng qua ngày mai em nhất định trở về như trước đây. Anh cũng hãy quên hết những điều em nói, nhé. Xin lỗi đã làm phiền anh vào đêm khuya như vậy. Chúc anh ngủ ngon.”

Mỉm cười thật tươi với Tuấn Khang, An Hằng quay lưng bước nhanh. Bóng dáng nhỏ bé của cô như bị nhấn chìm vào không gian yên ắng xung quanh, trong màn đêm đen lặng lẽ bao phủ và xa dần cho đến khi hoàn toàn biến mất. Nhìn khung cảnh đó, lòng Tuấn Khang bỗng chốc buồn bã kỳ lạ. Anh vừa từ chối lời bày tỏ tình cảm của một người con gái nhưng ngoài cách này ra bản thân đâu biết phải làm gì. Thật sự đến tận lúc này, Tuấn Khang vẫn còn cảm thấy bất ngờ trước sự việc ban nãy. Tự dưng An Hằng xuất hiện với hình dáng hoàn toàn mới rồi nói thích anh, thử hỏi làm sao anh không ngờ ngàng. Tuấn Khang nhìn lại con đường vắng vẻ nơi An Hằng vừa khuất xa lần nữa. Đúng là một đêm lạ lùng. Chẳng rõ sáng mai liệu anh có thể quên được câu nói đó của cô bé họ Lâm...

Có âm thanh gọi cửa ồn ào bên ngoài. Bảo Vương ngừng việc cắt tóc lớp cho manocanh, chậm rãi rời phòng Hair Cut. Cô đoán là An Hằng đã trở lại. Mau chóng mở cửa, Bảo Vương thấy An Hằng đứng im, đôi mắt trống rỗng như cố bám lấy một điểm nhìn nào đó trong không trung.

“Thế nào?” – Bảo Vương hơi cúi đầu để nhìn bạn cho rõ, hỏi khẽ.

Sực tỉnh, An Hằng từ từ chuyển dời ánh mắt vào Bảo Vương. Chẳng hiểu sao khi nhìn gương mặt luôn bình thản ấy thì cô không thể kìm nén được những xúc cảm buồn bã trong mình. Giống như, Ngô Bảo Vương là người mà An Hằng có thể trút bầu tâm sự. Nước mắt cố giấu này giờ tự dưng trào ra chảy dài, An Hằng nhẹ nhàng ôm lấy đôi phương và nói thật nhỏ:

“Tớ bị anh ấy từ chối rồi.”

Lặng nghe câu nói của An Hằng, Bảo Vương lặng thinh. Nhưng rất nhanh, cô đặt tay lên tấm lưng đang run kia, vuốt nhẹ nhẹ: “Đừng lo, ngày mai mọi thứ sẽ ổn.”

“Ừm, nhất định là thế.” – An Hằng mỉm cười dù nước mắt vẫn rơi – “Cuối cùng, tớ đã có thể nói hết tình cảm của mình cho anh ấy biết. Tất cả đều nhờ cậu đó.”

Không nói gì, Bảo Vương nhắm mắt lại và nở nụ cười. “Đã là con gái thì ai cũng muốn trở nên xinh đẹp...” Đêm đó không hiểu sao gió thật lạnh.

t3fwj <>

12. Chương 12: Cô Người Mẫu Tho Ráp

Hồng Thuận dường như không thể rời mắt khỏi An Hằng. Nguyên nhân là do quá kinh ngạc trước sự lột xác đầy ấn tượng của cô bạn trầm tính lúc nào cũng đội mũ hết kiểu trốn tránh mọi ánh nhìn từ thiên hạ. Anh chàng làm nail nhớ rõ chiều qua An Hằng vẫn rất bình thường ấy vậy chỉ sau một đêm đã hoá thân trở nên xinh xắn thế này. Thật bất ngờ! Thấy bạn trai cứ nhìn chăm chăm người ta thật vô duyên, Đài Trang thúc mạnh khuỷu tay vào hông anh. Cú nhói ở vị trí dưới xương sườn bấy giờ mới làm Hồng Thuận lấy lại hồn vía.

“Ui da!” – Hồng Thuận hét lên dù chẳng rõ anh có đau đến thế không.

Đài Trang tỏ rõ sự bức bối hơn là quan tâm Hồng Thuận khi nói câu hậm hực:

“Anh đang hoảng di, nhìn gì mà con người muốn rớt ra ngoài.”

“Thì lạ mà.” – Hồng Thuận vầu môi – “Trông An Hằng cứ như người khác.”

“Lạ đến mấy thì cũng là cậu ấy thôi. Anh đừng thừa cơ hội giở trò tán tỉnh.”

Hồng Thuận toan gân cổ cãi lại thì cơn tức tới lập tức bị tắt ngúm bởi An Hằng giơ hai tay vào giữa đồng thời cất tiếng can ngăn cuộc chiến sắp bùng nổ:

“Được rồi, được rồi. Có gì đâu mà cả hai phải tranh cãi. Chẳng qua chỉ là mình thay đổi kiểu tóc một chút. Giống như Hồng Thuận hôm trước đấy.”

Quan sát cuộc tranh cãi vớ vẩn của ba người kia, Tú Uyên liền quay qua Bảo Vương, biểu hiện trên mặt hẳn rõ sự chán chường:

“Chị tìm được thợ phụ chưa? Nhóm không đủ năm người sẽ rắc rối lắm.”

“Anh Khang gợi ý cho chị một người: Trần Thoại. Nhưng tiếc là không được.”

“Gi? Anh ta dám từ chối giúp đỡ chị à? Cao ngạo hết sức. Thấy ghét!”

“Chúng ta không thể ép người khác phải giúp mình. Đừng lo, bọn chị sẽ cố gắng tìm ra một người thích hợp.”

Tuy dáng vẻ Bảo Vương hết sức bình thản nhưng Tú Uyên hiểu chị mình cũng không chắc chắn được điều này. Tìm một thợ phụ trong Beauty Salon WOB chẳng hề khó mà vấn đề quan trọng là không ai “dám” gia nhập nhóm của Bảo Vương. Đây vốn dĩ đâu phải việc làm đẹp bình thường, có ai không biết cuộc so tài này là “hình phạt mới” do ban quản lý WOB đề ra cho bốn thợ phụ cả gan phạm quy chế. Họ chẳng ngu dại gì dính vào chuyện phiền phức như thế.

Chợt, tất cả nghe giọng Tuấn Khang cùng lúc bóng dáng anh đi đến gần.

“Mới sáng sớm mà các em tụ tập ở đây buôn chuyện phiếm à?”

“Chúng em bàn công việc, anh đừng đổ oan nhé.”

Cười cười trước thái độ nghiêm túc từ Tú Uyên, Tuấn Khang chuyển dời ánh mắt vào Hồng Thuận và Đài Trang để rồi tiếp theo cái nhìn của anh tình cờ chạm trúng đôi mắt An Hằng. Tức thì sự việc lạ lùng cùng lời tỏ tình đêm qua xuất hiện trong trí nhớ khiến Tuấn Khang hơi bối rối nên mau chóng khéo léo xoay mặt sang hướng khác. Tất nhiên, An Hằng nhận ra thái độ khác lạ đó.

“Khoảng năm phút sau, nhóm các em đến Hội trường WOB để gặp các quản lý và những người mẫu của MeiSang. Anh có việc phải giải quyết nên không đi cùng được.” – Tuấn Khang gác cảm xúc sang bên, nói vào công việc chính.

“Có lẽ bây giờ chúng em sẽ đến hội trường luôn.” – Bảo Vương nhắc nhở Tú Uyên – “Không cần theo chị đâu, em cứ làm việc của mình đi.”

Dù có đến đó cũng chẳng giải quyết được gì, Tú Uyên nghĩ thế nên đành gật đầu. Lúc Bảo Vương với ba người còn lại rời đi trước thì Tuấn Khang mau chóng cất tiếng khi cô bé họ Lâm bước ngang qua anh: “An Hằng, đêm qua...”

An Hằng giơ tay lên trước môi Tuấn Khang ngăn lại. Mỉm cười, cô bảo:

“Em đã nói, qua ngày mai em sẽ trở về như xưa. Xin anh đừng bận tâm, cũng đừng thấy có lỗi. Em muốn mối quan hệ của hai ta vẫn như cũ, được không?”

Tuấn Khang cứ ngỡ sáng nay An Hằng sẽ buồn bã khi giáp mặt với mình nào ngờ, ngay bây giờ cô bé đó đứng trước mặt anh với một nụ cười nhẹ nhàng và một dáng vẻ bình thản đến lạ lùng. Phản chiếu trong đôi mắt người sáng ấy là một sự kiên định. Có cảm giác tâm hồn An Hằng hoàn toàn bình lặng. Chẳng nên khuấy đục mặt hồ đang yên ả, Tuấn Khang hiểu rõ bản thân nên làm gì lúc này. Cười thật tươi, An Hằng cúi chào anh rồi chạy theo ba người bạn đã đi một đoạn khá xa. Dõi theo bóng dáng vui vẻ của An Hằng, Tuấn Khang thở phào.

Mấy chục người mẫu chân dài mặc bikini màu trắng hấp dẫn, một nhóm người toàn đồ vest, đàn ông đàn bà đều có, mang gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Bên cạnh là ban quản lý Beauty Salon WOB và cuối cùng là hơn một trăm người thợ hair stylist, make up, nail của WOB, trong đó dĩ nhiên có Trịnh Ngân và Nicolas, xếp thành một hàng dài. Đây là những gì Bảo Vương thấy khi bước chân vào hội trường. Ba người còn lại trở mắt ngạc nhiên bởi sự đông đảo này. Nhìn lượng người nhiều như vậy cứ ngỡ nơi đây sắp diễn ra màn so tài gay cấn.

Vừa thấy nhóm Bảo Vương xuất hiện, Alex nhìn với ánh mắt đầy hậm hực, miệng phát ra những lời tỏ rõ sự khó chịu chứ không có ý nhắc nhở thân thiện: “Mau đứng vào hàng nhóm thợ đi. Trễ giờ rồi đây.”

Dù chẳng ưa thái độ với kiểu ra lệnh lạnh tanh đó nhưng Bảo Vương và ba người kia không thể làm gì khác ngoài việc phải nghe theo. Lúc tất cả sắp bước đến hàng ngũ nhóm thợ WOB thì Trịnh Ngân đang đứng mé bên phải bất chợt rời khỏi vị trí ban đầu, đi ra đứng ngay trước mặt đối phương. Trông điệu bộ vừa khoan tay vừa nhip chân, vẻ mặt đắc ý ấy là biết cô nàng này muốn gây chuyện. Về như, ngày nào không kiểm có chen ép Bảo Vương thì Trịnh Ngân ăn ngủ không yên. Đảo mắt hết một lượt, cô chị này cười khinh:

“Nhóm cô còn thiếu người. Sao? Không tìm được ai giúp đỡ hả? Chịu thua ư?”

“Nè, cô đừng ức hiếp người quá đáng.” – Hồng Thuận hơi lớn tiếng.

“Hôm qua đã quy ước rõ, nếu nhóm các người không đủ năm thì thua còn gì.”

Không muốn bùng nổ thêm cuộc tranh cãi vô nghĩa nào nữa, Bảo Vương liền ngăn Hồng Thuận lại trước khi anh chàng dễ nổi nóng đó bùng phát cơn tức giận trước mặt nhiều người có mặt tại đây. Tiếp theo, cô hướng mắt về phía Trịnh Ngân. Nụ cười thích thú của Trịnh Ngân nhanh chóng bị cắt ngang bởi tia nhìn lạnh băng từ Bảo Vương. Ẩn chứa trong tia nhìn có một lời cảnh cáo ngầm.

“Hôm qua chính cô Anna bảo, đến đêm thời trang nếu nhóm chúng tôi không đủ năm người thì mới thua cuộc. Bây giờ đâu phải đêm thời trang, nhóm thiếu một người thì đó cũng là chuyện của chúng tôi, chưa đến lượt cô phải can thiệp.”

Câu ứng đáp khôn khéo của Bảo Vương lập tức khiến Trịnh Ngân cứng họng. Những người quan sát cuộc tranh luận này giờ bắt đầu xì xầm khe khẽ. Đứng sau lưng Bảo Vương, ba người nọ kín đáo nhìn nhau về đắc ý bởi bộ mặt khó coi của cô chị họ Trịnh. Dẫu biết mình đuối lý nhưng Trịnh Ngân vẫn muốn ăn thua đủ với Bảo Vương bằng thái độ cãi bướng: “Tuy là thế nhưng...”

Trịnh Ngân chưa kịp trút xả cơn giận thì thành linh bàn tay ai đó đặt lên vai cô siết chặt. Thật ngạc nhiên khi đấy lại là Nicolas. Trái với thường ngày, Nicolas chẳng những không ủng hộ Trịnh Ngân mà còn ném vào cô một câu khó chịu: “Được rồi. Đừng tự biến mình thành trò hề nữa. Ăn thua với chúng làm gì.”

Giống hệt lần trước ở phòng Hair Cut, Trịnh Ngân vì Nicolas mà đành nhẫn nhịn. Xem ra, người “trị” được cô nàng kênh kiệu này chính là anh chàng con lai. Có sự nhắc nhở khe khẽ từ quản lý Jimmy, Trịnh Ngân bứt bối ậm ờ một tiếng cho qua chuyện. Thu hồi ánh nhìn lãnh đạm khỏi Trịnh Ngân, đôi mắt Bảo Vương tình cờ chạm phải đôi mắt có con ngươi màu đen pha chút xanh nhạt. Bảo Vương không hiểu lý do gì Nicolas lại nhìn mình với kiểu ấy. Trông anh cứ như một đứa trẻ hiếu kỳ vừa tìm ra món đồ mình ưa thích. Không hề khó chịu khi bị đối phương quan sát chăm chăm, Nicolas lấy ra một tấm thẻ có đề số rồi đưa cho Bảo Vương, buông câu ngắn gọn: “Số thứ tự của nhóm cô.”

Dẫu chẳng hiểu hành động kỳ lạ này là gì nhưng Bảo Vương không nghĩ rằng Nicolas có thiện chí giúp đỡ mình bởi ngay sau đó, vành môi anh chàng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười khinh khi giống mọi lần. Lúc Nicolas quay lưng bỏ đi đến chỗ Trịnh Ngân thì Bảo Vương mới nhìn xuống tấm thẻ. Con số ba mươi. Nhóm cô đứng cuối cùng trong một trăm năm mươi người thợ đang đứng.

Cuộc tranh cãi của hai cô nàng hair stylist chấm dứt cũng là lúc buổi giao lưu hợp tác giữa MeiSang và WOB bắt đầu. Một tiếng sau cuộc bàn thảo đầy khách khí từ hai bên mới kết thúc. Giờ đến phần quan trọng: các nhóm thợ sẽ được MeiSang giới thiệu người mẫu mình sẽ làm đẹp trong đêm thời trang. Nhóm của Trịnh Ngân và Nicolas rất được ưu ái khi người mẫu họ hợp tác gần như đẹp nhất ở đây. Lần lượt đến nhóm thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cuối cùng sau khi nhóm hai mươi chín xong thì quản lý MeiSang nhìn sang nhóm Bảo Vương. Hẳn đã nghe “thành tích” của bốn thợ nghiệp dư này nên ông ta nói rất hời hợt:

“Người mẫu của nhóm ba mươi tên là Cẩm Hiền. Tuổi 23. Chiều cao 1m76. Cân nặng 50kg. Số đo ba vòng 78-60-87. Đây là Cẩm Hiền.”

Nhìn theo hướng tay của ông, nhóm Bảo Vương thấy một cô gái tướng cao lêu nghêu, gương mặt hình chữ điền với chất sắc khá mệch mội, mắt hơi lơ lơ hết như bị thiếu ngủ nhiều tháng. Những phần còn lại như tóc, da dẻ, móng tay móng chân, quần áo thì không hề khác gì so với tấm hình hôm qua cả bọn đã xem. Có thể nói đây là cô người mẫu dự tuyển tệ nhất trong nhóm ba mươi. Nếu nói về ưu điểm thì cô chỉ được chiều

cao lý tưởng. Tuy trước đó đã xem qua hình nhưng Bảo Vương với ba người bạn vẫn bất ngờ về sự thô ráp quá mức của cô người mẫu này. Hẳn cô không hề chăm sóc gì cho bản thân.

“Chào các em.” – Cẩm Hiền cười tươi, nhờ thế gương mặt trông tươi tỉnh hơn.

Theo phép lịch sự, nhóm Bảo Vương cũng cúi đầu chào lại. Ông quản lý đóng danh sách, cất tiếng rõ to: “Tuần sau, đêm thời trang với chủ đề Fashion Night do công ty MeiSang tổ chức chính thức diễn ra. Các người mẫu và các nhóm thợ còn đúng sáu ngày để chuẩn bị. Hy vọng, đêm thời trang sẽ thành công rực rỡ.”

Buổi giao lưu hợp tác sáng hôm đó kết thúc trong hàng trăm tiếng vỗ tay ầm ĩ.

Hơn mười phút trôi qua mà An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang vẫn chưa rời mắt khỏi Cẩm Hiền ngồi đối diện. Sau khi rời khỏi hội trường, cả nhóm cùng ra khuôn viên sau khu nhà F nói chuyện. Chẳng hề khó chịu trước sáu ánh mắt nhìn chăm chăm nọ, Cẩm Hiền vui vẻ hỏi tên từng người trong nhóm.

“Em là hair stylist Bảo Vương, bên trái là make up An Hằng, bên phải làm nail Hồng Thuận, cuối cùng Đài Trang, phụ trách hương liệu.”

Lời giới thiệu của Bảo Vương kết thúc, mắt Cẩm Hiền tự dưng sáng lên:

“Các em chỉ mới hai mươi thôi à? Giỏi ghê. Làm đẹp cho người khác không phải công việc dễ dàng. Mong các em sẽ giúp chị trong đêm thời trang.”

Bấy giờ, Hồng Thuận mới phát ra âm thanh thở dài chán nản: “E là hơi khó.”

Nghiêng đầu khó hiểu, Cẩm Hiền hỏi: “Sao em lại bảo làm đẹp cho chị khó?”

Thấy ba cô bạn nhìn mình với ánh mắt không hài lòng, Hồng Thuận hơi bối rối nhưng lại nghĩ, nói sự thật thì có gì sai. Chính thế, anh mau chóng đáp lời:

“Em nói chị đừng buồn. Trong ba mươi người mẫu, chị là người có hình dáng... không được ổn nhất. Tóc thì khô xơ xác như lông heo. Da dễ sần sùi đến nỗi muốn tróc vảy. Móng tay móng chân khỏi bàn, nhìn sơ qua thôi đã thấy khô cứng lắm rồi. Tóm lại, cơ thể chị giống hệt một cái cây thiếu nước.”

Hồng Thuận dứt lời thì Cẩm Hiền im lặng, mí mắt chùng xuống trông buồn rõ ràng. Đài Trang biết cách nói chuyện nhất trong nhóm nên mau chóng bảo:

“Hồng Thuận tính trẻ con lại hay thích đùa, chị đừng bận tâm.”

“Không sao đâu, chị biết mình như thế nào.” – Cẩm Hiền lắc đầu – “Những người khác cũng nói chị giống như vậy. Họ bảo chị không thể trở thành người mẫu với hình dáng thô ráp này. Ngoài chiều cao ra, chị chẳng có gì hết.”

Chất giọng Cẩm Hiền thấp dần giống hệt một lời nhạc lạc mất giai điệu, nghe thật chơ vơ. Dáng ngồi cao gầy của cô bỗng chốc cứ như cái cây trơ trọi trước gió. An Hằng khoả lấp không gian yên ắng đang bao trùm.

“Tại sao chị không chịu chăm sóc cho bản thân?”

Ngẩng mặt lên, Cẩm Hiền thở dài thườn thượt: “Chị cũng muốn lắm nhưng không có thời gian. Gia đình khó khăn, chị hoàn thành xong phổ thông thì phải đi làm. Ngày nào chị cũng làm đến tối mịt mới về. Đến nhà là chỉ muốn lăn ra ngủ, còn chẳng thiết tha với ăn uống chứ nói gì việc chăm sóc bản thân.”

“Như thế sao chị trở thành một người mẫu chuyên nghiệp được? Người mẫu cũng giống diễn viên và ca sĩ, mỗi ngày luôn tiếp xúc với công chúng, nếu chị không chăm chút vẻ ngoài thật nổi bật thì e sẽ khó đứng vững trong ngành này.”

Quấn những sợi tóc thô ráp vào ngón tay, Cẩm Hiền thả rơi cái nhìn vô định.

“Bản thân chị cũng rất cố gắng, ngày nào về sớm được một chút, chị đều dành thời gian chăm sóc thân thể. Nhưng làm không thường xuyên thì không thể đạt kết quả tốt được. Mà công việc chẳng thể bỏ, trình độ như chị tìm việc khó lắm.”

Ngã người ra phía sau ghế, Hồng Thuận khoanh tay, phát ra tiếng thở mạnh như muốn đối phương biết mình đang chán nản.

uage: #&; !”&

13. Chương 13: Công Cuộc Thay Đổi Bản Thân

“Vậy sao chị lại dự tuyển vào MeiSang? Chị muốn trở thành người mẫu lắm à?”

Đài Trang vừa hỏi, bất chợt trở thành bàn tay vô hình đẩy nhẹ cánh cửa dẫn đến hồi ức trong lòng Cẩm Hiền. Ngón tay đã thôi đùa giỡn với những sợi tóc. Ngồi thẳng lưng lên, gương mặt cô tự động trở nên nghiêm túc hơn. Khi đối diện với quá khứ tươi đẹp, người ta thường mang dáng vẻ đầy trân trọng.

“Mẹ chị là một người mẫu. Lần đầu tiên chị thấy bà bước trên sàn diễn với bộ váy dạ hội màu đỏ rực thì chị như thấy trước mắt mình mở ra một thế giới mới. Từ đó, chị trở nên thích những cô người mẫu mang trên mình các bộ áo lộng lẫy. Sau dạo ấy, ngày nào chị cũng cùng bố đi xem những buổi trình diễn thời trang có mẹ tham gia. Chẳng hiểu sao, nhưng chị cảm giác rằng, bà là người thấp lùn trong chị ngọn lửa đam mê với ngành thời trang. Mỗi lần mẹ xuất hiện, đôi mắt ngưỡng mộ của chị luôn dõi theo bà. Chị may mắn khi thừa hưởng chiều cao từ mẹ. Bà cũng hướng chị đến với nghề người mẫu. Mỗi ngày, chị đều luyện tập dưới sự dìu dắt chỉ dạy của bà. Nhưng đến năm chị mười sáu, mẹ chị qua đời do tai nạn... Dù vậy, chị vẫn không từ bỏ đam mê. Cuộc thi tuyển do MeiSang tổ chức là một cơ hội lớn vì chị nhất định phải trở thành người mẫu.”

Có lẽ, những lời tâm sự về quá khứ của Cẩm Hiền chỉ khiến An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang lắng nghe như một câu chuyện buồn đầy cảm thông. Thế nhưng đối với Bảo Vương lại khác. Từ lúc chất giọng khê khàng kia vang lên thì Bảo Vương không có phản ứng hay biểu hiện nào ngoài việc ngồi bất động trên ghế, mắt chẳng rời Cẩm Hiền. Cô nhìn đối phương nhưng thực chất là đang nhìn thấy chính mình thuở ấu thơ. Bảo Vương phát hiện mình và cô chị này có điểm tương đồng: được mẹ truyền cho sự đam mê và họ đều mất sớm vì tai nạn. Hẳn, vì vậy lòng cô bỗng chốc dấy lên sự cảm thông sâu sắc với Cẩm Hiền.

Giọng e dè từ Đài Trang xoá tan bầu không khí yên lặng bao trùm này giờ:

“Sự ngưỡng mộ lúc còn nhỏ dành cho mẹ, liệu đó có phải đam mê thật chẳng?”

“Rất nhiều đứa trẻ từ nhỏ đã được bố mẹ truyền thụ cho niềm đam mê. Từ những cái nhìn ngưỡng mộ, chúng đã tiếp nối con đường của họ.” – Bảo Vương đưa ra quyết định – “Được rồi. Chúng em sẽ giúp chị.”

“Thật sao?” – Cẩm Hiền vui mừng, nắm tay cô bé tomboy lạnh lùng.

Thấy Bảo Vương gật đầu, Hồng Thuận định phản đối thì đã bị Đài Trang bịt miệng. Câu nói sắp phát ra giờ lại bị chặn ngang khiến anh bức bối đến độ mặt đỏ phừng phừng, cổ họng cứ ứ ứ các âm thanh không rõ ràng. Bỏ mặc dáng vẻ khổ sở của bạn trai, Đài Trang nhìn qua An Hằng, nhướn nhướn lông mày ra dấu. An Hằng khê gật đầu rồi quay sang bên cạnh: “Cậu chắc chứ?”

Bảo Vương khó hiểu trước vẻ mặt lo âu của cả ba người còn lại:

“Các cậu sao vậy? Tất cả đã quên nhiệm vụ của người làm đẹp à? Lý nào, chúng ta chỉ làm đẹp cho những cô gái chàng trai xinh đẹp?”

“Tất nhiên không phải!” – Gạt tay bạn gái ra, Hồng Thuận rành rọt – “Nhưng tớ không muốn giúp những người không biết tự chăm chút mình. Trước khi muốn người khác làm đẹp thì bản thân họ phải cố gắng trước đã. Người làm đẹp đâu phải thần thánh, chỉ vài cái vung tay là biến vệt trở thành thiên nga.”

Đối diện, Cẩm Hiền nhìn Bảo Vương với ánh mắt nửa buồn bã nửa lo lắng. Cả An Hằng cũng vậy. Nhưng ngay sau đấy, cả nhóm bốn người ngạc nhiên khi Bảo Vương chậm chạp đứng dậy. Hành động bình thản ấy chứng tỏ lời Hồng Thuận không hề là áp lực đối với cô. Vành môi tạo thành nụ cười tự tin lạ lùng, Bảo

Vương như đập tan nỗi lo âu vô hình đang đè nặng lên mọi người: “Người làm đẹp không phải thần thánh nhưng chỉ ít họ đủ sức tạo nên sự thay đổi.”

Bốn người còn lại, hiển nhiên, hướng đôi mắt khó hiểu vào nhau.

“Để việc làm đẹp cho chị Cẩm Hiền ở đêm thời trang thuận lợi, chúng ta phải thay đổi chị ấy về tóc, da, móng tay. Nói dễ hiểu là, giúp chị ấy chăm sóc và dưỡng lại cơ thể mình. Mọi người hiểu ý tôi chứ?” – Bảo Vương nói cụ thể hơn.

Hồng Thuận liền vỗ hai tay vào nhau, miệng “À!” lên một tiếng như thể vừa phát hiện điều gì rất tuyệt vời. Còn Đài Trang cũng có cùng dáng vẻ giống bạn trai, tán đồng với điều Bảo Vương đề ra. Nhận được sự nhất trí của cả nhóm, Bảo Vương quay qua Cẩm Hiền vẫn đang ngơ ngác vì chưa rõ vấn đề này.

“Đơn giản, chúng em mỗi người sẽ chỉ dẫn chị cách chăm sóc tóc, da và cả móng tay. Trong vòng sáu ngày, nhất định chị sẽ thấy mình thay đổi. Để làm được điều ấy, mỗi buổi chiều chị phải đến WOB lúc năm giờ, tức là khi tất cả thợ của beauty salon tan việc. Chúng em là thợ phụ, có nhiệm vụ ở lại trực. Tất cả sẽ nhân cơ hội đó giúp chị.”

Tức thì, Đài Trang cắt ngang: “Thế có quá mạo hiểm? Lỡ bị phát hiện thì sao?”

Như đã dự tính sẵn việc này từ trước, Bảo Vương lắc đầu, trình bày rõ ràng:

“Toà nhà F vào khoảng năm giờ, hầu như không có người lui đến, nếu có thì cũng rất hiếm. Chúng ta sẽ chọn căn phòng chăm sóc tổng hợp cuối lầu năm. Nơi đó vắng vẻ, có đầy đủ dụng cụ. Chỉ cần chúng ta cẩn thận sẽ không ai biết. Hơn nữa, chúng ta chỉ làm những công việc chăm sóc chứ không hành nghề.”

Nghe lập luận chí lý từ Bảo Vương, ba người trong nhóm với bớt nỗi lo lắng. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, cuối cùng tất cả đã thống nhất với nhau sẽ tiến hành ngay trong chiều nay... Và cứ đúng hẹn, buổi chiều của những ngày kế tiếp, ở phòng tổng hợp có một cuộc “chăm sóc khách hàng” âm thầm diễn ra.

Cẩm Hiền được Bảo Vương chỉ dẫn về cách chăm sóc tóc. Từ gội đầu cho đến dùng sữa dưỡng tóc thường xuyên. Ngay cả việc dùng lược cũng cần chú ý, chọn lược thưa và nhẹ nhàng với tóc. Mỗi lần Cẩm Hiền đi ra ngoài, Bảo Vương đều nhắc cô đội mũ để bảo vệ tóc khỏi ánh nắng mặt trời chiếu trực tiếp. Bảo Vương còn giúp Cẩm Hiền làm kem ủ thiên nhiên từ lòng đỏ trứng với dầu oliu.

An Hằng cũng là một chuyên gia thực thụ khi chỉ dẫn Cẩm Hiền nhiều cách chăm sóc da giúp cho việc make up đạt hiệu quả cao. Cô nhắc Cẩm Hiền đừng quên tẩy da chết ở mặt và cổ. Cẩm Hiền có thói quen nheo mắt liên tục, An Hằng bảo không nên làm vậy vì sẽ khiến da mắt bị lão hoá sớm. Cô chỉ Cẩm Hiền những vật liệu chăm sóc da từ thiên nhiên như mật ong, cà chua, dưa leo.

Ban đầu là người phản đối việc làm đẹp cho Cẩm Hiền nhưng sáu ngày qua, Hồng Thuận lại hăng hái nhất trong quá trình chỉ dẫn cô người mẫu tự chăm sóc móng. Mỗi ngày Cẩm Hiền phải làm sạch móng bằng bông thấm nước và ngâm tay trong dầu oliu pha với chanh. Để vẽ nail đẹp, đòi hỏi người được vẽ phải có một hình dáng móng đẹp nên Hồng Thuận nhắc nhở Cẩm Hiền giữ móng bằng đồ giữa bốn mặt, vừa giúp tạo dáng móng vừa làm sáng bề mặt móng.

Hương liệu tuy chẳng quá quan trọng trong chăm sóc sắc đẹp nhưng cũng không phải không cần thiết. Mỗi ngày, Đài Trang cho Cẩm Hiền tắm những sữa tắm tinh chế từ các loài hoa cộng với hương liệu. Tắm hương liệu không có khả năng chữa bệnh, chủ yếu để da dễ mịn màng và thơm tho. Đài Trang còn massage giúp cô chị được thư thái. Trong nhóm, về như cô bé họ Lê là nhân hạ nhất.

Dù công việc ít hay nhiều thì mỗi người đều cố gắng chăm sóc thật tốt Cẩm Hiền. Công cuộc này diễn ra liên tục suốt sáu ngày. Với thời gian ít ỏi, Cẩm Hiền không thể trở nên hoàn hảo nhưng chỉ ít cũng sẽ có sự thay đổi tích cực. Muốn được làm đẹp, trước tiên bản thân người đó phải nỗ lực hoàn thiện mình.

Vào buổi chiều của ngày thứ bảy, khi những người thợ đã tan việc, trong phòng Hair Cut, Bảo Vương đang cúi người rửa dụng cụ thì thấy có hai người chậm rãi đi đến, dừng ngay trước mặt. Cô khẽ ngước lên là bắt gặp ngay gương mặt kèn kiêu của Trịnh Ngân. Trông đôi mắt Trịnh Ngân hướng vào mình đầy dò xét, Bảo Vương cũng nhìn lại với hàm ý hỏi đối phương muốn gì. Hẳn do khó ưa với ánh mắt hời hợt đó nên Trịnh Ngân mau chóng cắt tiếng:

“Ngày mai là đêm diễn thời trang, tôi nghe Ngô Tú Uyên và anh Khang nói với nhau rằng nhóm cô vẫn chưa tìm được người thứ năm?”

Trước đó, Bảo Vương cũng đã đoán Trịnh Ngân dò xét mình về việc này.

“Đó là chuyện của chúng tôi. Vẫn còn sáng ngày mai mà, cô đừng sốt ruột.”

Đưa tay lên môi che một nụ cười thú vị và tiếp đến, tự dưng Trịnh Ngân sửa giọng nghe thân thiện hơn lúc nãy: “Cô hiểu lầm rồi. Tuy tôi rất ghét cô nhưng tôi cũng không muốn đối thủ của mình chưa đánh đã bại. Đây là một thợ phụ dưới quyền tôi. Tay nghề khá vững. Tôi giới thiệu cậu ấy vào nhóm của cô.”

Hành động giúp đỡ đó khiến Bảo Vương ngạc nhiên. Cô có thể đoán, Trịnh Ngân sẽ cười mỉa mai mình nhưng sự giúp đỡ này thì đúng là nằm ngoài suy đoán.

“Sao cô lại giúp tôi?”

“Đơn giản thôi mà. Tôi muốn đánh bại cô, sẽ rất đáng tiếc nếu cô bị loại ngay từ đầu chỉ vì một lý do vô duyên. Thế thì cuộc so tài này còn gì vui nữa.”

Dù đang mang danh nghĩa giúp đỡ người khác nhưng rõ ràng, Trịnh Ngân vẫn xem thường Bảo Vương với cái cách nói chuyện dừng dừng cợt nhả ấy.

“Sao? Từ chối à? Chả nhẽ cô muốn thua?” – Mặt Trịnh Ngân hơi nghênh lên.

Nếu như bình thường, Bảo Vương sẽ cân nhắc kỹ lưỡng nhưng khi trông sự kiêu ngạo quá mức đó thì cô không kìm nổi ý định phải đánh bại Trịnh Ngân. Nhìn nhận tình hình hiện tại, chỉ còn nửa ngày mai là đêm thời trang bắt đầu, Bảo Vương chẳng thể tìm ra được người thứ năm. Về phần Tú Uyên, em gái bảo rằng chẳng ai trong WOB đồng ý gia nhập nhóm Bảo Vương vì sợ rắc rối. Lý nào nhóm Bảo Vương bị loại chỉ bởi cái chỗ còn trống ấy? Dù sao đi nữa, cô vẫn là hair stylist chính, còn anh chàng này chỉ thêm vào cho đủ số lượng thôi.

“Được. Xem như tôi nhận sự giúp đỡ của cô.”

“Cô đâu có lựa chọn khác.” – Trịnh Ngân nhếch mép – “Cậu ta tên Lộc. Hy vọng, cậu ta sẽ giúp ích cho cô. Hẹn gặp vào đêm mai.”

Buông câu chào khách sáo đầy vờ vịt, Trịnh Ngân quay lưng đi cùng anh chàng tên Lộc. Nhìn theo bóng dáng cô chị họ Trịnh rời khỏi phòng Hair Cut, chẳng hiểu sao lòng Bảo Vương xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Hình như có chút bất an. Chưa kể anh chàng Lộc kia chẳng nói lấy lời nào với Bảo Vương trong khi ngày mai cả hai đã trở thành đồng đội. Tóm lại, mọi thứ đều khiến cô không yên tâm được. Dẫu vậy, Bảo Vương không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận bởi như Trịnh Ngân nói, cô đâu còn lựa chọn khác.

Còn Trịnh Ngân, khi đã ra khỏi phòng Hair Cut thì cô nàng mưu mô này khẽ nhếch mép, một nụ cười toan tính được tạo nên thật hoàn hảo. Đúng như cảm giác của Bảo Vương, rõ ràng việc giúp đỡ này từ Trịnh Ngân không hề đơn giản. Cũng có thể, đây là sự sắp xếp trước có mục đích. Nhưng nó thế nào thì chưa rõ.

Ở phòng chăm sóc tổng hợp khu F, Hồng Thuận với Đài Trang nhìn nhau vẻ ngờ vực khi nghe Bảo Vương báo về việc Trịnh Ngân đưa thợ phụ dưới quyền mình vào nhóm đối thủ. Hiển nhiên, chuyện này rất đổi lạ lùng. Trong khi hai người kia cứ cau mày nhăn trán, An Hằng hỏi: “Cậu nghĩ sao về điều này?”

Bảo Vương lắc đầu không chút do dự. Phản ứng bình thản từ Bảo Vương làm Hồng Thuận cau mày khó hiểu, hệt như đó là một câu hỏi khó giải:

“Cô không lo lắng gì sao?”

Chăm chú nhìn mái tóc cắt lớp trên đầu manocanh, Bảo Vương vẫn cầm kéo trên tay, giữ nguyên vận tốc cắt đều đều từ này đến giờ.

“Lo lắng cũng đâu giải quyết được gì. Thay vào đó, ta nên chuẩn bị thật tốt cho cuộc làm đẹp vào tối mai.”

Trong mắt ba người còn lại, Bảo Vương luôn bình tĩnh sáng suốt trước mọi chuyện. Giờ thì họ không bảo thêm gì nữa vì phải thừa nhận rằng điều Bảo Vương nói là đúng đắn. Dù có lo lắng thì đã sao, đâu thể

khiến tình hình hiện tại tốt hơn. Thôi thì đi bước nào tính bước đấy. Bên cạnh, Cẩm Hiền nghĩ mình cũng nên nói vài lời động viên: “Các em yên tâm, chị tin mọi thứ sẽ ổn.”

Bốn cái gạt đầu liên tiếp như cùng hy vọng điều Cẩm Hiền nói là đúng.

Nắng chiều vẫn chưa tắt, tiếp tục phủ lên mọi vật một màu vàng ối. Gió bỗng thổi mạnh, quật những tấm tôn, khiến chúng kêu lên uể oải. Những ngôi nhà đóng cửa im lìm sau ngày làm việc mệt mỏi. Trong con hẻm vắng, tiệm cắt tóc nam nữ MÈO cứ yên lặng như mọi khi. Cánh cửa tiệm mở hé nửa muốn mời khách vào nửa có ý bảo ngày mai khách hãy đến. Bóng dáng một chàng trai đi đến đứng trước tiệm. Hành động ngập ngừng của anh thể hiện rõ sự phân vân, thậm chí là khó xử giữa hai lựa chọn. Nhưng vài giây sau, anh quyết tâm vào bên trong vì đã có đáp án cuối cùng trước vấn đề nan giải này giờ.

Đang dọn dẹp lại dụng cụ, Trần Thoại nghe âm thanh xê dịch của tấm kính cửa, cứ ngỡ là khách nên liền quay qua và nói luôn:

“Xin lỗi quý khách, tiệm chúng tôi hôm nay đóng cửa sớm...”

Trần Thoại ngừng lại bởi phát hiện, câu thông báo vừa rồi của mình đã sử dụng không đúng chỗ vì vị khách đứng trước mặt không hề đến đây để cắt tóc.

“Anh được hoan nghênh chứ?” – Là Tuấn Khang.

Cười khẽ, Trần Thoại xoay người trở lại vị trí cũ, tiếp tục công việc dở dang ban nãy. Vừa làm, anh vừa lắng nghe tiếng bước chân Tuấn Khang vang đều đều khi đang tiến đến một chiếc ghế nào đấy ở gần ngời xuống, từ tốn hỏi:

“Rồng đến nhà tôm có chuyện gì chỉ giáo?”

Tuấn Khang tự phục vụ mình bằng một ly trà, xem cách anh lấy những chiếc ly không chút ngưng ngui đủ biết chàng trai này quá thông thuộc mọi thứ ở tiệm.

“Hôm nay cậu nghỉ ở WOB nên anh mới phải đến tận nhà nói chuyện. Chị cậu khỏe chứ?” – Tuấn Khang đưa mắt nhìn khắp nhà cốt tìm người.

“Chị Liên vẫn ổn. Chuyện anh muốn nói, quan trọng lắm à?”

Uống thêm ngụm trà, vẻ như Tuấn Khang sắp đề cập đến một vấn đề rất dài nên sợ mình sẽ khát nước: “Khá quan trọng. Có liên quan đến Nhóc Bảo Bối.”

Tức thì Trần Thoại ngừng làm. Nếu Tuấn Khang không nhắc thì hẳn anh cũng suýt quên chuyện đó. Đạo gần đây anh ít gặp Bảo Vương bởi thế, bản thân không rõ cô đã tìm được người thợ phụ nào chưa. Đúng lúc này Tuấn Khang lại tìm đến và đề cập về chuyện Bảo Vương, điều ấy khiến Trần Thoại hiểu nhóm cô vẫn chưa đủ năm thành viên. Ngừng nghĩ ngợi, anh tiếp tục quét dọn những sợi tóc vương trên nền sàn, lòng biết rõ lý do Tuấn Khang có mặt tại đây. Thiết nghĩ, anh chàng quản lý chỉ tốn công vô ích thôi.

“Sự im lặng của cậu là câu trả lời sao?”

Cúi thấp người xuống, Trần Thoại luồn cây chổi nhỏ vào góc sát chân bàn, quét ra ngoài một đồng tóc rối bết thành cục, miệng đáp thần nhiên:

“Anh phải là người hiểu rõ nguyên nhân em từ chối giúp đỡ Ngô Bảo Vương.”

“Anh biết.” – Tuấn Khang thở dài vì chán nản cái lý do kỳ quặc mà Trần Thoại đề ra – “Cậu không muốn xuất hiện trên báo chí và truyền hình. Nhưng cậu có thể phá lệ lần này mà giúp Nhóc Bảo Bối? Các nhóm thợ chỉ làm tóc cho người mẫu phía sau cánh gà. Điều đó có nghĩa không mấy quay nào hướng vào cậu.”

Tổng hàng mở tóc vào túi vải rồi buộc lại, Trần Thoại vẫn giữ nguyên ý định.

“Vậy thì anh yêu cầu một thợ phụ trong beauty salon gia nhập nhóm cô ấy.”

“Thật ra nhóm của Nhóc Bảo Bối đã đủ năm thành viên. Nhưng rắc rối ở chỗ, người thứ năm ấy lại là thợ phụ dưới quyền Trịnh Ngân.”

“Vậy thì sao?”

“Bạn có biết mục đích của cuộc so tài này là gì không? Trịnh Ngân và Nicolas muốn Nhóc Bảo Bối thảm bại trước nhiều người. Với lý do đó, chẳng lý nào Trịnh Ngân lại giúp đỡ Nhóc Bảo Bối cả. Điều ấy rất đáng ngờ.”

“Đây là chuyện riêng giữa Bảo Vương với Trịnh Ngân. Cứ để họ tự giải quyết.”

“Nếu thua, Nhóc Bảo Bối sẽ bị đuổi khỏi WOB.”

“Rời khỏi cái nơi thị phi, chỉ biết tranh giành giẫm đạp đó, là điều tốt với cô ấy.”

Đột nhiên, Tuấn Khang đứng bật dậy và do quá tức giận không kìm chế được.

“Đáng ra, Beauty Salon WOB thuộc về Nhóc Bảo Bối!”

Nhìn thái độ có phần hơi kích động từ đối phương bằng ánh mắt điềm nhiên, Trần Thoại im lặng chờ đợi sự giải thích rõ ràng hơn qua câu nói lạ lùng kia.

“Bạn có biết, mẹ của Nhóc Bảo Bối là ai không? Là cô Jessica Phạm, hair stylist cậu luôn ngưỡng mộ và kính trọng.”

Lần này thì đáng vẻ Trần Thoại không còn thần nhiên nữa. Đôi mắt luôn nhìn mọi thứ xung quanh bằng vẻ ung dung ấy phản chiếu rõ nỗi kinh ngạc khôn tả. Dù bên ngoài trời đã về đêm và không hề có dấu hiệu nào cho thấy sẽ mưa, ấy vậy, chẳng hiểu nguyên do gì mà trước mặt Trần Thoại một vệt sáng loé lên. Giống hệt tia sét rạch ngang bầu trời, xé toạc những hình ảnh ký ức.

“Anh nói cái gì?” – Lần đầu tiên, trông Trần Thoại thất thần như vậy.

Tuấn Khang thoáng lưỡng lự bởi từng hứa với Bảo Vương sẽ giữ bí mật về thân phận cô nhưng bây giờ với tình hình gấp gáp, anh không nên che giấu nữa.

“Ngô Bảo Vương là con gái lớn của giám đốc Ngô Thịnh và huyền thoại hair stylist Jessica Phạm. Cậu không để ý Nhóc Bảo Bối cùng họ với Tú Uyên ư?”

Thấy Trần Thoại vẫn đứng yên chưa hết bất ngờ, Tuấn Khang nén tiếng thở dài sau đó bắt đầu kể lại mọi chuyện về Bảo Vương... Bên ngoài trời sập tối. Màn đêm nuốt trọn những mái nhà, bức tường gạch bám rêu cũ kỹ. Bên trong tiệm cắt tóc nhỏ, một câu chuyện được kể, với một người cần được nghe...

claO>; /-

14. Chương 14: Sát Nút

Gala thời trang do MeiSang tổ chức cuối cùng cũng đến. Danh tiếng công ty thời trang chuyên về dạ tiệc không hề nhỏ, quy mô cuộc trình diễn đã nói lên điều ấy. Từ địa điểm diễn ra ở khách sạn cao cấp Silverland Center đến danh sách khách mời tiếng tăm trong giới làm đẹp và cả làng giải trí, theo sau đó là một dàn những nhà tạo mẫu trẻ có tên tuổi, hứa hẹn mang lại sắc màu đầy nghệ thuật huyền hoặc qua các bộ sưu tập sáng tạo mới mẻ. Không khí lạnh tràn vào làm đầy nơi trình diễn. Dải âm thanh và ánh đèn chói gắt trở thành trung tâm chi phối sân khấu. Sàn catwalk kéo dài, chiếm hầu hết diện tích nơi đây bởi những đường ngoằn ngoèo uốn lượn, sẽ là nơi để vô số bước sải lộng lẫy đẳng cấp của người mẫu bước đi thể hiện chính mình. Dọc theo hai bên sàn catwalk, ghế ngồi dành cho khách mời xếp thành từng lớp.

19h, sẽ là thời điểm bắt đầu cho đêm Gala thời trang. Từ giờ đến đó còn đúng sáu tiếng để chuẩn bị. Bên trong cánh gà, những người đang hiện diện tại đây đều đang bận rộn với công việc của mình. Người mẫu chạy đôn chạy đáo, lo mặc quần áo. Nhà tạo mẫu sốt sắng chỉnh sửa trang phục với những đường kim mũi chỉ. Mặt ai cũng hối hả, hành động cuống cuống. Đó là tình hình tốp một, thuộc về những người làm chủ phần khai mạc cùng hơn nửa thời gian của đêm diễn. Tốp hai còn lại, dành riêng cho tiết mục sau cùng, thuộc về những người mẫu tham gia dự tuyển. Bên cạnh họ, thợ làm đẹp WOB dĩ nhiên không thiếu.

Trong lúc chờ quản lý MeiSang, tốp hai đứng dàn trải, tranh thủ nói chuyện với nhau. Như một điều thường lệ, đứng giữa trung tâm đám đông luôn có hai nhân vật chính được xem là xuất sắc nhất: Trịnh Ngân và Nicolas. Cả hai được vây quanh, cảm giác mọi ánh sáng tồn tại xung quanh đều nhất loạt chiếu thẳng vào họ, không bỏ sót một millimet đường nét nào trên cơ thể. Vị trí bị chệch so với ánh đèn, nhóm Bảo Vương chỉ đứng quan sát tình hình diễn ra trước mắt. Nhìn đám đông chen rộn nơi vị trí hai thần tượng trong giới hair stylist khoảng vài phút, những đôi mắt chán ngán trong nhóm Bảo Vương mau chóng chuyển dời sang hướng khác. Họ tập trung vào kế hoạch làm đẹp cho Cẩm Hiền.

Thay vì tham gia cùng đồng đội, Lộc - thợ phụ hôm qua Trịnh Ngân giới thiệu vào nhóm Bảo Vương, lại đứng tách xa khoảng vài bước, cái nhìn lơ đãng chệnh mảng. Với suy nghĩ bản thân bị buộc phải có mặt ở đây chứ không phải do thiện ý muốn cùng hợp tác, Lộc hiểu rõ mình chẳng cần gia nhập vào kế hoạch chuẩn bị do nhóm Bảo Vương đề xuất. Biết đâu vào thời khắc quan trọng, cậu ta sẽ đột nhiên biến mất theo đúng yêu cầu âm thầm nào đấy từ Trịnh Ngân.

Có tiếng vỗ tay vang lên vừa đủ nghe, báo hiệu một sự hiện diện từ ai đấy. Cảm giác chờ đợi biến mất mau chóng khi mọi người thấy quản lý MeiSang bước đến. Người đàn ông trung niên cầm trên tay bản danh sách, nói chuyện với ban quản lý WOB vài câu. Mấy trăm thợ làm đẹp và ba mươi người mẫu dự tuyển trở nên hồi hộp hơn lúc quản lý MeiSang chuyển ánh nhìn vào họ.

“Tiết mục dành cho người mẫu dự tuyển sẽ diễn ra vào cuối chương trình. Tất cả có năm tiếng để chuẩn bị. Mọi người rõ rồi chứ?”

Những mái đầu gật khể khiến quản lý MeiSang thoải mái hơn vì không cần nhắc đi nhắc lại nhiều lần câu thông báo vừa rồi. Ông bước qua trái ba bước, hàm ý nhường chỗ cho vị quản lý khác. Lần này là phía bên WOB, quản lý Jimmy.

“Trước khi bắt đầu vào công việc, tôi sẽ kiểm tra lại đội hình từng nhóm thợ. Nếu nhóm nào thiếu thành viên, kết quả các bạn hiểu rồi đấy. Bị loại.”

Vị quản lý người lai bắt đầu công cuộc kiểm tra danh sách thợ. Không quan tâm những nhóm khác thế nào, Bảo Vương chỉ chú tâm đếm thầm số người trong nhóm mình. Với những chuẩn bị kỹ lưỡng cùng tinh thần sẵn sàng nhập cuộc, Bảo Vương không cho phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào trong chuyện liên quan đến số lượng thành viên. Nhưng người đời hay nói, mọi việc dù theo chiều hướng tốt hay xấu, vẫn thường xảy ra vào khoảnh khắc bất ngờ nhất với cái cách chẳng ai lường trước được. Sự kiểm tra tỉ mỉ của Bảo Vương chẳng thể đảm bảo được tình huống tồi tệ sẽ không xuất hiện. Vào lúc cứ ngỡ rằng, thuận lợi đang làm chủ cục diện thì chả ai để ý một điều, ánh mắt Trịnh Ngân đã xuyên qua tường rào kiểm soát chặt chẽ của ban quản lý WOB và MeiSang, truyền đến chỗ Lộc. Một hiệu lệnh ngầm được truyền tải đồng thời cũng được tiếp nhận từ hai kẻ đứng cách xa nhau. Gương mặt Lộc không còn lơ đãng, giờ nó trở nên linh hoạt hơn rất nhiều. Âm thầm quan sát Bảo Vương, cậu ta thích thú với chuyện cô vẫn đang nhìn Jimmy. Như một kẻ đào tẩu chuyên nghiệp, Lộc nhẹ nhàng bước lùi ra sau, thật cẩn thận. Khi đã thích hợp, cậu ta lách nhanh vào sau tấm rèm màu nâu đỏ, biến mất nhanh chóng chỉ để lại một khoảng trống sau lưng Đài Trang. Phía bên kia, nụ cười ẩn ý hiện rõ trên môi Trịnh Ngân.

“Hey! Người tên Lộc biến mất rồi!”

Câu cảm thán đầy sốt sắng chỉ vang lên ở tần suất vừa đủ nghe, Hồng Thuận báo hiệu cho mọi người biết về sự biến mất của đồng đội thứ năm. Hành động dễ đoán tiếp theo, năm người nọ liền quay ra sau. Lộc đã không còn đứng ở vị trí cũ. Giờ đây nơi đó chỉ là một khoảng trống, chẳng có ai cả, ngoài cái cảm giác được tạo nên rằng cách đây vài phút vừa có một bóng dáng hiện diện. Tiếp theo, lời giải về cuộc lừa phỉnh ngoạn mục mau chóng xuất hiện trong đầu họ.

“Chúng ta mắc lừa Trịnh Ngân rồi.” – Đài Trang không có hàm ý nhắc lại điều đang nghĩ, chỉ muốn nhấn mạnh về sự ngu ngốc của chính mình và mọi người.

“Tớ biết ngay thế nào cũng xảy ra chuyện này.”

Khác Đài Trang và Hồng Thuận, An Hằng lo cho kết quả của cuộc kiểm tra số lượng thành viên hơn là tự trách bản thân: “Phải làm sao đây?”

“Chúng ta sẽ bị loại?” – Cẩm Hiền nhớ lại những nỗ lực của mình suốt sáu ngày qua, lớn hơn nữa là ước mơ làm người mẫu trở thành công cốc – “Ôi! Lý nào mọi chuyện kết thúc thế này sao? Thật không công bằng!”

Không hề than vãn trách cứ giống các bạn, Bảo Vương chậm rãi hướng đôi mắt lạnh băng về phía Trịnh Ngân. Chẳng hề tránh né, Trịnh Ngân cũng đang nhìn cô. Hẳn, cô chị họ Trịnh đã chờ đợi cái nhìn từ Bảo Vương trước đó. Trịnh Ngân muốn khẳng định trò lừa xuất sắc mình tạo ra và chứng minh sự ngu ngốc của Bảo Vương khi đã cả tin vào lời giúp đỡ mù mẫn hôm qua.

“Ngô Bảo Vương, nhóm em thiếu một thành viên.” – Giọng nhắc nhở từ Jimmy.

Công cuộc kiểm tra đã đến hồi kết thúc khi đến nhóm cuối cùng, nhóm ba mươi, bao gồm những thợ phụ bị trách phạt tuần trước. Hiện tại, mọi ánh mắt đều dồn vào nhóm thợ có ba nữ một nam cùng cô người mẫu cao lêu nghêu. Quản lý MeiSang lắc đầu thở ra, dấu hiệu thất vọng về sự tắc trách. Trái ngược với thất vọng, Anna lẫn Alex đều thoải mái trước kết quả được định sẵn về bốn kẻ ngạo mạn. Thật khó đoán Jimmy nghĩ gì vì trông anh ta không cảm xúc. Đứng đối diện, hơi chếch về bên phải, Tú Uyên lo lắng nhưng bất lực. Điều bất thường ở đây, Tuấn Khang không có mặt. Người vui nhất trong chuyện này, Trịnh Ngân, liền chuyển dời cái nhìn sang Nicolas để ngầm báo rằng kế hoạch thành công. Đáng lý như mọi lần Nicolas phải chờ sẵn cái nhìn tín hiệu từ Trịnh Ngân thì ngay lúc này, ánh mắt anh lại hướng vào Bảo Vương.

“Tôi không hiểu.” – Jimmy hơi khàn giọng – “Đã không đủ thành viên thì sao em không báo cho ban quản lý để chúng tôi sắp xếp một nhóm khác thay thế? Các em nghĩ cuộc làm đẹp này là một trò chơi? Không cần tuân thủ theo tiêu chí đã đặt ra? Quy tắc trước nay vẫn vậy, nhóm thợ phải có đủ năm người. Giờ thì sao? Các em bị loại và muốn phá hỏng luôn đêm thời trang này?”

Hồng Thuận phản ứng ngay, khá gay gắt, sau những lời lẽ khó nghe từ quản lý:

“Không phải. Ban này nhóm chúng em đã đủ người. Là do Trịnh...”

Ngoài Bảo Vương, An Hằng là người thứ hai trong nhóm có đầu óc sáng suốt, bởi luôn đưa ra những khuyên ngăn vào lúc cần thiết nhất: “Chúng ta không có chứng cứ, nói ra chỉ khiến người khác nghĩ rằng ta đang đổ trách nhiệm.”

Về như cùng ý kiến với Hồng Thuận, Đài Trang phản bác điều An Hằng nói bằng câu hỏi: “Vậy theo cậu, giờ chúng ta làm gì là tốt?”

Không chỉ Đài Trang, chính Bảo Vương cũng đang tự hỏi bản thân câu đó. Giờ phải làm gì? Chấp nhận chịu thua chỉ bởi sự tin tưởng ngu xuẩn? Bảo Vương thật không ngờ Trịnh Ngân lại sử dụng cái trò bí ối này. Nhưng Bảo Vương giận Trịnh Ngân một phần, lại giận bản thân mình đến mười phần. Cô tự trách khi ấy đã quá nóng vội, thiếu đi phán đoán để rồi tin tưởng vào kẻ thù. Cú lừa hiểm hóc Trịnh Ngân tạo nên với mục đích hạ nhục nhóm Bảo Vương trước bao nhiêu người khác, cũng như không cho phép Bảo Vương thể hiện tài năng ở đêm thời trang. Vốn dĩ ngay từ đầu, ban quản lý WOB chẳng hề muốn cho bốn thợ phụ cơ hội chuộc lỗi. Thứ họ cần, chính là khiến đối phương tự nguyện rời khỏi WOB.

“Giờ thì các em bị loại. Điều đó đồng nghĩa, các em đã thua.”

An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang và cả Cẩm Hiền không đáp lời Jimmy nhưng lòng họ đầy ảm ức bởi sự thua cuộc lẫm liệt lần ngớ ngẩn nhất trên đời. Nhắm mắt, Bảo Vương siết chặt tay, đầu óc không thể nghĩ gì hơn ngoài cái cảnh mình bước chân ra khỏi WOB. Nhưng rồi một chuyện không lường trước được đã xảy ra. Giống hệt sự biến mất đột ngột của Lộc, một cách đầy bất ngờ, phép màu lạ lùng lại đến với nhóm Bảo Vương.

“Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Giọng nói quen thuộc vang lên đúng lúc, chẳng khác gì mũi tên giải nguy bay đến phá tan vòng vây địch. Tất cả đồng loạt quay qua và thấy ngay cửa sau cánh gà, xuất hiện bóng dáng một chàng trai ngoài hai mươi. Anh đội chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, thứ màu vô cùng trội với mái tóc đen mượt kiểu tia layer ngắn và ngay vành tai có cái khoen bạc lấp lánh. Cái bóng đổ của vành nón khiến gương mặt anh bỗng chốc chia làm hai vùng sáng tối rõ rệt. Về như chàng trai này không thích khoa trương khi chỉ khoác trên người áo sơ mi xanh sậm bên trong là áo thun, đi kèm không gì khác hơn với quần jean cộng thêm giày thể thao. Túi đựng bao da khá cũ nằm ngay ngắn bên hông trái. Nếu ở trường hợp khác, một anh chàng như thế chẳng

có gì nổi bật. Nhưng ngay lúc này, anh trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn. Đơn giản, anh nắm giữ vai trò là vị cứu tinh.

“Trần Thoại?” – Anna nhú mày, dáng vẻ khó chịu hơn là ngạc nhiên.

Kéo vành nón lên cao chút để vùng sáng làm đầy gương mặt mình, giúp sự nhận diện từ mọi người trở nên dễ dàng hơn, Trần Thoại đáp:

“Em là thành viên còn lại của nhóm. Vì xảy ra chuyện đột xuất nên đến trễ.”

Âm thanh bàn tán xì xầm bắt đầu trỗi dậy. Từ người ngoài cuộc lẫn người trong cuộc, từ kẻ vui mừng đến kẻ mất hứng.

“Em có biết lúc này là mấy giờ chưa?” – Alex không chịu thua, cố biến việc đến trễ trở thành điều bất lợi đối với Trần Thoại.

“Ban quản lý không yêu cầu thành viên nhóm có mặt lúc mấy giờ. Chỉ cần đến trước khi buổi làm đẹp bắt đầu là được.” – Điềm tĩnh luôn là một trong những ưu điểm đáng phục của Trần Thoại – “Em đến vừa sát nút.”

Cuộc chất vấn từ Alex bị buộc phải hoãn lại khi từ phía sau lưng chàng trai họ Trần, Tuấn Khang bước ra chậm rãi. Anh nhìn mọi người mỉm cười: “Trần Thoại có chuyện nhà đột xuất thôi. Tôi bảo lãnh cho sự đến trễ của cậu ấy.”

Không ai trong WOB không biết rằng, Tuấn Khang là một quản lý “máu mặt”. Lý do vì anh được giám đốc Ngô Thịnh trọng dụng. Lời của Tuấn Khang, nói không ngoa rằng, rất có trọng lượng trong ban quản lý. Đến nỗi Anna và Alex cũng phải kiêng nể đôi phần. Tuy ngang hàng nhau nhưng Jimmy không muốn phải làm kẻ đối đầu với Tuấn Khang. Hiện tại, Tuấn Khang đã lên tiếng bảo vệ Trần Thoại thì ba người quản lý còn lại hơi lưỡng lự, chính xác là chút e dè.

Nhận ra ban quản lý WOB đang lâm vào tình huống khó xử và bản thân không muốn đem thời trang bị phá hủy bởi lý do nhỏ nhặt, quản lý MeiSang lên tiếng nói vài điều cần thiết: “Được rồi, nhóm ba mươi đã có đủ thành viên. Đừng phí thời gian trách phạt nữa, nên bắt đầu làm đẹp cho các người mẫu dự tuyển.”

Chỉ chờ câu nói đúng lúc ấy thôi, Tuấn Khang gật đầu đồng thời vỗ vai Trần Thoại cốt nhắc nhở. Không quá khó để hiểu ý, Trần Thoại mau chóng đi đến chỗ nhóm Bảo Vương đứng. Sự xuất hiện từ thành viên chẳng ngờ tới khiến An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang, Cẩm Hiền vui mừng khôn tả. Về phần Bảo Vương, cô chỉ nhìn Trần Thoại, mọi đường nét trên gương mặt dịu dàng hơn bao giờ hết. Đón nhận thái độ ân cần đối phương dành cho, Trần Thoại gật khẽ.

Trịnh Ngân bức bối với vị cứu tinh của nhóm Bảo Vương. Một anh chàng xa lạ cô chưa từng thấy mặt ở WOB lại được Tuấn Khang che chở. Nói đúng hơn, Trịnh Ngân đã có dịp khẳng định rõ sự hậu thuẫn đặc biệt mà anh chàng quản lý dành cho Bảo Vương. Kể từ hai đặc biệt để ý đến sự có mặt bất ngờ vừa rồi là Nicolas. Khác Trịnh Ngân, Nicolas không khó chịu việc Bảo Vương gặp may mắn khi có thân hộ mệnh xuất hiện. Trên hết, tình cảm giữa cô với kẻ tên Trần Thoại mới thật sự là mối bận tâm trong anh. Qua ánh mắt Bảo Vương hướng vào Trần Thoại và ngược lại, Nicolas dễ dàng nhận ra hai người không đơn thuần chỉ là bạn bè hay đồng đội. Còn sự đặc biệt ấy thế nào, thì anh chẳng rõ.

Cuối cùng, mọi chuyện rắc rối cũng được dẹp sang bên. Một trăm năm mươi thợ WOB mau chóng bắt tay vào làm đẹp cho ba mươi cô người mẫu.

Trước khi làm tóc, mỗi hair stylist phải phác thảo cho mình một hình mẫu, từ đó tạo nên kiểu tóc phù hợp với khách hàng. Hair stylist như Trần Thoại không thể quên điều đó. Câu hỏi thường lệ được phát ra khi anh quay qua Bảo Vương:

“Cô chọn hình mẫu nào cho người mẫu chưa?”

“Rồi.” – Bảo Vương đáp chẳng chút do dự – “Gương mặt chị Cẩm Hiền hình chữ điền. Tôi biết mái tóc phù hợp nhất dành cho chị ấy.”

Tuy không nói gì nhưng sự hài lòng ẩn trong đáy mắt đủ hiểu rằng Trần Thoại biết Bảo Vương muốn nói đến một mái tóc như thế nào. Và anh hoàn toàn tán đồng với cô khi chậm rãi xoay qua, vuốt nhẹ mái tóc

đen mượt của Cẩm Hiền.

“Chất tóc khá tốt. Phù hợp với uốn setting.”

? ; !=&

15. Chương 15: Sự Cố

“Một tuần qua, tôi đã giúp chị ấy chăm sóc tóc. Kết quả không tệ chút nào.”

“Cô là thợ chính nên cứ làm theo ý mình. Tôi sẽ trợ giúp. Ok, bắt đầu thôi.”

Bảo Vương đeo headphone lên tai, ấn định thời gian bằng bản piano Aizome của Savage Genius dài hơn hai phút. Vẫn chiếc kéo Viko Classic truyền thống, cô bắt đầu cắt tóc với tốc độ cực nhanh. Những sợi tóc được cắt rơi đều. Bảo Vương cắt kiểu sole, đường cắt Sliding cut – cắt trượt. Đây là một trong những cách cắt nhanh chóng với khoảng thời gian ngắn. Còn Trần Thoại lấy ra các thứ cần thiết cho công cuộc làm tóc: thuốc uốn, máy sấy... Bên cạnh, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang cũng chuẩn bị sẵn dụng cụ.

Bản piano kết thúc, Bảo Vương hoàn thành xong phần cắt tỉa và yêu cầu Cẩm Hiền qua chỗ Trần Thoại gội đầu. Đôi tay mềm mại của anh thoa dầu gội lên mái tóc Cẩm Hiền, massage nhẹ nhàng. Khi Trần Thoại xong phần gội đầu thì Bảo Vương đã cầm trên tay máy sấy tóc vừa được cắm phích điện. Luồn ngón tay vào mái tóc ướt vừa được lau bằng khăn bông, Bảo Vương sấy tóc đều tay. Hơi nóng phả vào gáy, cổ, vành tai khiến Cẩm Hiền nhắm mắt. Cô phải chịu đựng sự khó chịu này mấy phút liền. Cuối cùng đến khâu quan trọng: uốn setting.

Trong lúc Cẩm Hiền ngồi chờ đợi tóc khô trên lô uốn, Hồng Thuận tranh thủ tẩy sơn trên móng cho cô rồi ngâm tay trong nước ấm. Giống hệt lần trước, Hồng Thuận vừa làm vừa ung dung huýt sáo. Chắc hẳn anh đã nghĩ ra một kiểu nail độc đáo nào đấy khiến mọi người phải thán phục. Chưa đầy nửa tiếng, Hồng Thuận đã vẽ xong bộ nail. Nhìn vào mười móng tay, mọi người trầm trồ khi thấy một cô gái nhắm mắt với mái tóc dài buông xoã vẽ dưới dạng 3D. Mí mắt nhắm nghiền, như thể cô ngủ rất say. Bên cạnh cô, một đoá hoa màu xanh đang nở, lấp lánh với những giọt nước trong suốt. Cái tài của Hồng Thuận ở chỗ, thứ anh vẽ thường không đơn thuần chỉ là bộ nail trang trí, mà đó là cả một bức tranh nghệ thuật đầy sống động. Để tô điểm thêm, anh chàng còn dán thêm sticker bướm lên ngón cái và ngón giữa ở mỗi bàn tay. Cứ như thế, các chú bướm đang đậu lên mái tóc của cô gái đang say giấc.

Rút điện lô uốn, Trần Thoại và Bảo Vương tra thuốc uốn lên tóc Cẩm Hiền. Cây kim phút nhích thêm mười lăm cái, hai người tiếp tục tra thuốc vào tóc Cẩm Hiền lần thứ hai. Vài phút sau, Bảo Vương xả tóc Cẩm Hiền thật sạch với nước. Công việc sấy khô đã hoàn tất quy trình uốn setting kéo dài hơn ba tiếng rưỡi.

Đến phần make up, An Hằng bắt đầu công việc. Da Cẩm Hiền thuộc làn da nâu nên cô chọn kem nền màu vàng. Tiếp, cô lấy phấn nân đậm đánh hắt lên thái dương và dọc hai bên xương hàm, điều này sẽ giúp che đi góc cạnh khiến mặt Cẩm Hiền mềm mại hơn. An Hằng sử dụng màu hồng đào, quét nhẹ nhàng theo xương gò má để tạo điểm nhấn. Về mắt, cô nghĩ màu đồng là lựa chọn rất tuyệt. Cuối cùng đôi môi với sơn màu đỏ sơ ri, thêm một chút sơn nude cam. Giờ thì trông Cẩm Hiền vô cùng rạng rỡ tươi tắn.

Về phần hương liệu, Đài Trang sẽ dùng lọ nước hoa Sarah Jessica Parker Covet Solid Perfume. Loại nước hoa gợi cảm này kết hợp hương kim ngân, chocolate và xạ hương quyến rũ phù hợp với đêm thời trang cao cấp của MeiSang.

Chợt, Tú Uyên chẳng rõ từ đâu chạy đến chỗ Bảo Vương, đáng vẻ hót hải:

“Không xong rồi! Cô Thu Diệu, nhà thiết kế trang phục cho ba mươi người mẫu dự tuyển vừa báo rằng, chiếc váy của chị Cẩm Hiền đã bị ai đó cắt hư!”

... Người phụ nữ trung niên mang vẻ mặt lo lắng lẫn sốt sắng khi cầm trên tay chiếc váy đuôi cá màu trắng sữa bị cắt nham nhở ở phần đuôi váy. Quá tức giận bởi thấy công sức mấy ngày qua của mình bị phá hỏng,

Thu Diệu gần giọng:

“Rất cuộc ai đã làm chuyện này? Thật quá đáng!”

“Cô đã hỏi người phụ trách quản lý trang phục chưa?”

“Con bé Huyền phụ trách quản lý trang phục khóc lóc nói rằng, nó chỉ bỏ đi vệ sinh có vài phút, lúc quay lại đã thấy chiếc váy thành ra như vậy rồi.”

Tất cả nhìn theo đôi mắt Thu Diệu, thấy trong góc phòng cô bé tên Huyền đang ôm mặt khóc thút thít trước lỗi lầm lỡ gây ra chỉ bởi đi vệ sinh không đúng lúc. Lường lự chốc lát, An Hằng xoay hẳn người qua, đối diện với Thu Diệu.

“Cô thử hỏi Huyền, trước đó có thấy ai lảng vảng gần phòng trang phục.”

“Cô đã hỏi rồi, Huyền trả lời chẳng thấy ai hết.” – Thu Diệu lắc đầu chán nản vì không nhận được lời gợi ý nào tốt hơn.

Chẳng rõ đã nhớ ra điều gì mà Tú Uyên đảo mắt, chậm rãi cất giọng dò xét:

“Huyền đi vệ sinh vào lúc nào cô biết không?”

“Nghe con bé kể thì khoảng nửa tiếng trước.”

Trông nét mặt Tú Uyên khá căng thẳng khi lông mày cau lại, môi thì mím chặt, Bảo Vương liền ngạc nhiên: “Phát hiện ra điều gì sao?”

“Ừm.” – Tú Uyên nhìn mọi người hết một lượt, vẻ phân vân – “Cách đây nửa tiếng, em đang đi tìm anh Tuấn Khang thì vô tình thấy Trịnh Ngân đứng trước cửa phòng trang phục. Lúc ấy em không để ý lắm nên đã bỏ đi luôn.”

Đối phương vừa dứt lời, lập tức Hồng Thuận phán ngay câu kết luận chắc nịch:

“Rõ rồi! Chính cái cô Trịnh Ngân đó chứ không ai vào đây!”

“Lý nào Trịnh Ngân lại gây ra chuyện này?” – Trần Thoại đặt nghi vấn.

Hồng Thuận lại vỗ hai tay vào nhau, nhấn mạnh thêm lần nữa kết luận vừa nêu:

“Cô ta thì chuyện gì mà không dám làm? Có gì phải ngạc nhiên nào?”

Không phòng mang trộn mắt như bạn trai, Đài Trang lập luận rõ ràng tỉ mỉ:

“Tớ nghĩ Hồng Thuận đúng đấy. Trước đó, Trịnh Ngân lừa Bảo Vương về vụ tên Lộc với mục đích khiến nhóm chúng ta bị hạ nhục rồi bị loại. Nhưng sau khi thấy anh Trần Thoại xuất hiện, chị ta tức giận bởi kế hoạch đổ bể. Rất có thể, chị ta đã lén cắt chiếc váy này để chị Cẩm Hiền không thể lên sàn diễn.”

Lắng nghe từng lời vạch tội logic ấy, những người nọ lần lượt nhìn nhau. Vốn theo chủ nghĩa thân thiện hơn chỉ trích, An Hằng buông câu chưa xốt:

“Sao chị Trịnh Ngân lại làm vậy? Kế này hèn hạ quá.”

“Nhục vì có hạng người đê tiện thế này!” – Tú Uyên nghiêng rằng – “Phải tìm chị ta hỏi cho ra lẽ! Không thể im lặng cho qua vụ hai lần đều bị chơi khăm!”

Không muốn em gái gây thêm phiền phức, Bảo Vương lập tức đưa tay ngăn:

“Chúng ta không có chứng cứ, nói chẳng ai tin đâu.”

“Em thấy chị ta đứng trước cửa phòng trang phục.”

“Đó chẳng chứng minh được gì cả. Em không tận mắt chứng kiến Trịnh Ngân cầm kéo cắt váy. Lời nói của em sẽ không thuyết phục.”

Khoanh tay hậm hực, Tú Uyên thở mạnh: “Chả nhẽ để chị ta nhờn nhơ vậy ư?”

Khác với mọi người đang chú tâm vào việc tìm ra hung thủ, Cẩm Hiền lại lo cho chiếc váy của mình nên chen vào một câu: “Tóm lại, ai đã làm chuyện này chúng ta sẽ tính sau. Quan trọng là chiếc váy phải làm sao đây? Làm tóc, làm nail, trang điểm cho đẹp vào mà không có váy mặc thì cũng thành công cốc.”

Ban này khí thế bao nhiêu thì giờ đây ai nấy cũng ỉu xìu bấy nhiêu. Bởi vấn đề nan giải về chiếc váy không nằm trong khả năng của họ. Tất cả đồng loạt thở dài rồi cùng hướng cái nhìn vào Thu Diệu, người duy nhất ở đây được gọi bằng ba từ nhà thiết kế. Họ chỉ còn biết trông mong vào người phụ nữ này, hy vọng cô có thể tìm ra cách xoay chuyển tình thế tồi tệ hiện nay. Nhưng niềm hy vọng ấy thật mong manh. Một chiếc váy đã bị cắt phần đuôi, làm sao để nó trở về như cũ. Còn việc may lại cái khác là điều không tưởng. Chiếc váy dài với phần đuôi cầu kỳ thế này, muốn may cũng mất vài ngày. Trong khi không bao lâu nữa, những người mẫu dự tuyển sẽ bước lên sàn catwalk trình diễn. Với lượng thời gian quá ít ỏi, thì chỉ mong có phép màu xảy ra.

Sau cùng Thu Diệu cũng lên tiếng, phá tan bầu không khí nặng nề này giờ:

“Cô thấy Cẩm Hiền có chiều cao lý tưởng nên nảy ra ý tưởng may chiếc váy đuôi cá dài. Ngờ đâu lại xảy ra sự cố. Đã đến nước này thì chỉ còn cách biến hoá từ dài lên ngắn thôi. Cô sẽ dựa vào điều ấy để tạo nên một ấn tượng độc đáo.”

Mọi người tiếp tục nhìn nhau, trong đầu cố hình dung sự ấn tượng độc đáo mà nhà thiết kế đó nhấn mạnh. Nhưng trông nụ cười ẩn ý của Thu Diệu, tất cả có thể tin rằng, chuyện tệ hại sẽ được giải quyết theo hướng tốt.

Thời gian dành cho những màn trình diễn của dàn người mẫu cùng các nhà thiết kế chuyên nghiệp đã khép lại với vô số tiếng vỗ tay hân hoan tán thưởng rộn rã. Chỉ còn sáu mươi tiếng tích tắc từ cây kim phút sẽ kết thúc đêm Gala thời trang tối nay. Những khoảnh khắc quan trọng thường dành cho tiết mục đặc biệt. Và sự đặc biệt trong chủ đề Fashion Night không gì khác chính là màn trình diễn của ba mươi người mẫu dự tuyển vào công ty thời trang đẳng cấp MeiSang. Mười thí sinh xuất sắc nhất lọt vào top mười, ngoài số tiền thưởng cao còn có lời hứa hẹn tuyệt vời: chính thức trở thành người mẫu của MeiSang.

Sau mấy phút dành cho quảng cáo về những nhà đồng tài trợ cho đêm Gala thời trang được chiếu trên màn hình rộng, không gian xung quanh bắt đầu tối lại do ánh sáng tắt dần, chỉ có sàn catwalk vẫn sáng rực bởi những trụ đèn duy nhất còn sót lại đều tập trung chiếu về phía đó. Luôn có một MC hoạt bát năng nổ làm chủ trong mỗi chương trình, ở đây cũng không ngoại lệ. Khoác trên mình bộ quần áo đúng nghĩa thời trang sành điệu, tên MC trẻ măng đi nhanh trên sàn, nói vài câu trịnh trọng với khán giả qua micro. Trong khoảng thời gian ấy, phía sau cánh gà, những người mẫu dự tuyển đã sẵn sàng. Ai nấy đều hồi hộp. Mỗi người mỗi hành động khác nhau, từ vuốt tóc đến phủi vạt váy cho thẳng thớm.

Mở màn cho tiết mục dự tuyển là người mẫu Laura của Trịnh Ngân. Laura khoác trên người bộ váy dài mà nhà thiết kế lấy cảm hứng từ những khu rừng mùa đông u buồn, thoáng chút ảm đạm nhưng tạo được cảm giác huyền bí lẫn quyến rũ. Kiểu tóc Trịnh Ngân dành cho Laura là búi lệch. Toàn bộ tóc gom về một bên vai, dùng thun buộc lại. Những lọn nhỏ xoắn lại với nhau tạo thành các nút xoắn. Phần mái Laura được uốn xoắn nhẹ, tô điểm thêm bằng chiếc kẹp chim công có đuôi dài phủ xuống một bên mai tóc. Trịnh Ngân vốn thuộc tuýp người thích cầu kỳ. Laura bước chậm rãi trên catwalk, tự tin phô bày những đường cong quyến rũ. Lúc Laura đi hết một vòng, quay về cuối đường catwalk thì Trịnh Ngân từ sau cánh gà đi ra, đứng bên cạnh người mẫu. Vừa thấy Trịnh Ngân, khán giả đồng loạt vỗ tay rần rần. Hầu hết khách mời đêm nay, đều biết đến tên tuổi cô gái tài năng trong giới hair stylist này.

Ái Trân, cô người mẫu của Nicolas, được nhà thiết kế ưu ái cho bộ váy dạ hội gợi chút hoài cổ lãng mạn và phong vị của miền đồng quê lộng gió miền Nam Mỹ. Cũng làm cho Ái Trân kiểu búi lệch nhưng Nicolas dùng kiểu tết tóc. Để tóc rẽ ngôi lệch, tết tóc bốn bím từ bên trái qua phải theo đường chéo ngang đầu cho đến tận đuôi. Lộn phần đuôi tóc ngược lại phía sau vành tai. Anh đính đá hoa cương lên từng chỗ thắt nút của bím tóc. Tiếng hò reo ầm ĩ từ khán giả khi Nicolas bước ra, nắm tay Ái Trân cùng cúi chào. Cũng như Trịnh Ngân, danh tiếng của anh chàng hair stylist mang hai dòng máu Á - Âu không hề nhỏ. Ngoài tài năng, anh được biết đến như một hot boy, khiến nhiều cô nàng say mê.

%;ym

16. Chương 16: Giác Mơ Sàn Diễn

Sau Ái Trân, là người mẫu thứ ba, rồi thứ tư và thứ năm. Lần lượt những cô gái mang trong giấc mơ sàn diễn, từng bước sải lộng lẫy trên sàn catwalk. Các người mẫu tiếp theo khá ấn tượng, tiếng vỗ tay dưới sân khấu không lúc nào ngừng nghỉ...Thời gian trôi qua thật nhanh, phút chốc đã đến lượt Cẩm Hiền.

Lần đầu tiên bước trên sàn catwalk, trước cái nhìn của hàng ngàn người dõi theo từ đầu xuống chân, Cẩm Hiền không hề run trái lại bỗng đứng tự tin hơn bản thân nghĩ. Một cách uyển chuyển, cô bước chậm rãi, đầu ngẩng cao. Ngay từ giây phút thí sinh thứ ba mươi xuất hiện thì tiếng vỗ tay của khán giả lập tức ngưng bật bởi sự kỳ lạ nơi cô. Hai mươi chín người mẫu trước ngoài trang phục lộng lẫy, họ còn được làm tóc khá cầu kỳ. Thế nhưng Cẩm Hiền lại khác. Mái tóc dài sole quần gọn sóng mang một màu đen mượt mà, phủ trên đôi vai trần, phần mái uốn nhẹ dài chấm mắt khiến gương mặt chữ điền vốn dĩ rất thô lại trở nên thon gọn mềm mại. Làn da nâu với cách trang điểm khéo léo tạo nên sự quyến rũ. Hai bàn tay chống hông tạo dáng, chập chờn bốn sticker cánh bướm hoàn toàn tương phản với hình vẽ 3D công phu trên móng. Cẩm Hiền bước đến đâu, mùi hoa kim ngân đầy mê hoặc hoà với chocolate từ nước hoa Sarah lan toả đến đâu. Cuối cùng, chiếc váy đuôi cá xoè mang sắc màu cổ tích, lấy cảm hứng từ Nàng tiên cá ở xứ sở Đan Mạch. Dịu dàng thanh thoát và ngây thơ, êm đềm như tình yêu thầm lặng của cô gái Tiên Cá. Có một điều thu hút những ánh nhìn tại đây, phần vải của đuôi váy có màu đậm hơn so với toàn thân váy. Chẳng ai ngờ được một tiếng trước, bộ trang phục này bị cắt hỏng hết phần dưới.

Đi hết một vòng catwalk, Cẩm Hiền bước ngược trở lại. Và khi đến giữa sàn, nơi mọi ánh đèn đang tập trung vào, cô dừng lại. Mọi người còn chưa kịp hiểu thì Cẩm Hiền nhanh chóng xé toạt phần đuôi váy ra đồng thời xoay hẳn qua, cả người đối diện với toàn bộ khán giả lần ban tổ chức MeiSang. Ban này, Thu Diệu đã cắt bỏ đuôi váy bị hư và thay vào đó là một lớp vải khác sậm màu hơn, nó được đính với thân váy bằng những đường chỉ mỏng. Vì vậy chỉ cần một lực kéo hơi mạnh, chỉ sẽ bung ngay tức khắc và lớp vải sẽ tách khỏi váy. Hai bàn tay nắm lớp vải đuôi áo rồi nhẹ nhàng thả xuống sàn, Cẩm Hiền tiếp tục bước trở lên. Khác với ban này là trong hình ảnh một nàng Tiên Cá dịu dàng thuần khiết, giờ đây cô “lột xác” trở thành một “Hera” nữ tính quyến rũ, quyền lực hơn với chiếc váy ngắn trên đầu gối. Không còn những bước đi chậm rãi dịu dàng nữa, thay vào đây Cẩm Hiền bước nhanh và dứt khoát. Hai đôi tay luồn vào trong mái tóc dài quần, cô hất tung lên, để những sợi tóc uốn lượn bay trong không khí lạnh. Trước sự chứng kiến ngỡ ngàng của hầu hết những ai có mặt tại đây, nhìn Cẩm Hiền chẳng khác nào cô gái mảnh mai ẩn chứa đằng sau sự nổi loạn đầy hấp dẫn lẫn khiêu khích. Có thể nói, chỉ trong ba phút ngắn ngủi xuất hiện trên sàn catwalk mà Cẩm Hiền đã hoá thân thành hai cô gái mang hai hình dáng khác nhau: một Nàng Tiên Cá ngây thơ và một nàng Hera quyền lực. Hàng ngàn ánh mắt vẫn dõi theo từng bước chân Cẩm Hiền đến khi cô quay trở lại vị trí giữa sàn diễn - nơi tạo nên ranh giới của sự hoá thân đầy ấn tượng vừa rồi. Chân phải bước ngang, tạo thành hình chữ V. Tay chống hông, cả người hơi nghiêng qua trái, với tạo hình này Cẩm Hiền ngầm báo rằng, màn diễn đã kết thúc. Ban đầu, một sự im lặng kỳ lạ bao trùm khắp gian phòng lớn. Nhưng tiếp theo, cả ngàn người đồng loạt đứng lên hò reo cùng tràng vỗ tay ầm ĩ. Ngay cả BGK MeiSang cũng vô cùng hài lòng. Chứng kiến sự đón nhận nồng nhiệt từ khán giả, Cẩm Hiền mỉm cười rạng rỡ, hai tay giơ cao như gửi lời chào trân trọng. Phía sau cánh gà, nhóm Bảo Vương vui mừng không kém. Lắng nghe âm thanh vỗ tay lớn, họ tin rằng, Cẩm Hiền sẽ được lọt vào top mười xuất sắc.

Sau khi ba mươi người mẫu cùng với Thu Diệu đi hết một vòng sàn catwalk để chào khán giả thì một trong BGK MeiSang công bố danh sách top mười xuất sắc nhất. Ái Trân đứng vị trí thứ ba, Laura đứng thứ hai. Cuối cùng, thật bất ngờ khi quán quân thuộc về Cẩm Hiền của nhóm Bảo Vương. Đêm Gala thời trang do công ty MeiSang tổ chức đã thành công rực rỡ. Phần trao giải thưởng cho người mẫu với nhà thiết kế đã khép lại đêm thời trang.

Đang chìm đắm trong niềm hân hoan vui mừng thì nhóm Bảo Vương nghe giọng quản lý MeiSang ngay bên cạnh: “Các em đã làm đẹp cho Cẩm Hiền?”

Đồng loạt quay qua, tất cả thấy người đàn ông trung niên lần trước có cái nhìn hời hợt khó chịu. Nhưng lúc này ông lại mỉm cười hiền hoà, ra điều hài lòng.

“Thật ngạc nhiên!” – Người quản lý nhấn mạnh điều khiến mình không ngờ – “Một tuần trước, Cẩm Hiền trông rất xơ xác thể mà bây giờ xuất hiện dưới một hình ảnh hoàn toàn mới. Tươi trẻ đầy sức sống.”

Được dịp khoe khoang, Hồng Thuận liền quệt mũi: “Suốt tuần lễ qua, chúng em không ngừng giúp chị Cẩm Hiền chăm sóc thân thể nên kết quả mới được vậy.”

Trong lúc Đài Trang thúc nhẹ vào hông Hồng Thuận, nhắc nhở về thái độ ứng xử với người lớn tuổi thì đối diện, người đàn ông trung niên tự dưng gật khễ:

“Ra là thế. Đó là một việc làm rất tốt. Nhưng tôi có thắc mắc: Tại sao hair stylist nhóm các em lại không làm kiểu tóc nào đó ấn tượng hơn cho Cẩm Hiền?”

Bấy giờ sáu ánh mắt của ba người kia đều tập trung về phía Bảo Vương và Trần Thoại bởi cả hai là người làm tóc cho Cẩm Hiền. Đúng với tính cách trầm lặng và ẩn mình, Trần Thoại trả lời ngắn gọn đơn giản: “Chỉ để tạo nên sự tự tin.”

Biết đối phương chưa nắm được ý nghĩa qua câu nói quá súc tích của Trần Thoại, Bảo Vương chậm rãi tiếp lời đồng đội:

“Đây là đêm trình diễn thời trang, không phải cuộc thi tạo mẫu tóc. Điều quan trọng, không gì khác hơn chính là người mẫu và bộ trang phục họ mặc. Yếu tố tạo nên vẻ đẹp của người mẫu trên sàn catwalk không phải mái tóc, cách trang điểm, làm móng mà là sự tự tin. Chỉ khi tin vào chính mình thì họ mới có thể tỏa sáng. Thay vì chọn một kiểu tóc cầu kỳ thì thiết nghĩ nên làm cho chị Cẩm Hiền mái tóc hợp với chị ấy nhất. Làm đẹp, chủ yếu giúp người khác trở nên tự tin thể hiện bản thân trên con đường đi đến ước mơ.”

Người quản lý MeiSang nhìn Bảo Vương trong giây lát và rồi mỉm cười vì hiểu ra một điều mới mẻ. Không nói thêm điều gì, ông đưa mắt nhìn ra sàn catwalk.

Mặc dù ở ngoài sân khấu đang vui mừng cho sự thành công của đêm thời trang thì phía sau cánh gà, ban quản lý WOB lại không mấy thoải mái ngoại trừ Tuấn Khang. Nguyên do cho những biểu hiện này, tất nhiên, về kết quả sau cùng từ cuộc thi tuyển. Ban đầu cứ ngỡ nhóm Bảo Vương sẽ bị loại vì thiếu thành viên. Nhưng sự có mặt đột ngột của Trần Thoại khiến sự vui mừng trong lòng ban quản lý biến mất. Tiếp theo, họ nghĩ Cẩm Hiền không thể lọt vào top mười xuất sắc với một kiểu tóc hết sức đơn giản nào ngờ, chẳng những được vào mà cô còn đoạt giải nhất, vị trí trước đó ai cũng nghĩ sẽ thuộc về Laura hoặc Ái Trân. Chỉ trong một đêm, những người trong ban quản lý bị hụt đến hai lần. Về như bây giờ họ nhận ra rằng, để nhóm thợ phụ nông nghênh này đến đêm thời trang lại là một sai lầm. Xem như hình phạt đuổi nhóm Bảo Vương đã thất bại. Dù khó khăn, Jimmy cũng phải tuyên bố: “Các em được tiếp tục ở lại WOB.”

Dẫu bề ngoài vẫn bình thường nhưng trong lòng Bảo Vương và bốn đồng đội vui như ăn Tết. Tất cả đồng loạt nói lời cảm ơn ban quản lý.

... Lúc ra ngoài cổng khách sạn, nhóm Bảo Vương tình cờ chạm mặt Trịnh Ngân. Kết quả Bảo Vương đạt được đã khiến gương mặt Trịnh Ngân hiện rõ nỗi bức bối không giấu đi đâu được. Dẫu vậy, cô nàng vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên.

“Xem như cô may mắn.” – Mở đầu cho cuộc chạm mặt tình cờ bằng câu nói mang đậm chất khinh thường, Trịnh Ngân khoanh tay trước ngực, cười nhạt.

Sau hai lần bị chơi chằm, Hồng Thuận chỉ chờ dịp gặp mặt Trịnh Ngân để quát mấy câu cho hả cơn giận: “May mắn à? Đó là thực lực đấy.”

“Chỉ những kẻ bất tài mới luôn huênh hoang mình có thực lực.”

Rất nhanh, Đài Trang cất giọng nhẹ nhàng nhưng lời lẽ đầy bóng gió:

“Ừ thì chúng tôi bất tài nhưng còn đỡ hơn kẻ hèn hạ. Chơi khăm một lần chưa đủ, phải chơi khăm lần thứ hai. Cắt nát chiếc váy của người ta thì thật đê tiện.”

“Nói cái gì?” – Đang tỏ ra bình thường nhưng nghe đối phương mắng xéo thì Trịnh Ngân không nhịn được phải gằn giọng – “Ai cắt nát váy mấy người chứ?”

“Chính cô làm còn không thừa nhận? Chuyện tên Lộc rồi cả cái váy.”

Thấy Hồng Thuận kết tội mình một cách khí thế, Trịnh Ngân thản nhiên:

“Chuyện Lộc là do mấy người cả tin, sao trách tôi được. Còn cái việc cắt nát váy gì đấy, tôi chả dính dáng gì hết. Đừng ở đây đổ oan cho người khác.”

“Chính Tú Uyên tận mắt thấy cô lớn vồn trước cửa phòng trang phục.”

“Vớ vẩn. Suốt thời gian làm tóc, tôi chả hề rời khỏi chỗ nửa bước.”

Để ý những người xung quanh và bảo vệ bắt đầu nhìn nhìn, Bảo Vương cất tiếng hùng ngôn ngăn cuộc tranh cãi căng thẳng này giờ: “Được rồi, mọi chuyện đã kết thúc, đừng nói nữa Hồng Thuận. Dù có thừa nhận hay không thì những chuyện cô đã làm ai cũng biết cả rồi. Gieo gió ắt sẽ gặt bão. Đừng quên điều đó.”

Đã thua trong cuộc cạnh tranh nay lại nghe Bảo Vương xách mé bằng những lời lẽ khó ưa, đôi mắt Trịnh Ngân với cái liếc nhìn sắc lẹm. Nhích vài bước đến trước mặt đối phương, cô chị danh tiếng phả hơi thở vào không khí khi nói khẽ:

“Tại sao tôi phải thừa nhận chuyện mình không làm? Tôi chẳng cần biết mấy người nghe từ ai, nếu còn nói oan cho tôi với kiểu như thế thì đừng trách.”

Dứt lời, Trịnh Ngân lập tức xoay gót, bỏ đi về phía bãi đỗ xe. Bỏ mặc lời chửi rủa từ Hồng Thuận và Đài Trang, Bảo Vương im lặng nhìn theo bóng dáng Trịnh Ngân. Chẳng hiểu sao khi này, lúc nhìn sâu vào đôi mắt căm ghét nhưng kiên nghị đó Bảo Vương lại có cảm giác cô chị này không nói dối. Lẽ nào, Trịnh Ngân thật sự không liên quan đến cái váy bị cắt? Vậy thì ai mới là hung thủ?

“Chính cô nói chuyện đã qua rồi vậy sao còn nghĩ ngợi làm gì?”

Giọng Trần Thoại rành rọt đến mức kéo Bảo Vương thoát khỏi những dòng suy nghĩ luẩn quẩn. Bấy giờ mới nhớ ra việc đang thắc mắc, cô khẽ khàng quay qua đối diện với anh chàng, hỏi chẳng chút lưỡng lự: “Sao anh lại đến đây?”

Câu hỏi từ Bảo Vương khiến Trần Thoại nhớ đến cuộc gặp mặt với Tuấn Khang và cả việc nghe anh kể đầu đuôi mọi chuyện về cô. Trần Thoại đã rất bất ngờ trước thân phận thật sự của Bảo Vương. Có nằm mơ anh cũng chẳng tưởng tượng nổi người đứng mặt mình lại là con gái của cô Jessica Phạm. Cuộc gặp gỡ tình cờ giữa Bảo Vương và Trần Thoại ở hội trường Laza, cứ ngỡ chỉ là hai kẻ xa lạ hoá ra trong họ có mối liên quan, ở đây là với một người thứ ba. Tối hôm qua, Trần Thoại trằn trọc suốt đêm. Nhưng rồi cuối cùng, anh đã quyết định đến đây. May thay lúc rời khỏi nhà, Trần Thoại gặp Tuấn Khang đang đứng đợi bên xe hơi. Về như anh chàng quản lý biết chắc chắn Trần Thoại sẽ chọn điều này.

“Tôi là người rất hay đổi ý.” – Nghĩ rằng phải cho Bảo Vương câu trả lời, Trần Thoại đáp bằng quơ rồi tự nhiên đưa tay lên tóc cô lấy xuống một chiếc lá – “Đôi khi chỉ vì người ta không nỡ buông bỏ một thứ.”

Bảo Vương phải thừa nhận Trần Thoại thật kỳ lạ. Bình thường anh rất ít nói nhưng mỗi lần mở miệng thì câu nào cũng đầy ẩn ý, khiến đối phương cứ lơ mơ. Đứng với nhau vài phút, cả hai chậm rãi bước đến chỗ mọi người. Và trong lúc Bảo Vương và các bạn tổ chức tiệc ăn mừng thì có chuyện không may ập đến với một người khác... Đang ngồi trên xe hơi riêng với dáng vẻ trầm tư nghĩ ngợi, Nicolas chợt nghe chuông điện thoại reo. Dòng số lạ hiện nhấp nháy trên màn hình cảm ứng. Tặc lưỡi, anh bắt máy. Bên kia đầu dây là giọng sốt sắng của người đàn ông ngoại quốc. Ông ta báo cho chàng trai trẻ một tin.

“Cái gì...?! Bố mẹ tôi... tự sát...?” – Đôi mắt Nicolas bần thần khôn xiết.

Bi kịch lớn xảy ra đã khiến cuộc sống của Nicolas Nguyễn hoàn toàn thay đổi.

ng m\$;V#

17. Chương 17: Thành Viên Mới Trong Nhà

Đêm Gala thời trang do công ty MeiSang tổ chức dĩ nhiên nhanh chóng xuất hiện trên trang bìa bài báo ngày hôm sau. Vấn đề nổi bật nhất suốt bài viết không gì khác ngoài kết quả cuộc thi dự tuyển người mẫu. Hình ảnh ấn tượng về bài thi của thí sinh ba mươi Cẩm Hiền trở thành trung tâm trong mớ thông tin dài ngoằng đó. Hết việc nhắc đến Thu Diệu, nhà thiết kế tài năng biến hoá từ một nàng Tiên Cá ra thành nàng “Hera” quyền lực, nhà báo tiếp tục đề cập đến nhóm thợ làm đẹp cho cô người mẫu đoạt giải nhất: hair stylist Ngô Bảo Vương - Trần Thoại, make up Lâm An Hằng, làm nail Đỗ Hồng Thuận, hương liệu Lê Đài Trang. Tất cả lần lượt được nêu tên rõ ràng. Chỉ xuất hiện trên báo qua vài dòng ngắn gọn như thế, nhóm Bảo Vương bỗng chốc trở nên nổi tiếng ở WOB.

Ở phòng họp đang diễn ra cuộc bàn thảo giữa ban quản lý WOB với quản lý công ty MeiSang. Bên cạnh còn có Cẩm Hiền và nhóm Bảo Vương, ngoại trừ Trần Thoại. Vốn dĩ vấn đề kết thúc bản hợp đồng giữa hai bên về đêm thời trang không hề liên quan đến Bảo Vương cũng như ba người còn lại nhưng chẳng hiểu nguyên do gì mà họ vẫn được gọi đến đây. Một tiếng sau, cuộc bàn thảo cũng kết thúc. Bắt tay với vị quản lý MeiSang xong, Tuấn Khang quay qua nhìn bốn cô cậu nọ, những người gần như bị lãng quên này giờ trong cuộc họp, mỉm cười:

“Cẩm Hiền đoạt giải nhất, một phần nào đó đã chứng tỏ được năng lực thực sự của các em. Không hề sợ hãi, trái lại các em đều thể hiện rất tốt tài năng của bản thân trước nhiều người trong giới làm đẹp chuyên nghiệp. Để khen thưởng cũng như đáp ứng yêu cầu từ quản lý MeiSang, anh xin tuyên bố: Kể từ giờ, các em trở thành thợ chính thức của Beauty Salon WOB và làm việc ở khu F.”

Lời Tuấn Khang vừa dứt, ngay lập tức tám con mắt nọ đồng loạt nhìn nhau ngỡ ngàng. Cái nhìn kinh ngạc như thể bốn người tự hỏi rằng, tại sao nghe lầm chẳng. Trước đó nhóm Bảo Vương nghĩ, kết quả tốt đẹp này giúp họ không bị đuổi khỏi WOB đã là may lắm rồi nhưng chẳng ai tưởng tượng nổi, thứ họ đạt được còn hơn thế nữa. Trở thành thợ chính thức tức là được đứng vào hàng ngũ thợ hành nghề của WOB, được phục vụ khách hàng, được trả công và chấm dứt những ngày tháng khổ sai dưới sự cai quản nghiêm khắc từ thợ chính. Đối với nhóm Bảo Vương, đây chẳng khác gì một giấc mơ đẹp dễ dàng bắt gặp.

“Anh... nói thật chứ, anh Khang?” – Hồng Thuận lắp bắp hỏi, dáng vẻ ngây đơ ra trông hết sức buồn cười.

“Tất nhiên rồi, đây đâu phải chuyện có thể mang ra đùa.” – Tuấn Khang chuyển dời ánh mắt sang người bên phải – “Đó cũng là yêu cầu từ quản lý MeiSang.”

Mỉm cười ân cần, vị quản lý MeiSang nhìn qua hết một lượt ba người nọ và sau cùng ngừng lại ở vị trí Bảo Vương - cô bé đã mang lại cho ông nhiều điều thú vị.

“Tôi nghĩ, mình nên làm điều gì đó cho các em. Những tài năng như các em nên được mang ra phục vụ cho khách hàng.”

Câu khẳng định từ Tuấn Khang cùng lời khen của quản lý MeiSang, lúc này đã giúp Bảo Vương, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang hiểu rõ đây không phải mơ mà là thực. Cả bốn tiếp tục nhìn nhau, nhưng khác ban nãy không phải sự ngạc nhiên nữa, phản ánh trong đáy mắt họ một niềm vui sướng khôn tả.

Nói lời chào xong, quản lý MeiSang rời khỏi phòng họp, ban quản lý WOB cũng đi theo. Trước khi đi, Cẩm Hiền nán lại nói chuyện với nhóm Bảo Vương.

“Chị rất cảm ơn các em. Nhờ các em mà chị có thể thực hiện ước mơ sàndiễn của mình, tiếp tục niềm đam mê làm người mẫu.”

“Không phải đâu.” – Bảo Vương khẽ lắc đầu – “Đó là tài năng của chị. Chị thật sự là một ngôi sao sáng trên sàn catwalk.”

Tròn xoe mắt trong vài giây, Cẩm Hiền gật đầu vì tự dưng thấy xúc động.

“Chị tin ngày nào đó, tất cả các em sẽ trở thành những thợ làm đẹp nổi danh.”

Lúc ra đến cửa, Cẩm Hiền chợt dừng bước. Lưỡng lự chốc lát, cô chậm rãi xoay lưng lại nhìn Bảo Vương, cất tiếng thật khẽ: “Khi bước trên sàn diễn, chị đã nhớ về mẹ.” Và chẳng chờ đối phương đáp lời, cô mỉm

cười rồi biến mất sau cánh cửa. Bất động khoảng vài phút, Bảo Vương cũng nở một nụ cười mãn nguyện. Hai cô gái đồng cảnh ngộ ấy sẽ luôn cố gắng cho ước mơ của bản thân...

Theo sắp xếp, nhóm Bảo Vương sẽ đến làm ở khu F vào ngày mai. Trên đường đi, nhóm Bảo Vương gặp Tú Uyên và Tuấn Khang, có cả Trần Thoại.

“Các em khá lắm.” – Tuấn Khang siết chặt tay, giơ lên ngang tầm. Lần đầu tiên anh chàng quản lý khó tính này mang dáng vẻ hứng khởi như vậy.

Tú Uyên cũng hớn hở không kém, miệng cứ nói liên thoảng không ngừng nghỉ:

“Vừa nghe anh Tuấn Khang báo tin là em chạy đến tìm các anh chị ngay.”

Nghe Tú Uyên xưng hô lễ phép, Hồng Thuận bụm miệng cười rồi vuốt tóc nói:

“Đây là kết quả hiển nhiên thôi, Ngô tiểu thư ạ. Đồ Hồng Thuận này đã ra tay, tất nhiên phải nắm chắc phần thắng.”

Làm hành động giả vờ buồn nôn xong, Đài Trang nhéo một phát vào hông bạn trai: “Xì! Nói cứ như thể mình anh lập công vậy. Mọi người đều có phần.”

Biết cặp đôi thường yêu nhau lắm cắn nhau đau này sắp bùng nổ cuộc chiến tranh cãi giống mọi lần, An Hằng liền can ngăn bằng một gợi ý mau chóng:

“Lát nữa giờ cơm trưa, chúng ta tổ chức ăn mừng đi, nha.”

“Ok, ý hay! Duyệt!” – Ba cái miệng đồng thanh hô to. Không hưởng ứng một cách thái quá, Tuấn Khang lắc đầu cười cười.

Lúc nào cũng vậy, luôn có hai người đứng bên ngoài các cuộc bàn luận sôi nổi.

“Kết quả này đúng là ngoài mong đợi. Chúc mừng cô.” – Trần Thoại bảo.

“Nếu không có anh, tôi đâu được đứng ở đây hôm nay.” – Bảo Vương thay lời cảm ơn bằng câu nói thân thiện – “Tôi sẽ đến làm ở phòng Hair Cut khu F, cùng với anh. Những ngày tháng sắp tới, hy vọng được anh chỉ giáo thêm.”

Nụ cười tươi khiến nét mặt Bảo Vương trở nên rạng rỡ kỳ lạ. Đôi mắt Trần Thoại trở nên ảm áp lẫn dịu dàng khi nhìn cô bé tomboy. Có chút xao xuyến xuất hiện trong lòng nhưng anh chẳng rõ vì sao mình lại mang cảm giác này. Không nói thành tiếng, Trần Thoại mỉm cười nhẹ nhàng. Đối với Bảo Vương, nụ cười đó hơn hẳn một lời đáp. Đôi khi, người ta chỉ cần đơn giản thế thôi.

Bỗng, tất cả thấy phía xa, đầu dãy hành lang xuất hiện bóng dáng Trịnh Ngân. Khác với mọi ngày, bên cạnh cô không có Nicolas Nguyễn, trong khi bình thường cặp đôi này dính với nhau như sam. Đặc biệt là Trịnh Ngân, cô không đi đâu mà không có Nicolas đi cùng. Điều này khiến mọi người lấy làm lạ. Kể cả dáng vẻ thần thờ của Trịnh Ngân cũng nói nên điều đó. Cô nàng bước chậm rãi, đầu hơi cúi, mắt cứ dán xuống mặt sàn, miệng thì chốc chốc thở ra nặng nề.

Trịnh Ngân chẳng hề hay biết có bảy người đang quan sát mình cho đến khi cô phát hiện ra việc bước đi của mình bị gián đoạn bởi những người cản đường. Bấy giờ Trịnh Ngân mới đưa mắt nhìn về phía trước. Cô cau mày khó hiểu khi một quản lý quyền hành cùng nhóm thợ phụ cộng thêm tiểu thư họ Ngô đứng choán một phần dãy hành lang nơi đây là vì nguyên nhân gì.

“Trong khi ai nấy đều làm việc thì các người đứng đây chơi à?” – Bắt đầu bằng giọng điệu xét nét khó ưa, Trịnh Ngân đang ra dáng là kẻ bề trên.

Biết Hồng Thuận và Tú Uyên mà lên tiếng thì chẳng câu nào nghe lọt tai nên Tuấn Khang phải nhanh chóng cất giọng ngay, bằng thái độ điềm đạm vốn có của quản lý: “Đâu cần nói lời khó nghe như thế, Trịnh Ngân. Anh và mọi người đang bàn về việc ăn mừng thôi. Cũng sắp giải tán làm việc rồi.”

Thấy Trịnh Ngân nhú mày, Hồng Thuận chớp thời cơ khoe: “Nhóm chúng tôi vừa được chính thức lên làm thợ chính cho WOB đó. Sao? Tức lắm chứ gì?”

Trái ngược với sự háo hức từ Hồng Thuận, Trịnh Ngân không hề tỏ ra bức bối giống mọi khi, một gương mặt thản nhiên nếu không muốn nói rằng chẳng có chút biểu cảm nào. Vốn không hề giỏi trong việc giấu cảm xúc, Trịnh Ngân mang nét mặt như thể chứng tỏ chuyện này chẳng tác động gì đến cô.

“Vậy thì sao? Đó là chuyện của mấy người, việc gì tôi phải tức? Tôi đâu dư hơi mà lo mấy chuyện vợ vãn. Giờ vui lòng nhường đường.”

Vẫn còn bất ngờ trước phản ứng kỳ quặc của đối phương, Hồng Thuận chậm rãi nhích sang trái nhường lối cho Trịnh Ngân. Có cảm tưởng, bảy người này giống như vô hình trước mắt Trịnh Ngân vì lúc đi ngang qua họ, cô chỉ ấy chẳng hề bận tâm đến dù chỉ là một cái liếc nhìn. Cứ thế, Trịnh Ngân tiến về khu A VIP.

“Chị ta hôm nay lạ quá!” – Tú Uyên không tìm được, phải kêu lên khó hiểu.

“Hay do chị ta bị sốc về việc chúng ta nên mới vậy?”

An Hằng, chán nản trước những lập luận ngớ ngẩn của cậu bạn, suy đoán rằng:

“Chắc là chị Trịnh Ngân đó gặp chuyện gì rất tồi tệ.”

“Điều An Hằng nói rất có lý. Anh nghĩ hẳn liên quan đến Nicolas. Sáng nay, Nicolas không đến WOB. Chẳng rõ, cậu ta có gặp chuyện gì không.”

Nghe sự tiết lộ từ anh chàng có mái tóc Two block cut, Bảo Vương im lặng. Cô cũng nhìn theo Trịnh Ngân, với ánh mắt đong đầy nghĩ ngợi.

Đúng như Tuấn Khang nói, Bảo Vương nhận ra Nicolas không có mặt trong phòng Hair Cut khu A VIP cả ngày hôm nay. Chỗ anh đứng, chẳng người thợ nào thay thế, nên vẫn trống. Về phía Trịnh Ngân, cô nàng giống như người mất hồn. Tuy vẫn cắt tóc cho khách nhưng Trịnh Ngân không tập trung lắm, đầu óc nghĩ ngợi đi đâu vì vậy đôi lần làm rơi chiếc kéo. Thậm chí khách cũng nhận ra sự bất thường từ cô nàng hair stylist danh tiếng. Với việc đánh rơi dụng cụ trong lúc cắt tóc thì chưa khi nào cô mắc phải. Một Trịnh Ngân luôn giữ hình tượng hoàn hảo trong mắt người khác, lúc này lại trở nên như vậy khiến Bảo Vương thấy rằng, Nicolas chiếm vị trí rất đặc biệt trong lòng cô chị kiều ngạo đó.

Tối, Bảo Vương về đến nhà muộn hơn so với mọi ngày khoảng hai tiếng. Bước chân vào sân vườn, Bảo Vương ngạc nhiên vì thấy nhà vẫn sáng đèn. Bình thường chưa chín giờ, quần gia Kim đã tắt hết đèn dóm bởi thói quen ngủ sớm. Nghĩ rằng ông thức do chờ mình, cô mau chóng đi vào nhà. Vừa vào trong, Bảo Vương liền khựng lại bởi thấy một đôi giày thể thao được xếp ngay ngắn ở cửa ra vào. Cái vật xa lạ ấy báo cô biết, trong nhà đang có khách. Vậy ra nguyên do quần gia Kim thức khuya là vì cuộc viếng thăm từ một vị khách nào đấy. Bảo Vương thắc mắc chẳng biết ai lại đến nhà giữa đêm hôm khuya khoắt thế này. Dựa vào kích cỡ cũng như kiểu dáng của đôi giày thể thao, cô đoán đây là một chàng trai. Suy nghĩ đó càng khiến cô thêm khó hiểu.

Chậm rãi tiến vào bên trong phòng khách, Bảo Vương nhanh chóng nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế sofa, đúng như suy đoán, là con trai. Tuy nhiên anh chàng này xoay lưng nên cô chưa nhìn rõ mặt để có thể biết đây là người quen hay lạ. Trên bàn có hai tách trà bốc khói nhưng chỗ ngồi đối diện với anh hoàn toàn trống. Bảo Vương nghĩ, chắc hẳn trước đó vài phút quần gia Kim đã ngồi ở đây trò chuyện với khách rồi sau đó rời đi làm chút chuyện. Điều khiến cô ngạc nhiên hơn, ở ngay bên cạnh ghế sofa có một chiếc valise khá to màu đen nằm chễm chệ. Thứ vật dụng làm bằng chất liệu sang trọng này khiến Bảo Vương mơ hồ suy đoán theo chiều hướng khác: vị khách trẻ tuổi đến ngôi nhà gỗ không hề với ý định viếng thăm mà là một sự tá túc cho khoảng thời gian lâu dài.

Bước chân Bảo Vương vô tình ấn xuống sàn gỗ, tạo nên âm thanh “kít” khe khẽ. Anh chàng nọ nhận ra sự hiện diện của người thứ hai ở ngay trong phòng khách, và vẻ như nghĩ rằng đó là quần gia Kim nên anh chẳng chút giật mình, chậm rãi đứng dậy xoay lưng lại cùng câu nói: “Bác cứ để cháu ngủ ở phòng khách...” Lập tức ngưng bật khi anh phát hiện người thứ đó không phải vị quần gia già mà là Bảo Vương. Đối diện, Bảo Vương cũng nhìn anh với ánh mắt nửa bất ngờ nửa kinh ngạc. Nói chính xác là, cả hai đều mau chóng nhận ra đối phương.

“Nicolas Nguyễn?” – Bảo Vương gọi tên vị khách mà chẳng rõ lý do gì lại có mặt trong nhà mình vào đêm khuya.

“Ngô Bảo Vương?” – Nicolas càng khó hiểu gấp bội trước sự hiện diện kỳ lạ từ kẻ mình không ngờ đến – “Sao cô có mặt ở đây?”

“Tôi phải hỏi anh câu đó mới đúng. Đây là nhà tôi. Tôi không ở đây thì ở đâu?”

“Nhà cô?! Nghĩa là thế nào?”

“Cậu Nicolas, tôi đã chuẩn bị phòng cho cậu rồi. Cậu tắm rửa nghỉ ngơi sớm cho khỏe.” – Đúng lúc quản gia Kim bước ra phòng khách, bất chợt thấy Bảo Vương, liền hỏi ngay – “Cô hai về rồi à.”

Đáp lời người đàn ông lớn tuổi không phải Bảo Vương mà là chất giọng khá lớn của Nicolas, trong đó chứa đầy sự kinh ngạc: “Cô hai???”

Vài giây sau cuộc chạm trán bất ngờ, ba người nọ ngồi đối diện nhau, tạo thành một vòng tròn. Quan sát vẻ mặt trầm tư nơi từng người, có thể đoán họ đang chìm trong dòng suy nghĩ riêng của bản thân. Không gian yên ắng bị phá vỡ bằng âm thanh xê dịch chiếc đĩa một cách chậm rãi từ quản gia Kim khi ông đưa tách trà lên môi uống, bắt đầu cho cuộc trò chuyện kéo dài: “Hoá ra, cô hai và cậu Nicolas cùng làm ở WOB. Nhưng về như, cả hai không biết gì về nhau.”

Nôn nóng muốn hiểu rõ ngọn ngành sự việc, Nicolas không hề chần chừ đặt câu hỏi vào vấn đề chính: “Ngô Bảo Vương có quan hệ gì với bác?”

Không bận tâm thái độ có phần khó chịu mà Nicolas vừa biểu hiện, Bảo Vương hướng mắt vào quản gia Kim chờ đợi. Hiểu sự sốt ruột qua cái nhìn của hai người trẻ tuổi, quản gia Kim kể lại mọi chuyện bằng giọng đều đều:

“Trước đây bà chủ Jessica và cô Helen Roberts, mẹ cậu Nicolas, vốn là bạn bè vì học cùng thầy. Hai người thân nhau như chị em ruột. Sau đó, mỗi người kết hôn, bà chủ Jessica theo ông chủ Ngô Thịnh về Việt Nam sinh sống. Còn cô Helen ở lại cùng chồng, ông Jonhny Nguyễn, tiếp tục công việc hair stylist tại Mỹ. Tuy cách xa nhau nhưng bà chủ Jessica và cô Helen vẫn giữ liên lạc.”

Thình lình cắt ngang câu chuyện kể, Nicolas vẫn chưa hiểu ra vấn đề ở đây:

“Mối quan hệ giữa mẹ cháu và cô Jessica liên quan gì đến Ngô Bảo Vương?”

Đôi lông mày vị quản gia hơi cau lại, ra điều ngạc nhiên: “Cậu Nicolas không biết ư? Cô hai chính là con gái lớn của bà chủ Jessica.”

“Cái gì?!” – Phản ứng Nicolas lúc này chẳng khác gì Trần Thoại khi nghe Tuấn Khang nói về thân phận của Bảo Vương – “Cô Jessica có hai con gái?”

“Đúng đấy cậu Nicolas. Cậu không để ý họ Ngô của cô hai sao?”

Lời quản gia Kim bấy giờ mới khiến Nicolas nhận ra đặc điểm quan trọng: Bảo Vương cùng họ Ngô với Ngô Thịnh. Ban đầu, anh chỉ chú ý về tài năng của cô vì vậy đã không phát hiện sự trùng hợp khác thường ấy. Đôi mắt Nicolas rời khỏi quản gia Kim, chuyển hướng sang Bảo Vương. Chẳng bận tâm việc mình làm có bất lịch sự không, anh nhìn khắp người cô, quan sát tỉ mỉ từng chi tiết. Từ mái tóc ngắn, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ, đến cách ăn mặc cá tính chẳng khác gì con trai, mọi thứ trên người Bảo Vương đều rất khác so với Jessica Phạm, một hair stylist xinh đẹp quyến rũ. Nếu bảo hai người là mẹ con thì quả khó tin.

“Tại sao lúc trước, mỗi lần đến thăm chú Thịnh, cháu chỉ thấy Tú Uyên?” – Đây là câu hỏi khó lý giải nhất mà Nicolas hiện đang nghĩ.

“Lần đầu tiên cậu Nicolas cùng cô Helen đến biệt thự họ Ngô thì đấy là lúc bà chủ Jessica đã qua đời. Thời điểm đó, cô hai cũng rời khỏi biệt thự đến đây.”

“Rời khỏi nhà? Lý do gì?”

Không bao giờ muốn người khác biết về sự thật mười năm trước, ngay tức thì Bảo Vương chen vào cuộc đối thoại giữa hai người nọ:

“Thiết nghĩ, thay vì tìm hiểu về người khác thì anh có thể nói lý do vì sao anh đến đây cùng cái valise đó.”

Thấy chủ đề cuộc trò chuyện chuyển hướng sang mình, Nicolas tự dừng lặng im. Nhưng phép lịch sự giữa khách với chủ nhà không cho phép anh giữ im lặng lâu.

“Vì xảy ra vài chuyện... nên tôi dự định ở đây một thời gian.”

Hai bàn tay Nicolas lồng vào nhau siết chặt, đầu hơi cúi như cốt giấu đi biểu hiện nào đấy trên gương mặt, giọng thấp dần. Bất gặp đáng về lạ lòng từ đối phương, Bảo Vương dễ dàng hiểu anh chàng con lai vừa gặp một chuyện tồi tệ. Khẽ khàng, cô quay qua quản gia Kim. Lướt lự vài giây, ông nói:

“Tối qua, cảnh sát bên Mỹ báo với cậu Nicolas: Cô Helen và ông Jonhny tự sát.”

Bảo Vương lặng im. Cô bất ngờ vì Nicolas gặp chuyện khủng khiếp đến vậy. Bố mẹ đều tự sát? Chẳng còn gì bất hạnh hơn đối với một đứa con. Cô không biết nguyên do gì khiến họ tìm đến cái chết thê thảm như thế.

“Bố mẹ tôi vay tiền rồi tự sát để trốn nợ.” – Nicolas đột ngột nói, nghe khàn đục – “Bọn cho vay lấy hết đồ đạc nhà cửa. Tôi không còn chỗ ở nên đành đến đây.”

Quản gia Kim liền giải thích rõ hơn việc Nicolas chọn ngôi nhà gỗ này định cư.

“Trước, bà chủ Jessica từng nói, nếu gia đình cô Helen có gặp chuyện gì khó khăn thì cứ về đây và bà còn bảo tôi phải chăm sóc họ thật tốt.”

Hiểu ra tất cả vấn đề, Bảo Vương chẳng nói gì, chốc chốc thở ra thật mạnh. Sau cùng, cô chậm rãi đứng dậy. Trông quản gia Kim nhìn mình đầy lo lắng, cô đáp:

“Đây vốn là nhà của mẹ, mẹ đã muốn thế thì cháu đâu có quyền làm trái.”

Mỉm cười trấn an vị quản gia già, Bảo Vương rời khỏi phòng khách, bước lên lầu. Đi đến giữa hành lang, cô kín đáo nép người vào góc tường, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, nơi phòng khách ban nãy. Cô thấy quản gia Kim không ngừng vỗ vai chàng trai trẻ với vẻ cảm thông an ủi. Còn Nicolas vẫn cúi đầu, đôi vai luôn mạnh mẽ ấy rung nhẹ hệt như đang cố chịu đựng vô số cảm xúc kinh khủng trong mình. Chẳng có biểu cảm nào trên gương mặt khi Bảo Vương quay lưng.

nhìn 8;f.-

18. Chương 18: Cô Bé Sợ Kéo Cắt Tóc

Bữa sáng hôm nay ở nhà Bảo Vương có thêm một thành viên. Quản gia Kim chu đáo xếp cái chén ngay vị trí đối diện với cô chủ nhỏ. Nicolas dậy khá muộn, hẳn do đêm qua thức khuya. Chẳng có gì ngạc nhiên, gặp biến cố lớn và đột ngột như thế hẳn ai cũng phải mất ngủ mấy ngày. Đang ăn thì cô chợt nghĩ: Trịnh Ngân sẽ làm gì khi biết bạn trai mình ở nhà kẻ thù nhỉ? Hài thật. Đời thật khó lường, chắc chẳng ai tưởng tượng nổi có ngày Bảo Vương lại phải sống cùng nhà với hot boy trong giới hair stylist - một người kiêu ngạo và chẳng ưa gì cô. Cũng bởi đâu ai ngờ được mẹ cô với mẹ Nicolas lại là bạn bè thân thiết.

Dùng bữa sáng xong, Bảo Vương chào quản gia Kim, và rời phòng bếp. Hôm nay cô sẽ trở thành thợ chính thức của WOB vì thế không nên đi trễ. Đang cột dây giày thể thao, Bảo Vương chợt nghe có tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống. Khẽ xoay qua, cô thấy Nicolas đứng giữa cầu thang, vừa ngập vừa gãi đầu soàn soạt. Trông đáng vẻ mới ngủ dậy của một hot boy, cô hơi nhịu mày. Nói mới để ý, anh chàng này đã nhuộm tóc đen trở lại, nhìn như vậy tốt hơn mọi khi. Kết thúc cái màn ngái ngủ, Nicolas đảo mắt xuống dưới, bấy giờ mới thấy Bảo Vương ngồi chinh ỉnh ngay cửa ra vào và đang mang giày. Không cần nói anh cũng biết cô bé lạnh lùng đó đi đâu khi trời còn sớm.

“Cô đến salon WOB?” – Bước xuống bậc thang cuối cùng, Nicolas hỏi.

“Tôi đã trở thành thợ chính thức. Còn anh? Hôm nay có đến WOB không?”

“Còn vài chuyện phải giải quyết nên mai tôi mới đi làm lại.” – Nhìn chăm chăm đối phương, Nicolas cười khinh – “Được làm thợ chính rồi sao? Bất ngờ thật.”

Đêm qua, Bảo Vương còn thấy Nicolas mang dáng vẻ đau buồn trước cái chết của bố mẹ nhưng lúc này thì anh ta lại trở về con người giống mọi khi: kênh kiệu và xem thường người khác. Vốn chẳng ưa gì kẻ ngạo mạn như thế, Bảo Vương không đáp lời, mau chóng đứng dậy đồng thời kéo balo lên vai.

“Chuyện về gia đình tôi, cô chớ nói linh tinh cho mọi người ở WOB biết đấy.”

Bảo Vương phát hiện, Nicolas có chất giọng ra lệnh chẳng khác gì Trịnh Ngân. Quay qua nhìn anh, cô nói hời hợt: “Anh yên tâm.” Dứt lời, Bảo Vương đẩy nhẹ cánh cửa, rời khỏi nhà. Qua khe hở cánh cửa chưa kịp đóng, Nicolas dõi theo bóng dáng Bảo Vương bước xuống từng bậc thang dẫn ra sân vườn. Một lần nữa, đôi mắt đó tiếp tục phản chiếu điều gì mơ hồ. Đứng tần ngần vài phút, anh xoay mặt đi với ý nghĩ: “Con bé đó lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng.”

Đúng như đã nói, hôm nay Bảo Vương, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang được đến khu F làm việc như những thợ chính thức khác. Lần đầu tiên đứng ở vị trí thợ chính, được trực tiếp phục vụ khách hàng khiến tâm trạng bốn người nôn nao khó tả. Ai cũng tự nhủ sẽ cố gắng hết sức, hoàn thành thật tốt buổi làm đầu tiên này. Lần lượt theo Tuấn Khang đến khu F, tất cả vào đúng phòng Hair Cut, Make up, Nail, Massage - Hương Liệu tùy thuộc công việc của từng người. Về môi trường làm việc, bốn người thấy rất thoải mái. Chẳng bao lâu sau, ai nấy đều bắt đầu công việc. Khách hàng đầu tiên trong ngày hôm nay đã bước vào...

Mọi việc diễn ra suôn sẻ cho đến trưa. Bên An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang vẫn bình thường riêng Bảo Vương lại gặp chút rắc rối với vị khách cuối cùng của buổi sáng nay. Đó là một cô bé chín tuổi, trông lanh lợi, tên gọi ở nhà là June vì sinh vào tháng sáu. Mẹ June dẫn con đến WOB, vào đúng chỗ của Bảo Vương và yêu cầu cô thợ trẻ tuổi cắt cho con gái kiểu tóc ngắn. Với Bảo Vương, điều này còn đơn giản hơn cả chuyện ăn cơm tuy nhiên có một phiền phức như sau. Vừa tiếng trôi qua, Bảo Vương vẫn chưa kẻ được chiếc kéo cắt tóc lên mái đầu nhỏ bé của June. Cứ hễ thấy cô chị thợ cầm thứ kim loại sáng loáng đó trong tay là June sẽ bật khóc ngay. Lý do xuất phát từ việc cô bé này rất sợ kéo.

“June!” – Mẹ dường như mất kiên nhẫn, bắt đầu lớn tiếng – “Con hãy để cho chị cắt tóc đi nào! Chỉ cần nhắm mắt lại, con sẽ không thấy gì hết!”

Ngồi trên chiếc ghế xoay màu đen bằng simili, June ương bướng lắc đầu liên tục: “Không, con sợ kéo! Đừng cắt tóc con bằng kéo.”

“Con thật vô lý! Cắt tóc không dùng kéo thì dùng gì?”

“Không biết đâu! Mẹ bảo chị ấy đừng cầm kéo cắt tóc! Con sợ!”

“Vậy con đừng cắt tóc nữa, cứ để tóc dài như cũ.”

“Cũng không được! Con muốn cắt tóc ngắn! Phải là tóc ngắn cơ!”

Thấy June vừa khóc vừa giãy nảy, mẹ June thở ra một mối. Các bậc phụ huynh thường bất lực trước sự cứng đầu quá mức từ con trẻ. Vài phút sau, mẹ June xoay sang cô thợ cắt tóc vẫn kiên nhẫn dù bị June làm khó, nhẹ nhàng bảo:

“Em thông cảm, hai năm trước June bị kéo cắt vào tay nên từ đó con bé rất sợ vật này, đến nỗi trong nhà chị và chồng đều phải cất hết mấy chiếc kéo vào tủ. Chị không thể cắt tóc cho June vì hễ thấy kéo là nó lại khóc. Vì vậy chị cứ để tóc cháu dài ra và thắt bím. Chẳng rõ sao vài tháng nay, June cứ nằng nặc đòi chị đưa đi cắt tóc. Chị có hỏi nhưng con bé không trả lời. ”

Người mẹ trẻ kể xong, Bảo Vương im lặng, mắt nhìn June đang ngồi buồn hiu.

“Hay chị sẽ giữ June thật chặt, trong khi đó em hãy cắt tóc thật nhanh.”

“Đừng làm thế.” – Bảo Vương ngăn – “Nỗi ám ảnh về thứ gì đó trong quá khứ tác động rất lớn đến trẻ con. Nếu làm thế, June sẽ càng sợ kéo hơn.”

“Vậy phải làm sao đây? Thật hết cách.”

“Cũng không hẳn. Em sẽ cắt tóc cho June mà không dùng kéo.”

Người mẹ trẻ chưa kịp hỏi tiếp thì chuông điện thoại reo. Hình như liên quan đến công việc nên cô rời phòng để nghe máy. Khi cánh cửa đã đóng lại, bấy giờ Bảo Vương mới chậm rãi kéo cái ghế cao lại gần, ngồi xuống. Khẽ khàng, cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài qua lưng của cô bé chín tuổi. Tính tình khá mạnh dạn, June chẳng hề giật mình mà quay qua nhìn Bảo Vương với đôi mắt to tròn.

“June nè, chị sẽ cắt tóc cho em nhé.”

“Nhưng em sợ kéo lắm.” – Mí mắt June húp rụp.

“Ai nói với em, cứ cắt tóc là phải dùng kéo?”

Mỉm cười, Bảo Vương lấy trong túi đựng bao da ra một chiếc lược dài khoảng một gang tay, rồi đưa ra trước mặt cô bé đang hiếu kỳ và giải thích:

“Đây gọi là lược cắt. Có nghĩa, lược dùng để cắt tóc. Em nhìn nè.”

Bảo Vương kê lược lên đuôi tóc June đồng thời kéo nhẹ xuống, tức thì vài sợi tóc đứt ra. Đôi mắt sáng rỡ thích thú, June reo: “Hay quá! Lược cắt được tóc!”

Vẫn giữ nguyên nụ cười, Bảo Vương dịu dàng dỗ dành:

“Chị sẽ dùng chiếc lược này cắt tóc cho June. Nhưng chị muốn June nói chị biết, lý do gì khiến em nhất quyết cắt tóc ngắn?”

Nét hờn hờ trên gương mặt nhạt dần, June chùng mí mắt, lặng thinh. Dường như cô bé có điều khó nói. Phải mất mấy phút sau, June mới thổ lộ rằng:

“Em luôn bị các bạn nam trong lớp chọc ghẹo. Mỗi lần như thế, các bạn nắm tóc em và giật mạnh làm em đau lắm. Các bạn còn nói em tóc dài xấu xí. Em không muốn để tóc dài, không muốn bị chọc ghẹo càng không muốn xấu xí chị ơi!”

June vừa nói vừa nức nở, bản thân không đủ sức kìm chế những cảm xúc buồn tủi trong suốt mấy tháng qua. Chẳng cần lời an ủi nào, Bảo Vương đưa tay vuốt nhẹ nhẹ tấm lưng nhỏ bé: “Chị hiểu rồi. June ngoan, tóc dài hay tóc ngắn đều đẹp cả, có lẽ các bạn thấy em dễ thương nên mới trêu chọc một chút thôi.”

Bảo Vương liền đứng dậy, hai tay đẩy nhẹ chiếc ghế xoay trở lại vị trí cũ để June được nhìn thấy mình trong gương. Nhìn hình ảnh phản chiếu của June, một cách nhẹ nhàng cô chậm rãi cắt lên câu nói giống như mọi lần:

“Chị sẽ tặng June chút điều kì diệu để trở nên xinh đẹp.”

“Điều kì diệu hả chị?” – Đôi mắt to tròn không còn ướt nước nữa, thay vào đây là sự ngạc nhiên đầy bất ngờ, June mừng rỡ vì lần đầu tiên được nghe điều đó.

“Ừ và em sẽ không bị trêu chọc nữa.” – Cô choàng khăn lên trước ngực June.

Bảo Vương kê lược cắt lên lớp tóc mỏng của June, ấn nhẹ xuống. Bên tai nghe rõ âm thanh đứt tóc, June hồi hộp chờ đợi thứ được gọi là điều kỳ diệu đang xảy ra.

... Người mẹ trẻ hết sức bất ngờ khi thấy June vô cùng xinh xắn với mái xéo dài chưa đến chân mày, tóc phía sau được cắt ngắn lên trên vai, đuôi tóc uốn vênh ra ngoài một chút. Nhớ cách đây nửa tiếng, June còn khóc lóc không muốn cắt tóc bằng kéo vậy mà giờ con bé lại xuất hiện cùng hình dáng thật khác, điều này khiến cô không khỏi ngạc nhiên bằng cách nào Bảo Vương lại dễ được đứa con gái bướng bỉnh của mình. June cười tươi, chạy ào đến bên mẹ, không ngừng khoe kiểu tóc mới. Bé con trên tay, ngắm nghía vài phút, mẹ June nhìn qua Bảo Vương. Hiểu đối phương muốn hỏi gì, Bảo Vương trả lời:

“Em sử dụng lược cắt thay cho kéo. Tóc của trẻ em không cần phải tỉa chi tiết nên không dùng kéo cũng được. Sau này, chị cứ bảo thợ dùng lược cắt.”

Mẹ June gật đầu cảm ơn: Trước khi được mẹ đưa đi, June nắm tay Bảo Vương, hờn hờ: “Chị ơi, sau này em nhất định sẽ trở thành thợ cắt tóc giống như chị.”

Bảo Vương mỉm cười đồng thời cúi xuống, đưa June một chiếc lược chải tóc:

“Ừm, chị tin em sẽ làm được. Tặng em món quà kỷ niệm.”

Đón lấy lược, June cười rạng rỡ như thể tin rằng, tương lai mình sẽ đứng ở đây, ngay đúng vị trí của Bảo Vương và sử dụng món quà ý nghĩa này.

Vẫy tay với June, Bảo Vương thở ra rồi tự dưng mỉm cười. Chỉ là cô vừa nghĩ đến lời hứa cho tương lai từ một cô bé sợ kéo cắt tóc. Nhắm mắt lại, Bảo Vương lắng nghe tiếng gió thổi... “Cắt tóc cho trẻ em, điều quan trọng không phải yếu tố kỹ thuật mà là cách hành xử của chúng ta đối với chúng khi ở tiệm cắt tóc.”

Buổi tối, Bảo Vương vừa bước vào nhà vừa vờn vai ngáp. Nhắc thấy bóng cô chủ nhỏ, quản gia Kim từ dưới phòng bếp đi lên, ân cần bảo:

“Cô hai mới về. Tôi đã chuẩn bị xong bữa tối, cô hai đi tắm cho khoẻ người. À, cậu Nicolas đang ở phòng tắm lâu một nên cô hai chịu khó lên lâu hai.”

Gật đầu với quản gia Kim, Bảo Vương chậm rãi bước lên bậc thang. Lấy quần áo và những thứ cần thiết cho việc tắm rửa, cô rời phòng. Lúc đi ngang qua phòng tắm lâu một, Bảo Vương nghe tiếng nước chảy. Nicolas đang ở bên trong. Đáng lý sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu lúc ấy không đột nhiên cúp điện. Hẳn là do đường dây gặp chút sự cố vì khoảng mười phút sau điện sáng trở lại. Cùng lúc, Bảo Vương nghe giọng Nicolas vang lớn: “Chết tiệt!”

Bảo Vương còn chưa kịp hiểu chuyện khủng khiếp nào xảy đến với anh chàng con lai thì cửa phòng tắm đột nhiên bật mở, Nicolas đi ra thật nhanh. Sau vài giây bất ngờ, Bảo Vương tròn xoe mắt nhìn chằm chằm anh. Kiểu tóc tia layer dài thường ngày mà Nicolas hay tự hào giờ đây bị đứt xém một bên. Nguyên nhân cũng bởi vụ cúp điện ban nãy khiến cái máy sấy tóc chạm mạch. Thấy Bảo Vương nhìn mình không chớp, anh chàng này bực bội hỏi: “Cô nhìn cái gì?”

Không hiểu sao Bảo Vương rất buồn cười trước tình huống đang diễn ra trước mắt. Đến nỗi, cô phải quay mặt đi đồng thời đưa tay lên môi để không bật ra tiếng cười. Quan sát cô gái vừa nhìn sang nơi khác vừa bùm miệng, Nicolas tức: “Cô giễu tôi hả? Cái máy sấy chết tiệt của cô làm tóc tôi ra như vậy.”

Dù bản thân vẫn chưa nhìn được cười nhưng Bảo Vương cũng phải cố kìm nén, vì làm thế đúng là hơi bất lịch sự. Cô xoay mặt trở lại trả lời đối phương:

“Anh sử dụng đồ của người khác không xin phép mà còn trách gì nữa.”

Tuy ầm ỨC cho mái tóc lấm nhưng Nicolas không thể đáp trả bởi lời Bảo Vương rất đúng. Giờ thì anh chàng con lai nhận ra, ở nhờ nhà người khác thật khổ.

“Được rồi, tôi sẽ cắt lại mái tóc khác cho anh. Đi theo tôi.”

Thở ra đầy khó chịu, Nicolas bước theo Bảo Vương đến phòng Hair Cut. Lúc vào trong, Nicolas quan sát khắp căn phòng có đầy đủ dụng cụ cắt tóc. Anh chẳng mấy ngạc nhiên bởi ở ngôi biệt thự anh sống trước đây cũng có hẳn phòng Hair Cut giống như vậy. Mau chóng ngồi xuống ghế, Nicolas hậm hực:

“Cô tỉa cho cẩn thận, đừng có làm hư kiểu tóc layer dài của tôi.”

Không đáp lời, Bảo Vương đeo headphone lên tai, tay quay quay kéo rồi bắt đầu cắt. Quan sát đôi tay thoăn thoắt của Bảo Vương qua hình ảnh phản chiếu trong tấm gương, Nicolas có cảm giác cô không phải tỉa tóc mà là đang cắt bớt.

“Này này!” – Giọng Nicolas đầy sốt sắng – “Cô cắt cái quái gì thế?”

Dù bên tai dồn dập điệu nhạc bài hát nhưng Bảo Vương vẫn nghe rõ tiếng anh.

“Layer dài thật sự không hợp với gương mặt của anh chút nào.”

“Liên quan gì đến cô?”

“Tôi thấy không thuận mắt.”

“Đừng nói với tôi là, cô đang cắt lại kiểu tóc khác cho tôi nhé?”

Phản chiếu trong tấm gương, Nicolas thấy Bảo Vương nở nụ cười ẩn ý như báo rằng: sự suy đoán của anh hoàn toàn đúng. Toan bật dậy thì Nicolas bị Bảo Vương giữ lại bằng cách đặt hai tay lên vai anh ấn mạnh xuống. Hành động ép buộc đó trắng trợn đến mức Nicolas gất âm: “Bỏ kéo ra khỏi tóc tôi ngay!”

Bảo Vương không rời mắt khỏi chiếc kéo, từ tốn bảo: “Anh cứ xoay xoay cái đầu thì không khéo tôi lỡ tay, cắt mất phần tóc nào đó thì hết đường cứu chữa.”

Câu hăm dọa có phần hữu hiệu vì Nicolas dừng việc phản kháng lại. Bảo Vương thừa hiểu, một hair stylist như anh nhất định biết rõ hậu quả một khi thợ cắt tóc lỡ tay là kinh khủng thế nào. Giữa việc có mái tóc mới với việc có mái tóc quái gở do lỗi kỹ thuật thì anh tự khắc biết chọn lựa. Về phần Nicolas, tuy đã chịu ngồi yên nhưng lòng vẫn tức lắm. Nicolas tự nhủ, Bảo Vương nên cầu mong rằng anh sẽ thích kiểu tóc mới này bằng không thì anh nhất định không bỏ qua.

Cuối cùng, kiểu tóc mới dành cho Nicolas cũng hoàn thành. Là kiểu mop top và sấy phồng mái, rất hợp với những chàng trai có gương mặt dài. Phần tóc mái che hết vầng trán sẽ giúp tăng thêm chiều ngang, làm mặt trở nên hài hoà hơn. Quan sát mình trong gương, Nicolas bớt khó chịu bởi nhận ra nó hợp hơn những gì anh tưởng. Dù vẫn ghét cái việc cưỡng ép ban nãy nhưng anh chàng phải thừa nhận, Bảo Vương có con mắt tinh tế trong việc chọn kiểu tóc cho người khác.

“May cho cô là trông không đến nỗi tệ.”

“Tôi không ngờ kiểu tóc hợp với anh đến vậy. Trông rất đẹp trai còn gì.”

Sự thật là vào lúc đó, chẳng hiểu lý do gì trái tim trong lồng ngực Nicolas bất chợt hẫng mất một nhịp khi nghe cụm từ “rất đẹp trai” phát ra từ miệng Bảo Vương. Chậm rãi, anh đưa mắt nhìn vào tấm gương và qua hình ảnh phản chiếu anh thấy cô bé lúc nào cũng thờ ơ lạnh lùng đó đang mỉm cười. Lần đầu tiên bắt gặp nụ cười của Bảo Vương, Nicolas ngồi yên bất động. Để rồi thứ cảm xúc lạ lùng lại xuất hiện trong anh, trái tim thì thay đổi cường độ, đập nhanh hơn. Tâm trạng này khiến Nicolas khó chịu đến nỗi phải đứng bật dậy: “Vớ vẩn!”

Sau âm thanh đóng cửa mạnh bạo, Bảo Vương thở dài chán nản vì cái tính ngạo mạn của anh chàng con lai. Người gì hờ một tí đã tức giận. Trong khi Bảo Vương đang dọn dẹp dụng cụ ở phòng Hair Cut thì bên ngoài, Nicolas bước dọc theo dãy hành lang với dáng vẻ chẳng thoải mái. Anh không ngừng đặt tay lên ngực, trái tim đập càng lúc càng nhanh mỗi lần nghĩ về Bảo Vương...

as;Z+-

19. Chương 19: Sa Cơ Thất Thế

Chỉ vì tâm trạng lạ lùng đêm qua mà sáng nay Nicolas dùng bữa không được thoải mái. Hễ mỗi lần ngước lên và thấy gương mặt thờ ơ của Bảo Vương thì y như rằng tim anh cứ nhảy loạn xạ. Mọi thứ chưa ngừng ở đó, thỉnh thoảng ánh mắt Bảo Vương vô tình nhìn trúng Nicolas là ngay lập tức anh chàng con lai lại bối rối, xoay mặt sang hướng khác. Quản gia dễ dàng nhận ra sự khác lạ nơi Nicolas: “Cậu Nicolas thấy không khoẻ ở đâu à?”

“Cháu ổn.” – Vừa ăn, Nicolas vừa đáp khẽ, đầu hơi cúi.

“Ừm, lát nữa cậu với cô hai cùng đón xe bus đến salon WOB cho tiện.”

Nghe đến đây, Nicolas mau chóng ngẩng đầu lên, cảm nhận rõ giọng mình khô ran: “Bác nói rằng, cháu và Ngô Bảo Vương đi cùng nhau?”

Quản gia Kim liền cau mày, không rõ lời đề nghị vừa đưa ra bất hợp lý ở đâu. Bảo Vương húp hết nước canh trong chén rồi gác đũa: “Có gì không ổn ư?”

Nhận ra thái độ dò xét từ Bảo Vương qua câu hỏi ngắn ngủn ấy, Nicolas lấy lại dáng vẻ bình thường, hờ hững bảo: “Chẳng có gì hết. Đi thì đi.”

“VẬY anh ăn nhanh lên. Tôi không thích chờ đợi đâu.”

Buông câu yêu cầu lạnh lùng, Bảo Vương chào quản gia Kim trước khi rời bàn. Kín đáo nhìn theo bóng dáng cô, Nicolas hậm hực rì rầm điều gì trong miệng.

Bảo Vương và Nicolas cùng ra khỏi nhà, đi dọc theo con đường vắng, đến trạm xe bus. Trong lúc đứng chờ, Bảo Vương để ý anh chàng này chốc chốc lại nhìn mình sau đó thì bước ra xa dần, cứ như thể tránh xa một quả bom sắp nổ.

“Sao anh đứng xa tôi vậy?”

“Liên quan gì đến cô? Tôi không thích đứng gần cô, được chứ?”

Không hỏi gì nữa, Bảo Vương chậm rãi chuyển cái nhìn sang hướng khác với ý nghĩ: “Đồ kênh kiệu.” Thấy đối phương chẳng lên tiếng, Nicolas thôi khó chịu. Vốn dĩ, anh đứng cách xa Bảo Vương không phải vì bản tính kiêu ngạo. Nguyên nhân ở đây khá rõ ràng, nếu đứng quá gần cô, không khéo anh lên cơn đau tim.

Lúc đứng trước salon WOB, Nicolas lưỡng lự ít phút nhưng rồi cũng cất giọng:

“Chiều tan việc, tôi chờ cô ở cổng sau. Tôi vẫn chưa rành đường về nhà.”

Nhìn anh chàng với vẻ thờ ơ, Bảo Vương đáp: “Tôi biết.” Xong, cô đi vào.

Chỉnh sửa quần áo cho gọn gàng, Nicolas cũng bước vào salon. Điều đầu tiên cần làm đó là anh phải đến gặp ban quản lý WOB giải thích lý do hai ngày qua không đến đây. Việc này với anh khá khó khăn bởi bản thân không muốn nói cho người khác biết về chuyện bố mẹ mình tự sát do trốn nợ. Nicolas vốn cao ngạo, sẽ chẳng chịu được cảnh mọi người nhìn anh bằng ánh mắt thương hại. Nhưng sự lo lắng đã trở nên dư thừa khi Nicolas vừa đi qua dãy hành lang dẫn đến phòng ban quản lý thì gặp ngay Tuấn Khang. Vừa chạm mặt nhau ở khúc ngoặt, Tuấn Khang nhanh chóng nhận ra Nicolas – hair stylist vắng mặt ở WOB hai ngày qua. Bước thật nhanh đến chỗ đối phương, sắc mặt anh chàng quản lý đầy lo lắng: “Nicolas, em thế nào rồi? Anh đã biết tin về bố mẹ em. Đó quả là một chuyện đáng tiếc. Anh xin chia buồn cùng em.”

Cứ ngỡ mọi người trong WOB vẫn chưa biết gì, nay nghe Tuấn Khang nói ngay một câu như thế khiến Nicolas khựng người trong vài phút. Chính xác, anh không biết nói gì, chỉ thấy bản thân suy nghĩ thật đơn giản. Bố mẹ anh đều là những hair stylist nổi tiếng bên Mỹ. Chuyện họ tự sát trốn nợ hiển nhiên sẽ xuất hiện trên nhiều trang báo, điều đó đồng nghĩa ban quản lý WOB phải biết.

“Em ổn chứ?” – Tuấn Khang ái ngại.

Phải vững vàng. Đây là điều Nicolas nghĩ lúc này. Mau chóng gạt đầu, anh nói:

“Đau buồn rồi cũng sẽ qua, em không sao, anh yên tâm.”

Tuấn Khang gạt đầu, Nicolas tiếp: “Em đến khu A VIP làm việc, chào anh.”

“Khu A VIP?!”

Ngạc nhiên trước câu buột miệng kỳ lạ từ Tuấn Khang, Nicolas linh cảm có chuyện không ổn: “Có vấn đề gì sao? Em vẫn luôn làm việc ở khu A VIP.”

Nhận ra phản ứng vừa rồi của mình hơi thái quá, Tuấn Khang đảo mắt liên tục. Quan sát dáng vẻ khó xử đó có thể đoán rằng, trong hai ngày Nicolas “mất tích đột ngột”, ở WOB đã xảy ra chuyện gì không tốt đẹp. Tuấn Khang đắn đo, Nicolas vừa gặp chuyện buồn gia đình nay lại nghe thông báo này thì chẳng rõ thằng bé sẽ thế nào. Nhưng đây là yêu cầu từ cấp trên, anh buộc phải tuân theo.

Tuấn Khang nhìn Nicolas với ánh mắt cảm thông như sợ những lời mình sắp nói sẽ làm tổn thương cậu: “Hôm qua vừa nhận được tin bố mẹ em tự sát thì giám đốc gọi cho anh. Ngài ấy yêu cầu anh chuyển em sang khu F làm việc.”

Đúng như Tuấn Khang nghĩ, điều này đối với Nicolas là một cú sốc khá lớn. Đến nỗi, anh chàng con lai đứng bất động với đôi mắt mở to thất thần.

... Tranh thủ đang vắng khách, Bảo Vương xuống phòng vệ sinh. Đưa tay mở vòi nước, chưa kịp rửa mặt là cô đã nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện sôi nổi giữa hai cô thợ đứng gần đấy. Vừa tô son, hai cô vừa nói liên hồi.

“Nghe tin gì chưa? Bố mẹ Nicolas Nguyễn tự sát tại nhà riêng ở bên Mỹ.”

“Biết rồi. Báo đăng tin ì xèo. Chẳng ngờ được hair stylist nổi tiếng cũng mắc nợ. Người ta đồn họ ăn chơi dữ lắm. Mà sáng nay, tôi tình cờ nghe cô Alex bảo Nicolas Nguyễn bị chuyển qua làm việc ở khu F. Đúng là lên voi xuống chó.”

“Vậy sao? Lúc trước, anh ta kiêu căng ngạo mạn lắm, giờ qua khu F làm việc không khéo bị đám hair stylist nghiệp dư tẩy chay.”

Âm thanh nói chuyện bất chợt ngưng bật. Dường như bây giờ hai cô thợ mới phát hiện có sự hiện diện của kẻ thứ ba. Là Bảo Vương. Do nãy giờ đứng trong góc khuất nên họ không để ý bên ngoài. Giờ nhận ra những lời mình vừa nói đã bị kẻ khác nghe được nên hai cô thợ ra dấu với nhau phải im lặng. Dẫu sao họ cũng không muốn phải gặp rắc rối bởi cái tính nhiều chuyện. Biết mình đang gây cản trở cho cuộc bàn luận, Bảo Vương lau tay sạch sẽ rồi rời khỏi.

Bước chậm rãi trên từng bậc thang, Bảo Vương suy nghĩ về những lời ban nãy vừa nghe. Về việc, Nicolas bị chuyển sang khu F. Đối với một hair stylist kiêu ngạo từng làm việc ở khu A VIP, chỉ cắt tóc cho giới thượng lưu thì chuyện sa cơ thất thế như vậy không còn gì tệ hơn. Từ trên cao mà đột ngột xuống thấp, cảm giác chẳng mấy dễ chịu. Thở ra, cô tiếp tục bước. Khi đến lầu ba, bất chợt Bảo Vương bắt gặp Nicolas đứng lặng lẽ bên lan can, mắt nhìn vào khoảng không gian rộng lớn bên ngoài. Quan sát tấm lưng lặng im đó trong vài giây, Bảo Vương tiến lại gần. Dừng ở vị trí thích hợp, từ sau chàng trai, cô lên tiếng:

“Tôi nghe mọi người nói, anh sẽ qua khu F...”

Chẳng cần nghe hết câu, Nicolas lập tức nói, cứ như thể trước đó đã biết người đứng sau lưng mình là ai: “Bố cô, lão Ngô Thịnh, thật tài giỏi khi áp dụng triết đề câu: Vắt chanh bỏ vỏ. Vừa hay tin bố mẹ tôi tự sát, lão đá đít tôi ngay.”

Im lặng. Rất nhanh, Bảo Vương hỏi: “Anh nói điều đó với tôi làm gì?”

Dẫu biết Bảo Vương chẳng liên quan gì đến chuyện này nhưng vì không thể tìm Ngô Thịnh để trút xả cơn tức giận trong lòng và thế là anh mang những điều này đổ lên đầu con gái ông, theo cách không công bằng nhất: “Lão ta là bố cô.”

“Kể từ sau cái chết của mẹ tôi, ông ấy chưa bao giờ xem tôi là con gái.”

Một khoảng lặng kéo đến. Có thể nhận ra, người đột ngột cắt ngang cuộc đối thoại này là Nicolas. Cũng bởi, câu nói thấp dần từ Bảo Vương là điều anh không ngờ tới. Từ từ quay lưng lại, Nicolas đối diện với Bảo Vương, chẳng rõ từ lúc nào đôi mắt luôn mơ màng kia lại đong đầy nỗi buồn đau vô hạn như thế. Và điều này giúp anh nhận ra, bản thân đã không đúng khi trút lên đầu cô những bất công cùng lời oan trách của chính mình. Nhưng bên cạnh đó, anh lơ mơ đoán ra nguyên nhân Bảo Vương rời khỏi ngôi biệt thự đến sống cùng quần gia Kim.

Đúng lúc tiếng gọi của Trịnh Ngân thỉnh thoảng vang lên ở bên kia dãy hành lang. Thấy cô chị chạy gấp gấp về phía này cùng nét mặt lo lắng, Bảo Vương liền bảo:

“Người quan tâm anh đến rồi đấy. Hy vọng, anh sớm nguôi ngoai phần nào.”

Chẳng chờ xem phản ứng Nicolas thế nào, một cách nhanh chóng, Bảo Vương xoay gót rời đi. Khi cô rẽ qua khúc ngoặt dãy hành lang thì Trịnh Ngân cũng vừa đến bên cạnh anh chàng con lai. Sự lo lắng khiến cô nàng hair stylist này không còn bận tâm đến chuyện Bảo Vương vừa mới đứng đây trước đó.

“Anh ổn chứ? Hai ngày qua em lo cho anh lắm.” – Nhận được cái gật đầu có phần hơi hệt từ bạn trai, Trịnh Ngân cười tươi – “Anh vừa cắt tóc hả?...”

Nicolas không nhớ rõ bản thân đã nghe Trịnh Ngân hỏi những gì, điều duy nhất anh biết chính là mình đã đôi mắt theo bóng dáng Bảo Vương ở phía xa.

Buổi trưa ở phòng ăn nhà F, đang nói chuyện vui vẻ thì Bảo Vương bắt gặp Nicolas ngồi ăn một mình. Thấy chiếc bàn đó còn nhiều chỗ trống và vì hiện tại cũng đang tìm ghế ngồi nên Bảo Vương, chẳng chút lưỡng lự, bảo ba người bạn cùng mình đến chỗ Nicolas. Thấy đồng loạt bốn cái khay nhôm cùng đặt xuống bàn ngay phía đối diện, anh chàng con lai ngẩng đầu lên. Gương mặt anh hiện rõ sự không thoải mái bởi thấy ba thợ phụ mà mấy ngày trước mình dùng đủ chiêu chèn ép. Nếu như bình thường, hẳn Nicolas sẽ rời đi ngay lập tức nhưng chẳng rõ sao bàn chân cứ dấn chặt trên nền đất, không nhúc nhích gì được.

“Sao cậu lại chọn chỗ này chứ?” – Bỏ hết những gia vị cần thiết vào tô cơm, Hồng Thuận vừa buông câu chán chường vừa nhìn nhìn Nicolas.

“Anh nói nhiều quá, lo ăn đi. Ngồi đâu chẳng được.” – Đài Trang hắng giọng.

“Quan trọng là người ta có muốn mình ngồi cùng không.”

Hiếu Hồng Thuận ám chỉ điều gì, An Hằng thoáng nhìn Nicolas xong chậm rãi hỏi khế bên tai Bảo Vương: “Bọn mình ngồi đây, liệu có ổn không?”

“Bình thường thôi.” – Đáp ba từ gọn lỏn, Bảo Vương xoay qua Nicolas, cất tiếng – “Anh không phiền nếu chúng tôi ngồi đây chứ?”

Ba người còn lại im lặng chờ xem phản ứng của đối phương. Trong đầu cả ba cũng đã tưởng tượng ra cảnh Nicolas sẽ hướng ánh mắt lạnh lùng cùng nụ cười mỉa mai đặc trưng vào họ. Thế nhưng, sự thật hoàn toàn trái ngược. Không lạnh lùng không mỉa mai, Nicolas vẫn tiếp tục bữa ăn, miệng đáp hồi hợt: “Tuỳ cô.” Dĩ nhiên, sáu con mắt họ nhìn nhau vẻ ngạc nhiên. Họ nghĩ, phải chăng giờ Nicolas đã không còn như xưa nên thái độ cũng thay đổi. Còn Bảo Vương không nói gì, mau chóng dùng bữa. Suốt thời gian ấy, Nicolas cứ nghe léo néo âm thanh trò chuyện. Đặc biệt, là của Hồng Thuận và Đài Trang. Thỉnh thoảng, Nicolas nhắm mắt lại cố kìm chế để không phải hét lên với cái đám lảm mồm.

Kịch! Lại một kẻ phá đám khác nữa. Nicolas thậm nhủ khi một cái khay nhôm khác đặt xuống bên cạnh Đài Trang. Nhưng anh đã lầm, bởi ít giây sau, tiếp tục cái thứ hai. Vậy là xuất hiện một lượt hai kẻ nữa. Cùng lúc, chất giọng quen thuộc vang lên: “Không ngờ Nicolas lại ngồi cùng với mọi người.”

Lòng thỏ phào nhẹ nhõm khi Nicolas nhận ra đó là Tuấn Khang. May ra cũng có một người anh có thể trò chuyện. Ngược lên, toan trả lời Tuấn Khang thì Nicolas ngừng lại khi trông rõ mặt của người đứng cạnh anh chàng quản lý. Trần Thoại. Không lý giải nổi vì sao Nicolas bực bội trước việc chạm mặt với người luôn mang dáng vẻ điềm tĩnh này. Một sự khó chịu vô hình mà nặng nề.

“Hai anh ngồi ăn cùng cho vui. Ngô tiểu thư không đến cùng hai anh à?”

“Tú Uyên bận tập dợt cho chương trình quảng cáo sắp tới.”

Gật gù xong, Hồng Thuận tiếp tục đề tài tranh luận sôi nổi khi nãy với bạn gái. Thấy An Hằng vừa ăn vừa suy nghĩ gì đấy, Tuấn Khang nhẹ nhàng hỏi:

“Có chuyện gì rắc rối trong công việc sao?”

Hơi giật mình, An Hằng lắc đầu: “Dạ không, chuyện riêng của gia đình thôi.”

Giống hệt bốn người kia, ngay bên cạnh, Bảo Vương và Trần Thoại cũng bắt đầu cuộc trò chuyện. Lần này khác những lần trước, Bảo Vương chủ động trước:

“Dạo gần đây, tôi ít thấy anh. Phòng Hair Cut ở khu F cũng không thấy.”

“Có vài ngày tôi được điều qua khu D làm việc.” – Trần Thoại, chẳng rõ từ khi nào lại bắt đầu hay cười với Bảo Vương – “Cô làm việc tốt chứ?”

Lắng nghe tiếng đáp nhẹ nhàng từ Bảo Vương, Nicolas hậm hực thấy rõ, miệng nhai rệu rạo những hạt cơm nhạt nhẽo. Nãy giờ anh vẫn giữ nguyên tư thế, cúi đầu và ăn không ngừng. Thiết nghĩ, ngoài hành động đó ra, anh đâu còn biết phải làm gì hơn. Nhìn khắp bàn ăn, chỉ mỗi Nicolas là trông thừa thãi lạ. Sáu người còn lại, ai nấy đều có đôi có cặp. Còn lại một kẻ, tất nhiên sẽ bị đẩy ra khỏi vòng hoà nhập đó. Nén tiếng thở dài một mối, Nicolas tự nhủ bản thân sẽ còn phải chịu đựng những bữa trưa khô khan giống hôm nay dài dài.

Là người đến sau cùng nhưng lại ăn xong trước tất cả, Trần Thoại đứng dậy.

“Mọi người tiếp tục dùng bữa, tôi đến phòng Hair Cut luyện cắt tóc thêm.”

“Tôi đi cùng anh.” – Bảo Vương cầm khay lên – “Tôi cũng muốn luyện cắt tóc.”

Quan sát hai người họ vừa đi vừa nói, Hồng Thuận huých nhẹ tay Đài Trang:

“Hey, có ai để ý dạo này hai người đó rất hợp nhau không? Nhất là Bảo Vương, bình thường ít nói vậy đó mà mỗi lần gặp anh Trần Thoại thì khác hẳn.”

“Nhóc Bảo Bối cần luyện tay nghề, Trần Thoại là hair stylist giỏi nên con bé muốn học hỏi thêm” – Chỉ mỗi Tuấn Khang nghĩ trong sáng.

“Nhưng nếu cả hai có tình cảm với nhau cũng đâu phải điều gì xấu.”

An Hằng tán thành với ý kiến Đài Trang đưa ra: “Trông họ đẹp đôi đó chứ.”

Bất chợt, âm thanh bỏ đĩa vào khay nhôm vang lên khá lớn khiến bốn người ngưng bật do giật mình. Quay qua, họ ngạc nhiên thấy Nicolas đột ngột đứng lên, vẻ mặt đầy khó chịu lẫn căm giận như thể đang tức giận kẻ quấy rối nào đấy.

“Các người thật lắm chuyện!”

Dứt lời, một cách thô bạo, Nicolas đẩy mạnh cái ghế sắt ra rồi hăm hăm bỏ đi. Những người kia vẫn chưa hết khó hiểu trước phản ứng kỳ quặc từ đối phương.

... Buổi chiều tan việc, Bảo Vương theo đúng lời hẹn đi ra cổng sau. Vừa đến nơi, cô ngạc nhiên khi thấy Nicolas đứng dựa lưng vào bức tường, hơi thở gấp gấp mặt nhợt nhạt, gương mặt có vài vết trầy xước. Trông cứ như thể anh chàng vừa trải qua cuộc đánh nhau dữ dội. Không nói nhiều, Bảo Vương sải những bước dài đến bên đối phương. Vừa chạm phải ánh nhìn thờ ơ của Bảo Vương nhưng lúc này lại phản chiếu sự lo lắng, Nicolas mau chóng xoay lưng đi.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Anh vừa đánh nhau sao?”

Im lặng. Rồi một tiếng thở dài pha trộn với sự nặng nề, Nicolas khàn giọng:

“Là do tôi gây ra thôi.”

Bảo Vương nhanh chóng đoán ra nguyên do: “Là do những người thợ khu F?”

Nicolas tiếp tục lặng thinh. Quan sát hình dáng Nicolas đứng xoay lưng lặng lẽ, Bảo Vương biết mình đã đúng. Cô còn biết lý do những người thợ phụ khu F đánh anh. Một người kiêu ngạo như Nicolas, hiển nhiên thể nào cũng gây xích mích với đám thợ nghiệp dư. Trước, họ đã không ưa gì Nicolas. Nhích thêm vài bước đến ngay sau lưng Nicolas, Bảo Vương rút khăn tay ra, chất giọng vừa đủ:

“Nếu anh xem tôi là bạn thì hãy quay lại đi.”

Đôi mắt Nicolas thoáng bất động. Chính anh cũng không hiểu tại sao mình lại hành động trốn tránh như thế. Có lẽ vì bản thân cố chấp, luôn muốn giữ dáng vẻ kiêu ngạo trước mặt Bảo Vương. Tự hỏi, từ bao giờ cái việc đứng đối diện với cô bé tomboy đó lại trở nên khó khăn với Nicolas đến vậy? Nhưng hơn hết, ngay lúc này người con trai ấy chợt nhận ra, tận đáy lòng mình vẫn mong có Bảo Vương bên cạnh. Chậm rãi, anh khẽ khàng xoay lưng lại, đối diện với cô.

Cũng giống bao người khác, việc làm tiếp theo của Bảo Vương là đưa khăn tay lên chấm nhẹ những vết xước rướm máu trên mặt anh chàng đã bị thương còn tỏ ra kiêu ngạo. Không lời nói nào, chỉ hành động ân cần và một đôi mắt đầy cảm thông từ Bảo Vương đã xoa dịu những cảm xúc đau buồn lẫn cuồng nộ trong lòng Nicolas. Một sự bình yên tìm đến. Nhưng tâm trạng nhẹ nhõm ngự trị chưa bao lâu thì sự hồi hộp lại trở về vì lần đầu tiên anh quan sát từng đường nét trên gương mặt trầm tĩnh của Bảo Vương ở cự li vô cùng gần.

Hơi giật mình khi Nicolas bất chợt hất nhẹ tay mình ra, Bảo Vương nhìn chằm chằm, cốt muốn hỏi đối phương nghĩ gì mà lại làm thế.

“Tôi tự lau được.”

Nhận lấy câu nói ngắn ngủn từ Nicolas, Bảo Vương thở mạnh một phát đồng thời đặt khăn vào tay anh. Không buồn cất tiếng, cô quay lưng cất bước. Nhìn chiếc khăn trong tay vài phút, Nicolas cất nó vào túi quần, chậm rãi đi theo sau.

Suốt trên đường về nhà, ngồi trên xe bus, Nicolas không ngừng hướng mắt vào Bảo Vương, tất nhiên theo một cách kín đáo. Cô đang đeo headphone, cái nhìn mơ màng buông lơ lửng trong không trung, đầu óc nghĩ ngợi điều gì chẳng rõ. Đúng là những khi một mình, Bảo Vương thật trầm tư, có chút u uất. Bất giác, Nicolas nhớ lại lời Hồng Thuận nói trưa nay: “Nhất là Bảo Vương, bình thường ít nói vậy đó mà mỗi lần gặp anh Trần Thoại thì khác hẳn.” Tự dưng lòng lại bức bối. Chỉ là anh không muốn, cứ phải ở bên cạnh cái kẻ tên Trần Thoại ấy thì cô mới vui vẻ. Làm sao để tiến đến gần một trái tim lạnh lùng? Đó là điều Nicolas không ngừng tự hỏi bản thân trong khi tay nắm chặt chiếc khăn...

ilym8;)-

20. Chương 20: Đằng Sau Mỗi Mái Tóc, Đều Có Một Câu Chuyện...

Đó là một buổi chiều không nắng. Thứ ánh sáng từ thiên nhiên đó tắt rất sớm. Để lại cho bầu trời một màu xám xịt, báo hiệu sẽ có trận mưa lớn. Nguyên lý không bao giờ thay đổi, trước khi có mưa trời thường nổi gió. Từng luồng gió thổi mạnh, phả sự lạnh lẽo vào không gian, hết hoá băng tất cả mọi thứ. Khuôn viên phía trước khu nhà F, Bảo Vương đang đổ rác. Hôm nay mát trời, những hair stylist quyết định tan việc sớm so với mọi ngày nửa tiếng. Tất nhiên có sự đồng ý của quản lý. Vì chưa muốn về vội nên Bảo Vương ở lại phòng Hair Cut cắt thêm vài mái tóc cắt lớp. Tất cả vẫn diễn ra bình thường cho đến khi...

Bảo Vương kinh ngạc bởi đột nhiên một vòng tay đàn ông mạnh mẽ ôm chặt lấy mình từ phía sau. Còn chưa kịp phản ứng thì cô nghe giọng nói vang lên bên tai, nửa vui mừng nửa kích động: “Thuy! Anh tìm được em rồi!”

Khó hiểu vì ai đó tự dưng ôm lấy mình và không ngừng gọi bằng cái tên xa lạ, Bảo Vương dùng sức cố tháo gỡ đôi tay gọng kìm kia ra. Nhưng vì thân hình nhỏ hơn nhiều so với đối phương nên cô gần như bất lực trước cái ôm càng lúc càng chặt đó. Còn chưa biết phải làm sao thì bất chợt, tiếng gọi của ai đấy vang lớn, lại cũng là đàn ông: “Trời đất! Anh hai! Anh làm gì người ta vậy?”

Sau âm thanh la lớn là tiếng bước chân chạy dồn dập nghe huỳnh huỵch trên nền xi măng, tiếp theo Bảo Vương mau chóng được giải thoát khỏi vòng tay siết chặt nọ. Hành động dễ hiểu đầu tiên từ Bảo Vương, lập tức xoay lại xem thử mặt mũi kẻ vừa “tấn công” mình và kẻ vừa cứu mình. Đó là hai chàng trai ngoài ba mươi. Một người hơi ốm, đang giữ chặt người còn lại cao to hơn. Qua những gì đang thấy, Bảo Vương có thể đoán rằng, anh chàng to lớn là kẻ đã ôm mình, còn anh kia thì cứu mình. Cuộc giằng co kết thúc khi anh to bình thường trở lại, không còn kích động nhưng gương mặt có vẻ thất thần ngầy dại. Bây giờ, anh ốm mới quệt mồ hôi thở phào nhẹ nhõm. Như nhớ ra “nạn nhân” vẫn còn đứng trước mặt, anh liền vội vã cúi đầu: “Xin lỗi cô! Thật sự xin lỗi! Anh trai tôi...”

Bảo Vương khó hiểu thêm lần thứ hai khi anh ốm tự dưng nhìn mình chằm chằm, hết như vừa trông thấy người quen. Nhưng khác người nọ, anh chàng này không nhảy bổ đến ôm lấy cô mà chỉ đứng yên, chốc chốc đôi lông mày bỗng cau lại, giống kiểu đang cố tìm ra lời giải đáp cho điều gì đó: “Xin hỏi, em là...”

Dường như không tức giận trước sự việc vừa rồi, Bảo Vương chậm rãi đáp lời đối phương: “Tôi là Ngô Bảo Vương, một hair stylist ở khu F.”

Lời giải cho những suy nghĩ nảy giờ trong đầu kết thúc bằng chữ “À!” cảm thán. Tiếp, anh chàng nở nụ cười thân thiện trước khi giải thích mọi việc:

“Anh tên Cường, đây là anh trai anh, tên Hùng. Xin lỗi em, anh Hùng hơi kích động nhưng anh ấy không phải người xấu. Mong em bỏ qua.”

“Không sao đâu.” – Bảo Vương đưa mắt sang anh chàng Hùng đang gục gặc đầu trong vòng tay em trai – “Nhưng lý do gì anh ấy lại ôm tôi?”

Đường như câu hỏi đó trùng ngay điều đang nghĩ nên Cường bảo ngay:

“Vì em khá giống chị dâu anh.”

Cường vừa dứt lời thì thành linh Hùng ngã xuống đất, bất tỉnh.

... Đặt tạm anh trai đã chìm vào giấc ngủ lên ghế gọi đầu ở phòng Hair Cut, Cường nén tiếng thở dài trong lòng, chậm rãi đến bên ghế sofa dành riêng cho khách, ngồi xuống chỗ đối diện với Bảo Vương. Theo phép lịch sự của một hair stylist, Bảo Vương rót tách trà mời chàng trai trẻ đang buồn bã.

“Anh không đưa anh ấy đến bệnh viện à? Lỡ xảy ra chuyện bất trắc thì sao?”

Uống ngụm trà để lấy lại sức và xua đi cơn khát đang cháy hừng hực trong người, Cường cười lắc đầu, hẳn bản thân quá quen với điều này.

“Anh trai anh mắc bệnh thần kinh. Cứ hề kích động là anh ấy lại xỉu, mỗi ngày cũng năm sáu lần. Không sao đâu, cứ để anh ấy nằm nghỉ ở đây, lát là ổn thôi.”

“Không biết anh trai anh mắc bệnh bẩm sinh hay do bị tác động?”

Đôi mắt Cường bỗng trở nên xa xăm hơn, tựa hồ đáy sâu hun hút chứa đựng nỗi buồn đau qua nhiều năm. Sắp kể một câu chuyện thật dài không mấy vui vẻ, anh lấy lại nhịp thở đều đều như sợ giữa chừng bản thân lại xúc động.

“Kể từ sau cái chết bất ngờ của chị Thuý, chị dâu anh, thì anh Hùng trở nên như vậy. Bác sĩ bảo do anh ấy bị cú sốc quá lớn thêm việc đau khổ kéo dài mà mắc bệnh thần kinh. Bốn năm qua, dù đưa đến bao nhiêu bệnh viện, chạy chữa bao nhiêu thuốc thang, bệnh tình của anh ấy vẫn chẳng thuyên giảm. Cho đến sáng nay, bác sĩ nói anh đừng hy vọng nữa, anh Hùng không còn sống được bao lâu.”

Dù chưa bao giờ trải qua thứ tình cảm người ta hay gọi là tình yêu sâu đậm nhưng Bảo Vương có thể cảm nhận được tấm chân tình Hùng dành cho vợ.

“Chị Thuý chắc hẳn là cô gái rất tốt.”

“Em đoán đúng rồi đấy.” – Cường hạ giọng khi kể về người quá cố – “Chị dâu anh rất xinh đẹp và lương thiện. Đặc biệt, chị ấy thích cắt tóc lắm. Trước khi quen anh trai anh, chị dâu có mở tiệm cắt tóc nhỏ. Đúng là trùng hợp.”

Bảo Vương không khỏi tò mò: “Anh nói trùng hợp chuyện gì?”

Trước khi đáp lời đối phương, Cường quan sát từ đầu xuống chân cô bé có hình dáng nhỏ nhắn đang ngồi trước mặt, để biết chắc điều mình sắp tiết lộ là có căn cứ rõ ràng. Sợ Bảo Vương đợi lâu, anh mau chóng tiếp tục câu chuyện:

“Em có nét hao hao giống chị Thuý. Gương mặt trái xoan, đôi mắt tròn, mái tóc ngắn thế này, dáng người nhỏ, chiều cao trung bình. Nhìn ở phía sau cũng giống nữa. Có lẽ vì thế mà anh Hùng lầm tưởng em là chị Thuý và chạy đến ôm.”

Giờ Bảo Vương đã hiểu lý do mình bị “tấn công” bất ngờ. Tâm trí anh chàng tên Hùng vốn không được ổn định, khi trông thấy Bảo Vương có dáng vẻ khá giống Thuý nên tưởng rằng cô bé là vợ mình. Tự dưng Bảo Vương nghe âm thanh thở dài thườn thượt từ phía Cường, chứa đựng trong đó vô vàn cảm xúc nuối tiếc:

“Khi còn sống, chị dâu thường cắt tóc cho anh Hùng. Tuy bốn năm qua lúc nào đầu óc cũng ngày ngày đại đại nhưng anh ấy vẫn nhớ về kỷ niệm tươi đẹp đó. Cứ mỗi lần đi ngang tiệm cắt tóc nào, anh ấy lại cười, ánh mắt sáng rõ. Mà hình như em là thợ cắt tóc? Đấy, nên anh mới bảo đúng là quá trùng hợp.”

Bảo Vương mỉm cười, thay cho câu tán thành trước sự khẳng định của anh.

“Vừa rồi đang trên đường về nhà, anh Hùng tình cờ thấy biểu tượng cây kéo trên tấm bảng salon WOB, biết nơi này là tiệm cắt tóc thì liền nấn nỉ anh dẫn vào đây. Anh chỉ nói chuyện với bảo vệ vài câu mà lúc quay lại đã không thấy anh ấy đâu. Có lẽ đi loay quanh thế nào, anh ấy vô tình thấy em.”

Cường kết thúc lời giải thích thì đúng lúc nghe âm thanh trở mình của Hùng trên ghế cắt tóc, cùng với tiếng gọi khe khẽ: “Thùy...”

Tức thì, Cường đứng dậy, bước đến bên anh trai và cất giọng dỗ dành an ủi. Bảo Vương cũng rời sofa, chậm rãi đi lại chỗ hai người họ. Vừa trông thấy cô bé thì y như rằng, đầu óc Hùng lập tức phát tín hiệu người này chính là Thùy. Giống hệt lúc này, anh nhảy khỏi ghế gội đầu, nhào người về phía trước đồng thời dang cả hai tay ôm lấy cô và reo ca hét đứa trẻ: “Thùy! Em về với anh rồi!”

Không có thời gian để mệt mỏi, Cường tiếp tục kéo Hùng ra, nói vài lời để anh trai trấn tĩnh lại. Nhưng lần này, sự can ngăn từ phía Cường trở nên vô hiệu khi Hùng nhất quyết không buông tay. Lắc đầu liên hồi, Hùng búng bình hét thật to: “Không! Anh muốn ôm Thùy! Muốn được cô ấy cắt tóc cho!”

Trái với dáng vẻ sốt sắng của Cường, Bảo Vương lại hết sức bình thản dù bị ôm muốn nghẹt thở. Đặc biệt khi nghe Hùng không ngừng hét rằng: “Muốn được cô ấy cắt tóc cho!” thì cô lại chẳng hề mang ý định đẩy anh ra. Một cảm xúc kỳ lạ xuất hiện trong lòng Bảo Vương, dường như có chút xúc động. Chẳng hiểu sao, cô thấy cảm thương cho người chồng hết mực chung tình với vợ này. Để rồi rất nhanh, dòng suy nghĩ có vẻ hơi kỳ quặc bỗng bật ra.

“Anh Hùng ngoan, em là Thùy đây, em sẽ không đi đâu hết.”

Hiển nhiên, Cường vô cùng kinh ngạc khi nghe Bảo Vương nói ra câu đó. Trong thoáng chốc, anh đứng ngây ra, mắt nhìn cô gái hai mươi tuổi đang nhẹ nhàng đỡ anh trai mình ngồi lên trên chiếc ghế cắt tóc gần đây. Dỗ dành Hùng, Bảo Vương chậm rãi quay qua nhìn Cường bằng đôi mắt kiên quyết nhưng cũng dịu dàng, ẩn chứa trong đó một ý nghĩa sâu sắc: “Hãy để em cắt tóc cho anh ấy.”

Ban đầu chưa rõ lý do Bảo Vương tự nhận mình là Thùy với Hùng nhưng khi nghe xong câu đề nghị ngăn ngử ấy thì bản thân liền hiểu ra mục đích cho hành động này. Sự xúc động kéo đến khi anh khẽ khàng gặt đầu. Nhận được sự đồng ý, bấy giờ Bảo Vương mới quay lại nhìn Hùng đang ngồi trên ghế cắt tóc và cười tươi: “Anh Hùng, Thùy sẽ cắt tóc cho anh nhé.”

Thấy Hùng gặt đầu hồ hởi, Bảo Vương vuốt nhẹ mái tóc rối bởi dài qua ót do một thời gian không cắt tỉa, ân cần: “Em sẽ cắt cho anh kiểu tóc thật đẹp.”

Bảo Vương choàng khăn qua người Hùng, rồi dùng lược chải tóc cho anh. Tiếp theo, cô lấy kéo ra bắt đầu cắt. Sau bao nhiêu năm được nghe lại âm thanh của chiếc kéo cắt tóc, Hùng hạnh phúc vô cùng. Như đứa trẻ biết vâng lời, anh ngồi yên trên ghế: “Thùy, em về với anh nha, đừng đi đâu nữa.”

“Em sẽ không bỏ đi.”

“Mỗi ngày đều cắt tóc cho anh được không?”

“Tất nhiên là được.”

“Cường nói anh bị bệnh, khi nào anh khỏe lại ta lại đến đòi hoa. Em thích chứ?”

“Em thích. Vậy anh phải mau chóng khỏi bệnh.”

“Thùy à, anh rất hạnh phúc khi được gặp em.”

Lắng nghe những câu nói ngây ngô của anh trai, Cường không kìm được xúc động phải quay mặt đi. Vài phút sau, anh quay mặt trở lại vì không nghe tiếng đáp lời từ Bảo Vương. Và vào khoảnh khắc kỳ diệu đó, chàng trai bất động khi thấy trên gương mặt điềm tĩnh của cô bé hair stylist là một dòng lệ chảy dài. Dấu đang khóc nhưng lạ lùng thay, Bảo Vương không có chút biểu hiện cảm xúc nào, vẫn là sự trầm tĩnh bao phủ mọi thứ. Dáng vẻ mạnh mẽ này hoàn toàn trái ngược với giọt nước mắt mỏng manh kia. Cất xong phần tóc sau ót, Bảo Vương nhìn Hùng qua hình ảnh phản chiếu trong gương, mỉm cười: “Em cũng vậy.”

Nghe câu trả lời dịu dàng từ “vợ”, Hùng bất giác mỉm cười, một nụ cười giống như bao người bình thường khác. Một cách bình yên, anh nhắm mắt lại.

Bảo Vương đã cắt xong mái tóc mới cho Hùng, không có gì đặc biệt, chỉ gọn gàng và phù hợp với anh hơn. Thật bất ngờ khi Cường thấy kiểu tóc này khá giống kiểu ngày xưa Thùy cắt cho anh trai. Nhanh chóng, Cường lay gọi Hùng, vẻ vui mừng: “Anh, chị dâu cắt tóc cho anh xong rồi. Anh thức dậy nhìn đi.”

Ban đầu thì bình thường nhưng sau khi lay gọi mấy phút mà không thấy anh trai mở mắt ra, Cường cảm giác có điều bất ổn. Đôi mắt nhắm nghiền, bờ môi mỉm cười mãn nguyện, gương mặt Hùng dường như chẳng còn chút biểu hiện của sự sống. Mọi đường nét đều trở nên tĩnh lặng đến kỳ lạ. Có lẽ đã đoán ra được phần nào nhưng Cường vẫn cố gạt bản thân bằng cách tiếp tục lay gọi anh trai, cố níu kéo lấy một tia hy vọng mong manh. Trong khi đó, Bảo Vương đứng phía sau, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đôi vai buông xuôi của Hùng. Lạnh. Rõ ràng, cô không cảm nhận được hơi ấm nào nữa. Nhìn gương mặt Hùng đầy hạnh phúc, Cường bật khóc, ôm chầm lấy anh. Vậy là, người anh trai đó đã chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn. Cuối cùng anh cũng được giải thoát khỏi khổ đau và bất hạnh. Trước lúc ra đi, Hùng mỉm cười thật mãn nguyện. Hẳn, ở một nơi nào đó, chàng trai chung tình ấy đang gặp lại Thuý. Và kể từ giờ, sẽ không ai chia cắt họ nữa.

“Có mái tóc tạo nên sức mạnh tinh thần, có mái tóc gợi nhớ kỷ niệm, có mái tóc thể hiện giấc mơ trở nên xinh đẹp và cũng có mái tóc làm nên sự tự tin để đi đến ước mơ. Đằng sau mỗi mái tóc, luôn có một câu chuyện. Càng ngắm nhìn những mái tóc, càng thấy trong đó những tâm hồn đẹp...”

Nicolas khá bức mình vì phải đứng chờ Bảo Vương gần một tiếng đồng hồ:

“Cô muốn luyện thêm tay nghề tôi không cần nhưng chí ít cô cũng phải canh giờ về chứ. Bất người khác đứng đợi như vậy mà được à?”

Bảo Vương nhìn Nicolas. Không phải với một đôi mắt lạnh lùng thờ ơ như mọi ngày, phản chiếu trong cái nhìn đứng yên đó là nỗi buồn bã vô hạn. Ấm đậm và u uất. Nhận ra sự khác thường ấy, Nicolas từ tức giận chuyển qua lo lắng: “Cô làm sao vậy?” Khẽ khàng lắc đầu, Bảo Vương chậm rãi quay lưng cất bước.

Ngồi trên xe bus, Nicolas chốc chốc lại nhìn sang Bảo Vương, quan sát thử nét mặt cô thế nào. Gương mặt vẫn trầm tĩnh nhưng có điều gì đó nơi cô bé này không bình thường. Thẩn thờ và đầy buồn bã. Nicolas đoán, hẳn Bảo Vương vừa gặp chuyện không vui. Rốt cuộc thì đó là gì?... Xe bus dừng ở trạm.

“Tôi phải đến chỗ làm thêm, từ đây anh đón một chuyến xe nữa sẽ về nhà.”

Miệng dạn dỏ nhưng mắt chẳng buồn nhìn đối phương, Bảo Vương tiếp tục xoay gót với dáng vẻ thất thần. Quan sát bóng dáng nhỏ bé ấy đi xa dần, chẳng hiểu sao lòng xuất hiện một dòng cảm xúc kỳ quặc, thôi thúc Nicolas làm hành động khác thay vì bước đến trạm xe bus và ngồi chờ. Bản thân anh cũng không biết phải giải thích nó như thế nào. Với suy nghĩ ấy, não chưa phát tín hiệu thì đôi chân đã chạy thật nhanh. Giữ được vai đối phương, Nicolas kéo cô quay lại.

“Tôi cũng muốn đi làm thêm... Cùng với cô.”

Đối diện, gương mặt Bảo Vương không còn thẩn thờ mà chuyển sang khó hiểu.

thK&; I”&

21. Chương 21: Rắc Rối Ở Thị Trấn Mương

Ban đầu, Bảo Vương và các bạn lấy làm khó hiểu về cái tên “Mương” của thị trấn. Nhưng khi đặt chân đến đây, thấy đâu đâu cũng toàn sông nước và kênh mương thì họ đã hiểu ra lý do. Sự thật, chuyến đi này không hẳn là chuyến đi chơi xa thông thường. Vốn, Trần Thoại về thị trấn Mương nguyên do xuất phát từ lời mời của anh họ, con trai bác ruột, đồng thời cũng là người lo chỗ tá túc cho năm vị khách nhỏ tuổi. Dáng người cao to, gương mặt tròn hiền hậu, miệng hay cười lại nói rất to, đó là anh họ Trần Thoại, tên Trần Thương. Nhà Trần Thương cũng là tiệm cắt tóc, không gian khá rộng rãi.

“Trần Thoại, ba năm rồi mới gặp chú.” – Trần Thương ôm chầm lấy cậu em họ – “Lớn nhanh thế này à? Chị Liên vẫn khỏe chứ?”

Gần như bị nghẹt thở bởi cái ôm mạnh bạo, Trần Thoại cố lấy hơi trả lời:

“Chị em em vẫn khỏe, cảm ơn anh.”

“Lại khách sáo, người trong nhà cả.”

Vừa dứt lời, Trần Thương bấy giờ mới để ý còn có bốn người khác đứng sau lưng Trần Thoại. Biết là bạn của em nên anh liền hồ hởi đi đến.

“Chào mấy đứa, anh tên Trần Thương, anh họ Trần Thoại.”

Những lúc thế này, Hồng Thuận luôn là người giành ứng đáp: “Bọn em rất vui được gặp anh. Em tên Hồng Thuận, bạn gái em Đài Trang. Cô bé tóc đuôi là An Hằng. Cuối cùng, cô bé tomboy tên Bảo Vương.”

“Hà hà, Trần Thoại ít khi dẫn bạn về chơi, đặc biệt là con gái. Thế mà bây giờ lại đưa những ba cô luôn. Thật quý hoá. Chú em này, tiện cho anh hỏi trong hai cô đang đứng kia, ai là bạn gái Trần Thoại thế?”

Thấy đối tượng hỏi đúng ngay vấn đề mình hứng thú, Hồng Thuận lập tức đáp:

“Dạ, đó là cô bé tomboy tên Bảo Vương.”

Nói xong, Hồng Thuận cười hắc hắc. Bỗng, anh cảm giác có cái gì khá rùng rợn đang bao phủ lấy mình. Mau chóng nhìn qua bên cạnh, anh chàng làm nail bắt gặp đôi mắt đầy sát khí của Bảo Vương và cả Trần Thoại. Cả hai đều không nói lời nào, chỉ một ánh nhìn man rợ sắc mùi đe dọa đó thôi cũng đủ khiến mặt mày Hồng Thuận tái xanh tái xám. Tức thì, anh mau chóng chữa lời trước khi quá trễ:

“À à... bình tĩnh. Chỉ đùa thôi mà.”

Bấy giờ, mây đen vẫn vũ trên đầu Bảo Vương và Trần Thoại mới tan biến. Hai người trở về dáng vẻ điềm nhiên ban đầu, hết như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nuốt nước bọt, Hồng Thuận phát hiện bản thân thật sai lầm khi chọc giận cùng lúc hai kẻ mặt lạnh hơn tiền này. Trước cảnh tượng đó, Trần Thương được một trận cười no nê. Sau cuộc làm quen thú vị, anh mời tất cả vào nhà.

Rửa mặt sạch sẽ xong, Bảo Vương trở lên nhà trên. Lúc đi ngang qua căn phòng ngay khúc cua hành lang, cô tình cờ thấy Trần Thoại đứng bên trong. Đôi mắt mông lung chất chứa nhiều suy nghĩ khi anh chàng cầm trên tay một khung hình. Lướt lự vài giây, Bảo Vương chậm rãi đi vào. Nghe tiếng bước chân, Trần Thoại quay qua, vô tình chạm phải ánh mắt mơ màng của cô bé tomboy.

“Tôi thấy anh có vẻ buồn.”

“Tôi nhớ lại vài chuyện cũ thôi.”

Trần Thoại nhẹ nhàng đặt khung hình xuống bàn. Thật tự nhiên, Bảo Vương nhìn vào đó. Hình chụp bốn người, hai người đàn ông trung niên và hai cậu bé.

“Đó là bố tôi, người bên cạnh là bác tôi, tức bố anh Thương. Hai cậu bé còn lại chắc cô cũng biết là ai rồi. Hình chụp năm tôi chín tuổi.”

Rời mắt khỏi khung hình, Bảo Vương trở lại cuộc đối thoại:

“Bác anh là thợ cắt tóc?”

“Ừm, ông ấy là thợ cắt tóc duy nhất ở thị trấn Mương.” – Trần Thoại lướt mắt qua những đồ vật cũ kỹ được xếp ngay ngắn trong phòng – “Đây là phòng của bác. Ông ấy qua đời bốn năm trước, sau bố tôi, do bệnh.”

“Vậy bố anh cũng là thợ cắt tóc?” – Tự dưng Bảo Vương đoán ra điều này.

Những tia nắng buổi trưa hè êm ả oằn mình len vào khe hở của hai cánh cửa sổ khép hờ, một cách dịu dàng thư thái soi rọi lên người Trần Thoại. Anh đứng nghiêng, gương mặt trầm tĩnh cũng theo hướng nghiêng, hiện rõ vùng bóng đổ từ thế giới ký ức xa xăm lặng lẽ. Sự im lặng đột ngột của Trần Thoại khiến cơ thể bất động chẳng khác gì pho tượng, mọi cử chỉ dù nhỏ nhất bỗng chốc ngừng lại. Anh không đáp lời Bảo Vương, cũng như bản thân vẫn luôn trốn tránh nó.

“Ăn cơm, các em ơi.” – Tiếng gọi thúc giục của Trần Thương vang lên đúng lúc.

Thở ra luồng không khí nhẹ hẫng, Trần Thoại bảo: “Ta ăn cơm thôi.”

Dõi theo bóng dáng anh chàng rời khỏi phòng, Bảo Vương lặng thinh. Trước khi đóng cánh cửa căn phòng của người quá cố, cô còn nhìn lên bức hình trên bàn.

Hồng Thuận có vẻ thích món đặc sản ở thị trấn Mương, chủ yếu ở đây là cá, nên gấp thức ăn bỏ vào miệng liên tục. An Hằng và Đài Trang cũng có cùng dáng vẻ ấy, tuy không thô lỗ như cậu bạn thân nhưng gương mặt họ đã nói lên điều đó. Bảo Vương thì đói bụng rồi nên ăn món gì cũng thấy ngon. Quan sát bốn vị khách nhỏ tuổi dùng bữa đầy hứng khởi, Trần Thương hài lòng với tay nghề nấu ăn của mình. Còn Trần Thoại vừa ăn vừa nhìn anh họ.

“Sao đột nhiên anh lại gọi điện bảo em về chơi vậy?”

“Chú thật là, lâu lâu muốn chú đến thăm anh vài ngày mà khó khăn thế à?”

“Chỉ là từ nãy đến giờ, em cảm giác anh đang giấu chuyện gì đấy.”

Đang ăn ngon lành, bốn người nọ chợt ngừng lại và đồng loạt hướng mắt vào Trần Thương. Nhìn tới nhìn lui năm đứa trẻ, anh chàng hay cười ấy liền tặc lưỡi.

“Chú em đúng là vẫn như xưa. Luôn biết người khác nghĩ gì dù họ không nói ra.”

Khẽ mỉm cười, Trần Thoại nhẹ nhàng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lần này chuyển qua thở dài chán chường, nét mặt Trần Thương buồn hẳn đi.

“Có lẽ một tuần nữa, anh đóng cửa tiệm cắt tóc và dọn đến nơi khác.” – Hiểu cái nhìn ngạc nhiên của cậu em họ, anh tiếp – “Anh cũng không muốn thế đâu. Đây là tiệm cắt tóc của bố, kể từ sau khi ông mất, anh vẫn luôn duy trì nó. Nhưng với tình hình hiện tại thì anh không thể tiếp tục. Tháng trước, có một hair stylist nổi tiếng đến đây, anh ta muốn mua toàn bộ khu đất vùng này để xây một salon và khách sạn. Tất nhiên anh và mọi người không đồng ý. Nhưng sau đó anh chàng hair stylist ấy thuê xã hội đen đến phá rối, chẳng cho ai làm ăn buôn bán gì. Tiệm cắt tóc của anh, cứ một hai ngày bọn chúng lại đến đập phá đồ đạc.”

Hồng Thuận gác đĩa thật mạnh bạo, bất bình khi nghe xong câu chuyện:

“Ở đâu ra cái hạng ức hiếp người quá đáng như thế chứ?”

“Vậy giờ anh và mọi người tính thế nào?” – Đài Trang lo lắng.

“Không thể làm ăn buôn bán được gì nên mọi người lâm vào tình cảnh khó khăn. Cuối cùng, tất cả đành đồng ý bán đất. Mỗi người sẽ nhận được một khoản tiền bồi thường. Tuy không nhiều nhưng với họ vậy là tốt nhất.”

“Chính quyền địa phương không can thiệp sao anh?” – An Hằng khó hiểu.

Trần Thương lắc đầu: “Vô ích thôi. Anh chàng hair stylist đó rất có danh tiếng, họ không muốn dính dáng vào rắc rối.”

“Kẻ đó tên gì anh biết không?”

“Hình như là hair stylist Huy Jack.”

“Huy Jack? Tên nghe lạ hoắc.” – Miệng Hồng Thuận tự dưng méo xệch.

“Không đâu.” – An Hằng ra điều nghi ngờ – “Huy Jack, cái tên này thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trên tạp chí làm đẹp nổi tiếng. Nghe nói, anh ta khởi nghiệp bên Hàn sau đó trở về Việt Nam hành nghề và đổi cái tên kỳ cục.”

Bên cạnh, miệng vẫn nhai cơm, Bảo Vương không nói gì khi nghe An Hằng giới thiệu về hair stylist có cái tên nửa Việt nửa Tây. Lại thêm một kẻ được gọi là “hair stylist nổi danh” nhưng cách hành xử thì chẳng thua gì đám vô lại. Húp hết nước canh trong chén, cô tự hỏi lẽ nào những người tiếng tăm chỉ có hư danh.

“Bọn xã hội đen đó chuyện gì cũng dám làm...”

Lời than vãn của Trần Thương chưa dứt thì thành linh tất cả nghe âm thanh đồ vỡ vang lên rất lớn ở tiệm trên, kèm theo đó là tiếng nói ồn ào từ một đám người nào đấy. Không nhiều lời, tất cả mau chóng bước lên nhà trên.

Những dụng cụ cắt tóc nằm vung vãi khắp nền sàn theo cái kiểu ai đó đã ném chúng không chút nương tay. Cách chỗ đồng đồ vật bữa bọn khoảng vài bước, một nhóm cỡ mười người đang đứng nghênh mặt, chúng vận toàn áo vest đen. Nhưng thứ màu đen ấy không toát lên sự cao sang đẳng cấp mà nó thể hiện bản tính mọi rợ tàn bạo của một lũ lâu la thuộc dân đầu gấu. Hẳn ai cũng dễ dàng đoán được đây là đám xã hội đen Trần Thương vừa nhắc đến.

Sự việc tiếp theo còn chưa kịp diễn ra thì đám xã hội đen dần tách sang hai bên, nhường đường cho kẻ khác. Tuy hấn xuất hiện sau cùng nhưng lại ở vị trí đầu tiên – dễ hiểu hơn hấn chính là chủ. Tóc ngắn vuốt rối, nhìn mái đầu dựng đứng giống quả sầu riêng đó người ta không rõ đã có bao nhiêu chai keo được sử dụng; mặt đánh một lớp phấn mỏng; đeo kính mát; môi tô son bóng không màu; khoác một chiếc áo có cổ bằng lông và đính toàn dây kim xuyên màu vàng lấp lánh. Nếu không được nghe Trần Thương nói đây là Huy Jack thì năm đứa trẻ cứ ngỡ mình tinh diện ảnh Hollywood mới về chứ không phải một hair stylist.

“Chào.” – Huy Jack tháo kính mát, nhoẻn miệng cười – “Anh khoẻ chứ?”

Không bận tâm câu hỏi thăm đầy châm chọc đó, Trần Thương hỏi ngay: “Chẳng phải tôi đã đồng ý bán đất cho anh ư? Tại sao còn bảo người đến đây đập phá?”

Huy Jack liền giơ hai tay lên nhún vai, giọng giả vờ cuống quýt đầy tự nhiên:

“Anh Thương hiểu lầm rồi, tôi đến để bàn chuyện mà. Tại dụng cụ anh để lộn xộn quá, cái tiệm lại bé tí hi hi nên chúng tôi đi lỡ dụng thôi.”

Trông bộ mặt giả nhân giả nghĩa của đôi phương, Trần Thương mím môi cố nén cơn giận. Thấy thế, Huy Jack nở nụ cười khinh khỉnh, lại cất giọng:

“Đi vào chủ đề chính. Anh nói sẽ ký vào giấy bán đất tại sao vẫn chưa ký?”

“Tôi đã nói rõ với anh, sau khi tôi dàn xếp xong mọi thứ ở tiệm cắt tóc thì sẽ ký.”

Cười nhạt nhẽo, Huy Jack nhích thêm vài bước về phía trước, đôi giày bóng loáng không rõ cổ tình hay vô ý đạp lên những dụng cụ cắt tóc vẫn còn dưới sàn, đưa mắt nhìn một lượt cái nơi mà với hấn thật chật chội ngột ngạt này.

“Còn có gì để dàn xếp ở cái tiệm hạ cấp này nhi?”

“Đây là tiệm bố để lại cho tôi. Từ bỏ nó không phải điều dễ dàng với tôi.”

“Ra vậy. Thế thì để tôi giúp anh có thêm quyết tâm dứt tình với nó nhé.”

Dường như muốn thể hiện là kẻ đầy tớ hiểu ý chủ, sau khi lời Huy Jack vừa dứt, mau chóng một tên trong đám xã hội đen đến bên chiếc xe đẩy đựng dụng cụ gần đó, cầm lên. Hẳn đây là món đồ mà ban nãy chúng đã quên phá. Cánh tay bạo lực kia toan đập mạnh xe đẩy xuống đất thì đột ngột dừng lại bởi sự ngăn cản từ một bàn tay khác. Tuy cái nắm không quá mạnh nhưng đủ đau vì ngón tay cái đó ấn sâu vào mạch máu trên cánh tay tên xã hội đen.

“Dừng lại đi.” – Trần Thoại hướng ánh mắt hết sức bình thản vào Huy Jack.

Cùng lúc, Bảo Vương xuất hiện sau lưng Trần Thoại, chậm rãi nói rành rọt:

“Một hair stylist nổi danh mà dùng cách hèn hạ như vậy, không tốt cho lắm.”

Sự ngăn cản từ hai kẻ lạ mặt bấy giờ mới khiến Huy Jack nhận ra không chỉ Trần Thương mà còn năm đứa trẻ khác hiện diện ngay tại đây. Hành động tiếp theo của hấn chính là nhìn sơ qua một lượt Trần Thoại, Bảo Vương, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang. Mặt ai cũng hết sức nghiêm túc. Nhưng biểu hiện đó không làm Huy Jack có chút nhân nhượng, ngược lại hấn còn thấy nực cười.

“Anh Thương, muốn kéo thêm đồng minh thì cũng nên biết lựa người chứ đảng này lại toàn một lũ nít ranh miệng còn hôi sữa thế.”

Nghe câu hạ thấp đó, Hồng Thuận vô cùng tức giận. Khác với những lần trước chỉ biết quát mắng, lần này anh mở đầu bằng một nụ cười chế giễu:

“Nếu không biết thì đừng phát ngôn bậy bạ. Chúng tôi đều là thợ của salon WOB. Một hair stylist như anh chắc phải biết rất rõ danh tiếng của WOB.”

Đúng như lời Hồng Thuận nói, từ lâu Huy Jack đã nghe rất nhiều về WOB, một trong những beauty salon nổi tiếng đứng đầu trong giới làm đẹp. Hắn vì vậy mà kẻ ngạo mạn này im lặng do bất ngờ. Hắn không tin nổi năm tên trẻ tuổi đó lại là thợ của WOB đã thế còn đang có mặt trong tiệm cắt tóc nhỏ bé này.

“Đáng ngạc nhiên thật. Có vẻ sự tuyển chọn của WOB quá dễ dãi thì phải.”

Bình thường là người ít nói nhưng ngay bây giờ An Hằng lại cất tiếng, có lẽ cô cũng thấy bất bình trước lời lẽ không nề nang của đối phương:

“Hai người đang đứng trước mặt anh, một người là Ngô Bảo Vương, đoạt giải nhất trong cuộc thi Tài năng trẻ do WOB tổ chức và người còn lại là anh Trần Thoại. Cả hai người ấy và ba chúng tôi đã giúp cho Cẩm Hiền trở thành người đứng đầu trong top mười xuất sắc của cuộc thi tuyển người mẫu do công ty MeiSang tổ chức. Với thành tích đó, theo anh, WOB có tuyển chọn dễ dãi?”

An Hằng dứt lời, người ngạc nhiên đầu tiên là Hồng Thuận và Đài Trang. Cặp đôi này nhìn nhau, như không tin lời vừa rồi là do cô bạn trầm tính nói.

Sắc mặt Huy Jack bắt đầu thay đổi, nửa ngạc nhiên nửa đành lại. Hiển nhiên không phải do chất giọng mạnh mẽ từ An Hằng mà vì điều cô vừa tiết lộ. Cuộc thi Tài năng trẻ của WOB và cả đêm Gala thời trang MeiSang tổ chức thành công rực rỡ, nhận được nhiều lời khen từ giới chuyên nghiệp, cả hai sự kiện đều được đăng báo đình đám như thế hiển nhiên Huy Jack phải biết. Giờ thì hắn thật sự bất ngờ hơn nữa bởi anh chàng mang dáng vẻ điềm nhiên với cô bé tomboy lạnh lùng trước mặt mình lại là những nhân vật chẳng hề tầm thường.

“Quả nhiên không hẹn mà gặp, để tôi được nói chuyện với những tài năng trẻ tuổi.” – Huy Jack tiến lại gần Bảo Vương hơn, cười khê – “Ngô Bảo Vương, người đã đánh bại được Trịnh Ngân và cả Nicolas Nguyễn trong đêm Gala thời trang. Hiếm khi gặp mặt thế này, sao chúng ta không thử sức một chút.”

“Ý anh là gì?” – Nét mặt Bảo Vương gần như chẳng thay đổi.

“Tức là tranh tài với nhau.”

“Xin lỗi, hiện tại tôi không có hứng thú tranh tài với anh.”

Nhận được lời từ chối thẳng thừng, Huy Jack im lặng vì chưa bao giờ bị xúc phạm như vậy. Nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ ra một kế sách hay ho.

“Nếu cô thắng, tôi sẽ không mua mảnh đất này nữa. Ngược lại thì cô phải đứng trước báo chí nói rằng: Tôi đã thua hair stylist nổi danh Huy Jack. Ok?”

Tất cả kinh ngạc trước sự đề xuất từ Huy Jack về phần thưởng cuộc tranh tài.

Huy Jack đang chờ câu trả lời thì chợt Trần Thoại chen vào và đẩy nhẹ Bảo Vương lùi ra sau lưng mình, Mặt đối mặt với kẻ được mệnh danh là nổi tiếng kia: “Đồng ý. Nhưng, người tranh tài với anh không phải Bảo Vương mà là tôi.”

Tám cái miệng còn lại đồng loạt kêu lớn, vẻ như còn bất ngờ hơn ban nãy.

Nghe Bảo Vương gọi tên mình, Trần Thoại chậm rãi quay lại. Bắt gặp cái nhìn khó hiểu đó, anh từ tốn: “Đây là chuyện của nhà tôi, cô hãy để tôi giải quyết.”

“Cậu có quan hệ gì với Trần Thương?” – Huy Jack lấy làm khó hiểu.

“Bố anh ấy là bác ruột tôi.” – Trần Thoại đáp ngắn gọn – “Nhất quyết như vậy. Có thể cho tôi biết chúng ta tranh tài như thế nào?”

Thật sự, Trần Thoại không phải mục tiêu nhắm đến của Huy Jack. Người mà hắn muốn so tài chính là Ngô Bảo Vương, hair stylist nghiệp dư được báo chí nhắc đến như một hiện tượng mới. Còn Trần Thoại, hắn không chút bận tâm. Vốn biết rõ tay nghề của Trần Thương như thế nào nên Huy Jack nghĩ anh chàng đang cố làm ra vẻ anh hùng này tài năng cũng chẳng hơn được. Nhưng nếu từ chối thì chẳng khác nào khiến

người ta nghĩ rằng hấn sợ Trần Thoại. Với kẻ có chút mưu mô như hấn, việc nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ cho vụ này không khó.

“Thôi được. Tranh tài rất đơn giản: Nếu cậu có thể cắt được kiểu tóc tôi cắt cho người mẫu trong thời gian ngắn nhất thì thắng.”

“Thế thì bắt đầu luôn đi.”

Huy Jack giơ tay ngăn Trần Thoại đang kéo chiếc ghế cắt tóc ra, lắc đầu bảo:

“Áy, tôi đâu có nói là thi ngay bây giờ. Ngày mai, tôi có show làm đẹp ở thị trấn Mường. Báo chí, đài truyền hình cũng đến. Chúng ta sẽ thử sức ở đó.”

Giờ đến lượt Trần Thoại lặng im. Bản thân anh vốn không thích những sự kiện đình đám, càng không thích cắt tóc theo kiểu phô trương tài nghệ trước báo chí và đài truyền hình. Với nguyên tắc “ẩn mình là tốt nhất” mà Trần Thoại đặt ra cho bản thân, ngay bây giờ khiến anh gặp rắc rối với lời đề nghị của Huy Jack. Nhưng trên hết, anh không muốn tiệm cắt tóc này đóng cửa. Đây là tâm huyết cả đời của bác. Ông chấp nhận về thị trấn nghèo nàn này để cắt tóc cho mọi người.

“Được. Quan trọng với tôi là kết quả cuộc tranh tài. Tôi muốn lập một bản giao ước. Vì lẽ anh lật lọng thì chúng tôi cũng hết cách.”

Nhìn cái cách Trần Thoại mỉm cười, Huy Jack nhận ra người này thông minh hơn hấn nghĩ. Tuy nhiên, điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến kế hoạch hấn dựng ra. Dù gì đi nữa, tất cả vẫn phải đi theo những gì hấn đã sắp xếp.

“Ok. Ở đây không có máy in nên cậu chịu khó theo tôi đến nhà nghỉ.”

Mọi chuyện kết thúc khi Trần Thoại, Huy Jack cùng đám xã hội đen rời khỏi nhà Trần Thương. Trong lúc những người nọ tiếp tục bàn về kết quả cuộc tranh tài ngày mai thì trong lòng Bảo Vương xuất hiện một cảm giác bất an kỳ lạ.

Sau khi xem thật cẩn thận tỉ mỉ từng câu từng lời trong bản giao ước Huy Jack lập ra, Trần Thoại ký tên vào. Hấn ký xong giao cho đối phương một bản. Lúc Trần Thoại rời khỏi, hấn cầm bản giao ước lên và nhếch mép cười. Hấn chẳng cần thứ này làm gì nên viết đơn giản thôi cốt chỉ để chiều lòng Trần Thoại. Điều hấn muốn là cái khác. Và đó cũng là kế hoạch “lật lọng” hấn nghĩ ra. Một tên trong đám xã hội đen mau chóng rời khỏi nhà khi nghe lệnh từ Huy Jack...

Khi ấy Trần Thoại đang trên đường về nhà bác. Lúc đi qua một sườn dốc vắng bóng người, anh nghe có tiếng bước chân ở phía sau. Linh cảm chuyện chẳng lành sắp đến, Trần Thoại liền xoay lại. Chỉ vừa nhận ra gương mặt tên đầy tớ của Huy Jack thì anh đã bị hấn dùng gậy đánh vào đầu. Thấy đối phương hoàn toàn bất tỉnh, tên xã hội đen nhìn xung quanh một lúc rồi sẵn chân đá mạnh. Cả người Trần Thoại lặn xuống sườn dốc. May thay, dốc này không quá dài nên lặn được một đoạn thì cơ thể bất động của anh ngừng lại. Phủ tay yên tâm, tên nọ nhanh chóng bỏ đi. Bên dưới sườn dốc, Trần Thoại chìm vào giấc ngủ mê man.

Hiển nhiên sự mất tích đột ngột của Trần Thoại mau chóng được Bảo Vương và mọi người phát hiện ra khi không thấy anh trở về sau năm tiếng đồng hồ. Mọi người liền đổ xô đi tìm, thậm chí đến tận nhà nghỉ của Huy Jack để hỏi. Đưa ra bản giao ước có chữ ký của Trần Thoại, hấn thản nhiên nói rằng chẳng biết gì cả. Trên đường về, tất cả đi ngang qua sườn dốc nhưng vì chẳng một ai nghĩ Trần Thoại đang nằm bất tỉnh bên dưới nên họ đã bỏ qua. Đêm đó năm người gần như thức trắng để kiếm tìm nhưng chẳng chút hy vọng.

t4iuF=;2-

22. Chương 22: Thiên Tài Cắt Tóc

Một vùng sáng chói gắt chiếu thẳng vào mặt khi Trần Thoại từ từ mở mắt ra. Chậm rãi dựng người dậy, anh nhắm mắt vì toàn thân đau ê ẩm. Đặc biệt ở đầu, ngay vị trí trước trán. Đưa tay sờ nhẹ lên chỗ đau, bây giờ anh mới đảo mắt nhìn xung quanh. Trần Thoại đang ngồi trên một mô đất khá cao, bốn bề đều cây xanh bao phủ. Rất nhanh, anh nhận ra mình đang nằm dưới chân sườn dốc. Trần Thoại bắt đầu nhớ lại sự việc chiều hôm qua. Đến lúc hình ảnh về tên xã hội đen vùng cây lên hiện diện trong trí nhớ thì anh đã hiểu ra mọi chuyện. Chẳng ngờ, một hair stylist như Huy Jack lại giở trò đê tiện như vậy. Nhưng Trần Thoại vẫn chưa rõ nguyên nhân khiến hắn làm thế. Thở ra thật mạnh, anh tạm gác những thắc mắc này sang một bên để lo cho vấn đề hiện tại. Trước mắt, anh cần thoát khỏi sườn dốc này. Vừa đứng dậy, Trần Thoại lập tức nghiêng rằng do cơn đau buốt ở cánh tay phải. Qua qua, anh nhìn vết thương dài rướm máu hằn trên da thịt. Hắn lúc rớt xuống đây, đá đã cắt vào tay anh. Dùng tay trái bịt miệng vết thương, Trần Thoại hít sâu rồi cẩn thận trèo ngược lên trên sườn dốc.

Trong khi Trần Thoại đang đối diện với khó khăn thì ở thị trấn Mương, show cắt tóc làm đẹp của Huy Jack diễn ra khá sôi nổi. Do sự nổi tiếng vốn có, hẳn đủ sức yêu cầu một đám báo chí lẫn đài truyền hình về tận nơi nghèo nàn buồn tẻ thế này quay phim chụp hình. Cộng thêm việc những người dân ở thị trấn Mương hiếu kỳ nên kéo đến xem rất đông. Với hai lý do ấy khiến show trình diễn Huy Jack trở nên rộn ràng. Nói về anh chàng hair stylist điệu đà Huy Jack, được dịp phô trương thân thể nên tung ra toàn các màn cắt tóc thái quá, chủ yếu chỉ để thể hiện bản thân chứ không vì mục đích làm đẹp.

Mặc Huy Jack múa may với cây kéo cắt tóc, mặc báo chí đài truyền hình tung hô ầm ĩ, mặc những vị khách không ngừng ồ lên vì bất ngờ, Bảo Vương và bốn người nọ vẫn ngồi lặng yên trên ghế. Tuy dáng vẻ ai ấy đều hết sức bình thường nhưng thật ra lòng họ nóng như lửa đốt. Dĩ nhiên là về sự mất tích kỳ lạ của Trần Thoại chiều hôm qua. Đến giờ chưa ai tìm ra được câu trả lời thích đáng cho điều này. Họ không ngừng tự hỏi, suốt đêm qua Trần Thoại đã ở đâu, làm gì. Mọi người tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thấy anh. Bảo Vương là người điềm tĩnh nhất mà vẫn chưa tìm ra cách nào tốt hơn. Cô lo lắng Trần Thoại gặp điều gì bất trắc và nỗi lo tiếp theo, cuộc tranh tài với Huy Jack sẽ giải quyết thế nào. Không thể có chuyện chưa đánh đã thua, nếu vậy tiệm cắt tóc của Trần Thương chẳng còn cơ hội cứu vãn. Nhắm mắt, lòng Bảo Vương rối bời.

“Sao? Anh chàng tên Trần Thoại vẫn chưa đến à?”

Bảo Vương mở mắt ra khi nghe giọng giễu cợt của Huy Jack. Để MC dẫn chương trình khoảng vài phút, hẳn tranh thủ xuống đây hỏi han bên phía đối thủ.

“Chà, lý nào anh ta sợ đến mức bỏ trốn?”

Chẳng muốn đôi co nhiều với kẻ này, Bảo Vương chọn sự im lặng. Bốn người còn lại cũng không buồn nói gì, với họ lúc này lo lắng hơn là thích tranh cãi. Thấy đối phương bỏ mặc, đặc biệt là Bảo Vương, Huy Jack lại tiếp:

“Không khéo cái tiệm cắt tóc con con ấy phải dẹp thật. Thật ra việc giải quyết cũng đơn giản thôi. Nếu cái tên Trần Thoại ấy đã cúp đuôi như vậy thì cô thay anh ta tranh tài với tôi. Tôi sẽ chăm chú cho qua điều khoản trong giao ước.”

Nhận ra cái nhìn của Bảo Vương xuất hiện dòng suy nghĩ, Huy Jack nở nụ cười kín đáo, quay trở lại sân diễn. Giờ thì có thể rõ: Hắn không muốn Trần Thoại trở thành người tranh tài với mình mà là Ngô Bảo Vương.

Lúc này Trần Thoại đang ngồi trên chiếc xe kéo cỏ. Ban nãy vừa lên được sườn dốc, anh may mắn gặp một người ở thị trấn Mương mang cỏ về. Không chần chừ, anh xin được quá giang đi cùng. Quan sát về nhợt nhạt trên mặt vị khách đi nhờ, người kéo xe ái ngại hỏi: “Cậu có cần đến bệnh viện dưới xã?”

“Không... Tôi muốn về thị trấn Mương ngay lập tức.”

Lắc đầu quả quyết, Trần Thoại cắn răng chịu đựng cơn đau nhức từ vết thương.

... Show cắt tóc của Huy Jack đã đến màn cuối cùng. Không còn lựa chọn, Bảo Vương nói với bốn người nọ, mình sẽ thay thế Trần Thoại. Thấy cô bé họ Ngô xem lại dụng cụ cắt tóc, Huy Jack nhanh chóng hiểu cô

chấp nhận lời khiêu chiến. Hắn nói nhỏ với MC. Vài phút sau, tên này liền thông báo thật to với mọi người về cuộc tranh tài độc đáo sắp diễn ra. Nhưng Huy Jack chưa kịp đặc ý thì đúng ngay lúc Bảo Vương vừa đứng dậy, một giọng nói thình lình vang lên:

“Tôi đã nói, đối thủ của anh không phải Bảo Vương mà là tôi.”

Lập tức nhận ra giọng Trần Thoại, Bảo Vương và mọi người vui mừng quay qua. Thế nhưng nét mặt mừng rỡ mau chóng biến mất khi thấy tình trạng hiện tại của anh chàng: gương mặt mệt mỏi, khắp người đều có vết trầy xước, đặc biệt vết thương khá nặng ở cánh tay phải, quần áo lấm bụi bẩn và đôi chân bước khá nặng nhọc. Trên khán đài, môi Huy Jack tắt hẳn nụ cười, hắn xoay sang tên đàn em nhận nhiệm vụ hôm qua với vẻ tức giận. Trần Thoại được mọi người dìu đỡ. Bảo Vương nhìn khắp người anh: “Rất cuộc, chuyện gì vừa xảy ra?”

“Huy Jack sai đàn em đánh lên rồi đá tôi lăn xuống sườn dốc.”

Nghe xong, Hồng Thuận điên tiết: “Đê tiện! Phải cho hắn một trận mới hả!”

“Có nói ra, hắn cũng sẽ chối thôi.” – Đài Trang ngăn – “Cách duy nhất đó là: anh Trần Thoại phải đánh bại hắn giữa sự chứng kiến của nhiều người tại đây.”

Đang cột vết thương trên tay Trần Thoại bằng khăn tay, An Hằng thở dài:

“E sẽ khó khăn. Bị thương khá nặng, làm sao anh ấy cầm kéo cắt tóc được.”

Thấy vết máu trên miếng vải, Bảo Vương nhận ra lời An Hằng rất đúng. Với vết thương này dù Trần Thoại cố gắng đến mấy cũng khó lòng cắt tóc nhanh được. Điều ấy đồng nghĩa, chuyện cô tranh tài với Huy Jack là không thể thay đổi.

“Không sao. Tay trái vẫn bình thường, tôi đủ sức tham gia cuộc so tài.”

Đối diện, tám con mắt đồng loạt mở to kinh ngạc khi nghe Trần Thoại nói thế. Người không hề bất ngờ ở đây là Trần Thương. Chẳng những vậy, anh còn vỗ tay tán đồng: “Phải rồi. Chú vốn thuận cả hai tay còn gì.” Bảo Vương vẫn chưa hết ngạc nhiên, quen Trần Thoại một thời gian mà cô chẳng hề biết anh chàng đó có thể cắt tóc bằng tay trái. Sự tiết lộ này thật bất ngờ với cô.

Trước khi bước lên sân khấu, Trần Thoại bắt gặp cái nhìn Bảo Vương đầy lo lắng. Vỗ nhẹ vai cô, anh mỉm cười như thể muốn nói rằng mọi thứ rồi sẽ ổn.

Mấy trăm ánh mắt dõi theo Trần Thoại bước chậm chạp đến chỗ Huy Jack. Đối diện với nhau, hắn nhìn chằm chằm Trần Thoại, tự dưng nhếch mép:

“Tưởng chú em sợ quá bỏ chạy rồi chứ.”

“Lý do tôi đến trễ cũng như mang bộ dạng này, anh phải là người hiểu rõ nhất.”

Biết Trần Thoại ám chỉ về việc bị chơi xấu, Huy Jack lảng sang chuyện khác:

“Tay phải bị thương nặng như vậy mà cậu vẫn muốn so tài? Tôi khuyên cậu biết đường mà rút lui trước khi bị đánh bại nhục nhã.”

Luôn mang một dáng vẻ điềm tĩnh, Trần Thoại trả lời với thái độ dứt khoát:

“Dù tay phải bị thương, tôi vẫn đủ sức đánh bại anh.”

Vừa bị Trần Thoại phá hỏng kế hoạch vừa nghe câu nói khinh thường đó thì máu nóng chảy dồn dập trong người và Huy Jack thề rằng, sẽ buộc Trần Thoại quỳ xuống cảm phục hắn. Nhanh chóng, hắn đi đến chỗ cô người mẫu, rút chiếc kéo đắt tiền ra. Hành động này như hiệu lệnh bắt đầu cho cuộc quyết đấu. Trần Thoại bước qua bên phải cô gái, đối diện Huy Jack. Theo quy ước hôm qua, nếu Trần Thoại cắt đúng với kiểu Huy Jack cắt trong khoảng thời gian năm phút thì thắng. Tóc người mẫu chia làm hai, Trần Thoại và Huy Jack mỗi người một bên.

“Để xem mi có bản lĩnh cắt nổi kiểu này không?” – Huy Jack thích thú với suy nghĩ đó, tay cầm kéo bắt đầu cắt.

Mọi người trầm trồ bởi kiểu cắt tóc khá lạ lẫm, chủ yếu là thao tác ngoáy cổ tay thật nhanh của Huy Jack. Báo chí và đài truyền hình chăm chú theo dõi. Bên dưới, An Hằng ghé tai Bảo Vương, hỏi: “Cậu có biết đó là kiểu gì chứ?”

“Không, tôi thấy hơi lạ. Nhưng hình như, tôi đã từng thấy ai cắt giống như vậy rồi.” – Bảo Vương khoanh tay trầm tư, cố lục lại trong ký ức hình ảnh rời rạc.

Những người còn lại nhìn nhau lo lắng vì ngay cả Bảo Vương - một hair stylist tài năng, cũng không đoán ra Huy Jack sử dụng kiểu cắt gì thì Trần Thoại phải làm sao. Hiện tại ngay lúc này, Trần Thoại đứng yên, mắt không rời khỏi bàn tay đối thủ. Cuộc tranh tài đã bắt đầu được ba phút nhưng anh vẫn chưa cắt. Trước dáng vẻ bất động đó, Huy Jack tỏ ra cực kỳ thích thú.

“Chưa chi đã chịu thua hả? Tay run đến độ không nhắc lên nổi à?”

Chờ cho tên hair stylist xấu xa kia buông xong lời chế giễu, Trần Thoại chợt nhướn miệng cười: “Ngược lại thì đúng hơn. Tôi biết rất rõ kiểu anh đang cắt. Và tôi sẽ hoàn thành nó trong vòng một phút chứ không cần đến năm phút.”

Lần đầu tiên nghe một kẻ cắt tóc nghiệp dư khoác loác đến tận trời cao, Huy Jack không nhin nổi mà phải ngửa cổ lên cười thật to. Đưa mắt nhìn Trần Thoại đầy khinh bỉ, đôi tay hần vẫn cắt liên tục. Tất cả khán giả bắt đầu xì xầm trước thái độ đứng yên từ Trần Thoại. Họ không rõ anh có cắt đúng như đã tuyên bố hay thật sự chỉ là tên đại bịp. Lúc phần cắt của Huy Jack chuyển qua phút thứ tư, bấy giờ Trần Thoại mới bắt đầu. Tay phải kéo nhẹ lớp tóc ra, tay trái rút chiếc kéo Tony&Guy, anh quay quay vật bằng kim loại trắng sáng ấy rồi cắt.

Không tưởng tượng nổi khi hàng ngàn âm thanh: “Ôi trời!” đồng loạt cất lên thật to, vì trước mắt họ diễn ra khung cảnh vô cùng khó tin. Tay trái Trần Thoại cắt với tốc độ nhanh đến chóng mặt, đến nỗi hầu như chẳng ai thấy rõ chiếc kéo đã chuyển động theo một kiểu như thế nào. Người của giới báo chí lẫn đài truyền hình đều ngỡ ngàng. Trong giới hair stylist, ít người đạt được tốc độ cắt nhanh điên cuồng như vậy, chẳng những thế còn cắt nghịch tay. Tất cả gần như dựng người dậy, ai nấy đều dán chặt mắt vào từng hành động Trần Thoại đang làm: kéo tóc rồi cắt, cứ thế diễn ra liên tục đều đặn chẳng khác gì một cái máy. Gương mặt Trần Thoại không chút biểu cảm, hiện rõ sự tập trung cao độ. Dẫu thấy chiếc kéo trên tay anh chuyển vận không ngừng nhưng rõ ràng, mọi người không hề nghe được tiếng “xoẹt xoẹt” của hai lưỡi kéo chạm vào nhau.

Chứng kiến kỹ thuật cắt tóc của Trần Thoại ở cự ly gần nhất, Huy Jack có vẻ không tin vào mắt mình. Hần nhìn theo chiếc kéo Tony&Guy đó đến độ mắt muốn hoa lên. Tuy nhiên, hần vẫn nhận ra kiểu Trần Thoại đang cắt hoàn toàn khớp với kiểu mình sử dụng. Cũng bằng cách vừa ngoáy cổ tay vừa cắt. Huy Jack cảm tưởng rằng, anh chàng hair stylist nghiệp dư này biết rõ môn một kiểu cắt khó nhất trong giới hair stylist.

Ngoài Huy Jack, người thứ hai vô cùng bất ngờ về trình độ cắt tóc của Trần Thoại là Bảo Vương. Lần đầu tiên, cô gái mang dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ ấy lại có một nét mặt như thế: nửa kinh ngạc nửa thán phục. Bảo Vương luôn hời hợt với mọi thứ xung quanh, chẳng điều gì khiến cô thấy hứng thú hay dễ mất đến. Ấy vậy ngay bây giờ, vào đúng khoảnh khắc này, đôi mắt Bảo Vương hoàn toàn bị cuốn hút vào động tác nhuần nhuyễn mà Trần Thoại mang lại. Chính xác rằng, cô tuyệt nhiên chẳng thể rời mắt khỏi thứ kim loại kia. Thật sự, Bảo Vương cũng không nhìn rõ được hình dáng chiếc kéo đang chuyển động trên tay anh theo chiều hướng nào. Chẳng khác gì một màn ảo thuật ẩn tượng.

“Lúc máy quay chiếu cận cảnh phía sau manocanh, tôi thấy phần đuôi tóc bên trái cô cắt dài hơn bên phải cỡ 3mm.”

Bất giác trong đầu Bảo Vương câu nói kỳ lạ trước đây xuất hiện. Vậy là cảm giác cô thấy ở Trần Thoại lúc đó, về một hair stylist nghiệp dư đặc biệt, không hề sai. Nhưng rồi điều lạ lùng tiếp theo đã diễn ra. Cả người đứng nghiêng theo góc 30o, tay trái cầm kéo theo cách rất nhẹ nhàng uyển chuyển, sự nhiệt huyết hiện rõ trên gương mặt, tất cả những điều này ở Trần Thoại liền khiến Bảo Vương liền tưởng đến một người...

Bỗng, chàng trai trẻ trong nhóm phóng viên thành linh đứng lên chỉ tay về phía Trần Thoại và nói to: “Kỹ thuật giống hệt huyền thoại hair stylist Jessica Phạm.”

Hiển nhiên, những ai có mặt tại đây biết về Jessica Phạm đều xôn xao. Đúng. Họ nhìn thấy bóng dáng của nữ hoàng tạo mẫu tóc qua anh chàng hair stylist đó. Báo chí phóng tia flash liên tục. Mọi máy quay đều dồn về Trần Thoại.

Màn cắt tóc kết thúc đúng một phút, không lệch đi chút nào. Vô số tràng vỗ tay nhiệt liệt dành cho hair stylist trẻ Trần Thoại vang lớn. Mọi người hò hét hô hào. Không quan tâm tiếng ồn khuấy động bên tai, Trần Thoại nhìn sang Huy Jack vẫn chưa hoàn thành phần cắt của mình do mãi há hốc mồm ngạc nhiên:

“Một phút. Tôi không làm anh thất vọng chứ?”

Đôi mắt chớp liên tục dường như chưa định hình được sự việc, Huy Jack hỏi bằng chất giọng gấp gáp: “Cậu... cậu biết cắt kiểu này...?”

“Đây là kiểu Wizard Cut, một trong ba kiểu khó nhất trong giới hair stylist. Dựa vào thao tác ngoáy cổ tay linh hoạt, Wizard Cut tạo ra phần đuôi tóc cong rất tự nhiên. Lúc anh cầm kéo, tôi đã đoán ra được rồi.”

“Cậu tập cắt từ khi nào? Trong bao lâu?”

“Năm mươi bốn. Trong vòng nửa tháng.”

Đánh rơi kéo, Huy Jack ngã phịch xuống đất bởi không tin vào những điều vừa nghe. Trần Thoại mười bốn tuổi đã tập cắt kiểu Wizard Cut, thời gian chỉ có nửa tháng trong khi hẳn bắt đầu cắt kiểu này năm hai mươi ba, luyện hơn một năm. Nhìn đối phương với ánh mắt trân trối, Huy Jack chẳng khác nào người mất hồn.

Trần Thoại vừa bước xuống, một đám phóng viên với đài truyền hình lập tức xúm quanh. Dấu ánh flash chói loá, những câu hỏi vang lên không ngớt nhưng anh gần như không nghe thấy vì rất nhanh sau đó, anh đã ngã xuống bất tỉnh.

... Mở mắt ra, lần này Trần Thoại thấy mình đang nằm trên chiếc giường êm ái.

“Anh tỉnh rồi sao? Thấy trong người thế nào?”

Khẽ quay qua, Trần Thoại bắt gặp ánh mắt Bảo Vương, chẳng rõ từ khi nào nó trở nên dịu dàng như thế. Cô nhẹ nhàng đỡ anh ngồi dậy. Nhấn mặt vì cánh tay phải hơi đau, Trần Thoại nhìn xuống thấy lớp băng trắng quấn quanh da thịt.

“Bác sĩ đã băng bó cho anh. Anh ngất vì kiệt sức.”

Gật đầu, Trần Thoại thở ra nhẹ nhõm. Chợt, anh nhận ra sự kỳ lạ qua cái nhìn Bảo Vương hướng vào mình: “Chuyện gì vậy?”

Không hề tránh né, Bảo Vương từ tốn đáp: “Tôi thật sự bất ngờ về kỹ thuật của anh. Nói thật lòng là, rất điêu luyện.”

“Tôi nghĩ cũng thường thôi.”

“Có lẽ chỉ mỗi anh tự thấy thế. Trong giới hair stylist, hiếm người cắt tóc bằng tay trái thần tốc như vậy, lại rất chuẩn xác. Tôi ngạc nhiên vì sao anh lại không cho mọi người biết? Anh luôn tỏ ra là một hair stylist bình thường.”

Nhìn Bảo Vương hồi lâu, Trần Thoại ngả người ra sau, nhắm mắt trả lời:

“Với tôi, từ trước đến nay, cắt tóc luôn là niềm hạnh phúc. Để người khác biết khả năng của mình ư? Để làm gì? Tôi không quan tâm điều đó. Điều quan trọng là tôi thích cầm kéo, thích được cắt tóc. Vậy đủ rồi.”

Lắng nghe lời tâm sự đều đều đó, Bảo Vương nhận ra, Trần Thoại thật kỳ lạ. Ở chỗ, anh yêu cắt tóc một cách vô điều kiện. Cũng có thể, tình yêu anh dành cho cây kéo còn nhiều hơn những gì cô và mọi người nghĩ. Nhớ ra chuyện khác, cô nhắc: “Trong lúc anh ngất, phóng viên truyền hình kéo đến ùn ùn.”

“Nói với họ, tôi không gặp ai cả, cũng không trả lời bất kỳ câu hỏi nào hết.”

“Anh ghét danh tiếng đến thế à?”

Chậm rãi mở mắt ra, Trần Thoại dựng người dậy, giọng khê khàng:

“Bố tôi, một hair stylist nghiệp dư nổi danh, đã từ bỏ vợ và hai đứa con của mình để chọn lấy tiếng tăm. Lúc nhỏ, tôi luôn trách ông ấy vì những danh vọng hư ảo mà không cần gia đình. Tôi căm ghét bố, đến nỗi ghét luôn cả việc cầm kéo. Khi lần đầu tiên phát hiện ra bản thân bắt đầu thích cắt tóc, tôi ném cái vật đó xuống đất. Để rồi một người phụ nữ xinh đẹp đã nhặt lên trao lại cho tôi.”

Bảo Vương ngạc nhiên vì Trần Thoại tự đứng nhìn mình khi nhắc đến người phụ nữ xinh đẹp đó. Cứ như thế, cô và bà ấy có mối liên quan.

“Là mẹ cô, Jessica Phạm.”

Đến lúc này thì đôi mắt Bảo Vương không còn ngạc nhiên nữa mà chuyển qua rất kinh ngạc, nguyên nhân cũng bởi bản thân nghe Trần Thoại nói ba từ “Là mẹ cô” theo cách thật bình thản, giống kiểu anh đã biết điều này từ lâu.

“Anh Tuấn Khang kể tôi nghe về cô. Vào trước đêm Gala thời trang MeiSang diễn ra. Anh ấy muốn tôi giúp đỡ cô.” – Trần Thoại giải thích.

Chìm trong lặng im ít phút, thật khó khăn để Bảo Vương hỏi đối phương một câu: “Anh... biết lý do vì sao mẹ tôi mất. Vậy, anh có trách tôi?”

Bảo Vương nhìn sâu vào mắt Trần Thoại. Qua đôi mắt luôn mạnh mẽ đó, anh hiểu cô bé trước mặt mình đã sống đau khổ thế nào trong ngần ấy năm.

“Tại sao tôi phải trách cô?” – Trần Thoại ân cần đặt tay lên đôi vai mỏng manh – “Tôi nghĩ, mười năm qua, cô đã luôn tự trừng phạt mình. Đủ rồi, Bảo Vương.”

Những người bị tổn thương nhiều, luôn khoác lên mình một vỏ bọc lạnh lùng thờ ơ, khiến ai nấy đều có cảm giác xa lánh. Bảo Vương cũng thế. Cô bé luôn tỏ ra mạnh mẽ và chịu đựng tất cả. Nhưng hiện tại, sự mạnh mẽ mà cô nghĩ rằng vốn rất hoàn hảo đó giờ đây lại biến mất, đúng hơn là vụn vỡ. Cái siết vai dịu êm nồng ấm, câu nói “Đủ rồi, Bảo Vương.” chứa đựng trong đó sự cảm thông chân thành, khiến Bảo Vương như được giải thoát. Cô biết rõ vào khoảnh khắc này, bản thân không cần phải tỏ ra là một ai đó khác, mà được trở về là chính mình. Muốn được khóc. Muốn được tha thứ. Và khi cô nhận ra mình đang đối diện với cảm xúc thật sự thì đã có hai giọt nước ấm nóng chảy ra nhẹ nhàng. Gục đầu xuống giường, bên cạnh Trần Thoại, Bảo Vương nhắm mắt đầy mỗi một. Lần đầu tiên sau mười năm, cô mới hiểu thế nào là bình yên...

8;)-

23. Chương 23: Tiểu Thư Mất Tích

Buổi chiều hôm sau, Bảo Vương và mọi người từ thị trấn Mường trở về nhà, bất ngờ nhận được cuộc gọi của Tuấn Khang. Anh chàng quản lý báo một tin khiến ai nấy đều ngạc nhiên lẫn lo lắng: Tú Uyên mất tích. Sau khi xuống trạm xe lửa, khoảng nửa tiếng sau, năm người đã có mặt ở nhà Tuấn Khang. Anh đưa mắt nhìn những vị khách nhỏ tuổi đang mang gương mặt chờ đợi.

“Sáng nay giám đốc từ nước ngoài trở về. Không rõ cả hai tranh cãi vấn đề gì mà ngài ấy đã đánh Tú Uyên. Tiếp theo, con bé rời khỏi nhà và hơn tám tiếng trôi qua vẫn không thấy trở về.”

Tiếng thở dài từ đối phương vừa dứt, Bảo Vương đã lên tiếng:

“Vậy giám đốc có nói gì sau khi Tú Uyên mất tích?”

“Ngày ấy đang cho người tìm kiếm Tú Uyên, vẫn chưa có kết quả.”

“Giờ ta nên làm gì?” – Hồng Thuận khoanh tay, ngửa cổ lên cao thở mạnh.

Tuấn Khang chưa kịp đáp, Trần Thoại đã nhanh chóng tìm ra câu trả lời:

“Có lẽ chúng ta nên chia nhau đi tìm Ngô tiểu thư. Cô bé là con gái giám đốc WOB, nếu ở ngoài một mình có thể gặp phiền phức.”

Gật đầu, Tuấn Khang đứng dậy không lưỡng lự, đưa ra quyết định vừa được thống nhất: “Anh sẽ cho các em danh sách những nơi Tú Uyên thường đến. Chúng ta sẽ giữ liên lạc với nhau qua điện thoại. Cho dù tìm được hay không, tất cả phải tập trung trở lại nhà anh lúc chín giờ tối.”

Đây đã là địa điểm thứ mười ba Trần Thoại tìm đến suốt một tiếng qua. Vẫn chẳng thấy tung tích nào của cô tiểu thư. Nhìn tấm bảng shopping cao cấp, anh đang nghĩ có lẽ nên gọi điện cho những người còn lại để bàn cách tìm ra phương án khác khả thi hơn. Lấy điện thoại chuẩn bị bấm số Tuấn Khang thì bất chợt, anh nghe tiếng Tú Uyên cất lên khá lớn trong con đường nhỏ bên phải cửa hàng shopping. Cô đang quát tháo ai đó, Trần Thoại đoán cô bé gặp rắc rối. Lập tức chạy đến và khi đưa mắt nhìn vào con đường vắng vẻ, anh bắt gặp cảnh Tú Uyên bị vây quanh bởi một đám thanh niên lưu manh. Toan bước vào thì Trần Thoại liền nghĩ, bản thân khó lòng đối phó với tám kẻ cùng một lúc vì vậy anh quay trở lại cửa hàng shopping cao cấp ban nãy, nhờ ban bảo vệ giúp đỡ. Nhắc thấy một nhóm bảo vệ xuất hiện, đám thanh niên liền bỏ chạy. Cảm ơn những người đàn ông trung niên xong, Trần Thoại mau chóng đến chỗ Tú Uyên đang ngồi bệch dưới đất sau một cú đẩy ngã nào đấy.

“Ngô tiểu thư không sao chứ?”

Chất giọng nửa quen nửa lạ khiến Tú Uyên ngừng hành động phủi bụi đất trên chiếc váy dài, ngược mặt lên nhìn xem đối phương là ai.

“Là anh?”

“Tôi đây.” – Trần Thoại đưa tay ra – “Ngô tiểu thư đột nhiên biến mất khiến ai nấy đều lo lắng. Mọi người đang tìm kiếm cô khắp nơi. Cả ngài giám đốc...”

Cắt ngang lời nói đó bằng hành động gạt nhẹ tay Trần Thoại, Tú Uyên tự đứng dậy, kèm theo câu đáp lời khó chịu: “Mặc tôi. Liên quan gì đến anh?”

Vốn biết cô tiểu thư nhỏ tuổi chẳng ưa gì mình, Trần Thoại không thích tranh cãi thêm. Tìm được Tú Uyên, có nghĩa là nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. Thay vì đôi co với nhau, anh nghĩ mình cần gọi điện báo Tuấn Khang biết.

“Anh làm gì vậy?” – Tú Uyên thấy không yên tâm khi nhìn chiếc điện thoại trên tay đối phương.

“Tôi gọi điện báo mọi người biết đã tìm thấy cô.”

Phản ứng nhanh như cắt, Tú Uyên lao đến đồng thời giơ tay chụp lấy điện thoại trong tay Trần Thoại. Hành động từ cô tiểu thư nhanh đến nỗi phải mất vài giây sau anh mới phát hiện cái vật dùng để giữ liên lạc đó đã bị “cướp mất”.

“Ngô tiểu thư vui lòng trả điện thoại cho tôi.”

“Không! Ai cho phép anh gọi điện báo người khác biết tôi đang ở đâu chứ?”

“Mọi người rất lo lắng cho cô.”

“Tôi không quan tâm. Hiện tại tôi không muốn về nhà.”

“Cô không nghĩ đến cảm giác của những người đang lo lắng cho mình sao?”

“Vậy anh có hiểu cảm giác của một đứa con gái bị bố tát vào mặt là như thế nào không? Anh đã bao giờ ghét và giận bố, không muốn thấy mặt ông ấy?”

Cuộc đối thoại gay gắt đột ngột ngừng lại. Là vì Trần Thoại kết thúc trước bằng thái độ im lặng. Ghét bố? Không muốn thấy mặt bố? Đường như anh đã từng trải qua cảm giác tồi tệ ấy trong quá khứ. Vào ngày mẹ anh qua đời và bố anh không ở bên cạnh bà chỉ bởi đang thực hiện show làm đẹp đình đám tại Pháp. Hướng cái nhìn trở lại Tú Uyên, Trần Thoại bắt gặp trong đôi mắt phần uất kia một niềm đau vô hạn, tựa như lòng cô bé bị tổn thương sâu sắc vì cú đánh oan uổng của bố. Phút chốc, lòng anh dấy lên sự đồng cảm với cô.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ không gọi điện.”

Tú Uyên cứ tưởng Trần Thoại sẽ giáo huấn mình một trận giống những lần trước, nào ngờ anh lại buông câu chấp nhận, cứ như thể anh dễ dàng thấu hiểu suy nghĩ trong lòng cô. Đôi mắt Trần Thoại ảm áp cùng nụ cười nhẹ nhàng, lòng Tú Uyên bất giác nhẹ nhõm hẳn. Không rõ vì sao nhưng cảm giác là như thế.

“Bây giờ Ngô tiểu thư muốn làm gì?”

Tú Uyên không đáp, tay đặt lên bụng. Cô đang đói nhưng miệng lại chẳng thể nói vì tính kiêu ngạo trẻ con, chỉ bởi cô không có tiền để ăn. Thấy Tú Uyên xoa bụng, Trần Thoại hiểu cô đang nghĩ gì. Phát hiện bên kia đường có tiệm mì Ý, anh liền đề nghị: “Tự dưng tôi thấy đói. Cô với tôi đến tiệm mì Ý nhé.”

Khẽ khàng ngược nhìn lần nữa, Tú Uyên thấy Trần Thoại vẫn còn mỉm cười với mình. Cô tinh ý nhận ra rằng, anh chàng chỉ giả vờ bảo đói bụng, cốt muốn đưa mình vào tiệm mì. Anh như giải vây cho tính kiêu ngạo nhưng kỳ thực là tự ái của cô. Lương lự vài phút, cô tiểu thư nhỏ tuổi gật đầu.

... Đặt đĩa mì Ý thơm lừng trước mặt Tú Uyên, Trần Thoại dịu dàng bảo:

“Cô đói lắm phải không? Ăn đi.”

“Anh cứ để đó, tôi tự biết ăn.”

Nghe câu đáp lảng đãng của Tú Uyên, Trần Thoại đoán cô bé này lại đang cố tỏ ra bình thản dù bụng đói cồn cào. Với một tiểu thư vốn kiêu ngạo như thế, việc ngồi nhai nguồn ngoàm đĩa mì Ý trước mặt kẻ khác quả là hơi tệ. Một lần nữa, Trần Thoại phải khéo léo giải vây cho sự khó xử trong lòng Tú Uyên.

“Tôi lên lầu mua pizza. Cô cứ ngồi ở đây ăn.”

Dõi theo bóng dáng Trần Thoại tiến về phía cầu thang cuốn, Tú Uyên tự dưng lặng im. Cô phải thừa nhận rằng, anh chàng đeo chiếc khoen bạc ngay tại lạt lưng ấy rất tinh ý và biết cách phán đoán tâm lý người khác. Anh luôn khiến đối phương cảm thấy thoải mái. Dòng suy nghĩ trong đầu Tú Uyên biến mất khi cái đói cồn cào của bao tử kéo cô trở về thực tại. Bấy giờ, cô mới nhớ đến đĩa mì Ý ngon lành đang ở trước mặt mình. Mau chóng xoay qua, Tú Uyên lấy đĩa trong bọc kín ra, cúi xuống ăn và nhận ra đĩa mì này ngon lạ lùng.

Rời tiệm mì Ý, Trần Thoại quan sát đối phương: “Tâm trạng thoải mái hơn chưa?”

Tuy mắt vẫn không nhìn Trần Thoại nhưng câu trả lời từ Tú Uyên không còn hơi hợt khó chịu giống ban đầu: “Tôi muốn đi dạo một chút cho khoan khoái.”

“Vậy tôi đưa cô đến nơi này.”

Nơi Trần Thoại đưa Tú Uyên đến là một bờ hồ. Bốn bề xung quanh khá vắng vẻ, chỉ có cây cối, bãi cỏ và nắng gió. Trong khi Tú Uyên không hiểu lý do mình được đưa đến đây là gì thì Trần Thoại đi dọc theo bờ hồ, nhặt những viên sỏi nhỏ trơn nhẵn. Lát sau quay lại, anh đưa chúng cho Tú Uyên.

“Mỗi lần không vui, tôi thường ra đây. Nhặt sỏi ném xuống hồ, tôi hét lên thật to. Bao nhiêu nỗi buồn, ảm ức trong lòng cứ theo đó tan biến đi. Cô thử xem.”

Mỉm cười khích lệ Tú Uyên xong, Trần Thoại chậm rãi xoay lưng, bước ngược trở lên đồi. Anh sẽ để cô tiểu thư một mình ở đây. Con người sẽ dễ dàng tìm thấy sự thanh thản cho tâm hồn khi đứng trước thiên nhiên bình yên. Anh biết rõ đây sẽ là cách tốt nhất giúp Tú Uyên dễ chịu hơn. Không còn thấy bóng Trần Thoại, bấy giờ Tú Uyên mới nhìn viên sỏi trên tay. Đúng, cô cần để nỗi buồn giải thoát nếu không chúng mãi mãi ngự trị trong trái tim, chẳng bao giờ tan biến. Lấy một viên sỏi, cô hít thật sâu rồi ném mạnh nó xuống mặt hồ đang phẳng lặng. Dòng nước gợn lên giống hệt nỗi buồn của con người bị đánh tan ra. Tú Uyên ném liên tục như thể đang vứt đi những ảm ức khó chịu, để chúng chìm xuống đáy hồ tĩnh lặng. Sau mỗi cú ném, cô lại hét lên thật to, âm vang khắp bốn bề yên ắng. Không ai đáp, chỉ có tiếng cô vọng lại, cùng tiếng gió thổi.

Khi viên sỏi trên tay đã hết, cổ họng cũng đã khàn, Tú Uyên ngồi phịch xuống nền cỏ xanh êm. Thở ra liên tục, cô hít lấy bầu không khí trong lành. Dẫu rất mệt do cố sức hét nhưng thật lạ lùng là cô thấy thoải mái vô cùng. Nằm xuống bãi cỏ, Tú Uyên nhắm mắt lại, tâm hồn hoàn toàn bình yên. Có tiếng bước chân trên

cỏ, nghĩ Trần Thoại quay lại nên Tú Uyên mau chóng ngồi dậy. Toan hồ hởi nói anh biết cái việc ném sỏi xuống hồ nước hữu hiệu thế nào thì cô kinh ngạc khi thấy đám thanh niên ban nãy trong con đường vắng. Vẻ như lúc bị ban bảo vệ đuổi, bọn chúng vẫn bám theo cô. Trông vẻ mặt thích thú của bọn vô lại lúc bước về phía mình, Tú Uyên chậm rãi đi lùi...

Đi dạo quanh khu đồi khá lâu, Trần Thoại nghĩ nên quay lại chỗ bờ hồ để đưa Tú Uyên về nhà vì trời đã nhá nhem tối. Và khi đến nơi, anh bắt gặp ngay cảnh một đám thanh niên đang xúm vào nắm tay Tú Uyên kéo đi, còn cô tiểu thư không ngừng phản kháng và hét lớn. Ở đây khá vắng vẻ, Trần Thoại không thể nhờ ai giúp đỡ. Nhanh chóng cầm lấy một khúc cây, anh chạy xuống bờ hồ. Bị tấn công bất ngờ từ phía sau, tám tên nọ gần như ngã ngửa. Nhân cơ hội đó, Trần Thoại nắm tay Tú Uyên, chạy hối hả ngược trở lên trên đồi. Nhưng xui xẻo thay, đám thanh niên kia lấy lại bình tĩnh sau cú đánh, lập tức đuổi theo con mồi.

Phát hiện phía sau thấp thoáng mấy bóng dáng đang đuổi theo, Trần Thoại đoán ngay là lũ vô lại đó. Biết khó cắt đuôi chúng, anh nghĩ chỉ còn một cách duy nhất. Kéo nhanh Tú Uyên núp vào hốc cây, Trần Thoại yêu cầu:

“Tạm thời, Ngô tiểu thư trốn ở đây. Tôi sẽ dụ bọn chúng đuổi theo. Trong khi đó, cô mau chóng rời khỏi khu đồi này.”

Tú Uyên cố hóp lấy từng ngụm không khí để có sức nói: “Không... như thế rất nguy hiểm. Lỡ chúng bắt được anh thì sao?”

“Nguy hiểm cũng phải liều. Nếu chúng lùng sục tìm kiếm sẽ phát hiện ra chúng ta” –Trông đôi mắt Tú Uyên đầy lo lắng, Trần Thoại đặt tay lên vai cô, trấn an – “Đừng lo, tôi không để chúng bắt dễ dàng vậy đâu.”

Sự kiên quyết của Trần Thoại khiến Tú Uyên chỉ biết im lặng. Cô không ngờ, vào khoảnh khắc nguy nan nhất, người giúp đỡ mình lại là anh chàng mình ghét nhất. Nhìn nụ cười dịu dàng ấy, bất giác Tú Uyên thấy sợ. Với một cảm xúc kỳ lạ không lý giải nổi dần xuất hiện, cô liền nín tay áo anh, nói rành rọt:

“Tôi sẽ ở đây chờ anh vì vậy anh nhất định phải quay lại đón tôi.”

Cảm nhận những ngón tay nhỏ bé kia đang run rẩy, Trần Thoại gật đầu. Rất nhanh, anh rời khỏi hốc cây. Kín đáo nhìn ra ngoài, Tú Uyên thấy đám côn đồ đuổi theo Trần Thoại. Nép sát người vào bên trong, cô nhắm mắt cầu nguyện. Đối diện với nỗi lo lắng lẫn sợ hãi, Tú Uyên thật sự biết rõ mong muốn của bản thân ngay lúc này: Cô muốn nhìn thấy nụ cười ấm áp của Trần Thoại lần nữa.

Gần một tiếng sau, Tú Uyên chợt nghe tiếng bước chân vang khẽ. Trong cô xuất hiện hai cảm xúc: nửa vui mừng nửa lo sợ. Vui mừng khi cô hy vọng sẽ là Trần Thoại, còn lo sợ vì cô lại nghĩ chẳng may đó là bọn côn đồ thì sao. Âm thanh của đôi giày giẫm lên cỏ mỗi lúc một rõ và gần hơn. Trái tim đập dữ dội, Tú Uyên vừa cầu nguyện vừa nghĩ cách thoát thân nếu tình huống trở nên xấu đi.

“Ngô tiểu thư.”

Chất giọng quen thuộc vang lên, tức khắc, nỗi sợ hãi đè nặng lên cơ thể nhỏ bé kia biến mất. Dù vẫn chưa nhìn mặt người đó nhưng Tú Uyên đã cười thật tươi, như thể chưa bao giờ mừng rỡ đến vậy. Lập tức quay qua, cô thấy gương mặt Trần Thoại hiện rõ trong không gian đang tối dần. Bản thân không thể kìm chế, cô tiểu thư nhào người đến và dang cả hai tay ôm chầm lấy anh. Tú Uyên không quan tâm hành động của mình có kỳ quặc hay chẳng, điều cô biết lúc này chỉ là niềm vui mừng không tả xiết. Giọng cô bỗng nhiên run lên vì xúc động:

“Trần Thoại, đúng là anh rồi! Em đã rất sợ... Sợ anh không quay lại!”

Trần Thoại khá bất ngờ trước phản ứng của Tú Uyên. Nhưng vì hiểu được nỗi lo lắng và sợ hãi mà cô phải chịu trong sáu mươi phút qua nên anh đã không làm gì khác hơn ngoài việc đặt tay lên tấm lưng nhỏ bé vỗ về nhẹ nhàng. Nhận được sự an ủi bình yên, Tú Uyên rất an tâm, hai tay ôm chặt lấy chàng trai. Phải một lúc sau, cô mới chịu rời khỏi cơ thể dịu dàng nhưng cũng vững chắc ấy.

“Tranh thủ lúc bọn chúng chưa quay lại, ta rời khỏi đây thôi.”

Tú Uyên gật đầu, nhanh chóng đứng dậy. Chợt, cô nhăn mặt và đôi chân suýt ngã ngửa nếu không có Trần Thoại đỡ lấy. Ngạc nhiên, Trần Thoại nhìn xuống bàn chân phải Tú Uyên, mắc cá nhân phồng lên đỏ rộp.

“Chân cô bị phỏng rồi, có đi được không?”

“Đau lắm. Em nghĩ là không đi được nữa...”

Nhìn xung quanh màn đêm bao phủ, lại sợ bọn côn đồ quay lại, Trần Thoại nghĩ không thể nán ná lâu hơn. Mau chóng, anh xoay lưng về phía Tú Uyên đồng thời cúi người thấp xuống một chút, bảo: “Tôi sẽ công cô.”

Ban đầu là tròn xoe mắt ngạc nhiên nhưng tiếp theo, Tú Uyên tự dưng mỉm cười. Giữ chặt vai anh, cô nhẹ nhàng leo lên tấm lưng rộng lớn. Khi biết đối phương đã ngồi vững, Trần Thoại chậm rãi đứng dậy. Trở ngược lại con đường chạy trốn chiều nay, không quá lâu cả hai đã rời khỏi khu đồi.

Bước thong thả dọc trên vỉa hè, Trần Thoại nói vừa đủ: “Tôi sẽ đưa Ngô tiểu thư đến nhà anh Tuấn Khang. Giờ này có lẽ mọi người đang tập trung ở đó.”

Quàng hai tay qua cổ Trần Thoại, Tú Uyên tựa cằm lên vai anh, bảo khẽ:

“Cũng được. Nhưng từ giờ anh gọi em là Tú Uyên được rồi.”

Vốn không bận tâm đến vấn đề xưng hô, Trần Thoại gật đầu. Qua một khúc cua, anh cất tiếng ân cần: “Nếu mệt, Tú Uyên có thể nhắm mắt nghỉ một chút.”

Quả là ý kiến hay. Đáp vâng, Tú Uyên liền ngã đầu xuống bờ vai Trần Thoại. Chưa bao giờ cô thấy bình yên như lúc này. Ngược nhìn chiếc khoen bạc đung đưa nhẹ trên vành tai anh, cô cảm giác nó như cái chuông gió ngân lên những giai điệu êm đềm, ru mình vào giấc ngủ. Từ từ nhắm mắt lại, Tú Uyên cầu mong cho con đường dài mãi dài mãi, để được Trần Thoại công đi suốt đêm. Bỗng nhiên cô nhận ra, hôm nay chẳng hề tệ chút nào. Nếu không bị bố đánh và không rời khỏi nhà, làm sao Tú Uyên được ở bên cạnh Trần Thoại, cùng anh trải qua nhiều điều thú vị. Dù còn sợ hãi nhưng cô vẫn tiếp đi ngon lành vì biết rằng, mình đang được bảo vệ bởi một người đáng tin cậy.

Khi đó ở nhà Tuấn Khang, ai nấy đều đang đứng ngồi không yên thì bỗng Hồng Thuận mừng rỡ chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Mọi người ơi! Hai người họ về rồi!”

Đồng loạt, năm người còn lại đứng dậy và đưa mắt nhìn ra tấm cửa kính. Phía xa, từ trong màn đêm đen, hai bóng dáng hiện ra...

”

24. Chương 24: Lời Đền

Chỉ vì chuyện Tú Uyên mất tích, Bảo Vương và các bạn đành phải ngủ tạm ở nhà Tuấn Khang cho đến sáng hôm sau. Bình thường là người dậy rất trễ ấy vậy hôm nay trời chưa sáng hẳn là Tú Uyên đã rời khỏi phòng. Cô muốn gặp Trần Thoại đến nỗi lòng cứ nôn nao. Không cần biết lý do cũng như chuyện cần nói với anh là gì, cô chỉ mong được thấy anh và bắt đầu một mối quan hệ mới. Bước xuống dưới nhà, Tú Uyên hy vọng sẽ thấy Trần Thoại. Dù bản thân thấy sự mong mỏi này thật ngớ ngẩn nhưng cô vẫn hớn hờ chẳng khác gì đứa trẻ hồi hộp chờ xem quà Giáng Sinh. Tuy nhiên, ước muốn của Tú Uyên đã không thành hiện thực khi người đang ở dưới bếp là Bảo Vương. Hiển nhiên, Bảo Vương cũng phát hiện cô em gái đứng núp sau bức tường, nhìn nhìn về phía mình.

“Tú Uyên.” – Bảo Vương gọi, có lẽ muốn kết thúc cái trò rình mò kia.

Chán nản, Tú Uyên đi ra. Trông vẻ mặt nghiêm nghị của chị, cô biết mình sắp bị mắng, nguyên nhân cũng bởi hôm qua đột nhiên biến mất, khiến ai nấy đều lo.

“Em biết lỗi của mình chưa?”

Thấy dáng vẻ tiu ngủi như chú mèo mắc mưa của Tú Uyên, Bảo Vương thở ra rồi đi lại gần, đưa tay rờ lên má em: “Bố đánh có đau không?”

Đang buồn xo thì mau chóng chuyển qua cười tươi, Tú Uyên lắc đầu hớn hờ:

“Hôm qua có đau nhưng hôm nay hết rồi. Nhờ anh Trần Thoại mà em không còn buồn nữa. Em phát hiện, anh ấy là người rất tốt. Giờ em không ghét anh ấy nữa, ngược lại còn đi một quyết định. Chính xác là lên hẳn kế hoạch mới.”

Sự tò mò của Bảo Vương chưa được giải đáp thì đúng lúc Tuấn Khang xuất hiện: “Hai chị em dậy sớm thế? Chuẩn bị bữa sáng sao? Cứ để anh làm cho. Trần Thoại đang ở trên sân thượng tập thể dục, hai đứa lên chơi với cậu ấy đi.”

Vừa nghe nhắc đến Trần Thoại là Tú Uyên phản ứng ngay, đáng vẻ hồ hởi:

“Anh nói anh Trần Thoại dậy rồi ă? Tuyệt quá! Em đi gặp anh ấy đây.”

Dứt lời, Tú Uyên chạy nhanh lên những bậc thang. Hiển nhiên, Tuấn Khang không khỏi ngạc nhiên trước hành động quá trớn từ cô tiểu thư nhỏ tuổi.

“Tú Uyên sao thế? Lúc trước thấy Trần Thoại từ xa là con bé đã bỏ đi rồi. Chắc hôm qua cả hai đã gặp chuyện gì đây. Kể cũng lạ, cuối cùng người tìm thấy Tú Uyên lại là Trần Thoại.”

Đối diện, Bảo Vương lặng thinh không đáp. Chính cô cũng nhận ra sự thay đổi khác lạ của Tú Uyên. Bản thân cô đang rất tò mò, rốt cuộc hôm qua giữa họ đã có chuyện gì. Nhưng vừa rồi nhìn thấy đáng vẻ Tú Uyên vui mừng quá mức khi nghe đến tên Trần Thoại thì Bảo Vương cảm giác sự đổi thay nơi em gái không hề theo hướng bình thường. Bất giác, lòng cô xuất hiện nỗi bất an khó tả.

Cuộc tranh tài ẩn tượng giữa hair stylist nổi tiếng Huy Jack và hair stylist nghiệp dư Trần Thoại mau chóng được biết đến qua những dòng tin giật gân đăng tải trên các mặt báo. Hiện tượng lạ về một tài năng hiếm có, hiển nhiên sẽ được báo chí đồn thổi, tạo nên sự chú ý từ xã hội. Trước đó là Ngô Bảo Vương, người được nhắc đến khá nhiều trong đêm Gala thời trang MeiSang và giờ đến lượt Trần Thoại, điều đó giúp Beauty Salon WOB trở thành đề tài mà mọi người nhắc nhiều nhất. Giờ đây những người thợ trong WOB lại biết thêm về Trần Thoại, anh chàng trước đây luôn ẩn mình trong lớp hair stylist bình thường.

Hạ tờ báo có tiêu đề giật gân Thiên tài cắt tóc, Trịnh Ngân buông tiếng cười nhạt nhẽo: “Dạo gần đây có nhiều hiện tượng mới trong giới hair stylist thật.”

Ngồi đối diện với Trịnh Ngân, một nhóm hair stylist nữ chuyên nghiệp cũng thể hiện cùng thái độ: nhếch mép cười với nhau, hết kiểu những bài báo tung hô thái quá của bọn báo chí là vô cùng ngớ ngẩn và tầm thường.

“Đám người của Ngô Bảo Vương ai nấy đều là nhân tài kiệt xuất. Chỉ vừa tạo nên chút ẩn tượng mà cánh nhà báo lẫn đài truyền hình như bị trúng gió hết cả.”

“Ừm, tất cả chỉ do đêm Gala thời trang MeiSang. Sau lần đó, danh tiếng của lũ nghiệp dư ấy nổi lên như cồn.” – Cô khác chen vào với vẻ hậm hực thấy rõ.

“Đừng lo” – Trịnh Ngân chẳng hiểu sao vẫn bình thản – “Nếu không có tài thì qua một thời gian cũng sẽ bộc lộ ra là những kẻ ăn may thôi.”

Những cô hair stylist còn lại gật đầu đồng tình. Chợt, một cô liền nhớ ra còn có chuyện khác quan trọng hơn vấn đề tài năng của lũ nghiệp dư kia:

“Gần đây, mọi người có nghe tin gì không? Đám thợ bên khu F đang đồn về mối quan hệ khác thường giữa Ngô Bảo Vương với anh Nicolas đó.”

Tức thì, vẻ mặt Trịnh Ngân thay đổi. Ở WOB ai cũng biết rõ, điều khiến cho cô nàng hair stylist danh tiếng này hết sức bận tâm chỉ có liên quan đến Nicolas.

“Mối quan hệ khác thường nghĩa là sao?”

Nhận ra sự nghiêm trọng qua biểu hiện trên mặt Trịnh Ngân, cô nọ tặc lưỡi xuýt xoa: “Ôi dào, tức là cả hai khá thân thiết. Nghe nói, họ thường đi cùng nhau.”

“Ngô Bảo Vương muốn dụ dỗ anh Nicolas à? Dù gì anh ấy cũng vẫn là thần tượng của chúng ta. Con nhỏ đó dám đụng vào anh ấy thì không yên đâu.”

“Nhưng lẽ chỉ là tin đồn thì sao?”

“Không có lửa làm sao có khói, tóm lại cần phải điều tra rõ ràng vụ này.”

Bỏ mặc những âm thanh ồn ào bên tai, Trịnh Ngân đang nghĩ về lời đồn giữa Bảo Vương với Nicolas. Tuy lo lắng nhưng kỳ thực cô không tin chuyện này xảy ra. Hơn ai hết, Trịnh Ngân biết rất rõ kẻ mà Nicolas căm ghét chính là Ngô Bảo Vương vì vậy không thể xảy ra việc “mối quan hệ của cả hai trở nên thân thiết”. Chắc chắn chỉ là lời đồn. Nghĩ ngợi gì đó, cô liền rời phòng Hair Cut...

Bảo Vương tình cờ chạm mặt Nicolas khi lên đến lầu ba khu F. Chỉ vừa nhìn thấy gương mặt cô là anh chàng con lai hỏi ngay, vẻ sốt sắng:

“Cô bảo hôm qua về nhà mà sao sáng nay tôi không thấy mặt mũi cô đâu vậy?”

Dù có ý quan tâm nhưng cái cách hỏi thăm mang tính tra khảo như thế từ Nicolas khiến Bảo Vương chẳng mấy thoải mái.

“Vì xảy ra chuyện đột xuất nên tôi không về nhà.”

“Dẫu có chuyện đột xuất đi nữa thì chí ít cô cũng nên gọi điện báo.”

“Xin lỗi, tôi không biết anh lo lắng đến thế.”

Tự dưng Nicolas chột dạ, đúng hơn là bất ngờ bị đối phương nói trúng tim đen. Đảo mắt liên tục, anh chàng liền đính chính: “Ai bảo tôi lo? Quản gia Kim lo đấy chứ. Ông ấy không ngừng đi qua đi lại và nhìn đồng hồ.”

Có lẽ Nicolas không biết câu chối bừa của mình nghe rất vụng về. Bảo Vương tất nhiên nhận ra anh đang cố che giấu suy nghĩ thật. Nhưng cô chỉ nghĩ đơn giản Nicolas lo lắng với vai trò là bạn bè.

“Anh đi làm thêm tốt chứ?” – Bảo Vương chuyển đề tài.

Vẫn còn chút lúng túng, Nicolas trả lời vắn vơ, mắt chẳng nhìn cô: “Cũng ổn, chỉ là tôi bị các cô ở đó làm phiền hơi nhiều.”

Bùm miệng cười, Bảo Vương hiểu lý do của sự làm phiền ấy: “Đẹp trai khổ nhĩ. Cũng khó trách, tóc tôi cắt cho anh hợp quá còn gì.”

“Kiểu mop top này ai cắt chẳng được. Cô đừng tưởng mình giỏi.”

Bảo Vương để hai tay ra sau lưng, chậm rãi cất bước, đồng thời thở ra:

“Ừ ừ, nếu lúc đó tôi không cắt tóc cho anh thì sao nhĩ? Buồn cười lắm đấy.”

“Cô giễu tôi hả?” – Đi song song bên cạnh cô bé tomboy, Nicolas hậm hực.

Trong khi Bảo Vương và Nicolas nói chuyện vui vẻ thì ở dãy hành lang đối diện phía bên kia, Trịnh Ngân đang dõi mắt theo hai người nọ. Cái nhìn của cô đứng yên, hai tay siết chặt thành lan can trước khung cảnh cười đùa hết sức tự nhiên của họ. Đặc biệt, mỗi lần nhìn Nicolas đẩy nhẹ Bảo Vương theo cách đùa giỡn hay cảnh anh chàng cố tình vuốt tóc cô bé, là trái tim Trịnh Ngân hẫng mất một nhịp. Chưa bao giờ cô thấy Bảo Vương cười tươi đến thế cũng như nét mặt rạng rỡ của Nicolas lúc cả hai đi dọc qua dãy hành lang đến phòng Hair Cut. Ánh mắt cô nàng họ Trịnh trở nên thất thần khi nghĩ về lời đồn của đám thợ khu F. Để rồi cô tự hỏi, lý nào mối quan hệ thân thiết giữa hai người đó không phải lời đồn?

Trưa, khi những người thợ khu F xuống nhà ăn thì trong phòng Hair Cut vẫn vang lên tiếng kéo cắt tóc. Là Bảo Vương. Nhưng không chỉ một mình cô, còn có Trần Thoại. Sau lần chứng kiến kỹ thuật cắt tóc của Trần Thoại cùng kiểu Wizard Cut, Bảo Vương muốn được anh chỉ dẫn thêm. Cô thực hành trên manocanh cắt tĩa. Đứng bên cạnh, Trần Thoại quan sát đôi tay đối phương.

“Cô phải ngoáy cổ tay thế này. Như thế đuôi tóc mới có độ bồng bênh tự nhiên.”

“Wizard Cut là một trong ba kiểu tóc khó nhất trong giới hair stylist?”

“Ừm. Kiểu thứ hai là Tornado Cut, quần tóc lại cắt theo đường chéo, phần tóc cắt sẽ rút xuống theo hình xoắn ốc. Kiểu cuối cùng là Corkscrew Cut, quần tóc lại thành một vòng tròn rồi cắt từ trong ra ngoài.”

“Trước đây, tôi đã từng nghe nhắc đến ba kiểu cắt ấy nhưng ít được thấy. Lần duy nhất tôi thấy mẹ cắt kiểu Wizard Cut là năm chín tuổi.”

Trần Thoại tự dưng không lên tiếng nữa, chỉ là bản thân đang nhớ lại cuộc gặp mặt lần đầu tiên giữa mình với Jessica Phạm. Khi đó, Jessica đã nhặt cây kéo lên, trao lại cho cậu và mỉm cười: “Kéo là sinh mệnh của người cắt tóc. Một khi đã buông kéo thì cháu sẽ không còn là hair stylist nữa.”

Câu hỏi khê từ Bảo Vương vang lên đột ngột như kéo Trần Thoại trở về thực tại:

“Anh thông thạo hết ba kiểu cắt này sao? Ai đã dạy cho anh? Có phải là...”

Trần Thoại đáp lời cho câu hỏi bở ngỡ của Bảo Vương: “Là cô Jessica.”

Lặng nghe rõ ba từ đó, Bảo Vương im lặng, mí mắt hơi chùng xuống. Cô đã không biết rằng, mẹ mình lại truyền thụ những kỹ năng cho Trần Thoại. Hay vì anh là một tài năng hiếm có? Dù vậy, Bảo Vương không buồn vì chuyện đó, điều cô nuối tiếc chính là bà ra đi quá sớm, khiến cô không được bà chỉ dẫn nhiều hơn. Phản chiếu trong đáy mắt đứng yên của cô, hình ảnh cây kéo trên tay vẫn chuyển động liên tục như vòng quay thời gian không bao giờ ngừng lại.

Mấy phút sau, Bảo Vương hạ kéo xuống, nhìn mái tóc manocanh vẽ hài lòng.

“Anh xem tôi cắt thế này được chưa?”

Gấp cuốn tạp chí về những mẫu tóc, Trần Thoại chậm rãi xoay qua, nhìn theo đường cắt của từng sợi tóc: “Chỗ này vẫn chưa đều. Còn hơi chênh lệch.”

Kề lưỡi kéo vào đoạn tóc dư ra, Bảo Vương cắt thật nhanh. Mau chóng, cô quay mặt sang bên đồng thời cất tiếng: “Còn độ phồng đuôi tóc...”

Bảo Vương lập tức ngưng bật, đôi mắt luôn mơ màng bất chợt mở to kinh ngạc. Bên cạnh, gương mặt Trần Thoại cũng mang biểu hiện giống hệt cô: ánh nhìn tròn xoe đầy sững sốt. Nguyên nhân là bởi, ban nãy do không nhắm kỹ khoảng cách giữa hai người nên khi Bảo Vương xoay mặt sang bên thì vô tình môi cô chạm nhẹ vào má Trần Thoại, tạo thành một nụ hôn khê. Sự cố bất ngờ này khiến cả hai đứng bất động trong thoáng chốc. Âm thanh cọt kẹt của tấm kính cửa sổ do gió thổi kêu lên, đã “đánh thức” hai người đang hiện diện trong căn phòng. Bấy giờ mới định hình rõ sự việc, Bảo Vương và Trần Thoại liền bước lùi ra xa nhau. Cảm giác về nụ hôn đường đột ban nãy làm ai nấy cũng còn chút bối rối. Dẫu biết đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn nhưng cả hai vẫn thấy khó xử. Người thì đưa tay lên che miệng, kẻ thì đưa tay lên rờ má.

“Tôi... xin lỗi.” – Bảo Vương lên tiếng trước, phá tan bầu không khí yên lặng.

Luôn điềm tĩnh mọi lúc mọi nơi, nhưng bây giờ Trần Thoại lại khá lúng túng:

“Chỉ là sự cố thôi. Cô đừng bận tâm.”

“Ừm, tôi nghĩ có lẽ nên tạm dừng ở đây. Mai chúng ta tiếp.”

Thấy Trần Thoại gật đầu, chỉ chờ có thế Bảo Vương liền bước nhanh đến cửa và rời khỏi phòng. Còn lại một mình, Trần Thoại thở ra thật mạnh. Đảo mắt nhìn manocanh, hình ảnh nụ hôn tình cờ ban nãy chiếm ngự hết đầu óc và anh không biết vì sao bản thân lại thấy vui. Về phía Bảo Vương, bước xuống những bậc thang, ngón tay cô vẫn còn đặt trên bờ môi. Thật sự, chính cô cũng chẳng rõ cảm xúc kỳ lạ lúc này của mình là gì. Nhưng chắc chắn là, nó không hề tệ với cô.

Chiều tan việc, Trịnh Ngân bước ra ngoài cổng Beauty Salon WOB, chờ xe riêng của nhà đến đón. Đang đứng thì bỗng, cô bắt gặp cảnh Bảo Vương và Nicolas cùng bước ra từ cửa sau salon. Cả hai vẫn tiếp tục trò chuyện vui vẻ giống hệt sáng nay. Trịnh Ngân dường như không tin vào mắt mình. Chuyện về mối quan hệ thân thiết giữa hai người đã khiến cô vô cùng bất ngờ, nay lại thêm chuyện họ đi bên cạnh nhau lúc tan việc thế này càng khiến cô nằng kinh ngạc hơn nữa. Đến nỗi, Trịnh Ngân không ngừng lăm nhăm trong miệng:

“Cái quái gì vậy? Nicolas và con bé đó về cùng nhau ư? Trời ạ!”

Vẫn chưa rời mắt khỏi đối tượng, Trịnh Ngân quyết định bám theo. Ra bến xe bus, thấy Bảo Vương và Nicolas bước lên xe bus, Trịnh Ngân liền kéo vành nón áo khoác che mái tóc đồng thời lấy kính mát đeo vào để không bị phát hiện. Để dễ quan sát, Trịnh Ngân chọn băng ghế sau cùng. Khi đã ổn định chỗ ngồi, cô liền đưa mắt nhìn lên phía trước. Chiếc ghế thứ tư từ dưới đếm lên là nơi Bảo Vương ngồi chung với Nicolas. Khác lúc này, Bảo Vương không nói chuyện nữa mà đeo headphone nghe nhạc. Bên cạnh, Nicolas không làm gì cả, chỉ ngồi yên lặng. Đôi mắt Trịnh Ngân không rời khỏi họ giây phút nào, chính vì vậy cô đã chứng kiến một chuyện chẳng tưởng tượng nổi. Trong khi Bảo Vương hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì Nicolas lại khác. Cứ cách vài phút, anh xoay qua nhìn Bảo Vương và thời gian cho những cái nhìn như thế khá lâu. Suốt trên đường đi, Trịnh Ngân đếm được mấy mươi lần đôi mắt Nicolas hướng vào Bảo Vương theo một cách kín đáo, cũng như cô đang âm thầm quan sát anh lúc này.

Tiếp tục bám theo Bảo Vương và Nicolas khi cả hai xuống trạm. Bước thêm đoạn đường nữa, cuối cùng Trịnh Ngân thấy họ dừng lại trước ngôi nhà gỗ có khu vườn nhỏ. Đứng nép vào bức tường gần đấy, cô hồi hộp chờ xem diễn biến tiếp theo của sự việc. Rất nhanh, về mặt Trịnh Ngân bản thân khôn tả khi tận mắt thấy Bảo Vương với Nicolas cùng bước vào sân vườn. Nhìn theo hai bóng dáng đó khuất sau cánh cửa ngôi nhà gỗ, ánh mắt Trịnh Ngân chưa hết bàng hoàng. Giờ thì cô đã biết, không chỉ mối quan hệ giữa Bảo Vương với Nicolas trở nên thân thiết mà họ còn đang sống cùng một nhà.

Hôm sau, đang đổ rác thì Bảo Vương nghe tiếng bước chân vang lên ở đằng sau. Chậm rãi quay lại, cô thấy một nhóm hair stylist nữ mặt mày kên kệu, đứng khoanh tay và nhìn mình bằng đôi mắt nửa soi mói nửa thù ghét. Bảo Vương mau chóng nhận ra những hair stylist nữ bên khu A VIP. Chẳng bận tâm lý do vì họ lại kéo đến đây, cô tiếp tục công việc. Nhận lấy cái nhìn hời hợt từ đối phương, nhóm hair stylist nữ nhìn nhau cười khinh.

“Thấy người khác mà không thèm ngước nhìn là bất lịch sự lắm đó.”

Nghe một chất giọng trong nhóm vang lên, Bảo Vương trả lời dừng dừng:

“Xin lỗi, tôi không có chuyện gì để nói với các cô cả.”

“Nhưng bọn này thì có chuyện muốn nói đấy. Không ngờ hạng người như cô mà cũng muốn tiếp cận anh Nicolas hả? Mơ ngủ giữa ban ngày à?”

Giờ Bảo Vương đã hiểu mục đích của nhóm thợ nữ này kéo đến gây sự với mình. Nhưng bản thân chẳng mấy để ý những thứ vớ vẩn nên cô vẫn giữ im lặng, chờ đổ xong rác để mau chóng rời khỏi nơi thị phi này. Hết nhẫn nại trước kiểu lạnh nhạt đó, cô khác mất bình tĩnh, gần như gất lên:

“Cô bị điếc hả? Định dùng chiêu làm lơ cho qua chuyện sao?”

Mừng vì bịch rác cuối cùng cũng đã nằm gọn trong thùng, Bảo Vương phủi tay, bấy giờ mới xoay qua đối diện với mấy gương mặt hầm hờ nộ.

“Tôi không điếc. Nhưng, tôi ghét phải nói chuyện với những người thừa thãi.”

Nhóm hair stylist nữ liền trừng mắt mím môi khi nghe đối phương nói ba từ “người thừa thãi”. Tức thì, một cô liền đưa tay đẩy mạnh vai Bảo Vương khi cô đi ngang qua. Do không lường trước cú đẩy bất ngờ này, Bảo Vương mất thăng bằng ngã xuống. Bàn tay cô chống lên nền đất, bị trầy xước. Thấy hành động của những người này bắt đầu quá đáng, Bảo Vương ngước lên, mặt lạnh lùng:

“Rốt cuộc, mấy người muốn gì?”

“Muốn cô tránh xa anh Nicolas! Cô còn tiếp cận anh ấy thì đừng trách!”

Bỗng, giọng Nicolas thình lình vang lên, nghe đanh sắc: “Các cô sẽ làm gì?”

Nhóm hair stylist nữ lập tức quay qua, chẳng rõ Nicolas xuất hiện ở đây tự lúc nào. Trông gương mặt anh chàng lạnh tanh, có cả sự giận dữ. Thấy cái người là nguyên nhân dẫn đến cuộc cảnh cáo hội đồng này đã đến, Bảo Vương chậm rãi đứng dậy. Cô cắn răng nhìn xuống lòng bàn tay, một vết đứt chảy máu.

“Cô không sao chứ?” – Nicolas bước đến bên Bảo Vương, lo lắng hỏi.

“Tôi ổn. Thiết nghĩ, anh nên ở lại nói rõ với họ về mối quan hệ giữa hai ta.”

Nhìn theo bóng dáng Bảo Vương đi xa dần, vài giây sau Nicolas chuyển cái nhìn trở lại những người nọ: “Các cô định làm gì Bảo Vương?”

“Anh Nicolas, bọn em chỉ muốn dạy cho nó một bài học về tội dụ dỗ anh.”

“Dụ dỗ cái gì?” – Nicolas đảo mắt hết một lượt, cất tiếng rành rọt – “Kể từ giờ trở đi, kẻ nào dám đụng đến Bảo Vương thì tôi nhất định không tha.”

Bỏ mặc mấy cái nhìn trân trối đó, anh chàng con lai mau chóng xoay lưng bỏ đi.

Vì mãi xem vết thương trong lòng bàn tay mà Bảo Vương chẳng hay biết Trần Thoại đang tiến về phía mình. Mãi đến khi nhận ra có người đứng ngay trước mặt thì cô mới ngước lên. Vừa chạm phải đôi mắt dịu dàng đó thì tức thì, nụ hôn vô tình hôm qua bật ra trong trí nhớ cô. Thực lòng vẫn còn chút bối rối nên Bảo Vương lặng im vì không biết nói gì. Đối diện, như hiểu suy nghĩ của cô, Trần Thoại giải vây bằng câu hỏi: “Tay tại sao lại bị thương vậy?”

Không muốn anh chàng biết về chuyện đụng độ vừa rồi giữa mình với nhóm hair stylist nữ khu A VIP, Bảo Vương nói dối: “Tôi sơ ý ngã thôi.”

Kín đáo quan sát quần và đầu gối Bảo Vương, Trần Thoại nhận ra câu trả lời ấy không đúng sự thật. Nếu ngã thì quần, đặc biệt ở vị trí đầu gối, tất nhiên sẽ lấm bẩn. Anh cũng đoán ra phần nào rắc rối mà cô vừa gặp phải. Lấy trong túi ra miếng băng cá nhân, Trần Thoại nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé đó. Lần thứ hai vì không ngờ trước hành động từ đối phương, Bảo Vương thoáng giật mình. Cẩn thận dán băng cá nhân lên vết thương bắt đầu khô máu, Trần Thoại nói khẽ:

“Hãy nhớ, nếu có người ức hiếp cô thì cũng sẽ có người quan tâm cô.”

Đôi mắt Bảo Vương tròn xoe. Cùng lúc, cô thấy Trần Thoại ngước lên mỉm cười với mình. Thật kỳ lạ, một anh chàng luôn mang dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm lại rất biết cách quan tâm người khác. Và cái cách anh làm, cả lời anh nói lúc nào cũng khiến họ thấy vui. Chộp nhẹ hàng mi, Bảo Vương khẽ gật đầu. Nghĩ gì đấy, Trần Thoại đưa mắt ra bên ngoài, bảo vẫn vơ: “Nặng đẹp thật.”

Chậm rãi, Bảo Vương ngẩng đầu lên cao nhìn nắng. Đúng là không rõ vì sao, thứ màu tinh khôi đó lại đẹp hơn mọi ngày. Cảm giác bình yên kỳ lạ. Nhắm mắt, cô tận hưởng giây phút êm đềm. Nhưng rất nhanh, có một điều khiến cô mau chóng mở mắt ra. Xoay qua, Bảo Vương thấy Trần Thoại đứng bên cạnh và điều ngạc nhiên là, chẳng biết từ lúc nào những ngón tay anh đã luồn vào khe hở giữa những ngón tay cô. Nắm chặt. Cô cảm nhận một hơi ấm nồng nàn, nghe rõ tim mình bỗng dưng đập rộn ràng. Hai con người lạnh lùng sẽ luôn có cách bày tỏ và đón nhận tình cảm rất khác biệt. Với họ, chỉ một cử thái đã đủ nói lên nhiều điều mà không từ ngữ nào diễn đạt được. Có lẽ giờ đây, Bảo Vương đã biết vì sao nắng hôm nay thật đẹp. Là vì người cô cần đang đứng ngay bên cạnh.

1;Z 7-

25. Chương 25: Tình Yêu Hình Tam Giác

Đột ngột, Nicolas bị Trịnh Ngân kéo ra một góc hành lang. Anh tự hỏi cô đang làm gì ở khu cắt tóc bình dân này trong khi đáng ra phải ở khu A VIP mới đúng. Giật nhẹ tay ra khỏi nắm giữ từ đối phương, Nicolas khó chịu:

“Em muốn gì thì nói nhanh lên, anh không có thời gian.”

Quan sát nét mặt sốt ruột của bạn trai, Trịnh Ngân lặng thinh vài giây rồi hỏi lại:

“Anh đang lo lắng cho Ngô Bảo Vương chứ gì?”

Khó hiểu trước việc Trịnh Ngân tự dưng nhắc đến Bảo Vương, Nicolas đảo mắt:

“Rốt cuộc, em muốn nói cái gì nào?”

“Em thấy hết rồi. Lúc nãy Ngô Bảo Vương bị ức hiếp, anh đã xuất hiện bảo vệ con bé đó. Anh có biết mình vừa làm cái gì không? Anh đang bảo vệ Ngô Bảo Vương, kẻ mà anh từng dùng đủ mọi cách để tống khứ ra khỏi WOB.”

Nicolas hơi bối rối khi nghe Trịnh Ngân nói với hàm ý so sánh sự khác biệt về thái độ anh dành cho Bảo Vương trước đây và hiện tại.

“Vì bây giờ cả hai cùng làm việc ở khu F nên trở thành bạn.”

“Bạn? Nực cười thật.” – Nhìn chăm chăm vẻ khó xử trên mặt Nicolas, Trịnh Ngân chợt buông một câu – “Anh thích Ngô Bảo Vương, phải không?”

Kinh ngạc vì Trịnh Ngân hỏi câu chần động như thế, Nicolas bối rối gập bội, tim đập loạn xạ. Lập tức, anh đáp lẩn tránh: “Không. Em đừng nói lung tung.”

Giữ chặt hai cánh tay Nicolas, Trịnh Ngân yêu cầu: “Vậy anh hãy nhìn thẳng vào mắt em và nói không! Anh nhìn em đi!”

Bị thúc ép, Nicolas đành nhìn vào mắt Trịnh Ngân. Nhưng rất nhanh, chàng trai đó liền quay mặt đi, một phần do sự kiên quyết trong đôi mắt Trịnh Ngân và phần còn lại là vì anh chẳng thể nào chối bỏ tình cảm thật sự dành cho Bảo Vương mà nói một tiếng “Không” dễ dàng như vậy.

Thái độ né tránh rõ ràng từ Nicolas dường như đã cho Trịnh Ngân câu trả lời chính xác. Cảm giác khi ấy trong cô không gì khác hơn ngoài hụt hẫng và đau đớn. Cô thấy chân mình mất đi sự vững vàng bởi mặt đất như đang chao đảo. Chậm rãi buông tay, Trịnh Ngân không ngừng lắc đầu, cái nhìn hoang mang.

“Không thể... Không thể được. Anh điên rồi.”

“Em bình tĩnh lại.”

“Đừng đụng vào em!” – Trịnh Ngân bất ngờ gạt mạnh tay Nicolas ra – “Tại sao? Tại sao anh có thể thích người khác khi đang là bạn trai của em?”

Nicolas nhúu mày, sự khó hiểu đó như thể muốn nói Trịnh Ngân đang nhầm lẫn một chuyện: “Trước giờ anh chưa khi nào nghĩ mình là bạn trai em.”

Hiển nhiên, Trịnh Ngân càng thêm bồn thần khi câu nói kia kết thúc. Có vẻ, cô không tin vào những gì đã nghe nên phải thốt lên rằng:

“Nicolas Nguyễn, anh biết mình đang nói gì không???”

“Anh hoàn toàn tỉnh táo khi nói vậy. Trịnh Ngân, chúng ta chưa từng công khai mối quan hệ của mình. Anh vốn dĩ chỉ xem em là bạn bè.”

Vào khoảnh khắc đó, Trịnh Ngân muốn ngã ngửa. Vậy là suốt bao nhiêu năm qua, mối quan hệ mà cô luôn nghĩ rất hoàn hảo này chỉ do cô ảo tưởng? Nicolas không hề có tình cảm với Trịnh Ngân. Tất cả chỉ chỉ xuất phát từ một phía, là cô? Đầu óc Trịnh Ngân hoàn toàn trống rỗng, tai cũng ù đi chẳng còn nghe thấy bất kỳ điều gì nữa. Nhưng có một thứ đang hiện diện rất rõ ràng: đau đớn. Và chính nó khiến cô trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Khi sự chịu đựng vượt quá giới hạn, con người sẽ đối diện với mọi việc bằng thái độ điềm nhiên đến kỳ lạ.

“Em sẽ không từ bỏ đâu. Cho dù bây giờ, em đã biết rõ cảm giác của anh.”

Trông gương mặt Trịnh Ngân lạnh băng, lòng Nicolas bỗng dưng bất an.

“Em muốn làm gì?”

“Em sẽ không để yên cho Ngô Bảo Vương. Anh biết mà.”

Nắm chặt tay Trịnh Ngân, Nicolas gần từng chữ như muốn cô nghe thật rõ ràng.

“Em dám đụng đến Bảo Vương thì đừng trách anh.”

“Anh đừng thách em. Anh là người hiểu rõ em nhất, đúng chứ?”

Vốn biết rõ bản tính Trịnh Ngân, càng đe dọa càng không nhân nhượng, nên Nicolas nghĩ tốt nhất cần chấm dứt cuộc đối thoại nặng nề này. Thả tay cô ra, anh không nói gì nữa, lẳng lặng quay lưng. Dõi theo bóng dáng Nicolas từ phía sau, Trịnh Ngân siết chặt tay khi nhớ lại lời đe dọa ban nãy của anh.

“Đúng là kinh khủng thật, Trịnh Ngân nhỉ?” – Giọng ai đó đột ngột vang lên.

Lập tức quay lại, Trịnh Ngân thấy nhóm hair stylist nữ sáng nay gây chuyện với Bảo Vương chậm rãi bước ra từ trong vùng tối...

Đang dùng bữa trưa vui vẻ ở nhà ăn khu F, mọi người chợt thấy Tú Uyên chạy lại với dáng vẻ hớn hở. Chưa kịp cất tiếng chào ai là cô tiểu thư đã mau chóng ngồi xuống bên cạnh Trần Thoại. Trông cái kiểu nhìn đầy hạnh phúc ấy, có cảm tưởng, trong mắt Tú Uyên chỉ tồn tại mỗi anh chàng họ Trần.

“Vừa kết thúc xong buổi tập dợt là em chạy xuống đây tìm mọi người liền. Đặc biệt em muốn gặp anh nhất đó, Trần Thoại.”

Ngay cả người mù cũng nhìn ra sự khác thường qua thái độ Tú Uyên dành cho Trần Thoại huống chi những người có mặt tại đây đều rất sáng mắt. Láy làm lạ, Hồng Thuận không thể bỏ qua cơ hội tìm hiểu vấn đề:

“Sau lần mất tích hôm nọ, Ngô tiểu thư hình như rất quý mến anh Trần Thoại? Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vui sao?”

Tú Uyên lém lỉnh trả lời: “Tất nhiên nhưng em không nói đâu. Mọi người chỉ cần biết rằng, từ giờ em không ghét anh ấy như lúc trước nữa.”

“Không phải là không ghét mà xem chừng còn rất thích nữa kìa.”

“Anh nói đúng ghê.” – Tú Uyên sửa giọng – “Sẵn tất cả có mặt đông đủ ở đây, em xin tuyên bố một chuyện.”

Đến lượt Đài Trang tò mò: “Chuyện gì mà thú vị thế?”

Trước khi trả lời, Tú Uyên đã làm một hành động khiến ai cũng bất ngờ, thậm chí cả Trần Thoại: cô ôm chặt lấy cánh tay anh đồng thời cười tươi tuyên bố:

“Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ chính thức đeo đuổi anh Trần Thoại.”

Khỏi nói, cùng lúc bốn cái miệng đồng thanh hét lên: “Sao?!” Còn Bảo Vương và Trần Thoại, tuy không thét giống những người kia nhưng gương mặt họ hiện rõ sự kinh ngạc. Là người lớn giọng nhất ban nãy, Tuấn Khang hỏi ngay: “Tú Uyên, em đang đùa à? Sao lại đeo đuổi Trần Thoại?”

Vẫn giữ rịt cánh tay chàng trai, Tú Uyên lắc đầu khẳng định chắc chắn:

“Lời em nói đều là thật. Còn lý do em đeo đuổi anh Trần Thoại là vì...”

Thêm lần thứ hai Tú Uyên khiến mọi người ngỡ ngàng khi thỉnh thoảng hôn nhẹ lên má Trần Thoại. Quá bất ngờ, Trần Thoại chỉ biết ngồi yên với đôi mắt mở to. Đối diện, Bảo Vương buông đùa, trong thoáng chốc cả người bất động.

“Vì em đã thích anh ấy.” – Tú Uyên kết thúc màn gây sốc bằng lời bày tỏ.

“Cô chắc chứ, Ngô tiểu thư?” – An Hằng hơi ngập ngừng.

“Các anh chị sao thế, không ủng hộ em ư? Chị Bảo Vương, chị nghĩ sao?”

Vẫn chưa lấy lại bình tĩnh nên Bảo Vương hơi giật mình trước câu hỏi đó. Lần đầu tiên, cô đã không nhìn Tú Uyên, cũng không trả lời em gái. Nhận ra sự trống rỗng trong đôi mắt Bảo Vương, Trần Thoại liền rút tay ra khỏi cái nắm giữ của Tú Uyên, nhẹ nhàng bảo: “Xin lỗi, tôi thấy trò đùa này không hay chút nào.”

“Ai bảo em đùa. Từng lời em nói đều hết sức chân thành. Cái hôm em mất tích, anh đã bên cạnh chăm sóc bảo vệ em và em nhận ra anh chính là chàng trai em cần. Cũng từ lúc ấy, em đã thích anh...”

Tú Uyên chưa dứt câu thì Bảo Vương đã mau chóng đứng dậy. Để tránh những ánh mắt tò mò hướng vào mình, cô viện cớ bản thân vừa nhớ ra chuyện quan trọng cần giải quyết. Cứ thế, cô mau chóng rời khỏi bàn ăn.

Lo lắng nhìn theo bóng dáng Bảo Vương bước vội ra ngoài, Trần Thoại quay qua Tú Uyên đồng thời giơ tay ngăn những câu nói huyền thuyên kia:

“Được rồi Ngô tiểu thư, ta nên dừng chuyện này tại đây thôi. Xin lỗi, tôi phải đến phòng Hair Cut luyện cắt tóc thêm vì vậy không thể ở lại.”

Giống Bảo Vương, Trần Thoại rời bàn ăn một cách mau chóng như bị ai đuổi. Vô cùng khó hiểu trước thái độ lạ lùng của chị và Trần Thoại, Tú Uyên cau mày. Biết cô bé đang nghĩ gì, Hồng Thuận liền giải thích luôn:

“Chẳng rõ Ngô tiểu thư đùa hay thật nhưng có chuyện này hẳn cô không biết: Bảo Vương và anh Trần Thoại hiện đang có tình cảm với nhau.”

Đôi mắt Tú Uyên đứng yên, cái nhìn phản chiếu rõ sự kinh ngạc, như thể không tin vào điều vừa nghe. Bên cạnh, Tuấn Khang giấu tiếng thở dài...

Ở khuôn viên phía sau khu F, Bảo Vương bước đi với dáng vẻ thần thờ. Đối với cô, chuyện khi nãy vẫn còn quá bất ngờ. Thật sự, cô không nghĩ Tú Uyên lại thích Trần Thoại, chẳng những vậy còn công khai bày tỏ tình cảm và tuyên bố sẽ đeo đuổi anh. Vào lúc ấy, Bảo Vương chẳng rõ bản thân có cảm giác ra sao Chính cô cũng không biết lý do gì mình lại bỏ chạy khỏi nhà ăn. Dường như, cô muốn bỏ trốn. Dừng lại, Bảo Vương chậm rãi ngược nhìn bầu trời tấp nập. Sáng nay khi được Trần Thoại nắm tay, cô thấy nắng rất đẹp ấy vậy lúc này cô nhận ra, thứ màu lung linh đó đã tắt rồi. Tự dưng, lòng Bảo Vương xuất hiện nỗi lo sợ mơ hồ, sợ rằng mình sẽ không còn cơ hội tìm thấy sự bình yên bên cạnh người con trai đó nữa. Thở ra buồn bã, Bảo Vương tiếp tục cất bước. Vì mãi đắm chìm trong mớ cảm xúc ngổn ngang, cô bé họ Ngô không hề hay biết nhóm hair stylist nữ sáng nay đang tiến lại gần mình từ phía sau. Và khi phát hiện ra có sự hiện khác ngay tại đây, Bảo Vương liền quay lại. Nhưng chưa kịp nhìn rõ gương mặt họ là một khoảng tối đỏ sẫm xuống đáy mắt cô...

Cúi chào khách xong, lần thứ năm Nicolas tiếp tục nhìn về phía vị trí Bảo Vương vẫn thường đứng cắt tóc nhưng nơi đó hoàn toàn không có bóng dáng cô. Anh bắt đầu lo lắng, giờ nghỉ trưa đã kết thúc được nửa tiếng vẫn chưa thấy Bảo Vương trở lại phòng Hair Cut. Trong khi mọi ngày, cô luôn có mặt từ rất sớm. Chính sự khác thường này khiến lòng Nicolas xuất hiện sự bất an. Anh gọi điện cho cô nhưng đầu dây chỉ vang lên tiếng đổ chuông, chẳng ai bắt máy.

“Không khoẻ ở đâu à?”

Nicolas liền quay qua, một người thợ khu F tốt bụng nhìn anh đầy quan tâm.

“Tôi không sao. Chỉ đang khó hiểu về sự vắng mặt của Bảo Vương.”

“Ban nãy tôi thấy Bảo Vương ở khuôn viên phía sau khu F. Rồi một nhóm hair stylist nữ khu A VIP xuất hiện. Chẳng rõ họ nói gì với nhau.”

Nicolas đảo mắt liên tục trước sự tiết lộ bất ngờ từ người thợ đó. Anh đoán, nhóm hair stylist nữ kia chắc chắn là nhóm đã cảnh cáo Bảo Vương sáng nay. Linh cảm báo với anh rằng, cô bé họ Ngô đang gặp nguy hiểm. Ngay lập tức, Nicolas rời khỏi phòng Hair Cut. Chạy hối hả ra khuôn viên phía sau khu nhà F, anh vừa thở hổn hển vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Không gian vắng lặng, chẳng có gì ngoài những làn gió lạnh lẽo và bãi cỏ im lìm. Quá lo lắng, Nicolas gọi tiếp tục điện cho Bảo Vương dù biết việc làm này sẽ trở nên vô ích. Vẫn là âm thanh đổ chuông kéo dài thế nhưng lần này, nó không chỉ vang lên phía bên kia đầu dây mà còn ở khá gần chỗ anh chàng con lai đứng. Ngạc nhiên về điều này, Nicolas mau chóng hạ chiếc điện thoại xuống và cố lắng tai nghe. Đôi lông mày dần dần ra khi anh chắc chắn tiếng nhạc phát ra từ bãi cỏ đằng kia. Tức thì, anh chạy vội đến. Đôi mắt mở to khi Nicolas thấy điện thoại Bảo Vương nằm dưới nền đất ướt, vẫn không ngừng reo lên từng hồi chuông dứt quãng. Mau chóng cầm lấy cái vật bị lạc chủ lên, anh biết rằng lo lắng của mình đã đúng. Rất nhanh, Nicolas chạy ra khỏi khuôn viên, hướng đến phòng ban quản lý.

Tuấn Khang nhíu mày khi nghe Nicolas báo về sự mất tích của Bảo Vương: “Em nói, Nhóc Bảo Bối biến mất? Để anh nói với ban quản lý về chuyện này...”

“Đừng phí thời gian thêm nữa, chúng ta hãy mau đi tìm Bảo Vương! Chắc chắn cô ấy đang gặp nguy hiểm! Anh cùng em chia nhau...”

Trước phản ứng dữ dội từ đối phương, Tuấn Khang liền nắm lấy vai Nicolas lắc mạnh: “Bình tĩnh Nicolas! Em đừng rối lên như vậy! Hiện tại chúng ta vẫn chưa có manh mối gì về việc này, em bảo đi tìm là tìm thế nào được?”

Giọng Tuấn Khang lớn đến mức khiến Nicolas giật mình và sực tỉnh. Bất gặp đôi mắt kiên quyết đó, anh mau chóng lấy lại bình tĩnh. Thấy Nicolas im lặng nhưng vẻ mặt vẫn còn hoang mang lo lắng, Tuấn Khang chậm rãi đưa ra gợi ý:

“Anh sẽ gọi mọi người đến đây, hỏi họ có tình cờ thấy Nhóc Bảo Bối ở đâu.”

Rối bời và không thể suy nghĩ được gì nữa, Nicolas đành gật đầu.

Khi ấy, Bảo Vương tỉnh dậy sau một cơn mê. Đầu vẫn còn choáng nhưng cô dễ dàng nhận ra mình đang ở một nơi khác phòng Hair Cut. Lừ đừ ngồi dậy, Bảo Vương quan sát xung quanh. Chẳng có gì khác ngoài những chiếc tủ cao, thùng carton và rất nhiều bao bì thức ăn tươi sống lẫn đóng hộp. Làn khói trắng lạnh lẽo bao bọc lấy mọi thứ tại nơi này. Vài phút sau, Bảo Vương lập tức phát hiện đây là Phòng dự trữ thức ăn đông lạnh của salon. Bảo Vương bắt đầu nhớ lại sự việc cách đó không lâu. Cô đang đi dạo ở khuôn viên sau khu F thì tình hình có người tiến đến từ phía sau rồi tiếp theo một miếng vải chụp lên người và cô mê man đi. Rốt cuộc họ là ai? Vừa nghĩ ngợi, Bảo Vương vừa đứng lên, đến bên đồng hồ đo nhiệt độ trên bức tường. 10oC, đó là con số thể hiện nhiệt độ căn phòng lúc này. Cả người co ro, cô run run và không ngừng hà hơi vào lòng bàn tay. Lớp khí lạnh nơi này dần dần bám chặt lên cơ thể khiến Bảo Vương vô cùng khó chịu. Cô nghĩ, nếu không nhanh chóng thoát khỏi đây thì nguy mất.

“Có ai ở ngoài đó không? Xin mở cửa cho tôi!” – Bảo Vương cố lấy hơi, hét thật to qua mép cửa, nơi duy nhất có chút ánh sáng lọt vào.

Phía bên ngoài, nhóm hair stylist nữ nhìn nhau cười thích thú trước lời kêu cứu gần như vô vọng của Bảo Vương. Ban nãy khi biết cô đã tỉnh lại thì ngoài này họ dùng hạ nhiệt độ căn phòng xuống thấp hơn so với bình thường là 15oC.

“Để nó chết lạnh trong ấy luôn cho đáng đời! Dám dụ dỗ anh Nicolas!”

“Tưởng bọn mình không dám làm gì ư? Lần này để xem, nó biết lễ độ hơn chưa.”

“Ê, lỡ nó chết lạnh thật thì sao?”

“Lo gì, bọn mình nhốt nó vài phút thôi. Bất quá thì ngất xỉu chứ chả chết đâu.”

Trong khi nhóm hair stylist nữ nói khe khẽ với nhau với vẻ vui thích thì bên trong, Bảo Vương đã ngừng việc kêu cứu bởi biết rằng, việc làm này chỉ vô ích. Tốt nhất, cô nên giữ sức để chống chọi với cái lạnh băng giá hiện tại. Dùng hai bàn tay chà chà khắp người tạo hơi ấm, Bảo Vương đưa mắt nhìn xem có lối thoát nào khả thi hơn. Nhưng niềm hy vọng tắt dần trong đôi mắt mệt mỏi vì cô hiểu ra cấu trúc phòng đông lạnh là hoàn toàn kín. Bất chợt, cô nghĩ đến điện thoại và rất nhanh sau đó bản thân phát hiện cái vật quan trọng cho những tình huống khó khăn thế này đã không còn trong túi áo nữa. Chưa bao giờ, Bảo Vương thấy số mình đen đủi đến vậy. Điều duy nhất cô có thể làm hiện nay chính là chờ đợi với hy vọng sẽ sớm có người phát hiện ra mình bị nhốt ở đây...

Sau khi Tuấn Khang trình bày rõ ràng sự việc thì năm người nọ đều không khỏi sửng sốt. Theo những gì vừa được nghe, họ đoán việc Bảo Vương đột nhiên mất tích không hề đơn giản như chuyện Tú Uyên rời khỏi nhà cách đây hai ngày. Tiếp, tất cả quyết định để Nicolas đến khu A VIP tìm nhóm hair stylist nữ kia.

“Sao hết người này lại đến người khác mất tích vậy chứ?”

Đài Trang bực mình vì đầu óc muốn choáng cả lên trước kiểu đi qua lại của bạn trai: “Anh ngồi yên xem nào. Giờ không phải lúc để than vãn.”

Ngồi trên ghế sofa, An Hằng gục đầu vào hai lòng bàn tay và không ngừng nói khẽ: “Cầu trời phạt phù hộ Bảo Vương bình an vô sự.”

Bên cạnh cô gái make up, Tú Uyên cũng thấp thỏm không yên, những ngón tay cứ gõ lên đôi chân nhịp liên hồi. Đứng gần đó, Trần Thoại hoàn toàn im lặng. Tuy là người mang dáng vẻ điềm tĩnh nhất tại đây nhưng kỳ thực lòng anh nóng hơn lửa đốt, nỗi lo lắng còn nhiều hơn gấp bội năm người còn lại.

Tất cả giật mình khi cửa phòng bật mở, bóng dáng Nicolas chạy gấp gấp vào. Nhìn gương mặt hy vọng của mọi người, anh lắc đầu.

“Nhóm hair stylist nữ đó không có mặt ở phòng Hair Cut khu A VIP.”

Hồng Thuận đánh tay vào nhau, phán câu chắc nịch: “VẬY ĐÃ RỒ! CHÍNH HỌ ĐÃ BẮT BẢO VƯƠNG VÀ HIỆN ĐANG Ở CẠNH CÔ ẤY.”

“Điều cần làm lúc này là phải mau mau nghĩ cách tìm ra bọn họ trước.”

=;

26. Chương 26: Sự Thật Hé Lộ

Đài Trang vừa dứt lời, Trần Thoại đã lên tiếng: “Mọi người bình tĩnh. Bây giờ ngoài nhóm hair stylist nữ ấy thì tất cả cố nghĩ xem, còn ai có thể liên quan đến việc Bảo Vương mất tích. Không nên bỏ sót những người khả nghi.”

Trong khi những người kia vắt óc nghĩ ngợi thì Nicolas lập tức nghĩ đến một người. Trịnh Ngân. Sáng nay chính miệng cô nói sẽ không bỏ qua cho Bảo Vương. Nicolas không loại trừ khả năng, cô và nhóm hair stylist nữ đó hợp tác với nhau. Không nhiều lời, anh tức tốc chạy đi, quay trở lại khu A VIP.

Nicolas mau chóng nhìn thấy bóng dáng Trịnh Ngân bước chậm rãi trên dãy hành lang lầu ba khu A. Không nhiều lời, anh sải những bước dài đến trước mặt Trịnh Ngân. Sự xuất hiện đột ngột này khiến Trịnh Ngân thoáng giật mình, chân khựng lại. Ngược lên, cô bắt gặp Nicolas đang nhìn chăm chăm với vẻ dò xét lẫn nghi hoặc. Sự thật lúc đó gương mặt Trịnh Ngân có chút đổi khác, dường như tránh né.

“Em có thấy Bảo Vương không?” – Thật kỳ lạ khi Nicolas lại hỏi câu này.

“Không... Em không nhìn thấy con bé đó.”

Nicolas im lặng khi nghe xong lời Trịnh Ngân đáp. Thông thường, cô sẽ phải hỏi anh rằng: “Anh tìm Ngô Bảo Vương làm gì?” Đằng này, cô lại trả lời ngay, giống như trước đó đã đoán được Nicolas sẽ hỏi mình về Bảo Vương. Thấy đối phương không ngừng hướng ánh mắt ngờ vực vào mình, Trịnh Ngân khó chịu: “Đừng nhìn em kiểu đó. Em đã nói là không liên quan đến vụ mất tích của con bé ấy.”

Đối diện, Nicolas ngạc nhiên: “Sao em biết Bảo Vương mất tích?”

Phát hiện bản thân vừa lỡ lời, Trịnh Ngân liền đưa tay lên che miệng. Phản chiếu trong đôi mắt đảo qua đảo lại là sự bối rối rõ rệt. Lần thứ hai Trịnh Ngân giật mình khi Nicolas bất ngờ siết chặt lấy vai cô, âm thanh từ cổ họng anh trở nên khàn đục: “Nói! Có phải em là người đã bắt Bảo Vương?”

“Không phải!” – Trịnh Ngân cố thoát khỏi cái nắm giữ mạnh bạo – “Em không bắt Bảo Vương! Là nhóm hair stylist nữ sáng nay...”

“Em biết là họ vậy em cũng biết hiện giờ họ đang ở đâu, đúng chứ?”

Nhìn gương mặt Nicolas vừa lo lắng vừa sốt ruột, Trịnh Ngân lấy lại bình tĩnh, thản nhiên đáp: “Dù có biết, em cũng không nói. Nếu anh phát hiện người yêu của mình thích người khác và còn sống chung nhà với kẻ đó thì anh sẽ làm gì?”

“Em theo dõi bọn anh ư?”

“Thật bất ngờ khi anh và con bé đó lại sống chung với nhau. Anh biết cảm giác khi ấy của em thế nào không? Em chẳng ngu dại gì nói ra nơi Bảo Vương bị nhốt để anh đi cứu đâu! Nó đáng bị như thế!”

Nếu không tìm chế bản thân, có lẽ Nicolas đã tát Trịnh Ngân. Nhưng thật may khi một dòng suy nghĩ vừa hình thành đã ngăn anh lại, không để anh hành động nông nổi. Nicolas hiểu, nếu bị đánh thì Trịnh Ngân càng căm ghét Bảo Vương hơn và khiến sự việc thêm tồi tệ. Hiện tại lúc này, điều quan trọng là anh cần biết Bảo Vương đang ở đâu. Cuối cùng, anh quyết định đi đến nước cờ mạo hiểm.

“Em có biết, bố mẹ của Bảo Vương là ai không?”

Khó hiểu vì Nicolas thay đổi thái độ đồng thời hỏi câu kỳ quặc, Trịnh Ngân đáp hồi hợt: “Bố mẹ con bé đó là ai đâu liên quan gì đến em.”

“Không những liên quan mà em còn biết rất rõ họ. Mẹ Bảo Vương chính là cô Jessica Phạm, còn bố cô ấy hẳn em đã nghĩ ra: giám đốc WOB, Ngô Thịnh.”

Câu trả lời của Nicolas hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ trong đầu Trịnh Ngân. Không còn gương mặt bồn chồn, đáng vẻ điềm nhiên nữa thay vào đó là cái nhìn hết sức kinh ngạc khi cô quay qua đối diện với anh.

“Em không phải không biết, mẹ anh và cô Jessica vốn là bạn bè thân thiết. Cô Jessica từng nói, nếu gia đình anh gặp khó khăn cứ tìm đến quán gia Kim ở ngôi nhà gỗ sẽ được giúp đỡ. Đó là lý do anh và Bảo Vương sống cùng nhà.”

Bất động trong vài giây, tự dưng Trịnh Ngân nở nụ cười kỳ quặc:

“Anh vì muốn cứu Bảo Vương mà bịa đặt về thân thế của con bé đó ư?”

“Bịa đặt? Thôi được, anh và em cùng đến gặp giám đốc Ngô Thịnh hỏi về Bảo Vương. Và em nghĩ xem, ông ta sẽ làm gì nếu biết em bắt nhốt con gái mình?”

Dứt lời, Nicolas nắm tay Trịnh Ngân, kéo đi. Hành động quyết liệt đó đã giúp anh chiến thắng. Bằng chứng là, cô gái họ Trịnh lập tức giật tay lại. Kinh ngạc. Hoang mang. Lo sợ. Sáu từ này miêu tả đúng nhất tâm trạng hiện tại mà Trịnh Ngân có.

“Sao con bé đáng ghét ấy lại là con của cô Jessica Phạm và chú Ngô Thịnh chứ?”

“Những điều anh nói hoàn toàn là sự thật. Lúc biết ra thân phận của Bảo Vương, anh cũng rất bất ngờ. Trịnh Ngân, mau nói anh nghe, Bảo Vương đang ở đâu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì em sẽ có lỗi với cô Jessica và chú Thịnh.”

Hướng đôi mắt vẫn chưa hết bồn chồn vào Nicolas, Trịnh Ngân tiếp tục lặng im. Nhưng rồi cuối cùng, cô cũng lên tiếng: “Ở phòng đông lạnh khu A VIP.”

Nhận được cuộc gọi từ Nicolas, chưa đầy mười phút, bảy người nọ đã có mặt ở phòng đông lạnh. Vừa đến nơi, họ thấy nhóm hair stylist nữ đứng khúm núm, mặt mày tái mét. Bên cạnh, Trịnh Ngân nhìn chăm chăm vào bên trong. Lo rằng chuyện không may xảy ra với Bảo Vương, Trần Thoại và mọi người mau chóng chạy vào bên trong. Trước mặt họ là cảnh Bảo Vương nhắm mắt, cả người bất động được cuộn trong chiếc áo khoác dày và bên cạnh Nicolas đang ôm chặt lấy cô đồng thời không ngừng lay gọi trong hoang mang.

“Bảo Vương, mở mắt ra đi! Đừng chết! Là tôi, Nicolas đây!”

Mọi người đứng yên bất động, phần vì lo cho Bảo Vương phần vì họ ngạc nhiên trước sự kích động của Nicolas. Đặc biệt là Trần Thoại. Không biết sao, anh cứ đứng đó, cái nhìn trống rỗng thay vì phải đến xem Bảo Vương thế nào. Dường như có một sức mạnh vô hình nhưng nặng nề kìm giữ đôi chân anh.

Vẫn còn ngây người thì chợt, tất cả thấy hàng mi Bảo Vương rung nhẹ, bờ môi trắng tái từ từ mở hé, mái đầu đang lặng im cũng đã động đậy. Qua cái nhìn mơ màng, cô nhận ra gương mặt anh chàng con lai đang mỉm cười: “Nicolas...”

“Phải, tôi đây!” – Nicolas ôm chặt Bảo Vương, hôn nhẹ lên vầng trán lạnh băng – “Ôn trời! Cô còn sống! Đừng sợ, đã có tôi bên cạnh!”

Đầu óc mơ màng nên chẳng còn nhận thức được những lời lẽ tràn đầy tình cảm kia nhưng Bảo Vương biết rằng, đang có một vòng tay ấm áp chở che mình. Vì thế, cô đã thiếp đi, chìm vào giấc ngủ bình yên trong lòng Nicolas.

Đỡ lấy Bảo Vương, Nicolas nhanh chóng đứng dậy và xoay lưng lại để rồi bắt gặp Trần Thoại vẫn còn đứng bất động ngay cửa phòng. Lúc này không còn tâm trí quan tâm đến những điều gì khác nữa, sự sốt ruột khiến anh gần như gất lên:

“Tránh ra!”

Nhìn Bảo Vương nằm yên trên tay Nicolas, tim Trần Thoại nhói lên một cách kỳ lạ. Nhưng không thể nói gì thêm, anh bước qua một bên, nhường đường. Khi vừa ra khỏi phòng, Nicolas liền nhìn về phía nhóm hair stylist nữ, nói rành rọt:

“Nếu Bảo Vương có bề gì, tôi nhất định không tha cho các cô đâu!”

Tuy Nicolas không nhắm đến mình nhưng Trịnh Ngân cảm giác câu nói bằng giọng ấy chẳng khác nào mũi tên sắc bén cắm vào tim. Nhìn theo bóng dáng chạy hối hả của anh, cô cố ngăn cảm xúc nghẹn ngào trong lồng ngực và quay lưng đi với vẻ thất thần buồn bã. Còn Tú Uyên đã nhìn tấm lưng lạng lẽ của Trần Thoại khá lâu.

Đến giờ, Trần Thoại vẫn còn nhớ rõ chất giọng thẳng thốt cùng cái ôm dịu dàng mà Nicolas dành cho Bảo Vương. Cứ như thể cô bé tomboy là báu vật vô giá với anh. Có lẽ chuyện phát hiện ra tình cảm Nicolas đối với Bảo Vương là hết sức bất ngờ với Trần Thoại. Chính xác rằng, anh không biết mối quan hệ giữa họ đã đến mức nào. Việc gọi tên và an tâm nằm trong lòng Nicolas như thế, chứng tỏ Bảo Vương và anh chàng con lai không đơn thuần chỉ là đồng nghiệp. Hơi cúi đầu, Trần Thoại đứng im lặng bên thành lan can, lắng nghe gió thổi bên tai.

“Chị Bảo Vương đã tỉnh dậy, anh đừng quá lo lắng.”

Tú Uyên xuất hiện, chậm rãi đi đến bên cạnh Trần Thoại, nói khẽ: “Chị ấy chỉ ngất đi vì lạnh, còn cơ thể vẫn bình thường không có thương tích gì cả.”

Không quay qua nhìn Tú Uyên, Trần Thoại thở ra nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.”

Nghe vậy, Tú Uyên không nói gì nữa, hướng mắt ra khoảng không trống trải phía trước. Sự im lặng kết thúc mau chóng khi cô tiểu thư chột lên tiếng:

“Anh... thích chị Bảo Vương sao?”

Trần Thoại không đáp. Với một số người, đôi khi sự im lặng lại là câu trả lời chính xác nhất. Tú Uyên hiểu điều đó và bản thân đã mong Trần Thoại sẽ cho mình một đáp án khác. Thế nhưng sự thật phũ phàng đến mức cô không muốn tin.

“Dù chị ấy có thích anh thì hai người cũng không dễ dàng đến với nhau được.”

Câu nói lạ lùng của Tú Uyên khiến Trần Thoại không thể tiếp tục lặng thinh mà phải quay qua. Như chỉ chờ có thế, Tú Uyên mỉm cười nhìn anh, một nụ cười khó hiểu đầy ẩn ý: “Lúc này anh đã thấy rồi đó, xem ra anh Nicolas rất thích chị Bảo Vương. Và anh đừng quên rằng, còn có em thích anh.”

Vừa nói, Tú Uyên vừa dựa đầu vào vai chàng trai. Bên cạnh, Trần Thoại không phản ứng, kể cả việc đẩy đối phương ra cũng không. Anh đang tự hỏi, nguyên nhân gì khiến Tú Uyên nói ra lời vừa rồi? Lần đầu tiên, anh có cảm giác con người thật của cô bé luôn tươi cười này chẳng hề giống những điều mình nghĩ.

Bảo Vương thật sự bất ngờ khi người xuất hiện phía sau cánh cửa phòng nghỉ dành cho thợ là Ngô Thịnh. Vị giám đốc ấy đến thăm con hay còn vì nguyên nhân khác, chẳng ai biết được. Nhưng nhìn gương mặt vô cảm lạnh lùng đó thì Bảo Vương không nghĩ là do ông lo lắng cho mình mà đến tận đây. Dù biết con gái đang quan sát mình, Ngô Thịnh vẫn chẳng cất tiếng, chỉ lo phủ bụi trên chiếc ghế rồi ngồi xuống. Việc làm tiếp theo, ông đưa mắt nhìn Bảo Vương.

“Tao đã biết chuyện xảy ra trưa nay. Có vẻ, mày đến đâu cũng bị người ta ghét.”

Dường như quá quen với việc bị gọi như vậy nên Bảo Vương vẫn bình thường.

“Bố đến gặp tôi có chuyện gì?”

“Mày hãy biết cách xưng hô cho đúng.”

Ban đầu là bất động nhưng tiếp theo, Bảo Vương nở nụ cười nhạt nhẽo một cách kín đáo và sửa lại câu ban nãy: “Giám đốc gặp tôi có chuyện gì?”

Tạm chấp nhận cách gọi đó, Ngô Thịnh phúi phúi vạt áo vest sang trọng, giọng lảng đãng: “Hình như mấy năm rồi tao không gặp mày. Nhanh thật. Trông mày rất khác nhưng cái vẻ vênh váo cứng đầu ấy thì chẳng thay đổi.”

“Rốt cuộc ông muốn nói gì?”

“Mày phải hiểu rõ lý do tao đến đây chứ?” – Ngô Thịnh cười mỉa – “Tao không biết vì sao mày đến WOB dự thi tuyển. Giờ thì sao nào? Trong mấy tháng tao đi công tác, mày ở đây làm mưa làm gió. Hết việc tự ý hành nghề khi còn là thợ phụ rồi đến cắt tóc cho người mẫu dự tuyển ở đêm Gala thời trang MeiSang. Sau đó trở thành thợ chính thức, hòa theo một đám thợ nghiệp dư ngớ ngẩn.”

Đối diện với cái nhìn đầy cay độc của bố, Bảo Vương chậm rãi đáp lời cho câu hỏi dài ngoằng kia: “Tôi chỉ muốn bảo vệ WOB, tâm huyết cả đời của mẹ.”

Ngừng cười, nét mặt Ngô Thịnh đanh lại: “Mày không có tư cách nói điều đó. Chính mày đã hại chết mẹ mình, bây giờ nói những lời này mày không xấu hổ à?”

Vẫn nhìn Ngô Thịnh, nhưng nó đã không còn là ánh mắt thản nhiên nữa mà chứa đựng trong đó nỗi buồn đau vô hạn, Bảo Vương khẽ khàng:

“Tại sao bố vẫn không thể tha thứ cho tôi? Mười năm rồi, bố luôn dùng cái chết của mẹ dày vò tôi. Đã bao giờ bố xem tôi là con gái chưa?”

Vị giám đốc WOB tức giận đến nỗi đứng bật dậy đồng thời vung tay tát vào mặt Bảo Vương chẳng chút thương tình. Sau đó, giọng ông chuyển qua đay nghiến:

“Tha thứ? Mày xứng đáng sao? Mày tưởng mình là kẻ đáng thương khi bị bố ghẻ lạnh ư? Tao mới là người đáng thương vì mất đi người vợ yêu quý nhất!”

Trút xả hết những cảm xúc dồn nén, Ngô Thịnh lấy trong áo ra chiếc đồng hồ đeo tay, vứt mạnh xuống giường, ngay cạnh Bảo Vương.

“Mày nhận ra cái gì không? Cái đêm tìm mày trong mưa, Jessica đã đeo chiếc đồng hồ này. Lúc cô ấy chết, nó cũng ngừng chạy. Mày muốn tao tha thứ??? Chỉ khi nào mày làm cho đồng hồ này chạy lại như cũ! Tất nhiên là không thể!”

Vẫn ngồi lặng thinh, đôi mắt Bảo Vương đứng yên không chớp. Nhận cái tát từ bố, cô đau nhưng không làm gì, kể cả việc đưa tay lên xoa chỗ đau đó. Lắng nghe những lời phẫn uất ấy, cô chỉ nhìn sang chiếc đồng hồ nằm im lìm. Mặt kính đồng hồ đã vỡ do va đập mạnh. Ba cây kim chẳng hề nhúc nhích, ngừng ngay chín giờ mười ba phút - khoảnh khắc bất hạnh nhất trong quá khứ, khiến cô mãi mất mẹ.

“Tao không thể nhìn mày thêm một giây phút nào nữa. Ban đầu, tao muốn Trịnh Ngân gây khó dễ để mày tự biết thân mà rút lui. Nhưng giờ mọi chuyện đã khác, vì vậy tao buộc có hành động thiết thực hơn. Vài ngày nữa, WOB sẽ tổ chức cuộc thi Wedding Day. Nếu mày có thể khiến năm vị giám khảo trong đó có tao, công nhận tài năng thì mày được ở lại đây. Còn không thì mày biết rồi đấy.”

Chẳng cần biết Bảo Vương đồng ý hay không, Ngô Thịnh cầm đồng hồ đeo tay ban nãy lên và quay đi với thái độ lạnh lùng. Lúc sắp bước ra cửa, ông chợt nghe Bảo Vương hỏi: “Tại sao ông không đuổi thẳng tôi, thế có phải tốt hơn không?”

Vẫn đứng xoay lưng, vành môi vị giám đốc kéo xếch lên ra điều thích thú:

“Tao muốn mày tự thấy rằng bản thân mày không xứng đáng với WOB.”

Cánh cửa đóng lại một cách hờ hững, Bảo Vương nhắm mắt lại. Cuối cùng cũng đến giây phút cô đối mặt với bố. Ngay từ đầu, cô đã biết ông sẽ không dễ dàng để mình ở lại WOB. Chuyện đã ra nông nỗi này, Bảo Vương quyết định sẽ nói rõ toàn bộ sự thật cho bốn người bạn biết...

Không quá lâu, Nicolas, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang đã có mặt trong phòng Bảo Vương. Tất cả vẫn không hiểu lý do gì cô gọi họ đến gấp như vậy. Quan sát gương mặt chờ đợi của từng người, Bảo Vương chậm rãi:

“Giám đốc Ngô Thịnh vừa đến gặp tôi. Ông ấy không muốn tôi ở lại đây nữa.”

“Thật ư? Giám đốc vào tận đây gặp cô” – Hồng Thuận luôn to mồm nhất – “Nhưng tại sao ngài ấy đuổi cô? Đáng ra phải đuổi nhóm hair stylist kia chứ.”

An Hằng và Đài Trang nhìn nhau khó hiểu. Còn Nicolas thì bước đến và ngồi xuống bên cạnh Bảo Vương: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Để nói ra toàn bộ sự thật, Bảo Vương lưỡng lự rất nhiều. Nhưng thiết nghĩ, mọi bí mật rồi một ngày nào đó cũng sẽ bại lộ, nên nói ra sớm sẽ hay hơn là che giấu. Từ tốn, cô kể lại tất cả mọi chuyện. Về thân phận của mình và cả bị kịch trong quá khứ... Dù lời kể đã kết thúc khá lâu nhưng bốn người họ vẫn chưa tin đây là sự thật. Với Nicolas, anh chẳng ngờ, Jessica Phạm gặp tai nạn lại liên quan đến Bảo Vương. Và anh càng không ngờ, suốt mười năm qua cô luôn bị bỏ cấm ghét.

“Tôi biết, mọi người sẽ ngạc nhiên.”

“Không chỉ ngạc nhiên mà còn rất bất ngờ nữa.”

Sau âm thanh thở dài ngao ngán của bạn trai, Đài Trang nhìn Bảo Vương đầy cảm thông: “Xin lỗi, thế mà bọn tớ đã chẳng biết gì cả.”

“Chính tôi mới là người có lỗi vì đã luôn giấu mọi người suốt thời gian qua.”

Sau vài giây im lặng, An Hằng liền ngồi xuống chỗ trống còn lại bên cạnh cô bé họ Ngô, nhẹ nhàng nắm tay bạn: “Cậu che giấu chỉ vì sợ bọn tớ sẽ xa lánh cậu?”

Giống Trần Thoại, Bảo Vương dùng sự im lặng làm câu trả lời. Hiểu mình đã đoán đúng, An Hằng chậm rãi ôm lấy Bảo Vương.

“Ngốc ạ. Đó không phải lỗi của cậu. Nếu người ta có thể biết trước được kết quả của những chuyện mình sẽ làm thì đã không có đau thương và nuối tiếc.”

Bất động trong mấy phút, mí mắt Bảo Vương tự dưng chùng xuống. Nhưng không phải buồn bã mà là sự thanh thản từ một lời nói cảm thông sâu sắc. Tựa cảm lên vai An Hằng, Bảo Vương gạt khẽ rồi nhắm mắt lại. Một lần nữa, cô lại cảm nhận sự bình yên từ những con người xa lạ. Quan sát tấm lưng nhỏ bé đó, bất giác lòng Nicolas xuất hiện nỗi buồn không thể gọi tên. Giờ anh đã biết bí mật đằng sau Ngô Bảo Vương, người lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng thờ ơ với mọi thứ...

Sau khi bốn người họ rời khỏi phòng thì Trịnh Ngân bước vào trước sự ngạc nhiên của Bảo Vương. Cả hai cứ nhìn nhau mà chẳng có âm thanh nào phát ra. Sau cùng, Bảo Vương lên tiếng: “Nicolas đã kể tôi nghe tất cả. Cảm ơn cô.”

Đối diện, Trịnh Ngân có phần bất ngờ khi nghe ba từ cuối phát ra từ miệng Bảo Vương: “Tôi đã không ngăn họ bắt nhốt cô. Tại sao cô cảm ơn tôi?”

“Nhưng nếu không có cô thì tôi đã chết trong phòng đông lạnh rồi.”

Trịnh Ngân lặng thinh khi thấy nụ cười nhẹ nhàng của Bảo Vương. Hình như đây là lần đầu tiên, con bé khó ưa đó làm hành động này với cô. Tuy nhiên, nó vẫn không thay đổi được lý do Trịnh Ngân đến đây gặp Bảo Vương.

“Chắc cô biết, WOB sắp tổ chức cuộc thi Wedding Day? Tôi muốn so tài với cô. Nếu tôi thắng, cô phải trả Nicolas cho tôi. Còn ngược lại, tôi sẽ rời khỏi WOB!”

Bảo Vương không nói gì, hần bản thân không ngờ về lời thách đấu đột ngột này.

n><>

27. Chương 27: Cô Dâu Hạnh Phúc Nhất

Mỗi năm một lần, Beauty Salon WOB sẽ tổ chức Wedding Day, ngày cắt tóc dành cho những cô dâu làm lễ cưới trong ngày đó. Với ý nghĩa đặc biệt này, Wedding Day nhận được nhiều lời khen tặng cũng như ủng hộ nhiệt liệt từ giới làm đẹp lẫn khách hàng. Người đến xem buổi làm tóc Wedding Day rất đông. Vì đây là cuộc thi do WOB tổ chức nên thí sinh tham gia là thợ trong beauty salon này. Nhưng không phải tất cả mà chỉ có thợ chuyên nghiệp bên khu A,B,C VIP.

Với danh tiếng sẵn có của WOB, Wedding Day hiển nhiên không hề được tổ chức xoàng xĩnh, ngược lại vô cùng hoành tráng. Hội trường WOB là nơi diễn ra buổi làm tóc. Cây kim phút chậm rãi nhích đến số mười hai, đúng tám giờ, thời điểm bắt đầu diễn ra buổi làm tóc. Tất cả ngồi vào vị trí. Những cô dâu được WOB chọn làm người mẫu cho Wedding Day hôm nay lần lượt xuất hiện trên khán đài. Bên dưới, ở những dãy ghế đầu tiên, nơi các chú rể ngồi xem người vợ tương lai của mình sẽ trở nên xinh đẹp và lộng lẫy như thế nào khi được đôi tay điêu luyện từ những người thợ chuyên nghiệp trong salon danh tiếng làm đẹp.

Sau phần mở màn cần thiết cho một buổi lễ, tiếp theo Tuấn Khang giới thiệu tên những người thợ tham gia Wedding Day. Sự có mặt của Bảo Vương, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên bởi ai cũng biết rất rõ, đây là những thợ nghiệp dư, không phù hợp với tiêu chí Wedding Day. Một cách khéo léo, Tuấn Khang giải thích rằng: “Giám đốc Ngô Thịnh đặc biệt chú ý đến tài năng của bốn thợ trẻ này trong thời gian qua nên cho phép họ tham gia vào Wedding Day năm nay, xem như một ngoại lệ.” Nghe báo chí nhắc đến bốn tài năng trẻ khá nhiều trên mặt báo vì vậy mọi người đều tán đồng cho sự ngoại lệ ấy. Thậm chí, có người còn nhắc đến Trần Thoại.

Lời giới thiệu kết thúc, nhóm thợ mau chóng đi đến bên cô dâu - khách hàng ngày hôm nay của mình. Có một điều rất đặc biệt ở những cô dâu lần này: tất cả đều tóc ngắn trên vai. Mọi người đoán, hẳn đây là chủ đề của Wedding Day năm nay.

Cô dâu mà Bảo Vương sẽ cắt tóc có gương mặt khá xinh xắn, tầm hai lăm. Hoa, tên cô. Cúi chào nhóm thợ làm đẹp theo phép lịch sự, Hoa mỉm cười thật tươi đúng với cái tên cô mang: “Chị nghe nhắc đến các em nhiều lắm. Mong được các em giúp đỡ.” Đối diện, Bảo Vương và ba người nọ cũng gật đầu chào lại.

Phần make up, làm nail với hương liệu không quá quan trọng trong Wedding Day vì vậy các khâu này được yêu cầu phải hoàn thành đúng nửa tiếng. Chẳng bao lâu sau, buổi làm đẹp cho cô dâu chính thức bắt đầu.

Không sử dụng nhiều kem phấn trang điểm như mọi khi mà chủ yếu An Hằng dùng phấn highlight để tạo nên vẻ đẹp tự nhiên cho cô dâu. Nhiều lúc, mọi người vẫn thường ngạc nhiên vì sao gương mặt của các diễn viên ca sĩ Hàn Quốc xuất hiện trên các tạp chí lại sắc sảo và xinh đẹp một cách tự nhiên. Bí quyết của những thợ make up trang điểm cho họ chính là phấn highlight. Loại phấn này làm gương mặt trở nên sáng thon gọn hơn, tôn lên sống mũi cao, che khuyết điểm mắt hoặc tạo điểm nhấn cho đôi mắt sáng ngời thơ. Nếu giỏi trong việc sử dụng phấn highlight thì thợ make up sẽ phát huy hết công dụng của nó. Vấn đề về vẻ đẹp tự nhiên, An Hằng gần như là “phủ thủy” make up dùng phấn highlight.

Hồng Thuận không chọn cách vẽ móng 3D cho cô dâu. Có cùng suy nghĩ với An Hằng, anh chàng muốn bộ móng mang vẻ đẹp tự nhiên đơn giản giống như sự thanh thoát của bộ váy trắng trong ngày cưới. Hồng Thuận sơn móng màu hồng nhạt, rồi quét tiếp sơn màu trắng đến giữa móng theo đường xiên, thêm một lớp sơn bóng nữa. Một cách cẩn thận tỉ mỉ, anh dán sticker bạc hình cỏ bốn lá lên móng tay cô dâu theo đường ranh giới giữa hồng và trắng. Bộ móng trang nhã dễ thương này anh hoàn thành chưa đến năm phút.

Lựa chọn cuối cùng của Đài Trang cho năm phút suy nghĩ là nước hoa L“Eau D”Issey A Drop of Cloud, lấy cảm hứng từ cuộc gặp gỡ giữa trời và nước. Đài Trang nghĩ rằng, cuộc hội ngộ giữa một cô gái và một chàng trai là sự hoà nguyện thiêng liêng cũng giống như sự kết hợp của thiên nhiên vĩnh cửu. L“Eau D”Issey A Drop of Cloud có mùi hoa hồng và sen, cuối cùng là xạ hương cùng gỗ, tạo nên bản hòa âm giữa Đông - Tây đầy mùi vị.

Nửa tiếng trôi qua, những thợ make up, làm nail, hương liệu đã hoàn thành công việc. Trước khi các hair stylist bắt đầu, Tuấn Khang mau chóng thông báo chủ đề Wedding Day năm nay: những cô dâu tóc ngắn.

Các hair stylist phải sử dụng đôi tay khéo léo cùng sự sáng tạo để tạo nên những kiểu tóc ngắn ấn tượng dành cho cô dâu trong lễ cưới hôm nay. Tất cả có mười phút để suy nghĩ kiểu tóc.

“Em đã nghĩ ra được kiểu tóc chưa?” – Hoa chợt cất tiếng.

Đang chọn bài hát trong list nhạc, Bảo Vương chậm rãi trả lời như thể đã tìm ra đáp án cho câu hỏi đó từ lâu: “Em sẽ giúp chị trở thành cô dâu xinh đẹp.”

“Chị sẽ chờ xem.” – Đang cười thì Hoa tự dừng ngừng lại, mặt cũng buồn hơn – “Hôm nay, không chỉ là ngày quan trọng nhất cuộc đời chị mà còn là lần cuối cùng chồng chị được thấy ánh sáng.”

Câu nói kỳ lạ ấy bất chợt khiến Bảo Vương dừng việc đang làm. Cái nhìn bất chợt xa xăm, Hoa kể lại câu chuyện buồn với cái nhìn thăm thẳm:

“Chồng sắp cưới của chị gặp tai nạn cách đây hai tuần, một mảnh thủy tinh vỡ vô tình ghim vào não anh ấy ngay thần kinh thị giác. Bác sĩ bảo nếu lấy mảnh thủy tinh ra anh ấy sẽ bị mù vĩnh viễn. Nhưng với tình hình này, anh ấy buộc phải mổ. Vì vậy, chị quyết định làm đám cưới ngày hôm nay. Trước khi đôi mắt đó mất đi ánh sáng, chị muốn anh ấy thấy mình trong bộ váy cưới.”

Bảo Vương không ngờ, cô dâu sắp được mình cắt tóc lại mang một câu chuyện buồn như thế. Ngày cưới là ngày hạnh phúc nhất của người con gái. Nhưng Hoa lại không thể hưởng trọn vẹn điều quý giá đó. Sau ngày hôm nay, có lẽ biết đâu ngày mai, cô gái này sẽ phải khóc.

“Lúc trước, chồng chị rất thích mái tóc dài của chị. Nhưng sau đó vì công việc, chị đành cắt tóc ngắn. Cho đến hôm nay, chị muốn để anh ấy được nhìn một cô dâu có mái tóc dài xinh đẹp. Tiếc là không được nữa rồi...”

Bảo Vương thoáng bất động khi vô tình nghe lời tâm sự nhẹ nhàng đó. Đưa mắt nhìn những sợi tóc ngắn buông xoã trên bờ vai Hoa, bất giác một dòng suy nghĩ lạ lùng xuất hiện trong đầu Bảo Vương. Chẳng biết lý do gì, cô lại nghĩ đến điều ấy. Và cũng bởi thế, cô bé họ Ngô bắt đầu phân vân giữa hai lựa chọn.

“Chồng chị... nhất định sẽ bị mù sao?” – Sau vài giây lặng thinh, Bảo Vương hỏi.

“Bác sĩ nói, không còn cách nào khác.”

Một khoảng lặng trong lòng Bảo Vương tiếp tục kéo đến. Vẫn chưa rời mắt khỏi mái tóc ngắn, cái nhìn của cô đứng yên không chớp.

Mọi người dễ dàng nhận ra dáng vẻ kỳ lạ của Bảo Vương. Họ thấy cô im lặng, gương mặt chẳng có chút biểu hiện nào ngoài sự tĩnh lặng, hai tay buông thõng, không có dấu hiệu cho thấy cô sắp cảm kích. Thậm chí cả khi những hair stylist khác đã bắt đầu cắt tóc thì Bảo Vương vẫn giữ nguyên tư thế ấy. Họ không rõ vì cô chưa nghĩ ra kiểu tóc phù hợp hay vì nguyên nhân khác. Cách chỗ Bảo Vương đứng khá xa, Trịnh Ngân vừa cắt tóc vừa quan sát đối phương.

Mặc bên tai nghe những âm thanh xì xầm, Bảo Vương vẫn chẳng hề quan tâm. Đúng hơn là bộ não không tiếp thu được gì vì đang nhớ lại vô số những hình ảnh trong quá khứ. Về mẹ. Về WOB. Về Trịnh Ngân. Về ba người bạn trong nhóm làm đẹp với mình. Về những người mà Bảo Vương đã từng cắt tóc, từng chứng kiến câu chuyện diễn ra trong cuộc đời họ. Để rồi tiếp theo, cô hướng mắt về phía Ngô Thịnh, vị giám đốc cũng đang nhìn chằm chằm bởi khó hiểu về hành động yên lặng từ cô. Sau đó, Bảo Vương chuyển dời đôi mắt sang hàng ghế dành cho những chú rể. Trong số các chàng trai đang hạnh phúc ấy, sẽ có một người bị mù vĩnh viễn... Mọi thứ đều hiện diện và xoay vần trong dòng chảy thời gian.

“Khi nào trên thế giới này còn có người muốn trở nên xinh đẹp, muốn được hạnh phúc thì tôi vẫn muốn mình sẽ là người giúp họ đạt được mơ ước ấy.”

Câu nói hôm nào của Trần Thoại vang lên bên tai, giúp Bảo Vương nhận ra điều gì là quan trọng nhất. Và cũng nhờ điều này, cô quyết định đưa ra lựa chọn sau cùng. Vuốt nhẹ mái tóc Hoa, Bảo Vương bầy giờ mới nói điều cần nói: “Em sẽ tặng chị chút điều kì diệu để chị trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.”

Nhanh chóng đeo headphone lên tai, Bảo Vương rút lược ra chải nhẹ nhàng mái tóc ngắn. Thay vì sử dụng đến kéo cô lại đưa tay vào hộp dụng cụ, lấy ra một lọn tóc dài. Hành động tiếp theo của cô khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc. Sẽ không có mái tóc ngắn ấn tượng nào vì Bảo Vương không phải

tĩa tóc mà là đang nới tóc cho Hoa. Âm thanh ồn ào trỗi dậy khắp hội trường. Mọi ánh mắt đều tập trung về hair stylist không làm đúng chủ đề buổi Wedding Day.

“Cô không nhớ đề tài của cuộc thi sao? Tóc ngắn chứ không phải tóc dài.”

Chậm rãi quay qua Hồng Thuận, Bảo Vương mỉm cười: “Tin tôi, được chứ?”

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng nhất từ trước đến giờ của cô bạn lạnh lùng, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang tự dưng bất động. Nhưng rồi họ không nói gì nữa vì nỗi lo lắng đã biến mất thay vào đó là sự yên tâm tuyệt đối. Tự mỗi người hiểu rằng, Bảo Vương luôn có lý lẽ riêng khi cắt một mái tóc.

“Em nới tóc cho chị ư?” – Hoa không khỏi ngạc nhiên.

“Em đã nói sẽ giúp chị trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.”

Tuy chưa hiểu lý do Bảo Vương làm vậy nhưng đôi mắt Hoa sáng bừng niềm hy vọng, giống như đang chờ đợi điều kỳ diệu sắp đến. Cô nhìn xuống người chồng tương lai và thấy anh cũng mang gương mặt chờ đợi chẳng khác gì mình. Nhìn mái tóc ngắn mỗi lúc một dài ra, chỉ đôi vợ chồng trẻ mới hiểu niềm vui mừng mà họ cảm nhận lúc này. Đôi tay Bảo Vương nới tóc nhanh thoăn thoắt. Ngay bây giờ, cô biết rất rõ điều đang làm cũng như thứ mình thực sự cần. Bản thân cũng hiểu kết quả của chính mình sau ngày hôm nay nhưng cô không hối hận...

Thời gian kết thúc, các hair stylist dừng lại. Những cô dâu mau chóng đứng dậy. Bây giờ đến tiết mục quan trọng nhất của buổi Wedding Day: chú rể sẽ sánh vai cùng với cô dâu bước đi trên khán đài và BGK sẽ đánh giá về kiểu tóc. Trong những cô dâu đang đứng, hầu như ai cũng để ý đến Hoa, người có mái tóc được nới dài với kiểu buộc nửa tóc rồi lộn ngược vào trong.

Cô dâu đầu tiên đi ra, cùng lúc chú rể bên dưới bước lên khán đài. Cả hai nắm tay nhau, mỉm cười hạnh phúc. Cô dâu này được Trịnh Ngân cắt tóc. Một bên tóc cắt tém ôm sát cổ và từ từ dài xuống qua phía bên kia. Lốp tóc phía sau cắt thành ba tầng mềm mại. Trịnh Ngân giải thích, mái tóc này chính là những “nấc thang thiên đường” dẫn lên một thế giới tràn đầy khao khát về tình yêu trường tồn của đôi lứa yêu nhau. Với ý nghĩa vô cùng ẩn tượng, cô nàng hair stylist nổi tiếng nhận được vô số tiếng vỗ tay từ mọi người. Bố cô, tổng giám đốc công ty mỹ phẩm được làm khách mời đặc biệt, mỉm cười hài lòng.

Không rõ vô tình hay cố ý, Hoa là cô dâu cuối cùng trong Wedding Day. Ban nãy hội trường ồn ào bao nhiêu thì bây giờ lại im lặng như tờ. Họ đang nhìn cô dâu được làm tóc khác thường nhất trong những cô dâu ngày hôm nay. Khi Hoa xuất hiện, chồng cô từ bên dưới bước lên khán đài. Mau chóng đến bên vợ, anh ngẩn nhìn mái tóc dài sau lưng cô. Không lời nào diễn tả được niềm hạnh phúc lúc này trong anh khi đôi tay nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc mảnh mai ấy. Anh cứ ngỡ mình sẽ không còn được thấy vợ với mái tóc dài như thế nữa vậy mà ngay khoảnh khắc này, niềm mong mỏi tưởng chừng quá xa vời đó lại trở thành hiện thực. Nước mắt lăn dài, Hoa áp hai bàn tay vào gương mặt chàng trai quan trọng nhất đời mình, nói khẽ: “Anh từng bảo rất thích thấy em để tóc dài. Bây giờ, anh nhìn xem.”

“Anh đang nhìn đây. Cho dù ngày mai không còn được thấy ánh sáng, thì hình ảnh của em ngày hôm nay, mãi mãi anh sẽ không bao giờ quên.”

Nhìn niềm hạnh phúc lớn lao qua nụ cười mãn nguyện của đôi vợ chồng trẻ, Bảo Vương mỉm cười. Điều cô muốn được thấy, chính là giây phút này. Rất nhanh, cô quay xuống đối diện với BGK, chờ nghe những câu hỏi từ họ. Chậm rãi Ngô Thịnh cất giọng ồm ồm: “Thí sinh có biết mình đã làm trái chủ đề được đưa ra?”

Dáng vẻ bình thản, Bảo Vương không hề lưỡng lự khi tự nhận: “Tôi biết.”

“Lý do gì thí sinh lại nới tóc cho cô dâu trong khi chủ đề lần này là tóc ngắn?”

“Vì tôi muốn chị Hoa là cô dâu hạnh phúc nhất.”

“Ý thí sinh là nếu cắt tóc ngắn, cô ấy không thể nào hạnh phúc sao?”

“Chồng chị Hoa ngày mai phải mổ và anh ấy sẽ bị mù. Tôi muốn trước khi mất đi ánh sáng, anh ấy được nhìn thấy vợ mình với mái tóc dài trước đây.”

Lời tiết lộ bất ngờ từ Bảo Vương khiến cả hội trường im phăng phắc. Hẳn vì cảm thương cho anh chàng chú rể. Và giờ họ đã hiểu lý do Bảo Vương làm trái chủ đề, nối tóc cho Hoa cũng như niềm hạnh phúc kỳ lạ trên gương mặt cặp đôi này. Về phía Trịnh Ngân, đôi mắt ánh lên một dòng suy nghĩ không rõ ràng.

“Dầu là thế.” – Ngô Thịnh tiếp tục, vẻ như chẳng có xúc cảm gì về điều vừa nghe – “Đây là cuộc thi. Thí sinh không làm đúng với chủ đề đồng nghĩa với việc đã thua cuộc. Và phần bài thi của thí sinh sẽ không được chấp nhận.”

Không tỏ ra ngạc nhiên hay có biểu hiện gì cho thấy lời phán xét đó là bất công, Bảo Vương gật đầu mỉm cười như thể chấp nhận kết quả sau cùng này.

“Tôi biết rõ như thế và bản thân không có ý kiến gì về việc mình đã thua trong cuộc thi. Với tôi, chỉ cần được nhìn thấy nụ cười mãn nguyện trên môi khách hàng thì đó đã là món quà quý giá nhất, hơn cả những giải thưởng và điểm số.”

Cúi đầu chào xong, Bảo Vương đi xuống khán đài. Không gian hội trường tiếp tục chìm trong yên lặng. Tất cả những người ở đây chẳng ai nói gì, chỉ lặng lẽ dõi theo bước chân Bảo Vương rời khỏi hội trường. Trong vài giây ngắn ngủi, họ như thấy cô bé hair stylist lạ lùng đó toả sáng. Không hẳn vì tài năng mà là vì điều cô đã làm cho Hoa, khiến buổi Wedding Day này trở nên thật ý nghĩa. Tuy Bảo Vương đã thua nhưng chắc chắn rằng, những người có mặt ở hội trường ngày hôm ấy sẽ nhớ mãi về “cô dâu mái tóc dài”, trong đó có cả Trịnh Ngân.

Trần D”; D\$&

28. Chương 28: “đã Luôn Có Một Người Rất Yêu Anh”

Đặt xấp tài liệu lên bàn, Ngô Thịnh ngồi xuống ghế, đối mặt với Bảo Vương:

“Tao đang phân vân không biết mày sẽ làm gì khiến tao ngạc nhiên về tài năng của mình nào ngờ mày lại chọn thua cuộc bằng cách làm trái chủ đề cuộc thi.”

Chấp nhận đối diện với bố bằng dáng vẻ bình thản nhất, giọng Bảo Vương trở nên nhẹ nhàng hơn: “Trước lúc nối tóc cho chị Hoa, tôi đã phân vân giữa hai lựa chọn. Nhưng khi nhớ lại vài chuyện trong quá khứ thì tôi chợt phát hiện ra rằng, bản thân đã không còn muốn ở lại WOB nữa.”

Về mặt Ngô Thịnh bỗng dưng trầm hẳn, ánh mắt không hề giấu giếm sự khó hiểu khi nghe xong điều đó. Vẫn giữ âm thanh đều đều phát ra từ đôi môi, Bảo Vương buông lời cái nhìn vào không trung, hết đang nhớ lại những gì đã trải qua:

“Lý do tôi vào WOB là vì mục đích đánh bại Trịnh Ngân, người đã đạp lên kéo cắt tóc của mình đồng thời tôi muốn chứng minh bản thân xứng đáng với WOB. Thế nhưng kể từ khi gặp gỡ những người bạn trong beauty salon này, tôi mới phát hiện điều gì là quan trọng với mình. Đặc biệt nhờ có người ấy, tôi đã hiểu ý nghĩa thực sự của một hair stylist. Vì vậy dù không thể ở lại WOB nhưng chỉ cần còn cầm kéo trên tay thì tôi vẫn có thể tiếp tục bước trên con đường mơ ước.”

Không biểu hiện hay có chút phản ứng nào, Ngô Thịnh chỉ ngồi lặng im. Lắng nghe từng lời Bảo Vương chia sẻ, trong ông dường như xuất hiện dòng xúc cảm khác lạ, nhưng chỉ là thoáng qua. Vài giây sau, Ngô Thịnh lên tiếng:

“Vậy là mày chấp nhận rời khỏi WOB không chút nuối tiếc.”

“WOB, có lẽ không thể thuộc về tôi vì nó là tâm huyết của mẹ. Và hơn bao giờ hết, salon này đã chẳng còn như ngày xưa nữa, lúc Jessica Phạm còn sống.”

Ngô Thịnh chợt nhiên bất động trước câu nói nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên định ấy. Nghĩ bản thân không còn gì để ở lại đây, Bảo Vương tự dưng cúi đầu:

“Tạm biệt bố. Xin giữ gìn sức khỏe.”

Vừa rời khỏi phòng giám đốc, Bảo Vương đã thấy Tuấn Khang và ba người bạn. Về như họ đã chờ cô khá lâu, mặt ai nấy đều đượm nỗi buồn về một cuộc chia tay. Mau chóng đi lại gần mọi người, Bảo Vương liền cười tươi.

“Tôi đã nói chuyện với giám đốc xong. Ngày mai tôi không đến WOB nữa.”

Tuấn Khang thở dài thườn thượt: “Xin lỗi vì không giúp gì được cho em.”

“Anh đừng nói vậy. Kết quả này là do em lựa chọn nên sẽ không hối hận. Chỉ cảm thấy có lỗi vì đã khiến mọi người thất vọng.”

Bình thường hay đùa giỡn, bỗng dưng lúc này Hồng Thuận trở nên triết lý:

“Nếu cô thấy lựa chọn đó là tốt nhất thì chúng tôi vẫn luôn ủng hộ cô.”

Thấy Bảo Vương gật đầu, Đài Trang đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô bé, động viên:

“Cố gắng lên nhé. Thế rồi WOB rồi, cậu có dự định gì chưa?”

“Tôi sẽ tiếp tục đi làm thêm. Bên cạnh đó tìm xem có beauty salon nào cần hair stylist không thì xin vào làm, tôi không thể từ bỏ chiếc kéo cắt tóc được.”

Vẫn duy nhất hành động đó, An Hằng nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô bạn, bảo:

“Đôi tay cậu đã mang đến điều kì diệu cho rất nhiều người, khiến họ trở nên xinh đẹp và hạnh phúc hơn. Tổ tin, tương lai không xa, cậu sẽ là hair stylist giỏi.”

Ba người nọ đồng loạt gật đầu. Chợt, Tuấn Khang thấy một người từ xa đi lại.

“Thôi, anh và mọi người đi trước.”

Quay qua thấy Trần Thoại đang bước đến gần, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang liền hiểu ý Tuấn Khang, mau chóng rời đi. Dõi theo bốn bóng dáng khuất dần, Bảo Vương thở ra đồng thời cười nhẹ. Tiếp, cô xoay lại đối diện với Trần Thoại. Tuy không rõ ràng nhưng đôi mắt anh phản phát nỗi buồn thoáng qua.

“Tôi đã biết về cuộc thoả thuận giữa cô với giám đốc, và cũng biết về kết quả cuộc thi Wedding Day sáng nay. Tôi vui vì cô đã làm như thế.”

“Tôi nghĩ lựa chọn đó sẽ khiến mình thanh thản.”

Đáp xong, Bảo Vương bắt giác ngừng lại. Đối diện, Trần Thoại cũng không nói gì nữa. Chẳng hiểu sao, giữa họ lại xuất hiện một khoảng lặng vô hình. Có lẽ, cả hai đều đang nghĩ rằng: từ giờ họ sẽ không còn được gặp nhau thường xuyên như trước đây. Suy nghĩ này khiến hai người đều mang nỗi buồn khó tả. Mỗi quan hệ vừa trở nên gần bó, nay đột nhiên lại chia cắt, khiến người trong cuộc nuối tiếc vô hạn. Tận đáy lòng mỗi người vẫn hiểu rất rõ, mình không muốn xa đối phương.

“Tôi vẫn chưa chỉ cô kiểu cắt Tornado Cut và Corkscrew Cut. Tôi đã hứa thì sẽ giữ lời. Nếu được, mỗi buổi chiều cô hãy đến tiệm cắt tóc nhà tôi.”

Nhận ra mối dây liên kết giữa mình và người đó chưa hoàn toàn chấm dứt, chẳng những vậy còn có thể tiếp tục theo chiều hướng mới, Bảo Vương đồng ý:

“Ừm, cũng được. Tôi chỉ lo làm phiền anh.”

Nhìn cô bé tomboy với đôi mắt thật dịu dàng, Trần Thoại buông câu lấp lửng:

“Tôi luôn chờ cô.”

“Vậy tôi nhất định sẽ đến.”

Tiếp theo, cả hai lại im lặng. Nhưng khác ban nãy, đây không còn là khoảng lặng buồn bã nữa mà chứa đựng trong đó một chút niềm vui, một chút hy vọng.

Trên đường trở về phòng Hair Cut, Bảo Vương tình cờ chạm mặt Trịnh Ngân. Khi thấy dáng vẻ dựa lưng vào thành lan can, tay khoanh trước ngực, gương mặt trầm lặng đầy suy tư đó thì cô lại nghĩ Trịnh Ngân có ý chờ mình. Vừa thấy Bảo Vương, Trịnh Ngân chậm rãi rời vị trí, bước đến trước mặt đối phương.

“Tôi nghe nói chị đoạt giải nhất cuộc thi Wedding Day. Xin chúc mừng.” – Bảo Vương thay đổi cách xưng hô, thành tâm nói lời chúc mừng.

Trái với nụ cười vui vẻ của Bảo Vương, Trịnh Ngân thở mạnh, nỗi buồn lớn vồn qua cái nhìn lằng lằng: “Có gì đáng chúc mừng chứ. Ngôi vị giải nhất ấy là do bố tôi thoả hiệp với giám đốc Ngô Thịnh thôi.”

“Thoả hiệp?”

“Trong mắt bố, tôi chưa bao giờ là một hair stylist thực sự. Từ nhỏ đến lớn, bất kể tôi tham gia cuộc thi nào, ông ấy cũng đều dùng tiền mua giải cho tôi. Nhiều lúc tôi tự hỏi bản thân có tài hay chỉ là kẻ núp sau cái danh tiếng quá lớn của bố.”

Trước đây, Bảo Vương chỉ thấy một Trịnh Ngân kiêu căng ngạo mạn, thích ra lệnh cho người khác và chèn ép kẻ mình ghét không thương tiếc. Chưa bao giờ, cô nhìn vào bên trong Trịnh Ngân, nhìn vào một con người khác của cô chị ấy.

“Cuối cùng thì tôi vẫn thua cô. Về tình cảm và cả cắt tóc.”

Nhiều lần Bảo Vương đã muốn giải thích rõ ràng với cô chị này về một chuyện:

“Tôi nghĩ, chị hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và Nicolas rồi.”

Nghe Bảo Vương nói vậy, Trịnh Ngân liền hiểu cô bé tomboy vẫn chưa biết ra tình cảm Nicolas dành cho mình. Nhưng cho dù Bảo Vương có biết hay không thì vấn đề quan trọng là ở Nicolas. Chiều hôm qua, lúc ở phòng đông lạnh, cái khoảnh khắc Trịnh Ngân chứng kiến dáng vẻ lo lắng sợ hãi của anh chàng con lai dành cho Bảo Vương và cả lời đe dọa kia thì cô thực sự nhận ra, mình đã không còn ý nghĩa gì trong trái tim anh nữa. Ấy vậy, Trịnh Ngân vẫn cố chấp, vẫn muốn so tài với Bảo Vương để có lại Nicolas. Nhưng rồi một lần nữa, cô hiểu rằng mình lại là kẻ thua cuộc khi thấy nụ cười hạnh phúc trên môi Hoa.

Trịnh Ngân đột ngột chuyển sang chủ đề khác: “Mai tôi sẽ qua Mỹ.”

Cô bé họ Ngô hết sức bất ngờ về điều ấy: “Tại sao phải qua Mỹ?”

“Hôm qua tôi đã nói, nếu tôi thua, tôi sẽ rời WOB.”

“Nhưng người thua mới thực sự là tôi...”

Trịnh Ngân mau chóng cắt ngang lời đối phương với thái độ vô cùng nhẹ nhàng:

“Có những sự chiến thắng được thể hiện theo cách khác. Quan trọng hơn hết, lý do tôi rời WOB là vì Nicolas. Tôi không thể tiếp tục ở bên cạnh Nicolas khi tôi đã không còn ý nghĩa gì với anh ấy. Vì vậy với tôi, ra đi là cách tốt nhất.”

Bảo Vương nhìn Trịnh Ngân. Trong đáy mắt cô nàng hair stylist danh tiếng vừa có sự kiên quyết vừa có chút thanh thản. Và tận đáy lòng, Bảo Vương cảm phục lần trân trọng tình cảm chân thành Trịnh Ngân dành cho Nicolas.

“Cô đừng áy náy. Có rất nhiều chuyện không thể theo ý ta được. Thú thật ngoài Nicolas ra, còn một lý do khác khiến tôi nhất quyết qua Mỹ. Đó là, tôi muốn bắt đầu lại với ước mơ hair stylist của mình. Đường như cũng lâu lắm rồi, tôi đã quên mất ý nghĩa của việc làm đẹp, quên mất hạnh phúc thực sự khi cầm kéo. Câu nói sáng nay từ cô giúp tôi nhận ra vài điều. Sự danh tiếng có lẽ đã thay đổi tôi. Vì vậy tôi sẽ qua Mỹ học tiếp và chứng minh cho bố thấy thực lực của tôi.”

Bảo Vương liền mỉm cười. Đơn giản, vì cô đang thấy một Trịnh Ngân hoàn mới. Với ý nghĩ như thế, thì giờ đây, cô chị đó đã trở thành hair stylist thực thụ.

“Trước khi qua Mỹ, tôi có chuyện muốn nhờ cô được không?”

Trịnh Ngân khề khàng nói nhỏ vào tai Bảo Vương. Chẳng rõ yêu cầu kia là gì mà vẻ mặt cô bé tomboy đầy ngạc nhiên.

... Nicolas đã làm hành động này khá lâu: đứng yên và nhìn chăm chăm người đối diện. Trước mặt anh, Trịnh Ngân với mái tóc tём cá tính, rẽ ngôi mái lệch, đang chống hông đồng thời nghiêng đầu, nở nụ cười thật tươi. Sau khi đã đỡ ngạc nhiên, bây giờ Nicolas mới cất tiếng hỏi: “Trịnh Ngân, em cắt tóc khi nào vậy?”

Ép nhẹ mái tóc mềm mại ôm sát vào cổ, Trịnh Ngân nhún vai, trả lời lém lỉnh:

“Cách đây nửa tiếng. Là Bảo Vương cắt tóc cho em. Hợp không?”

Lần này, Nicolas càng kinh ngạc gấp bội khi nghe Trịnh Ngân tiết lộ điều đó. Cũng bởi cách đây mấy ngày, Trịnh Ngân còn thể hiện thái độ căm ghét Bảo Vương ghê gớm thì làm sao hôm nay cô lại để Bảo Vương cắt tóc cho. Một người vốn kiêu ngạo như Trịnh Ngân, việc để kẻ thù cầm kéo cắt tóc mình là điều không thể tưởng. Tức thì, Nicolas lắc đầu khẳng định: “Em đùa với anh à?”

“Không tin thì lát nữa anh hỏi Ngô Bảo Vương là biết. Nhưng thôi, đây không phải điều quan trọng bây giờ. Em muốn nói anh biết, mai em sẽ theo bố về Mỹ.”

“Về Mỹ? Tại sao?”

“Vì em không thể ở lại WOB được nữa.”

Nicolas chậm rãi hỏi sau vài giây lặng thinh: “Là vì anh phải không?”

Mỉm cười nhẹ nhàng, Trịnh Ngân chẳng hiểu sao mình có thể nói ra những cảm xúc trong lòng theo cách bình thản đến vậy: “Em không thể tiếp tục ở bên cạnh anh trong khi lại luôn thấy anh nhìn về phía người khác.”

Chẳng để đối phương kịp phản ứng, Trịnh Ngân khẽ khàng xoay qua, dựa lưng vào thành lan can sân thượng đồng thời ngược nhìn bầu trời về chiều mang màu xanh dịu nhẹ nhưng cũng thật buồn. Giọng cô vẫn đều đều như tâm sự:

“Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau? Lúc nhỏ, em rất nhút nhát nên thường bị bạn bè bắt nạt. Thế rồi cho đến một lần nọ, anh đã xuất hiện. Đánh đuổi bọn bắt nạt xong anh tiến lại gần em với gương mặt lạnh lùng khó gần và sau đó đưa tay ra đỡ em dậy. Lần đầu tiên, em thấy anh mỉm cười là vào lúc anh hỏi em có đau không. Kể từ giây phút ấy, em đã rất thích anh.”

Bên cạnh, Nicolas vẫn chưa rời mắt khỏi gương mặt mang dáng vẻ bình yên của Trịnh Ngân, lắng nghe từng lời cô kể về quá khứ lần đầu tiên cả hai gặp nhau.

“Suốt những năm tiếp theo, anh luôn bên cạnh em. Cũng nhờ có anh, em mới biết mình thích cắt tóc. Em đã nghĩ rằng, mối quan hệ này sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nhưng, giờ đây tất cả đã khác. Sẽ rất khó khăn để ta từ bỏ người quan trọng nhất, kể cả việc luôn có người ấy ở bên cạnh quan tâm lo lắng.”

“Trịnh Ngân...”

Trịnh Ngân rời lưng khỏi thành lan can, đứng đối diện với chàng trai mình đã yêu thương giống như đối diện với chính tình cảm của bản thân.

“Khó khăn nhưng không phải là không được. Bắt đầu từ bây giờ, em sẽ để quá khứ ở phía sau, thôi quay lại tìm kiếm anh và tiếp tục đi về phía trước.”

Nhận ra cái nhìn của Nicolas vẫn hằn rõ sự nuối tiếc, Trịnh Ngân bước lại gần, đôi mắt bỗng nhiên sáng trong kỳ lạ, phản chiếu bầu trời chiều tắt nắng.

“Nicolas, cảm ơn vì anh đã đến, đưa tay về phía em.” – Nhìn Nicolas, Trịnh Ngân khẽ khàng đưa ra một yêu cầu – “Ôm em lần cuối, được không?”

Dường như bản thân cũng muốn làm điều đó nên Nicolas đã mở rộng vòng tay không chút đắn đo, nhẹ nhàng ôm lấy Trịnh Ngân. Cái ôm thật chặt và nồng ấm, anh chỉ dành duy nhất cho cô - người con gái đã yêu thương mình với tất cả sự chân thành. Có đôi lần Nicolas đã từng nghĩ, giá như người anh thích là Trịnh Ngân chứ không phải Ngô Bảo Vương thì tốt biết mấy. Như vậy những người cần nhau sẽ đến với nhau, để chẳng có ai phải cô đơn và phải chia lìa.

Nhận được cái ôm ấm áp, Trịnh Ngân nhắm mắt lại, mỉm cười. Phải, với cô thế là đủ rồi. Tựa cảm lên vai Nicolas, cô mong thời gian hãy dừng lại ở đây, đừng để hạnh phúc này tan biến nhanh chóng. Mở mắt ra, Trịnh Ngân thấy hoàng hôn bao phủ khắp bầu trời và hình ảnh tươi đẹp của quá khứ hiện hiện phía sau tấm lưng Nicolas. Rất nhanh, cô liền thì thầm vào tai chàng trai lời sau cuối:

“Cho dù sau này có thế nào đi nữa... Nicolas à, em muốn anh hãy tin rằng: Đã luôn có một người rất yêu anh.”

Bất động trong thoáng chốc, Nicolas gật đầu, lòng dâng lên nỗi buồn vô hạn. Trịnh Ngân siết chặt tay áo anh, ngay đuôi mắt một dòng lệ chảy ra thanh thảo.

Khi nói lời tạm biệt xong, Trịnh Ngân xoay lưng bước đi, chẳng hề vội vã trốn tránh mà rất chậm rãi nhẹ nhàng. Từ bỏ thôi, không níu kéo nữa. Cô ra đi, để lại sau lưng hoàng hôn buồn thê lương của ngày tàn, để lại một quá khứ đẹp đẽ nhưng không có ngày mai và để lại một Trịnh Ngân đã từng rất yêu Nicolas...

Bước ra cổng WOB, Trịnh Ngân đã thấy bóng dáng Bảo Vương đứng lặng lẽ. Mau chóng đi đến chỗ đối phương, cô lên tiếng vừa đủ nghe: “Chờ tôi sao?”

“Có thể không được gặp lại nữa nên tôi muốn tiễn chị.” – Bảo Vương quay qua.

“Chuyện đúng thật chẳng ngờ được. Kể tôi cảm ghét nhất lại là người sau cùng ở bên cạnh tôi.” – Buông câu nửa đùa nửa thật xong, Trịnh Ngân hạ giọng – “Cô hãy thay tôi chăm sóc Nicolas. Kiều ngạo và lãnh đạm thế đấy nhưng kỳ thật anh ấy rất đáng thương. Cô Helen và chú Jonhny không hề yêu thương con trai, với họ chỉ có danh vọng tiền bạc. Vì vậy từ nhỏ anh ấy đã luôn cô đơn.”

Bảo Vương nhận ra, cuối cùng thì Trịnh Ngân vẫn là người lo lắng cho Nicolas nhất. Hẳn vì điều này mà cô gật đầu đồng ý. Đúng lúc, xe hơi nhà họ Trịnh chạy đến. Khi Trịnh Ngân sắp lên xe thì nghe Bảo Vương gọi tên. Mau chóng quay lại, cô chị đó thấy Bảo Vương mỉm cười và nói: “Cám ơn chị.” Im lặng. Nhưng tiếp theo, Trịnh Ngân đã nở nụ cười thoáng qua, gật khẽ.

Dõi theo chiếc xe khuất dần trong chiều dần buông, lòng Bảo Vương nhẹ nhõm.

latino 9;w /-

29. Chương 29: Tầm Ngắm

Buổi tối, một vị khách không ngờ đã xuất hiện ở ngôi nhà gỗ của quán gia Kim. Và khi vừa nhìn thấy gương mặt chàng trai mang dáng vẻ phong lưu hào hoa ngoài ba mươi đó, Bảo Vương đã tròn xoe mắt ngạc nhiên: “Anh Bùi Việt?”

Đứng dậy đồng thời tháo kính mát ra, Bùi Việt nháy mắt, cười tinh ranh:

“Bảo Vương, đã lâu không gặp em. Không ngờ em còn nhận ra anh.”

“Anh chẳng thay đổi gì cả, làm sao em không nhận ra.”

“Hà, còn em thì khác xưa nhiều lắm đấy, cao lớn như thế này rồi.”

Trong khi Bảo Vương và Bùi Việt nói nói cười cười sau bao nhiêu năm dài hội ngộ thì Nicolas cũng bước đến trước mặt anh chàng họ Bùi, e dè hỏi:

“Xin lỗi, anh là Bùi Việt, hair stylist nghiệp dư đoạt được chiếc vé du học qua Úc lúc mới mười ba tuổi và là chủ beauty salon nổi tiếng MORE?”

Bấy giờ mới phát hiện một thằng bé khác đứng sau lưng Bảo Vương, Bùi Việt hơi nghiêng đầu qua phải, nhún mày: “Đúng vậy nhưng cậu là ai?”

Bùi Việt vừa dứt lời thì ngay lập tức, Nicolas nắm lấy hai tay chàng trai nổi tiếng trong giới hair stylist đó một cách mừng rỡ: “Tuyệt quá! Đã từ lâu em mong được gặp anh! Anh là một trong hai hair stylist em hâm mộ nhất!”

Khẽ khàng đưa mắt sang Bảo Vương, Bùi Việt như muốn hỏi đây là ai. Thở ra, Bảo Vương không ngần ngại đáp: “Đây là Nicolas Nguyễn, con trai của hair stylist Helen Roberts và Jonhny Nguyễn. Chắc anh biết họ?”

Lông mày giãn ra, Bùi Việt “À” lên một tiếng hệt kiểu đã nhận ra người quen.

“Anh có nghe nhắc đến Nicolas Nguyễn. Hôm nay được gặp đúng là bất ngờ. Nhưng vì sao cậu ấy có mặt ở đây? Cậu ấy quen với em à?”

“Chuyện này kể ra khá dài dòng...”

Bảo Vương ngồi xuống sofa, Nicolas và Bùi Việt cũng ngồi theo. Rất nhanh, câu chuyện về mối quan hệ giữa Jessica Phạm và Helen Roberts cùng cái chết bất ngờ của cô với chồng là Jonhny Nguyễn được kể lại. Vài phút sau khi nghe xong tất cả, Bùi Việt chậm rãi quay qua Nicolas đang ngồi yên lặng.

“Không ngờ sự việc lại như vậy. Anh vừa từ Pháp về nên chẳng hay biết gì về cái chết đáng buồn của bố mẹ cậu.”

Vẫn giữ dáng vẻ bình thường, Nicolas lắc đầu: “Chẳng sao đâu ạ. Chuyện đã qua gần hai tháng rồi, bây giờ mọi thứ với em đều rất ổn.”

Vỗ nhẹ vai Nicolas, Bùi Việt gật khẽ đồng thời mỉm cười an ủi. Đối diện, như nhớ ra điều cần hỏi, Bảo Vương liền cất tiếng: “Anh đang ở Pháp sao lại về nước? Lại còn đến tìm em giữa đêm khuya như vậy?”

Nhớ ra mục đích cuộc viếng thăm hôm nay, Bùi Việt trở lại cuộc đối thoại:

“Hợp đồng bên Pháp đã kết thúc nên anh về nước. Tình hình là anh nghe báo chí nhắc nhiều về em lắm vì vậy muốn mời em đến làm cho salon MORE của anh.”

“Sao đường đột thế ạ?”

“Cách đây một tuần, vài hair stylist ở MORE nghỉ làm. Hiện tại, chỗ anh đang thiếu nhân lực và anh liền nghĩ đến em.” – Thấy Bảo Vương thoáng nghĩ ngợi điều gì, Bùi Việt tiếp – “Anh biết, trước đó em làm việc cho WOB nhưng bây giờ em đã nghỉ làm thì đến MORE cũng đâu vấn đề gì.”

Hướng ánh mắt ngạc nhiên vào đối phương, Bảo Vương chần chừ:

“Anh biết em vừa nghỉ làm ở WOB?”

Chà nhẹ hai lòng bàn tay vào nhau, giọng Bùi Việt trở nên rõ ràng hơn:

“Anh vẫn giữ liên lạc với Tuấn Khang. Hiển nhiên chuyện về em anh phải biết.”

Nghĩ bản thân vừa rời WOB nay lại được Bùi Việt – con trai một hair stylist rất thân với mẹ mình trước đây ngỏ ý mời đến salon MORE, Bảo Vương thấy điều này chẳng tệ chút nào nếu không muốn nói rằng vô cùng may mắn. Cô gật đầu.

Bùi Việt chưa kịp biểu hiện sự vui mừng thì tự dưng Nicolas nói ngay:

“Anh, em... cũng muốn đến MORE làm. Được không ạ?”

Ngừng cười, Bùi Việt chuyển sang bất ngờ trước lời đề nghị ấy. Còn Bảo Vương, cô nhìn sang anh chàng con lai đang kiên quyết với ý định vừa rồi, hỏi:

“Tại sao anh muốn đến MORE? Anh đang làm ở WOB rất tốt còn gì.”

Sự thật, Nicolas vô cùng buồn khi Bảo Vương rời khỏi WOB. Anh không muốn xa cô và càng không muốn cả hai chỉ gặp nhau vào buổi tối, nói vài câu qua loa. Với Nicolas, việc được ở bên cạnh Bảo Vương cũng hạnh phúc giống như được cầm kéo cắt tóc. Ngoài lý do ấy, Nicolas muốn làm ở MORE là vì Bùi Việt. Do ngưỡng mộ từ lâu nên anh rất mong được hợp tác với hair stylist tài giỏi này.

“Tôi bắt đầu thấy chán khi ở WOB. Tôi muốn đến một beauty salon khác, vừa thay đổi môi trường làm việc vừa học hỏi trau dồi thêm kinh nghiệm.”

Nghe Nicolas bày tỏ mong muốn như vậy, Bảo Vương nhìn Bùi Việt, hỏi ý kiến anh thế nào. Hiển nhiên Bùi Việt đồng ý ngay. Salon MORE đang thiếu nhân lực, nay chẳng những mời được Bảo Vương mà còn cả Nicolas Nguyễn thì chàng trai họ Bùi làm sao nở từ chối. Cuối cùng, cả ba đã thống nhất với nhau.

Ở WOB, Tuấn Khang dọn dẹp sổ sách chuẩn bị về thì chuông điện thoại reo. Mau chóng bắt máy, anh trả lời: “Alo, tôi đây. Lâu rồi mới gặp anh, Bùi Việt.”

Đầu dây bên kia, giọng Bùi Việt vang lên hứng khởi: « Báo cho anh một tin mừng, Bảo Vương đã đồng ý đến salon MORE làm. Chẳng những thế còn có cả Nicolas Nguyễn nữa. Tôi đi chuyển này quả không uổng công. »

“Nicolas ư? Thành bé đang làm ở WOB.”

« Ừ nhưng cậu bé bảo chán WOB muốn qua MORE làm thử xem sao. »

Tuấn Khang thở dài: “Sao những hair stylist có năng lực đều đi hết thế này?”

« Haizzz! Anh thật là... Đừng bảo với tôi WOB hết hair stylist giỏi. Bên tôi mới đang thiếu nhân tài. Anh đừng buồn xin như thế. » Bùi Việt chán nản.

“Ha ha. Tình cảm tôi dành cho Nhóc Bảo Bối và cả Nicolas không ít, bây giờ cả hai cùng đi thì hiển nhiên tôi phải buồn.” – Tuấn Khang cười trừ – “Nhưng thôi, bọn trẻ đến salon MORE của anh làm thì tôi cũng rất yên tâm.”

« Anh khỏi lo. Tôi không đối xử tệ bạc với hai đứa đâu. Đặc biệt là Bảo Vương, con bé chịu nhiều thiệt thòi như vậy suốt thời gian qua còn gì. »

“Ừm nhưng chú Thịnh vẫn không chấp nhận. Nhiều lúc tôi tự hỏi, chú ấy nghĩ gì mà lại đối xử bất công với con gái mình đến thế. Thấy Tú Uyên được cưng chiều, còn em ấy thì bị ghẻ lạnh, thật tôi cũng chẳng biết nói gì.”

Trong khi mãi nói chuyện với Bùi Việt, Tuấn Khang không ngờ, có một người đứng nép sau cánh cửa phòng khép hờ và vô tình nghe tất cả. Người này hết sức kinh ngạc khi phát hiện ra Ngô Thịnh còn có một cô con gái khác ngoài Tú Uyên. Để rồi rất nhanh, người này nhanh chóng rời khỏi với vẻ thích thú.

Sáng hôm sau, Bảo Vương và Nicolas vừa bước xuống dưới nhà đã thấy quản gia Kim mang tờ báo đến, nói gấp gáp: “Không xong rồi cô hai! Báo chí đăng tin rầm rộ về việc ông chủ còn có cô con gái khác!”

Ngừng hành động vươn vai, Bảo Vương đón lấy tờ báo trên tay vị quản gia già. Dòng chữ giật gân to đùng nằm ngay đầu trang báo: Ngô Thịnh, giám đốc Beauty Salon WOB còn có một cô con gái khác? Đôi mắt chưa rời khỏi những dòng chữ đen chi chít, Bảo Vương đọc chăm chú không bỏ sót từ nào. Thật may mắn khi trong bài báo không hề xuất hiện tên cô. Vẻ như người phóng viên này chỉ phát hiện ra một nửa bí mật về mối quan hệ giữa Ngô Thịnh và con gái thứ hai. Xem xong, Bảo Vương đặt tờ báo xuống bàn ăn đồng thời ngồi vào ghế.

“Chẳng rõ vì sao ông chủ để lộ ra điều này.”

Cầm đĩa, Bảo Vương vẫn thản nhiên gấp thức ăn vào chén, nói chậm rãi:

“Bác yên tâm, ông ấy sẽ luôn biết cách giải quyết những vấn đề có nguy cơ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của mình.”

Rời mắt khỏi trang báo, Nicolas ngồi xuống đối diện Bảo Vương, dò xét:

“Vậy nếu chuyện này không chấm dứt như cô đã nói thì thế nào? Lỡ họ tìm ra con gái thứ hai của giám đốc Ngô Thịnh là cô thì khá phiền phức đấy.”

Bảo Vương ngừng ăn, đồng thời đưa mắt nhìn Nicolas không chút bận tâm:

“Có gì phiền phức? Vốn dĩ tôi là con gái ruột của ông ấy còn gì. Là bố chối bỏ tôi chứ không phải tôi không thừa nhận ông ấy.”

Tiếp tục dùng bữa sáng với dáng vẻ bình thường, Bảo Vương hết muốn chứng minh cho Nicolas và quản gia Kim hiểu, kẻ gặp phiền phức lớn trong vụ này không phải cô mà là người bố đáng kính. Bởi đơn giản, cô chẳng là ai trong mắt dư luận và bản thân cũng chẳng có gì đáng để mất.

Beauty Salon MORE không có quy mô lớn như WOB, chỉ là một toà nhà sáu tầng cùng lối kiến trúc lạ mắt. Xét về danh tiếng, tuy chưa được xếp vào danh sách những beauty salon đứng đầu cả nước nhưng hầu hết người trong giới làm đẹp đều biết đến MORE với những người thợ có tay nghề cao, tận tâm và cách phục vụ khách hàng vô cùng tốt. Bên cạnh đó, sự nổi tiếng của Bùi Việt cũng góp phần đánh bóng bằng hiệu MORE, giúp salon dễ dàng tìm được một lượng khách hàng lớn từ giới thượng lưu đến giới nổi tiếng trên nhiều lĩnh vực.

Đưa Bảo Vương và Nicolas tham quan một vòng salon MORE, sau cùng Bùi Việt dẫn cả hai đến phòng Hair Cut. Nơi đây khách ra vào nườm nượp, lượng thợ không ít. Ai nấy đều chuyên tâm vào công việc của mình.

“Bảo Vương sẽ làm ở khu vực 26, còn Nicolas là 30. Nếu gặp rắc rối gì, hai đứa cứ hỏi các anh chị xung quanh. Họ rất thân thiện và cởi mở, sẽ tận tình chỉ dẫn.”

Kết thúc cuộc đối thoại với Bùi Việt, Bảo Vương và Nicolas mau chóng vào vị trí làm việc. Cả hai cảm nhận không khí nơi đây thoải mái dễ chịu hơn ở WOB. Có lẽ vì những người thợ trong MORE không phân biệt lẫn nhau. Với tâm trạng không chút nặng nề gò bó, hai đứa trẻ bắt đầu ngày làm việc mới.

Tin tức được lan truyền một cách chóng mặt, chưa đầy một tiếng mà tất cả người trong WOB đều biết chuyện giám đốc có thêm con gái thứ hai. Sáng hôm nay, không khí ở salon danh tiếng đó trở nên ồn ào bởi vấn đề này.

Trong phòng giám đốc, một dàn quản lý đang đứng thành hàng ngang trước mặt Ngô Thịnh. Gương mặt vị giám đốc hiện rõ sự tức giận nhưng cũng đầy lo âu khi cứ xem đi xem lại tờ báo. Vài phút sau, các quản lý hơi giật mình khi thành linh Ngô Thịnh ném mạnh xấp giấy kia lên bàn, buông câu khinh nhờn:

“Bọn báo chí chết tiệt! Chưa tìm hiểu rõ ngọn ngành đã đăng ngay bài viết giật gân, đã thế còn thêm thắt đủ thứ! Khốn nạn!”

Kín đáo nhìn các quản lý khác, Jimmy từ tốn cất tiếng nói với giám đốc: “Thưa, tôi nghĩ cần giải quyết rốt ráo vụ này. Nếu không tin đồn sẽ còn lan truyền và có nguy cơ báo chí tiếp tục bịa đặt về nội dung sự việc.”

“Đúng vậy. Vì thế tôi cần giải quyết chuyện này ngay lập tức.” – Ngô Thịnh đánh giọng – “Anna, tìm cho tôi tên nhà báo đã viết bài này. Jimmy yêu cầu những thợ trong salon ngừng bàn tán về chuyện này ngay! Ai làm trái thì đuổi!”

Rất nhanh, các quản lý rời khỏi phòng giám đốc riêng Tuấn Khang phải ở lại theo chỉ thị từ Ngô Thịnh. Khi cửa phòng đã khép lại, ông hạ giọng hỏi:

“Có biết vì sao tôi không giao cho anh việc gì trong chuyện lần này?”

Chính bản thân cũng đang thắc mắc điều ấy nên Tuấn Khang liền gật đầu. Ngô Thịnh rời bàn đến đứng đối diện với chàng trai, khoanh tay trước ngực, điềm đạm: “Tuấn Khang, tôi đối xử với anh thế nào?”

“Ý giám đốc là sao?”

“Từ lúc bước chân vào WOB, anh luôn được tôi coi trọng và cân nhắc. Nếu anh thấy không vừa ý cứ nói trực tiếp với tôi. Tôi không muốn bị đâm sau lưng.”

“Giám đốc nghi ngờ tôi tung tin cho bọn báo chí?”

Nhích vài bước đến gần Tuấn Khang, Ngô Thịnh đưa tay phủ nhẹ vai áo chàng trai rồi tiếp theo là nắm chặt bờ vai đó như lời cảnh cáo ngầm.

“Đêm qua, anh đã nói chuyện điện thoại với ai ở phòng ban quản lý?”

Tuấn Khang nhú mày: “Người nói chuyện với tôi qua điện thoại thì liên quan gì đến giám đốc? Và làm sao ngài biết đêm qua tôi gọi điện?”

“Tuấn Khang.” – Ngô Thịnh chợt nhấn mạnh – “Tôi luôn có cách giám sát các quản lý. Việc tôi biết các anh chị làm gì là điều hết sức dễ hiểu. Người của tôi có mặt khắp nơi ở salon, kể cả trong ban quản lý.”

“Ngài không tin tưởng chúng tôi?”

“Vấn đề ấy tạm gác lại, anh không cần tìm hiểu về nó đâu. Bây giờ, tôi cần câu trả lời của anh về cái kẻ đêm qua anh đã nói chuyện điện thoại.”

Bị nghi ngờ vô cớ, Tuấn Khang tỏ rõ thái độ không thoải mái, đáp hồi hợt:

“Tối qua, tôi chỉ nói chuyện với Bùi Việt. Ngài biết anh ta mà.”

“À, tôi biết Bùi Việt. Nhưng... có đúng là anh nói chuyện với Bùi Việt?”

Lần này, Tuấn Khang hướng ánh mắt kinh ngạc vào Ngô Thịnh: “Giám đốc ám chỉ tôi nói dối? Ngài đang nghĩ gì vậy? Sao ngài có thể nghi ngờ tôi như thế?”

“Nếu chỉ nói chuyện với Bùi Việt thì hà tất gì anh nhắc đến Bảo Vương làm gì? Còn nói cả việc con bé đó là con gái tôi.”

Tuấn Khang khê đảo mắt vì từng hứa với Bùi Việt, không để Ngô Thịnh biết Bảo Vương đến salon MORE làm việc. Thấy thái độ im lặng từ đối phương, mặt vị giám đốc trở nên lạnh tanh, cái nhìn sắc lẹm đáng sợ: “Rõ ràng, kẻ anh nói chuyện điện thoại tối qua không phải Bùi Việt mà là tên nhà báo nào đó!”

“Nếu không tin, ngài có thể gọi điện hỏi Bùi Việt.”

“Tôi không khờ khạo vậy đâu. Bùi Việt và anh vốn là bạn thân, cũng có thể hai người thông đồng với nhau hòng che giấu.”

Tuấn Khang thoáng bất động. Hẳn, anh khá sốc khi nghe Ngô Thịnh nói ra những điều này. Từ trước đến nay, Tuấn Khang luôn nghĩ giám đốc xem trọng mình thế nhưng về như bây giờ anh đã biết rõ phần nào suy nghĩ ông ta dành cho mình cùng con người thật sự ẩn đằng sau lớp vỏ bọc danh tiếng đó.

“Nếu giám đốc thật sự nghi thế thì tôi không còn gì để nói.”

Trông vẻ mặt bất nhẫn đó, Ngô Thịnh cười khinh. Bây giờ đã chịu bỏ tay ra khỏi bờ vai Tuấn Khang, ông trở lại bàn làm việc, chỉ tay vào tờ báo và bảo:

“Trước mắt, tôi chưa có bằng chứng về chuyện của anh vì vậy phải chờ Anna mời tên nhà báo ấy đến WOB. Trong thời gian đó, anh tạm thời bị cắt chức.”

“Tôi rất sẵn lòng thưa ngài.” – Ném nhẹ tằm thẻ quản lý lên bàn, Tuấn Khang đáp dứt khoát và lập tức rời khỏi phòng.

... Ở nhà ăn khu F vào buổi trưa, Hồng Thuận ngạc nhiên khi thấy Tuấn Khang ngồi lặng lẽ bên khay thức ăn, nên liền ra dấu cho An Hằng và Đài Trang. Cả ba mau chóng đến chỗ anh chàng quản lý, ngồi xuống.

“Chà, hôm nay anh có mặt sớm nhỉ? Không có việc gì làm à?”

Chẳng buồn hòa theo câu châm chọc của Hồng Thuận, Tuấn Khang bảo lãnh đạm: “Tạm thời anh bị cắt chức quản lý, có việc đâu mà làm.”

“Tại sao anh bị cắt chức?” – An Hằng sững sốt.

Nhìn ba gương mặt hiện rõ sự bất ngờ, Tuấn Khang chậm rãi kể lại mọi chuyện. Nghe xong, Đài Trang phản ứng ngay, vẻ bất bình: “Giám đốc thật vô lý! Sao có thể nghi ngờ anh chứ? Không bằng không chứng đã buộc tội người ta.”

“Nhỏ tiếng thôi.” – Hồng Thuận đưa mắt nhìn xung quanh, nhắc nhở – “Sao anh không nói rõ với giám đốc chuyện Bảo Vương và cái anh Bùi Việt gì đấy?”

“Bùi Việt không muốn dính đến giám đốc, sẽ rất rắc rối. Chưa kể, không khéo ngài ấy lại gây khó dễ cho Nhóc Bảo Bối. Vả lại, anh đã hứa với Bùi Việt rồi. Bây giờ, chỉ chờ Anna mời người đã viết bài báo đó đến gặp giám đốc. Khi ấy sẽ biết rõ, kẻ đưa thông tin cho anh ta là ai.” – Tuấn Khang thở dài.

Lo lắng còn hơn Tuấn Khang, An Hằng ngập ngừng: “Lỡ như đã tìm ra người viết bài mà giám đốc vẫn không tin anh thì sao?”

“Anh cũng không biết. Cắt chức hay đuổi việc, suy cho cùng chẳng quá quan trọng. Vấn đề khiến anh khó chịu nhất chính là danh dự của mình bị bôi bác. Anh không muốn bị người khác đổ oan trong khi mình không làm gì sai trái.”

Dứt lời, Tuấn Khang đứng dậy rời bàn dù thức ăn trong khay vẫn còn nguyên. Buông âm thanh thở dài ngao ngán, Hồng Thuận lắc đầu: “Tội anh Khang, làm quản lý cho WOB lâu như vậy mà bây giờ lại bị nghi oan.”

“Đúng là giám đốc thật hồ đồ. Nếu tình hình không tốt hơn thì có thể anh Khang sẽ bị đuổi khỏi WOB, chẳng những vậy còn mang tiếng đâm sau lưng chủ.”

Nghe Hồng Thuận và Đài Trang nói liên hồi, bên cạnh An Hằng gác đầu. Cô chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa. Cô rất lo cho Tuấn Khang nhưng không biết làm gì giúp anh. Tình cảm đối với chàng trai đó khiến cô không thể khoanh tay làm ngơ. Gục đầu vào lòng bàn tay, An Hằng hy vọng mình sẽ tìm ra cách giải quyết. Cô nghĩ, nếu tìm ra được kẻ tung tin đồn cho báo chí thì tốt biết mấy.

Rời khỏi phòng vệ sinh, An Hằng đi qua một khúc ngoặt hành lang thì bất chợt nghe: “Lão Ngô Thịnh đang cho người đến toà soạn tìm anh nên anh tạm thời ở chỗ của tôi một thời gian. Tôi nhất định sẽ chuyển đủ số tiền đã hứa.” An Hằng ngừng lại bởi nghe hai từ toà soạn. Thật nhẹ nhàng, cô nép sát người vào bức tường đồng thời khẽ khàng đưa mắt nhìn vào góc khuất dãy hành lang. Một bóng dáng xuất hiện trong vùng bóng tối. Jimmy đang xoay lưng gọi điện thoại. Nín thở và cố gắng không phát ra tiếng động nào, An Hằng nghe tiếp.

“Tin lão Ngô Thịnh có thêm đứa con gái quả là giật gân. Tôi chưa rõ nó là ai nhưng điều ấy không quan trọng. Điều tôi muốn chính là tên Tuấn Khang bị đuổi khỏi WOB. Còn anh bận tâm làm gì, có tiền là được rồi.”

Vô tình nghe được lời Jimmy tiết lộ, An Hằng bất động, mắt mở to. Đưa tay lên che miệng, cô xoay người trở lại và khẽ khàng rời khỏi bức tường.

Cuối cùng, An Hằng cũng phát hiện ra mọi chuyện. Jimmy đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa Tuấn Khang và Bùi Việt đêm qua rồi báo lại với Ngô Thịnh. Và lý do anh chàng người lai làm thế là vì muốn Tuấn Khang bị đuổi. Vậy ra, kẻ tung tin đồn này không nhắm đến Ngô Thịnh hay Bảo Vương mà là Tuấn Khang. Dừng lại, An Hằng dựa lưng vào thành lan can, nín tiếng thở nặng nề. Bản thân cô tự hỏi, mình nên làm gì lúc này. Cô không thể nói chuyện Jimmy cho Ngô Thịnh hay ban quản lý biết vì chẳng có chứng cứ. Nhưng nếu tiếp tục như vậy, nỗi oan của Tuấn Khang sẽ không được giải. Nhà báo đưa tin đã bỏ trốn, cho dù tìm được chưa chắc anh ta nói ra sự thật. Mọi thứ đều trở nên vô vọng.

Nhắm mắt lại, An Hằng yên lặng. Cô đứng im như vậy khá lâu. Để rồi tiếp theo, cô nhẹ nhàng mở mắt ra. Đường như An Hằng đã tìm ra cách giải quyết ổn thoả, đúng hơn là một lựa chọn khó khăn cho mình nhưng tốt nhất với Tuấn Khang.

ont-f<>

30. Chương 30: Ra Đi

Vừa nhận được cuộc gọi từ Alex bảo rằng đã tìm ra kẻ tung tin là Tuấn Khang chạy hối hả đến phòng giám đốc. Anh vô cùng bất ngờ khi nghe cô nói tên kẻ đó: Lâm An Hằng. Vội vã đến mức quên cả việc phải gõ cửa theo phép lịch sự, Tuấn Khang mở tung cửa và bước vào phòng. Lúc này, năm người đang hiện diện tại đây: Ngô Thịnh, An Hằng, Jimmy, Alex và Anna. Về như, một cuộc điều tra và thẩm vấn vừa kết thúc. Tức thì, Tuấn Khang hỏi ngay:

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao kẻ tung tin lại là An Hằng?”

Chẳng mấy khó hiểu trước phản ứng thái quá từ Tuấn Khang, Ngô Thịnh khẳng khái: “Tuấn Khang, đáng ra anh phải đưa Lâm An Hằng đến đây nhận tội khi đã phát hiện ra cô ta chính là kẻ tung tin chứ.”

“Tôi không hiểu...”

Đứng gần đó, Alex chẳng ngần ngại lên tiếng: “An Hằng đã thú nhận tất cả rồi. Việc cô bé thấy bất mãn với giám đốc nên đưa tin giả cho tay nhà báo, sau đó vô tình bị anh phát hiện nhưng vì lòng tốt anh đã không tố giác cô bé. Chính vì thế khiến An Hằng thấy xấu hổ và quyết định đến thú nhận tội lỗi.”

Lắng nghe Anna nói một lèo những việc lạ lùng không rõ đầu đuôi, Tuấn Khang cảm giác bản thân trở nên mù mờ. Nhưng nôm na, anh có thể hiểu sơ sơ câu chuyện dàn dựng kia. Nhanh chóng, anh bước đến bên An Hằng, nét mặt vừa lo lắng vừa khó hiểu: “Tại sao em lại tự nhận mình tung tin? Em đâu phải...”

Không muốn Tuấn Khang bóc trần kế hoạch nhận tội của mình, An Hằng lập tức ngược nhìn anh, đôi mắt kiên quyết: “Em biết anh muốn tốt cho em nên bảo em đừng nhận tội. Nhưng chuyện này không thể giấu được nữa.”

“Em đang nói gì vậy? Rốt cuộc là tại sao chứ?”

Chẳng cần chờ An Hằng trả lời tiếp, Tuấn Khang đến trước bàn giám đốc, giải thích rõ ràng cho Ngô Thịnh nghe: “Giám đốc, chắc chắn chuyện này có nhầm lẫn. An Hằng tuyệt đối không thể là kẻ tung tin đó được! Ngài hãy...”

Ngô Thịnh giơ tay lên cắt ngang lời lẽ Tuấn Khang đầy gấp gáp, giọng lạnh lùng: “Chẳng ai ngu dại đến nỗi, bản thân không làm mà đi thú nhận cả. Tuấn Khang, lòng tốt anh dành cho các tên thợ nghiệp dư này vượt quá mức rồi đấy.”

“Cũng có thể An Hằng bị ai đó ép buộc.” – Tuấn Khang lập luận – “Lời thú nhận của cô bé không có cơ sở chắc chắn. Nếu chỉ nói thì ai cũng làm được.”

Lần này đến lượt Anna lên tiếng như muốn Tuấn Khang biết điều anh vừa nói hoàn toàn sai: “Không đâu. An Hằng còn tiết lộ, tên phóng viên bài báo đó đã bỏ trốn. Quả đúng vậy. Trưa nay tôi đến toà soạn và được báo: hắn không còn ở đấy nữa. Chứng tỏ, cô bé và hắn ta thật sự liên quan với nhau trong vụ này.”

“Cái gì?” – Tuấn Khang kinh ngạc. Tiếp theo, anh lại quay qua An Hằng – “Nói anh biết, chuyện này là thế nào?”

Nhìn sâu vào đôi mắt thất thần của Tuấn Khang, một cách bình thản An Hằng nhẹ nhàng tháo những ngón tay đang nắm chặt vai mình: “Em xin lỗi, những gì cần nói em đã nói hết với giám đốc và ban quản lý. Và tất cả... đều là sự thật.”

Trong khi Tuấn Khang vẫn chưa hiểu lý do việc An Hằng làm thì đứng bên cạnh Anna, Jimmy hoàn toàn yên lặng. Là kẻ đứng phía sau gây ra mọi chuyện, anh chẳng hiểu rất rõ lời thú tội từ An Hằng đều giả tạo. Nhưng anh không rõ mục đích cô bé họ Lâm làm vậy là vì điều gì. Quan trọng hơn hết, Jimmy khá bất ngờ khi An Hằng bảo với mọi người tên phóng viên nọ đã trốn khỏi toà soạn. Linh cảm báo với anh rằng, An Hằng biết điều gì đó về anh và cả chuyện tung tin này. Vì vậy, Jimmy chọn cách giữ im lặng, một phần vì không hiểu An Hằng đang suy tính gì và phần khác là để giữ an toàn cho bản thân.

Không muốn nghe Tuấn Khang liên tục hỏi An Hằng bằng những câu dư thừa, Ngô Thịnh đưa ra yêu cầu với Anna: “Hãy mở cuộc họp báo. Cho gọi đài truyền hình và phóng viên đến nghe Lâm An Hằng thú nhận về tội lỗi của mình.”

Anna gật đầu và cùng Alex, Jimmy rời phòng chuẩn bị cuộc họp báo. Nhìn dáng vẻ bất động của Tuấn Khang trong chốc lát, An Hằng cũng chậm rãi quay lưng.

Bản thân không muốn mọi chuyện kết thúc như vậy, Tuấn Khang vẫn cố chấp ngăn Ngô Thịnh mở cuộc họp báo: “Giám đốc tôi xin ngài, đừng vội vã kết luận chuyện của An Hằng. Hãy cho tôi thời gian để điều tra...”

“Đừng nói nữa. Tôi không đồng ý đâu.” – Ngô Thịnh kiên quyết.

Quá nóng giận, Tuấn Khang không kìm chế được bản thân nên hét lên:

“Nhưng tôi chắc chắn An Hằng không phải kẻ tung tin!”

Tức giận trước cách hành xử vô phép từ nhân viên, Ngô Thịnh đập tay xuống bàn đồng thời đứng dậy, gằn giọng: “Vậy anh có dám chắc sẽ tìm ra thủ phạm trong thời gian sớm nhất? Tin đồn không chờ đợi chúng ta, hiểu chứ?”

Sự sốt ruột lập tức biến mất, các cơ mặt tự động dần ra, Tuấn Khang dường như phát hiện ra một điều tồi tệ: “Ngài dùng An Hằng làm con cờ thế thân?”

Về mặt Ngô Thịnh trở nên vô cảm khi bị đối phương phát hiện ra mục đích của mình. Nhưng không lâu sau vành môi ông nhếch lên, tạo thành nụ cười ẩn ý.

“Anh nghĩ xem, để đứng ở vị trí ngày hôm nay, tôi phải là người thế nào. Có chuyện gì tôi chưa từng trải qua. Lý nào tôi dễ dàng tin lời của một con bé? Lời An Hằng rất logic nhưng có thể nhận ra sơ hở và sự giả tạo trong đó. Nhưng vấn đề quan trọng trước mắt là dập tắt tin đồn. Những chuyện khác tôi không quan tâm. Lâm An Hằng đã muốn đứng ra nhận hết tội thì cứ để nó làm như vậy.”

“Như thế không công bằng! Danh dự của em ấy sẽ ra sao?”

Dùng ánh mắt thờ ơ và lạnh lùng nhất với Tuấn Khang, Ngô Thịnh buông câu tàn nhẫn: “Đó là sự ngu xuẩn mà con bé ấy tự chuốc lấy.”

Không cần nói, Tuấn Khang đã bần thần đến mức nào. Có cảm tưởng, đứng trước mặt anh không còn là Ngô Thịnh ngày xưa nữa mà là một kẻ chỉ biết coi trọng danh vọng. Tự hỏi, điều gì đã khiến người đàn ông này thay đổi đến thế? Lặng thinh vài giây, Tuấn Khang khề khàng cất tiếng: “Suy cho cùng, ngài vẫn không muốn thừa nhận Ngô Bảo Vương là con gái mình trước mọi người.”

Ngô Thịnh còn chưa hiểu lý do đối phương nói như vậy thì Tuấn Khang hướng đôi mắt sắc bén vào ông, hệt kiểu vừa nghĩ ra một nước đi mạo hiểm.

“Nếu ngài để An Hằng xuất hiện trong cuộc họp báo thì tôi cũng không do dự nói với họ con gái thứ hai của ngài chính là Ngô Bảo Vương.”

Về như chẳng tin vào điều vừa nghe, Ngô Thịnh nhíu mày: “Anh nói cái gì?”

“Một cuộc trao đổi sòng phẳng thôi. Ngài hãy để An Hằng được yên, tôi sẽ không tiết lộ bí mật của ngài.”

Ngô Thịnh cười cười nhưng nghe giận dữ một cách cộc nhả: “Anh vì một con bé xa lạ mà đối đầu với tôi, thậm chí còn kéo Bảo Vương vào cuộc?”

Dáng vẻ bình thản không đổi, Tuấn Khang lắc đầu trả lời rõ ràng: “Tôi làm vậy một phần cũng vì Nhóc Bảo Bối. Nếu bí mật này bại lộ, em ấy không chịu thiệt thòi gì cả, ngược lại còn được người khác cảm thông. Một đứa con gái không hề có lỗi gì trong cái chết của mẹ mình nhưng lại bị người bố đổ hết mọi lỗi lầm và căm ghét, kể cả chuyện đuổi nó ra khỏi nhà thì theo ngài, dư luận sẽ nghĩ gì. Kể chịu thiệt thòi một khi bí mật bị lộ, không ai khác, chính ngài đây giám đốc ạ.”

Siết chặt tay, Ngô Thịnh nhận ra điều Tuấn Khang nói là hoàn toàn đúng. Bị chính nhân viên đe dọa, ông giận đến nổi mặt tái đi, đôi vai run.

“Có biết, nếu tôi đồng ý tha cho An Hằng thì anh cũng không thể ở lại WOB?”

Bỗng nhiên cười khê, hơn ai hết Tuấn Khang hiểu kết quả của mình nên đáp:

“Chỉ cần ngài để yên cho An Hằng thì tôi và em ấy sẽ rời khỏi đây. Thật sự, tôi cũng chán nản với salon này rồi kể từ sau cái chết của cô Jessica. Nơi mà những người thợ tranh giành giẫm đạp nhau. Còn quản lý thì a dua nịnh hót.”

Nghe Tuấn Khang miêu tả WOB không khác nào một nơi đầy rẫy thị phi, Ngô Thịnh day nghiêng bầy từ: “Cút đi! Anh và con bé đó...”

Trước khi rời phòng, anh còn nói vọng lại: “Có thể ngài là một giám đốc giỏi nhưng ngài không xứng đáng làm một người bố.”

Cánh cửa phòng đóng sầm lại trước đôi mắt điên tiết của Ngô Thịnh...

Đang đi theo ba vị quản lý, An Hằng chợt nghe âm thanh bước vội vã vang lên phía sau. Chẳng kịp xoay lại xem là ai thì đột ngột cô bị người đó nắm lấy tay kéo đi nhanh. Sau vài phút hoàn hồn lại, cô mới nhận ra là Tuấn Khang. Nhanh và dứt khoát, An Hằng rút tay ra khỏi tay anh khi cả hai đã đi một đoạn khá xa.

“Anh làm gì vậy? Em phải đến hội trường.”

Chưa hết giận vì việc ngu ngốc An Hằng vừa làm, nay lại thêm sự cứng đầu của cô khiến Tuấn Khang bực bội đến mức phải quay lại và lớn giọng:

“Anh không thể để em thừa nhận chuyện mình không làm!”

“Em chẳng hiểu anh nói gì cả...”

Xoay người An Hằng đối diện với mình, Tuấn Khang bảo không chút do dự:

“Em tưởng anh ngốc à? Em làm thế là vì anh, đúng chứ?”

Bị Tuấn Khang nói trúng suy nghĩ, An Hằng chỉ biết im lặng, sự bối rối hiện rõ trên mặt. Sau cùng cũng nhận được câu trả lời thoả đáng cho việc này, Tuấn Khang tiếp tục trách mắng: “Sao em lại làm thế? Anh không xứng đáng để em hi sinh như vậy đâu. Em phải biết quý trọng mình.”

“Nhưng em không muốn anh chịu oan.” – Sau mấy giây lặng im, An Hằng bỗng nói lớn – “Em càng không thể đứng nhìn anh bị đuổi khỏi WOB. Từ sau khi bị anh từ chối, em tự nhủ phải quên anh đi nhưng vô ích. Em chỉ còn biết kìm nén tình cảm, bề ngoài tỏ ra như chẳng có gì. Nhưng khi anh buồn em không thể vui. Anh bị oan em càng không làm ngơ được. Anh có hiểu nỗi khổ tâm của em? Sự thật, em không còn lựa chọn nên mới đi đến quyết định này.”

Lắng nghe từng lời trách cứ thốn thức cùng những giọt nước mắt lăn dài trên mặt An Hằng, Tuấn Khang bất động. Bản thân anh không ngờ tình cảm An Hằng dành cho mình nhiều như vậy. Mỗi ngày gặp mặt, Tuấn Khang luôn thấy cô bé mỉm cười và nói chuyện với mình rất vui vẻ thế nhưng anh hoàn toàn không biết cô đau khổ đến dường nào. Vì anh vô tình hay bản thân nghĩ đơn giản rằng, tình cảm có thể dễ dàng mất đi nếu chỉ xuất phát từ một phía? Ngay lúc này đây, Tuấn Khang chợt hiểu: là do anh trốn tránh, không dám đối diện với tình cảm của An Hằng. Và chính hành động hèn nhát đó, anh càng khiến cô tổn thương nhiều hơn. Nhẹ nhàng lau nước mắt cho An Hằng, Tuấn Khang biết mình nên làm gì lúc này. Một cái ôm. Anh muốn thử một lần giữ chặt lấy cô.

“Anh thật sự xin lỗi.”

Cái ôm từ Tuấn Khang bất ngờ đến nỗi, An Hằng gần như đứng yên, nước mắt cũng ngừng chảy, tưởng chừng như thời gian không còn trôi nữa. Sự bất ngờ qua đi, tiếp theo lần đầu tiên cô thấy hạnh phúc khi ở cạnh người con trai này.

“Em muốn... mình có thể làm điều gì đó cho anh.”

“Anh biết nhưng giờ điều đó không cần nữa. Anh sẽ rời khỏi WOB.”

Cảm xúc lẫn lộn này là kinh ngạc, An Hằng liền đẩy nhẹ Tuấn Khang ra, hỏi ngay:

“Giám đốc đuổi anh ư? Em đã nhận là người tung tin còn gì.”

“Là anh muốn thế.”

“Tại sao? Em chấp nhận đứng ra nhận tội là để anh ở lại WOB.”

Tuấn Khang áp hai bàn tay vào gương mặt An Hằng đang ngạc nhiên, giọng nói dịu dàng: “Nếu anh ở lại WOB, điều đó đồng nghĩa anh sẽ đánh mất em. Anh không muốn phải hối hận khi để người con gái quan trọng nhất rời xa mình.”

“Anh nói thật sao?”

“Anh và em sẽ rời khỏi đây, không vì ai cả mà vì chính chúng ta. Có thể bây giờ, tình cảm anh đối với em chưa bằng tình cảm em dành cho anh nhưng hãy cho anh cơ hội được sống trọn vẹn với tình yêu đó. Anh tin rằng, thời gian sẽ giúp anh đón nhận em theo cách chân thành nhất.”

“Nhưng nếu anh vẫn không thể yêu em?”

“Nhất định sẽ được. Vì bây giờ anh bắt đầu thích em rồi, ngọc ạ.”

Nước mắt bỗngưng tiếp tục rơi, nhiều hơn lúc nãy nhưng An Hằng không thấy ghen ngào mà là vui mừng. Cô sung sướng đến nỗi chẳng kìm được dòng cảm xúc trong mình. Ôm chầm lấy Tuấn Khang, An Hằng bật khóc thật to như thể chưa bao giờ hạnh phúc và thanh thản đến vậy.

Trong khi Ngô Thịnh tổ chức cuộc họp báo nói rõ với đài truyền hình lẫn báo chí về tin đồn thì ở cổng sau salon, Tuấn Khang và An Hằng đang nói chuyện với Hồng Thuận và Đài Trang, đúng hơn thì đây là một cuộc chia tay. Quan sát xung quanh vài phút, Hồng Thuận thở phào:

“May, ở đây vắng vẻ. Ban nãy bọn mình bước ra cổng chính mà giật cả mình. Người đâu kéo đến ùn ùn, đòi chụp hình phỏng vấn liên hồi.”

“Tin đồn về giám đốc Ngô rất được nhiều người quan tâm.” – Đài Trang đề cập đến vấn đề chính khi nhìn lại An Hằng – “Cậu cũng liều thật, đứng ra nhận hết tội. Vậy là giờ hai người bị đuổi khỏi WOB, chỉ còn hai chúng tớ ở lại.”

“Chuyện đến nước này đâu còn cách nào khác. Anh Khang bảo, cả hai sẽ đến salon MORE của bạn anh ấy xin việc. Có Bảo Vương và Nicolas làm ở đó nữa.”

An Hằng dứt lời, bên cạnh Tuấn Khang động viên hai cô cậu nọ: “Hai đứa cứ cố gắng làm việc tại WOB, không có anh bảo vệ nên phải bớt gây rắc rối đi.”

Đáp vâng buồn bã, Hồng Thuận và Đài Trang mau chóng ôm lấy hai người bạn đã ở bên mình suốt thời gian qua, cùng nhau chia sẻ buồn vui. Lúc Tuấn Khang và An Hằng quay lưng cất bước, họ còn đứng nán lại nhìn theo. Những tia nắng sắp tắt của buổi chiều phản chiếu trong hai đôi mắt bất chợt xa xăm đó. Để rồi tiếp theo, tiếng Hồng Thuận vang lên: “Đài Trang, anh nghĩ kỹ rồi, có lẽ...”

Như cùng có chung suy nghĩ với bạn trai, Đài Trang nhanh chóng nói tiếp: “Ừm, em cũng giống anh. Điều quan trọng nhất là tất cả chúng ta được ở bên nhau.”

Nhìn bạn gái với vẻ ngạc nhiên trong chốc lát, Hồng Thuận liền mỉm cười. Thêm lần nữa, hai người có chung một hành động: đưa mắt nhìn lại salon WOB. Là lần cuối. Và cả hai biết rõ mình đang làm gì khi cùng nắm tay đồng thời rời khỏi nơi này, đuổi theo Tuấn Khang với An Hằng...

fo\$;%&

31. Chương 31: Tình Đầu

Sáng hôm sau đến salon MORE, Bảo Vương, Nicolas không khỏi bất ngờ vì thấy bốn vị khách ngồi nói chuyện với Bùi Việt lại là Tuấn Khang, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang. Nhắc thấy bóng dáng hai người bạn vừa chia tay mình cách đây vài ngày, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang nhảy bổ đến ôm chầm lấy. Sau mấy phút vui mừng, tất cả đều ngồi xuống sofa bắt đầu hỏi han nhau.

“Tóm lại, chuyện anh Khang và An Hằng là thế. Phần vì bất bình với giám đốc, phần vì hiện tại mọi người đều rời WOB chỉ mỗi bọn tớ ở lại nên buồn không tả nổi. Thế là cuối cùng, cả hai quyết định đến đây luôn.” – Hồng Thuận gãi đầu.

Đài Trang gõ tay lên hai đầu gối, trầm tư: “Dẫu sao lúc trước cũng đã quen ở bên cạnh nhau vì vậy chia xa thì không nỡ chút nào. Tớ vẫn muốn chúng ta là một nhóm làm đẹp ăn ý như trước đây, dù đi đến đâu cũng không quan trọng.”

“Rời WOB không phải lựa chọn khó khăn. Chỉ là không biết salon MORE có chỗ cho bọn anh.” – Buông câu bông đùa, Tuấn Khang nhìn sang bạn thân.

Nãy giờ, người mang gương mặt vui vẻ nhất là Bùi Việt. Bỗng dưng một buổi sáng, bốn nhân tài cùng tìm đến xin làm việc, tất nhiên anh vô cùng hứng khởi. Biết về ba cái tên Lâm An Hằng, Đỗ Hồng Thuận, Lê Đài Trang qua các bài báo cùng với Bảo Vương, Bùi Việt cũng từng có ý định mời họ vào MORE góp sức.

“Đã biết rõ câu trả lời của tôi rồi mà còn giả vờ.” – Bùi Việt cười tươi với ba đứa trẻ – “Nhân tài đến MORE, anh đâu nỡ đuổi.”

An Hằng mừng rỡ: “Cám ơn anh rất nhiều.”

Khoác tay trước dáng vẻ cảm kích đó, Bùi Việt đảo mắt về phía Tuấn Khang:

“Có lẽ, anh tiếp tục làm quản lý thôi. Hay muốn chuyển qua cầm kéo?”

“Thôi, tôi thấy mình hợp với công việc quản lý hơn.”

“Anh Khang làm quản lý, bọn em mới không dám lơ là trong công việc.” – Trêu chọc đối phương xong, tự dưng Hồng Thuận hạ giọng – “Nếu có anh Trần Thoại ở đây nữa thì nhóm chúng ta mới thực sự đông đủ nhỉ.”

Nghe nhắc đến Trần Thoại, nụ cười trên môi Bảo Vương nhạt dần. Cô thấy anh chàng làm nail nói đúng, sự đoàn tụ này vẫn chưa trọn vẹn vì thiếu một người. Ở ghế sofa đối diện, Bùi Việt ngồi thẳng lên, cái nhìn nửa tò mò nửa thú vị:

“Trần Thoại? Có phải anh chàng đã thi cắt tóc với Huy Jack? Người được mệnh danh thiên tài cắt tóc tay trái phải không? Các em quen cậu ta à?”

“Đâu chỉ có quen mà là rất thân, anh ấy cùng bọn em tham gia đêm Gala thời trang của MeiSang hai tháng trước.” – Đài Trang nháy mắt lém lỉnh.

“Thế sao các em không bảo Trần Thoại cùng đến salon MORE?”

“Anh Trần Thoại làm ở WOB vẫn rất ổn nên chẳng nghĩ đến việc chuyển sang MORE. Chưa kể, mấy ngày gần đây, Ngô tiểu thư cứ bám lấy anh Trần Thoại không rời, thậm chí lúc anh ấy cắt tóc cho khách. Dễ gì cô bé để anh ấy đi.”

Bùi Việt tắc lưỡi tiếc nuối. Còn Bảo Vương vẫn im lặng, vẻ mặt thờ ơ thường ngày có chút gì đó hơi buồn. Dễ dàng phát hiện ra tâm tư của Bảo Vương, Nicolas hậm hực vì cứ nghe nhắc đến cái tên Trần Thoại. Lắm lúc anh nghĩ, Trần Thoại đó là gì mà mọi người đều vây quanh tung hô. Di chuyển mông ra khỏi vùng lồm trên ghế sofa, Nicolas khoanh tay, hỏi to rằng: “Sao mọi người coi trọng Trần Thoại vậy? Ở đây có Nicolas Nguyễn tôi rồi, không tốt hơn ư?”

Tất cả đồng loạt xoay lại nhìn anh chàng con lai. Chẳng hiểu sao ai nấy đều cười cười. Hẳn do họ phát hiện ra sự ghen tị hết sức trẻ con của Nicolas.

“Tôi nói thật đấy. Cười cái gì?”

“Ừ ừ, biết cậu giỏi rồi.”

“Mọi người giễu tôi à? Tôi sẽ chứng minh thực lực mình không kém anh ta.”

Sáng đó, phòng tiếp khách của salon MORE âm ỉ tiếng cười đùa không ngớt.

Trưa, Bảo Vương đạp xe đến cửa tiệm KFC mua gà rán cho mọi người dùng bữa. Đúng lúc hôm nay, tiệm KFC mọi khi có chương trình đại hạ giá. Gửi xe xong, Bảo Vương chậm rãi đi vào trong tiệm. Cô định bụng sẽ dùng một suất gà rán tại đây rồi sau đó mua thêm sáu suất nữa mang về. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi Bảo Vương nhận được hoá đơn thanh toán và đưa tay vào balo lấy bóp tiền thì cô phát hiện ra một điều cực kỳ tệ hại: cái vật quan trọng đó đã không cánh mà bay. Lật ngược balo lên, Bảo Vương thấy rõ cái đáy xuất hiện lỗ to tướng. Rất nhanh, cô hiểu mình bị rạch túi. Ban nãy ra ngoài, Bảo Vương lười mang theo điện thoại và bây giờ, cô đối diện với khó khăn thứ hai.

“Chị có thể cho em mượn điện thoại được không?” – Bảo Vương nghĩ chỉ còn mỗi cách này mới cứu mình ra rắc rối phức tạp.

Đối diện, cô nhân viên có gương mặt tròn và buộc tóc đuôi ngựa, nhìn chiếc balo bị rách đáy rồi nhìn sang Bảo Vương. Đôi mắt cô dừng lại trên từng đường nét bình thần của đối phương khá lâu, không phải kiểu soi mói mà dường như đang cố nhận ra một người thân quen nào đấy. Không lâu sau, đôi lông mày dần dần đồng thời các cơ mặt cũng duỗi ra thoải mái, cô nhân viên cười tươi:

“Em có phải là Ngô Bảo Vương, cô bé hair stylist dạo gần đây mọi người hay nhắc đến? Chị nhớ đã thấy em ở trên báo.”

Bảo Vương gật đầu thay cho lời đáp. Biết bản thân đã nhận ra đúng người, cô nhân viên liền ngồi xuống chiếc ghế đối diện, hồ hởi: “Chị mong được gặp em lâu lắm rồi đấy. Nghe nói em rất biết cách chọn kiểu tóc cho khách.”

Thấy Bảo Vương lại gật gù tiếp, cô chị này toan nói thêm gì đó thì chợt nhớ đến rắc rối của đối phương: “À, em bị rạch túi hả? Ổ bãi đỗ xe của tiệm, hay có vài tên thanh niên hư hỏng lãng vãng. Đây, cho em mượn điện thoại.”

Mau chóng đón lấy, Bảo Vương bấm số gọi cho Nicolas. Nói rõ với anh xong, cô tắt điện thoại và trả lại cho chủ, không quên nói cảm ơn. Cất điện thoại vào túi, cô nhân viên bảo: “Chị tên Lam. Không biết có thể yêu cầu em một việc...?”

“Nếu làm được em sẽ không từ chối.”

“Chị biết là hơi đường đột nhưng em có thể cắt tóc cho chị được không?”

“Em không mang theo nhiều dụng cụ. Hay chị đến salon nơi em làm việc đi.”

“Chị tan việc rất trễ, e là không kịp.”

“Salon của em mở đến chín giờ tối.”

“Ý chị là không kịp để chị gặp anh ấy. Năm giờ anh ấy phải lên máy bay rồi.”

“Anh ấy là ai? Người yêu chị à?”

“Đúng là người chị yêu nhưng anh ấy không yêu chị. Anh ấy sắp kết hôn...”

Bảo Vương ngừng lại, đôi mắt hướng vào Lam tự dưng đứng yên. Tuy bờ môi vẫn mỉm cười nhưng gương mặt thì hiện rõ nỗi buồn da diết, Lam khẽ khàng:

“Tiệm KFC hôm nay đại hạ giá là mừng lễ kết hôn của con trai ông chủ, cũng là người chị yêu thầm. Anh ấy sẽ sang Nhật và tổ chức hôn lễ với bạn gái.”

Lời Bảo Vương chậm rãi: “Chị muốn nói lời tạm biệt với anh ấy?”

“Thật ra, anh ấy cũng không nhớ chị là ai. Chị là nhân viên bán thời gian bình thường, còn anh ấy là con trai ông chủ lại rất bảnh trai hào hoa nên thường có nhiều cô gái vây quanh. Có bao nhiêu nhân viên, anh ấy làm sao nhớ hết được. Chị và anh ấy có gặp nhau vài lần nhưng chỉ nói vài câu xã giao.”

“Chị sẽ bày tỏ tình cảm cho anh ấy biết?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lam lỏng buông lơ ánh nhìn xuống sàn:

“Không đâu. Anh ấy sẽ kết hôn, nếu biết ra tình cảm này nhất định anh ấy sẽ rất khó xử. Chị chẳng muốn phá hoại hạnh phúc anh ấy đang có.”

Bất ngờ trước câu trả lời của một tấm lòng chân thành, Bảo Vương lặng im chốc lát rồi hỏi khẽ: “Che giấu tình cảm như thế, chị có cô đơn không?”

Thoát khỏi dòng suy nghĩ mơ màng, Lam rời mắt khỏi mặt sàn, nhìn sang Bảo Vương đang chờ đợi. Mỉm cười với cô bé, Lam tâm sự chẳng chút do dự:

“Cô đơn chứ. Nhưng không thể vì người ta không thích mình mà mình không thích người ta nữa. Tình cảm làm sao đòi hỏi. Những lúc tình cờ gặp nhau, anh ấy mỉm cười hỏi thăm chị là chị rất vui. Đối với con gái, chỉ cần nghe một lời khen của chàng trai mình yêu đã đủ hạnh phúc rồi.”

Lời cuối cùng trong câu nói đó của Lam, bắt giác làm Bảo Vương nhớ lại những kỷ niệm trước đây. Về việc người đó luôn bên cạnh và mỉm cười. Có đôi lần, chỉ một câu nói ngắn ngủi từ anh thôi, cũng khiến lòng cô bình yên thanh thản đến dường nào. Mỉm cười, Bảo Vương đứng dậy: “Em sẽ cắt tóc cho chị.”

“Thật sao?” – Lam cũng đứng lên theo, mặt sáng bừng vì rạng rỡ.

“Em sẽ tặng chị chút điều kì diệu để chị trở nên xinh đẹp khi gặp anh ấy.”

... Bước dọc trên lối hành lang, chàng trai tầm hai bảy hai tám chợt dừng lại bởi trước mặt là một cô gái với mái tóc bob được uốn xoắn nhẹ nhàng và để mái xéo, mặc đồng phục nhân viên KFC đang mỉm cười với mình. Còn chưa hiểu chuyện gì thì anh đã nghe giọng cô thật nhẹ nhàng:

“Chào anh, Thái. Em tên Lam, nhân viên bán thời gian ở khu mười một.”

Theo phép lịch sự, Thái tiến đến gần Lam, cất lời chào lại rồi ngạc nhiên hỏi:

“Em tìm anh có gì không?”

“Em nghe quản lý báo rằng, chiều nay anh sẽ sang Nhật tổ chức lễ cưới.”

“Ừm, vậy em muốn...” – Thái ngừng lại, hàm ý nhường cho đối phương trả lời.

Vào khoảnh khắc biết rằng, đây sẽ lần gặp nhau cuối cùng của hai người, trong lòng Lam dấy lên một cảm xúc vô hạn: vừa buồn thương cho chính mình vừa nuối tiếc cho mối tình thầm lặng nhiều năm qua. Cô rất muốn bày tỏ tình cảm đã giấu kín này với Thái. Nhưng hơn ai hết, Lam biết rõ bản thân không thể làm vậy. Cô sẽ không vì một chút thanh thản trong lòng mà khiến anh khó xử khi đang đến gần với hạnh phúc. Ngược nhìn Thái lần nữa với ánh mắt dịu dàng nhất, Lam cười tươi đồng thời nói một câu mà giờ đây cô hiểu là quan trọng:

“Em chỉ muốn nói với anh... Chúc tân hôn hạnh phúc.”

“Cám ơn em, Lam.” – Đối diện, Thái cũng dùng nụ cười đáp lại.

Lần đầu tiên được nghe chàng trai đó gọi tên mình, Lam vô cùng sung sướng. Thế thôi cũng đủ khiến cô thấy mãn nguyện. Thậm chí cả khi Thái xoay lưng bước đi xa dần, Lam vẫn dõi theo bóng dáng ấy với nụ cười chưa tắt trên môi. Tạm biệt giấc mơ tuổi thanh xuân. Tạm biệt tình yêu đầu tiên. Tạm biệt một thời đã qua... Lam nhắm mắt lại, lắng nghe dòng chảy thời gian vẫn trôi đi bình lặng. Bỗng, cô nghe tiếng Thái từ xa vọng lại: “Mái tóc rất hợp với em!”

Lập tức mở mắt, Lam thấy Thái vẫy tay với mình. Đứng ngây người ra vài giây, cô nhân viên liền cười rạng rỡ, giơ hai tay lên cao như tán thành.

Đối với con gái, chỉ cần nghe một lời khen của chàng trai mình yêu đã đủ hạnh phúc rồi.

Về phía Bảo Vương, vừa trở lại quầy KFC là cô đã gặp Nicolas ngồi sốt ruột vì chờ lâu. Trông thấy bóng dáng Bảo Vương, anh đứng phắt dậy, gất ảm: “Cô gọi điện bảo tôi đến rồi bắt tôi ngồi chờ nữa tiếng! Cô đi làm cái quái gì vậy?”

Ngoáy lố tai, Bảo Vương thở ra diêm nhiên: “Sao anh lúc nào cũng to mồm thế? Chán quá đi. Mau mau trả tiền sáu suất gà rán giúp tôi.”

Nói xong, Bảo Vương ung dung mang bịch gà rán rời khỏi tiệm để lại Nicolas vừa nhìn theo vừa không ngừng rửa xả trong lòng.

Buổi chiều, đúng y hẹn, Bảo Vương đến tiệm cắt tóc MÈO gặp Trần Thoại. Nói chuyện với chị Liên vài câu, cô bước đến bên anh: “Xin lỗi vì chiều hôm qua tôi làm việc ngày đầu tiên ở chỗ mới nên khá bận không đến gặp anh được.”

Để những dụng cụ cần thiết vào khay nhôm, Trần Thoại xoay hẳn mặt qua đối phương, hỏi: “Cô tìm được chỗ làm mới rồi sao?”

“Anh biết hair stylist Bùi Việt? Anh ấy trước đây là con trai một người quen của mẹ tôi. Vừa từ Pháp về, anh ấy đến tận nhà mời tôi vào salon MORE làm việc.”

“Salon MORE của Bùi Việt cũng rất có tiếng. Cô làm ở đó không tệ chút nào.”

Bảo Vương gật đầu. Nhìn cô bé tomboy, Trần Thoại chợt nhớ ra một chuyện khá quan trọng xảy ra ngày hôm qua: “Báo chí đăng tin về việc giám đốc Ngô Thịnh còn có cô con gái thứ hai. Cô vẫn chưa bị phát hiện đấy chứ?”

Vuốt nhẹ mái tóc manocanh, Bảo Vương không nhìn anh, vẻ như chẳng mấy xem trọng vấn đề giật gân mà dư luận hiện đang bàn tán: “Nếu tôi bị phát hiện thì còn đứng ở đây nói chuyện với anh à? Chỉ là anh Tuấn Khang vô tình để lộ chút thông tin khiến kẻ khác thừa cơ hội nắm lấy thôi. Bố tôi cũng đã mở cuộc họp báo, rồi điều này cũng mau chóng chìm vào quên lãng.”

Câu đáp lời dừng dừng và đáng vẻ điềm nhiên của Bảo Vương đủ giúp Trần Thoại hiểu chuyện không đến nỗi to tát hay đáng phải lo lắng. Dù sao nghe cô trả lời như thế, anh cũng yên tâm hẳn. Và như Bảo Vương nói, nếu tin đồn được dập tắt kịp thời thì một thời gian sau mọi người sẽ mau chóng quên nó đi.

“Nào, chúng ta bắt đầu buổi thực hành cắt tóc thôi.”

Sau lời nhắc nhở từ Bảo Vương, Trần Thoại chậm rãi cầm kéo rồi cùng cô luyện cắt kiểu Tornado Cut và Corkscrew Cut. Mỗi lần cắt tóc, giữa họ không tồn tại bất kỳ âm thanh nào nữa. Có lẽ cả hai quá tập trung nên chẳng còn thì giờ nghĩ đến chuyện ngoài lề. Hẳn vì vậy mà họ tìm được tiếng nói chung qua cây kéo.

Hai tiếng trôi qua, Trần Thoại yêu cầu Bảo Vương dừng lại, nghỉ ít phút. Quan sát đường cắt trên tóc manocanh, anh đặt tay lên đầu cô, cắt tiếng khen: “Cô tiếp thu bài rất nhanh. Cứ tiếp tục như vậy, tháng sau là cô cắt thành thạo ba kiểu.”

Cảm nhận hơi ấm từ đôi tay đó, Bảo Vương hơi cúi đầu. Và ẩn dưới những sợi tóc đen, thấp thoáng nụ cười nhẹ nhàng. Đối với Bảo Vương thì chỉ cần nghe một lời nói của người đó thôi cũng đủ tạo nên sức mạnh để thay đổi mọi thứ...

Hôm nay vừa đến giờ nghỉ trưa, Bùi Việt và nhóm Bảo Vương nghe một thợ nữ bên khu cắt tóc hớt hải báo rằng một nữ khách hàng đang la ầm ĩ bên phòng Hair Cut. Không quá lâu sau, tất cả đã có mặt tại nơi xảy ra chuyện. Nữ khách hàng kia là một ca sĩ mới nổi và nguyên nhân cô làm ồn cả căn phòng rộng này là bởi anh thợ lỗ tay cắt hư tóc mình, biến mái tóc dài trở nên ngắn cùn cùn.

“Tôi nghe bạn bè kháo nhau rằng, thợ ở salon MORE rất có tay nghề nên mới đến đây làm tóc. Nào ngờ chỉ là hư danh. Bây giờ thì anh bồi thường cho mái tóc của tôi thế nào đây?” – Nữ ca sĩ Lynh hỏi Bùi Việt đầy giận dữ.

Biết lỗi do thợ mình gây ra, Bùi Việt nói khéo léo nhằm trấn an khách hàng:

“Cô hãy bình tĩnh. Chúng tôi sẽ đền bù thiệt hại bằng cách cắt kiểu tóc khác cho cô đồng thời miễn phí cho cô phần make up và làm nail.”

Lynh hậm hực: “Vấn đề không phải tiền bạc mà là thời gian. Tôi đã ngồi làm tóc ở đây ba tiếng đồng hồ, giờ mái tóc hư xem như uống công. Chưa đầy một tiếng sau, tôi phải đến studio thu âm bài hát mới. Giờ cho dù có làm lại tóc cũng chưa chắc kịp. Tôi bị huỷ hợp đồng thì anh bồi thường được không?”

“Tôi đảm bảo với cô sẽ kịp thời gian.”

“Tôi biết anh là hair stylist giỏi, kỹ thuật tốt nhưng còn thợ make up và thợ nail của anh có đủ khả năng hoàn thành trong thời gian ngắn?”

Bùi Việt chưa kịp trả lời là Tuấn Khang liền ngăn lại, rồi mỉm cười với Lynh:

“Nếu cô không tin tưởng thợ ở MORE thì tôi sẽ để nhóm C.B làm đẹp cho cô.”

“C.B là cái gì?” – Giống hệt những người khác, Lynh nhún mày khó hiểu.

Không để mọi người chờ lâu, Tuấn Khang mau chóng giải thích cặn kẽ:

“C.B, viết tắt của Comprehensive Beauty, tức Vẻ đẹp toàn diện. Đúng với cái tên của nó, đây là một nhóm chuyên làm đẹp toàn diện cho khách hàng từ hair stylist, make up, nail đến hương liệu. Dĩ nhiên, họ là những người thợ giỏi và quan trọng là tốc độ làm của họ rất nhanh, đảm bảo nhu cầu về thời gian cho khách hàng. Nếu cô Lynh tin tưởng, tôi sẽ để họ làm đẹp cho cô.”

Dứt lời, trước ánh mắt vẫn còn ngạc nhiên của mọi người, Tuấn Khang không ngần ngại chỉ tay về phía Bảo Vương và bốn người nọ. Hiển nhiên, Bùi Việt với năm đứa trẻ vô cùng bất ngờ, chẳng hiểu nhóm C.B được thành lập từ lúc nào.

“Trẻ quá, liệu có được không?” – Lynh tỏ vẻ ngần ngại.

“Cô biết Cẩm Hiền, người đoạt giải nhất trong cuộc thi tuyển người mẫu MeiSang? Chính họ đã làm đẹp toàn diện cho cô ấy.”

Đôi mắt Lynh sáng hẳn vì vừa phát hiện ra điều thú vị: “A! Là Ngô Bảo Vương, Trần Thoại, Lâm An Hằng, Đỗ Hồng Thuận và Lê Đài Trang.”

Bị người khác hiểu nhầm ra Trần Thoại, Nicolas cất tiếng rõ ràng:

“Tôi không phải Trần Thoại. Tôi là Nicolas Nguyễn.”

Tuấn Khang trình bày cụ thể hơn: “Tạm thời trước mắt, Trần Thoại không ở MORE. Nhưng bù lại, Nicolas cũng có tay nghề tốt chẳng kém.”

“Ừm, có nghe nhắc đến. Nicolas Nguyễn và Trịnh Ngân là cặp bài trùng trong giới hair stylist còn gì.” – Quan sát nhóm thợ được gọi là C.B, Lynh đồng ý – “Cứ để họ làm đẹp cho tôi. Tôi rất muốn xem tài năng của họ.”

Thấy tình hình bắt đầu khả quan, Tuấn Khang ra dấu cho nhóm Bảo Vương bắt đầu công việc. Không nghe Bùi Việt phản đối, năm người đành nghe theo. Tất cả mau chóng chuẩn bị dụng cụ. Đài Trang nhìn đồng hồ đeo tay:

“Chúng ta có nửa tiếng để làm đẹp cho chị Lynh, nhanh tay lên nhé!”

ô >;&N,-

32. Chương 32: Sinh Nhật

An Hằng và Hồng Thuận lấy dụng cụ, bắt đầu làm make up và vẽ nail thật nhanh. Đeo headphone lên tai, Bảo Vương quay quay kéo rồi cắt tóc với tốc độ nhanh chóng. Qua hình ảnh phản chiếu của tấm kính, Lynh muốn hoa mắt khi quan sát sự chuyển vận cực nhanh từ lưỡi kéo. Kể cả những người khác cũng hết sức kinh ngạc trước kỹ thuật của Bảo Vương. Đặc biệt là Bùi Việt. Anh dường như chẳng hề rời mắt khỏi đôi tay khéo léo và nhanh thoăn thoắt đó. Thật khó tin khi đây là tay nghề của một hair stylist hai mươi tuổi. Nicolas cũng không chịu thua khi thể hiện bản thân là chuyên gia trong việc tỉa tóc. Nhìn An Hằng và Hồng Thuận cũng làm nhanh không kém, Bùi Việt thoáng nghĩ ngợi. Có vẻ trong ba mươi phút ấy, một ý tưởng mới đã hình thành trong đầu anh.

Cuối cùng, công cuộc làm đẹp cho Lynh cũng hoàn tất đúng với thời gian đặt ra. Cô ca sĩ trẻ thật sự ấn tượng với sự thay đổi của chính mình khi nhìn vào gương. Lynh rời salon, chỉ chờ có thể, Bùi Việt đã yêu cầu tất cả đến ngay phòng khách vì có chuyện cần bàn. Vừa đặt mông xuống sofa, anh chàng đã hào hứng bảo:

“Anh rất bất ngờ về tay nghề của các em. Mấy ngày qua, anh chưa có dịp quan sát năm đứa làm như thế nào, hôm nay được thấy, quả nhiên tài không đợi tuổi. Chính vì vậy, anh quyết định để các em hợp thành nhóm C.B.”

Năm người lần lượt nhìn nhau. Tức thì, Hồng Thuận gãi đầu soạn soạn:

“Em nghĩ ban nãy do chị Lynh ấy làm dữ quá nên anh Tuấn Khang mới bịa đại ra nhóm C.B. Anh đừng hiểu nhầm...”

Đột ngột, Tuấn Khang nói nghiêm túc: “Tuy là bịa nhưng điều anh nói đâu có sai. Xét theo những cuộc làm đẹp các em từng tham gia thì cách gọi C.B hoàn toàn phù hợp. Anh tán thành ý kiến để các em hợp thành nhóm chính thức.”

“Vậy các anh định làm thế nào?”

Chờ An Hằng kết thúc câu hỏi, Bùi Việt trình bày kế hoạch cho nhóm C.B:

“Các em đã bao giờ nghĩ rằng, trong tương lai, mình sẽ có một beauty salon riêng? Những người trong giới làm đẹp luôn mong ước như vậy. Theo anh, bây giờ các em nên tạo cho mình một thương hiệu. Tức, C.B không chỉ là nhóm làm đẹp ở MORE mà gần như là tên một salon bắt đầu được thành lập.”

Đài Trang thốt lên: “Thương hiệu riêng? Một salon được thành lập?”

“Để làm được điều đó, các em phải để mọi người biết đến C.B nhiều hơn, nên lập website riêng cho C.B. Phương tiện thông tin đại chúng này sẽ đưa tên tuổi các em đến với nhiều người ở khắp nơi theo cách nhanh nhất. Các em hãy đăng hình khách hàng mình đã và đang làm đẹp cùng lời nhận xét của họ lên web.”

Từng là hair stylist tiếp xúc nhiều với giới nổi tiếng, Nicolas đưa ra ý kiến:

“Em thấy đề xuất này rất hay. Em nghĩ, nếu có thể khiến những người nổi tiếng trong làng giải trí quảng bá cho C.B thì chẳng còn gì tuyệt hơn.”

“Chính xác!” – Bùi Việt hoàn toàn tán đồng – “Khách hàng của C.B là những người nổi tiếng sẽ càng tạo ra ảnh hưởng lớn đến công chúng. Về việc này các em yên tâm, anh có mối quan hệ khá rộng với người hoạt động trong làng giải trí lẫn kinh doanh nên sẽ giới thiệu các em với họ.”

“Chà, nghe thật tuyệt vời nhỉ?” – Hồng Thuận bắt đầu hứng thú với kế hoạch.

Thấy Bảo Vương im lặng, Tuấn Khang hỏi: “Em có gì băn tâm về việc này à?”

Đưa mắt nhìn gương mặt hồ hởi của mọi người, Bảo Vương cười nhẹ: “Thành lập C.B, ý kiến chẳng tệ chút nào. Chỉ là em không giỏi trong lĩnh vực lập web cũng như quảng bá thương hiệu gì đấy nên ngồi yên thôi.”

“Chuyện đó em yên tâm, cứ để anh và Bùi Việt chuẩn bị là được. Điều các em cần làm là luyện tay nghề thật tốt và sẵn sàng làm nên một C.B mới.”

“Tưởng tượng trong tương lai không xa, C.B trở thành thương hiệu riêng của các em cùng một beauty salon được ra đời, quá tuyệt vời còn gì.”

Nghe Bùi Việt vẽ ra viễn cảnh tương lai tươi sáng, năm đứa trẻ nhìn nhau đầy phấn khởi với hy vọng về một Comprehensive Beauty nổi tiếng trong giới làm đẹp, nơi sẽ mang đến điều kì diệu cho mọi người...

Vừa rời phòng Hair Cut đến nhà ăn, Trần Thoại đã thấy thấp thoáng bóng dáng Tú Uyên xuất hiện từ xa. Kể từ ngày chính thức tuyên bố tình cảm của mình, cô tiểu thư lúc nào cũng ở bên cạnh anh như hình với bóng. Anh không ngờ, cô lại quyết tâm thực hiện kế hoạch đeo đuổi đến vậy. Điều này khiến Trần Thoại gặp khá nhiều phiền phức, ngay cả trong giờ làm việc. Nén tiếng thở dài, Trần Thoại quay bước, định bụng sẽ đi xuống lối cầu thang thoát hiểm. Ấy vậy, anh đã chậm một bước khi Tú Uyên tinh mắt phát hiện ra anh thật nhanh chóng. Chẳng khác nào tên lửa, loáng cái cô đã đứng trước mặt chàng trai.

“Anh đi ăn trưa hả? Cho em theo cùng với.”

Tuy không thoải mái nhưng Trần Thoại vẫn phải giữ phép lịch sự: “Tuỳ cô.”

Cười cười, Tú Uyên bước song song bên cạnh. Suốt trên đường đi qua những dãy hành lang vắng vẻ, cô không ngừng nói về đủ chuyện. Dấu giọng Tú Uyên vang vang bên tai, Trần Thoại lại chẳng mấy để tâm, vì tính tình vốn thờ ơ với những thứ mình không thích. Lúc này, anh đang chìm trong thế giới của bản thân. Hôm nay nắng đẹp. Trần Thoại nhớ những lúc cùng Bảo Vương đứng ở đây ngắm nhìn nắng. Khi đó cảm giác thật bình yên, tưởng chừng như không tồn tại bất kỳ điều gì ngoài hai người. Từ ngày mối quan hệ của cả hai trở nên gần bó thì Trần Thoại phát hiện mình có thói quen thích nhìn nắng.

“Anh nghe em nói gì không?” – Giọng Tú Uyên đột ngột thay đổi.

Chậm rãi quay qua nhìn đối phương, Trần Thoại thần nhiên đáp:

“Chuyện cô nói, tôi chẳng hiểu gì cả nên không thích nghe.”

Quan sát gương mặt Trần Thoại thờ ơ, Tú Uyên biết rõ anh đang nghĩ gì.

“Anh lại nhớ đến chị Bảo Vương?”

Trần Thoại chẳng hề trốn tránh: “Có những kỷ niệm người ta không thể quên.”

Cái nắm tay dần thả lỏng, Tú Uyên lặng thinh, hướng ánh mắt lạnh tanh vào chàng trai. Nhưng cô không phải dạng người chỉ biết dừng lại ở sự im lặng.

“Tại sao anh lúc nào cũng nghĩ đến chị ấy? Em mới là người đang đứng bên cạnh anh. Dù anh có nhớ chị em thì đã sao? Chị ấy đã có anh Nicolas rồi. Hiện tại, cả hai đang làm việc với nhau ở salon MORE. Họ nhớ đến anh à?”

“Nếu Ngô tiểu thư bực bội như vậy thì đừng đi bên cạnh tôi nữa.”

“Em tuyệt đối không rời xa anh đâu.”

“Vậy đừng trách tôi bỏ mặc cô và nhớ về người khác.”

Nhìn chằm chằm Trần Thoại, tự dưng Tú Uyên cười nhạt nhẽo: “Anh hiểu được chị Bảo Vương bao nhiêu chứ? Ngay cả hôm nay là sinh nhật chị ấy, anh cũng không biết nữa. Em chắc chắn như thế.”

Cái nhìn của Trần Thoại chợt đứng yên. Không phải vì bị Tú Uyên chọc tức mà do anh được tiết lộ về ngày sinh nhật của Bảo Vương. Rất nhanh, anh mỉm cười bảo rằng: “Cám ơn cô đã nói tôi biết điều này. Bây giờ tôi đi ăn trưa.”

Dõi theo bóng dáng Trần Thoại, Tú Uyên mím môi vì nhận ra hành động trêu tức ban nãy mình làm đã tác dụng ngược. Chẳng những không khiến anh nhận ra sự thật mà ngược lại, còn đưa anh đến gần Bảo Vương. Cô đoán thế nào Trần Thoại cũng sẽ mua quà sinh nhật cho chị mình. Tức tối, Tú Uyên liền đuổi theo anh với ý định không để anh thực hiện điều đó.

Trong phòng giám đốc, Ngô Thịnh hạ bản hợp đồng xuống, cau mày hỏi:

“Anh nói Tú Uyên đang thích Trần Thoại, một hair stylist nghiệp dư khu F?”

Đối diện, Jimmy khẳng định: “Thông tin của tôi không sai đâu, giám đốc.”

Đảo mắt, Ngô Thịnh dựng thẳng người dậy trên ghế xoay: “Thảo nào dạo gần đây, trông con bé rất lạ, thỉnh thoảng cười một mình và cũng rất dễ buồn.”

“Có lẽ vì Trần Thoại không thích tiểu thư nên cô ấy mới buồn.”

“Cái gì? Nghĩa là con gái tôi thích đơn phương ư? Chuyện gì thế này? Chỉ là một hair stylist nhỏ nhoi mà tỏ ra cao giá sao?”

“Trần Thoại không đơn giản là hair stylist bình thường. Giám đốc quên bài báo viết về cậu ta ư? Thiên tài cắt tóc bằng tay trái và đánh bại Huy Jack.”

Đưa mắt nhìn về phía chồng báo nằm chất chồng trên kệ sách, Ngô Thịnh đang nhớ lại bài viết đặc biệt ấy: “Hoá ra là cậu ta. Hình như trước đây, cậu ta cùng Ngô Bảo Vương tham gia làm đẹp trong đêm thời trang MeiSang?”

Thấy Jimmy gật đầu, Ngô Thịnh gõ nhịp tay lên bàn nghe đều đều, đôi mắt chợt sâu thẳm: “Toàn là những kẻ phiền phức. Tôi chưa rõ tài năng cậu ta thế nào nhưng nếu cùng với Ngô Bảo Vương thì cũng chẳng hơn được gì. Ba tên kia đã rời WOB, giờ chỉ còn lại tên này. Tôi không muốn bất kỳ thành phần chống đối nào tồn tại ở salon. Chiều nay gọi cậu ta đến đây.”

Jimmy y lệnh. Trước khi rời phòng, anh lưỡng lự nói: “Thưa, Tuấn Khang đã rời WOB, vị trí của anh ấy đang bỏ trống. Tôi nghĩ mình có thể...”

Ngô Thịnh thành linh cắt ngang bằng chất giọng lạnh băng: “Chuyện đó tôi tự giải quyết. Jimmy, xét về trình độ cũng như khả năng, anh đều không bằng Tuấn Khang vì vậy đừng mơ đến việc sẽ ngồi vào chỗ ấy. Ra ngoài đi.”

Bất động vài giây, Jimmy liền cúi đầu, mau chóng rời khỏi. Đóng cửa lại, anh chàng người lai siết chặt tay, gương mặt kẻ phức từng ban nãy đã biến mất thay vào đây là sự căm ghét cùng cực. Khẽ khàng cất bước, Jimmy lầm rầm trong miệng: “Lão già chết tiệt! Đã vậy thì đừng trách tôi không nể tình...”

Buổi tối, vừa rời khỏi phòng tắm, Bảo Vương thấy Nicolas đứng ngay trước cửa với dáng vẻ không được bình thường. Kiểu như anh chàng đang hồi hộp.

“Anh đứng đây làm gì?”

Đúng là bản thân đang giấu chuyện gì đó nên Nicolas thoáng giật mình khi nghe tiếng Bảo Vương cất lên. Mau chóng, anh quay qua bảo: “Tôi chờ cô.”

“Nếu anh muốn đi vệ sinh sao không xuống lầu một cho nhanh.”

“Không phải.” – Gắt gỏng xong, Nicolas trở nên lúng túng. Mấy phút sau, có lẽ đã bình tĩnh hơn, anh khẽ khàng đưa cho Bảo Vương một gói quà.

Nhìn chiếc hộp được bọc trong giấy kiếng, Bảo Vương khó hiểu: “Gì vậy?”

Phải cố mãi, Nicolas mới mạnh dạn ngược nhìn đối phương: “Sinh nhật vui vẻ.”

Bốn từ đó vừa kết thúc, bấy giờ Bảo Vương mới hiểu ra hành động tặng quà đường đột của anh chàng con lai. Hôm nay là sinh nhật mình 19/01, cô tự nhủ và gần như quên bém điều ấy. Nhưng thật sự, Bảo Vương khá bất ngờ về việc Nicolas biết đến ngày này. Bình thường, anh luôn hậm hực câu bản với cô còn gì. Bất gặp về sột ruột trên mặt Nicolas, Bảo Vương chậm rãi đón lấy quà.

“Tôi mở ra được chứ?”

Đôi tay hạ xuống vì mỗi, Nicolas bảo vắn vợ: “Quà tặng cô thì cô cứ mở xem.”

Nhẹ nhàng tháo giấy kiếng, bên trong là một chiếc hộp khá to, Bảo Vương tiếp tục mở nắp hộp ra và ngạc nhiên bởi thấy đôi giày thể thao màu xanh dương nhạt, cổ cao viền xanh đậm trông rất dễ thương. Trong khi cô bé họ Ngô vẫn chưa rời mắt khỏi món quà thì Nicolas tiếp tục cất tiếng:

“Tôi thấy cô thích mang giày thể thao nên mua tặng. Đôi giày cô đang mang, cũ xi. Đừng lo, tôi biết cỡ chân của cô nên đôi giày này nhất định vừa.”

Đối diện, Bảo Vương vẫn không nói gì. Cô không bất ngờ về món quà mà là không ngờ rằng Nicolas quan tâm đến mình như vậy. Giá trị món quà nói lên tình cảm của người tặng dành cho người được tặng. Bảo Vương cứ tưởng Nicolas luôn ghét mình hoá ra là ngược lại... thậm chí anh còn biết cỡ chân cô số mấy. Bất giác, cô vui. Nghĩ bản thân nên nói gì đó, Bảo Vương mỉm cười:

“Cám ơn. Tôi thích nó lắm.”

Nghe Bảo Vương nói thích đôi giày thể thao đồng thời còn nở một nụ cười dịu dàng đến thế khiến Nicolas bối rối. Không muốn cô phát hiện về kỳ lạ của mình, anh khéo léo xoay người sang hướng khác cốt giấu gương mặt đang đỏ bừng. Dù tâm trạng ngổn ngang nhưng Nicolas rất sung sướng. Thế nhưng đáng tiếc, niềm hân hoan trong lòng anh không kéo dài lâu khi quản gia Kim xuất hiện và nói: “Thưa cô hai, bên ngoài có người tên Trần Thoại muốn gặp cô.”

Nụ cười trên môi Nicolas nhạt đi. Tiếp theo, anh chợt thấy Bảo Vương đưa hộp quà cho mình, bảo nhanh: “Anh giữ hộ tôi đôi giày, tôi gặp Trần Thoại một lát.”

Nicolas chẳng kịp phản ứng là Bảo Vương mau chóng bước xuống dưới nhà. Nhìn theo bóng dáng cô, anh thở ra bực bội, hai tay cầm quà buông xuôi.

Đang cầm hộp quà nhỏ trên tay, Trần Thoại chợt nghe tiếng bước chân vang lên từ phía sau. Cất nó vào túi áo, anh quay lại và đúng như suy đoán, là Bảo Vương. Mau chóng tiến đến chỗ đối phương, cô không giấu nổi ngạc nhiên:

“Sao anh biết nhà của tôi mà đến?”

“Tôi hỏi anh Tuấn Khang. Tôi không được hoan nghênh à?”

“Tôi rất vui khi anh đến. Nhưng khuya như vậy, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Vẫn dáng vẻ rất tự nhiên Trần Thoại lấy ra hộp quà nhỏ ban nãy, đưa cho Bảo Vương: “Tình cờ tôi được biết, hôm nay sinh nhật cô nên đến đây tặng quà.”

Chỉ trong một buổi tối, Bảo Vương bất ngờ hai lần. Sinh nhật năm nay, cô được nhận quà từ hai người mình không ngờ nhất, ban đầu là Nicolas, giờ đến Trần Thoại. Lúc này nhận đôi giày thể thao, Bảo Vương rất vui và bây giờ niềm vui đó nhiều hơn nữa khi cô đón lấy quà do chính Trần Thoại tặng.

“Cô mở ra xem đi.”

Lời đề nghị của Trần Thoại vang lên nhẹ nhàng, Bảo Vương chậm rãi mở hộp quà ra. Đôi mắt cô tròn xoe khi thấy một sợi dây phone nghe màu bạc rất đáng yêu. Khẽ khàng lấy nó ra, gương mặt Bảo Vương đầy thích thú.

“Tôi thấy chiếc headphone của cô đã cũ nên nghĩ nếu cô đeo dây phone nghe để nghe nhạc cũng không tệ. Ừm, xin lỗi vì nó không có gì đặc biệt.”

“Không đâu. Tôi rất thích.” – Bảo Vương cười tươi – “Thật sự là rất thích. Cảm ơn anh. Đây là món quà sinh nhật ý nghĩa nhất tôi được nhận.”

Lần đầu tiên bắt gặp cô bé luôn thờ ơ lạnh lùng đó có dáng vẻ vui mừng khi nhận quà của mình, Trần Thoại cũng mỉm cười theo. Rồi bất chợt, anh thấy Bảo Vương mặc chiếc áo thun mỏng manh trong khi trời đêm đang thổi những cơn gió lạnh lẽo. Không nghĩ ngợi, anh cởi áo khoác. Trong lúc Bảo Vương vẫn chăm chú nhìn dây phone nghe thì Trần Thoại dịu dàng khoác áo lên người cô. Việc làm đột ngột ấy khiến Bảo Vương ngừng lại. Cùng lúc, giọng Trần Thoại trở nên ân cần: “Ban đêm ra ngoài, đừng quên khoác thêm áo.”

Nhìn đôi mắt Trần Thoại như đang cười, Bảo Vương liền gật khẽ. Cái cách cúi đầu im lặng của cô, tự dưng Trần Thoại thấy cô nhỏ bé lạ lùng. Bình thường trông Bảo Vương lạnh lùng là thế, khiến người khác có cảm giác cô không cần được bảo bọc. Thế mà ngay bây giờ, anh bất giác nhận ra thân hình Bảo Vương cũng rất mỏng manh, đúng hơn là anh đang nhìn một con người khác của cô bé tomboy. Nhích chân lại gần hơn, Trần Thoại thoáng lưỡng lự khi từ từ đẩy nhẹ Bảo Vương vào lòng mình, để hai cơ thể đang cách xa bỗng nhiên xích gần lại. Về phía Bảo Vương, trước đây vốn nghĩ người như Trần Thoại sẽ ít khi bộc lộ cảm xúc ấy vậy lúc này anh lại làm một hành động thân mật khiến cô hết sức bất ngờ. Dẫu mọi thứ hơi đường đột nhưng Bảo Vương đã không đẩy Trần Thoại ra. Cô đón nhận tình cảm của anh như một điều hiển nhiên.

“Ấm không?”

Nghe Trần Thoại thì thầm bên tai hai từ kỳ lạ, Bảo Vương không đáp, chỉ gật đầu. Nắm nhẹ vạt áo anh, cô nhắm mắt lại, vùi cơ thể mình vào sâu trong lòng anh. Nhận ra hành động đón nhận từ đối phương, Trần Thoại ôm chặt cô hơn.

Vào nhà với tâm trạng thoải mái, Bảo Vương cất sợi dây phone nghe vào túi áo. Lúc đi ngang qua phòng khách, thỉnh thoảng cô nghe giọng Nicolas vang đều:

“Chiếc áo đó... là của Trần Thoại?”

Mau chóng xoay qua, Bảo Vương thấy Nicolas ngồi quay lưng trên sofa.

“Anh chưa ngủ à? Tôi tưởng anh về phòng...”

Nicolas cắt ngang câu nói của đối phương bằng hành động đứng dậy đột ngột. Trông dáng vẻ đó, người ta dễ dàng nhận thấy anh đang bức bối lẫn khó chịu. Khẽ khàng xoay lưng lại, Nicolas chậm rãi rời sofa, tiến đến chỗ Bảo Vương. Mặt cả hai đối diện nhau, anh hỏi với chất giọng trầm đục:

“Tôi hỏi, áo khoác đó là của Trần Thoại?”

Từ đầu đã phát hiện thái độ Nicolas kỳ quặc nên Bảo Vương đáp, vẻ khó hiểu:

“Phải, Trần Thoại sợ tôi lạnh nên khoác áo cho tôi. Vậy thì sao?”

“Không những khoác áo mà anh ta còn ôm cô nữa chứ gì.”

“Anh nhìn lên chúng tôi?”

“Điều đó không quan trọng. Quan trọng là giờ cả hai trở nên thân thiết rồi nhỉ?”

Khó chịu trước nụ cười khinh ấy, Bảo Vương bảo: “Không liên quan đến anh.”

Dáng vẻ lãnh đạm của Bảo Vương khiến Nicolas bùng phát cơn ghen tức vô cớ. Để rồi không kìm chế được bản thân, anh chàng con lai đã làm một hành động mất tự chủ. Nhanh và ngay lập tức, Nicolas kéo Bảo Vương sát lại gần đồng thời đặt nụ hôn lên môi cô. Anh gần như không biết mình đã làm gì ngoài việc hôn Bảo Vương cùng với cảm xúc dữ dội trong lòng. Phải một phút sau, Bảo Vương mới lấy lại ý thức và định hình sự việc đang diễn ra. Giận dữ, cô đẩy mạnh anh chàng mất bình tĩnh kia ra. Phản ứng kiên quyết từ cô không giúp Nicolas bình tĩnh hơn. Anh nhìn Bảo Vương bằng đôi mắt bỗng chốc bình thản lạ lùng.

“Tại sao không liên quan đến tôi trong khi tôi rất thích cô?”

Đôi mắt mở to khi Bảo Vương nghe rõ câu nói phát ra từ Nicolas. Vẫn đặt tay lên môi với vẻ tức giận, cô lập tức xoay lưng, bước vội lên lầu. Còn lại một mình, Nicolas liền đánh mạnh vào bức tường gần đó, bản thân chẳng còn cảm giác đau nữa. Tiếp theo, anh ngồi phịch xuống dưới sàn, đầu cúi thấp. Chẳng rõ đêm ấy, anh đã ngồi như thế trong bao lâu.

9;”S/-

33. Chương 33: Xung Đột

Sáng sớm bước vào phòng ăn, Nicolas thấy Bảo Vương và quản gia Kim nói chuyện vui vẻ. Điều này khiến anh hơi ngạc nhiên. Đêm qua anh nghĩ hẳn sáng nay Bảo Vương sẽ xuất hiện với dáng vẻ thần thờ hoặc có chút gì khác mọi ngày nào ngờ trông cô rất bình thường tự nhiên như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tiếp theo, khi Nicolas bước vào đến bên bàn thì chuyện đáng kinh ngạc lại diễn ra. Quay qua nhìn anh, Bảo Vương cất tiếng: “Chào buổi sáng.”

Thái độ thản nhiên đó làm Nicolas trong thoáng chốc hiện rõ sự lúng túng, chính vì thế hành động trở nên lóng ngóng thay vì anh phải đáp lại Bảo Vương như mọi khi. Thấy Nicolas có vẻ khác lạ, quản gia Kim hỏi: “Cậu Nicolas ổn chứ?”

Sự tỉnh, Nicolas liền ngồi xuống ghế, cố khoá lấp sự bối rối của mình và gật khẽ. Tiếng Bảo Vương lại vang lên, vẫn rất điềm nhiên: “Có lẽ do Nicolas thấy món salad trộn. Bác cũng biết cậu ấy ghét loại rau này.”

“À, tôi nhớ rồi. Vậy cậu Nicolas ăn súp nhé...”

Trong khi quản gia Kim gợi ý món ăn khác, Nicolas hướng mắt về phía Bảo Vương, cái nhìn hàm ý nửa dò xét nửa khó hiểu. Dù biết đối phương đang nhìn mình như vậy, Bảo Vương chẳng hề khó chịu, ngược lại còn nhắc nhở:

“Anh ăn nhanh đi. Tôi không muốn phải đến salon muộn vì món salad đâu.”

Dứt lời, Bảo Vương tiếp tục bữa ăn dang dở một cách ngon lành. Còn Nicolas, không biết làm gì ngoài việc đón lấy chén súp nóng hổi từ tay vị quản gia.

Kết thúc bữa sáng, cả hai chào quản gia Kim rồi rời nhà. Vừa bước ra khỏi cửa, xuống những bậc thang dẫn ra vườn, Nicolas mau chóng nói ngay:

“Sao cô lại tỏ ra bình thường trong khi đêm qua lại xảy ra chuyện như thế?”

Tốc độ bước đi của đôi chân chậm hẳn nhưng chưa hoàn toàn dừng lại, Bảo Vương trả lời chẳng chút đắn đo: “Việc êm qua, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra. Tôi và anh cứ như bây giờ là tốt nhất, là hai người bạn thân thiết.”

“Cô đang trốn tránh ư? Cô có thể bình thường nhưng tôi thì không.”

Dừng lại trước cổng vườn, Bảo Vương im lặng vài giây rồi xoay lại bảo rõ ràng:

“Nếu anh cứ như vậy thì chúng ta sẽ không thể sống cùng một nhà được nữa.”

Nicolas bất động khi nghe đối phương quả quyết điều đó. Cả đêm qua, anh gần như thức trắng bởi nhận ra bản thân thật nông nổi khi hành động thế nhưng Bảo Vương thì khác. Dù thật sự bất ngờ trước tình cảm của Nicolas dành cho mình ấy vậy cô vẫn luôn giữ được sự điềm tĩnh vốn có. Nicolas đã quên rằng, Bảo Vương là một người có tính cách mạnh mẽ và cương nghị. Cô sẽ không vì một phút bốc đồng của đối phương mà thay đổi thái độ. Bên cạnh đó, cô cũng sẽ đối diện với sự việc theo chiều hướng đơn giản. Với Bảo Vương, cứ để mọi chuyện trở lại như cũ là tốt nhất. Cách làm này thật đúng với tính cách thờ ơ của cô.

“Anh định đứng đó đến bao giờ?” – Bảo Vương chỉ tay xuống đôi giày – “Hôm nay tôi mang giày thể thao anh tặng, anh không vui sao?”

Lần thứ hai, Nicolas đứng bất động. Khác ban nãy, lúc này anh chỉ thấy bất ngờ. Trông cảnh cô bé tomboy bước chậm chạp trên đôi giày thể thao mình tặng, Nicolas hiểu rằng: Bảo Vương vốn bình thản trước mọi việc và chính thái độ điềm nhiên ấy đã giúp đối phương đỡ khó xử với lỗi lầm đã gây ra. Tự dưng anh cười cười vì cuối cùng cũng phát hiện, cô bé ấy luôn nghĩ cho người khác.

Vẫn như mọi lần, hai người đứng chờ ở trạm xe bus. Đúng lúc chuông điện thoại reo, Bảo Vương liền bắt máy. Chưa kịp nói alo thì cô đã nghe đầu dây bên kia Tú Uyên thút thít: « Chị ơi, anh Trần Thoại bị bố đuổi khỏi WOB rồi. »

Bảo Vương hỏi lại đầy ngạc nhiên: “Tại sao?”

« Em không biết nữa. Sáng nay em nghe cô Alex nói vậy. Chị ơi, chị thuyết phục anh Trần Thoại quay lại WOB đi. Em xin chị đó. »

“Trước mắt, chị phải hỏi Trần Thoại thực hư thế nào. Có gì, chị sẽ báo em biết.”

Cúp máy, Bảo Vương nói với Nicolas: “Anh đến salon trước. Tôi có chuyện phải giải quyết, sẽ đến sau.” Dứt lời, cô chạy đi thật nhanh mặc Nicolas gọi theo.

Cửa tiệm mở toang, Trần Thoại không biết vị khách nào đến cắt tóc lúc sớm thế này. Và khi thấy Bảo Vương xuất hiện ngay cửa, anh nhủ mày. Chẳng để đối phương kịp hỏi gì, cô gái họ Ngô đã bước lại gần, đi thẳng vào vấn đề.

“Anh bị bố tôi đuổi khỏi WOB à?”

Ngạc nhiên trong chốc lát, Trần Thoại liền đưa tay lên môi, ra dấu: “Chị Liên vẫn chưa biết chuyện này đâu, chúng ta khẽ tiếng một chút.”

Nhận ra bản thân hơi quá đà, Bảo Vương lấy lại dáng vẻ bình thường, chậm rãi tiếp: “Vậy là có chuyện này. Lý do gì bố tôi đuổi anh?”

Thở mạnh một phát, Trần Thoại nhớ về cuộc gặp mặt chiều hôm qua giữa mình với Ngô Thịnh, giải thích cặn kẽ: “Ông ấy không muốn tôi ở gần Tú Uyên. Tôi nghĩ ông ấy đã nghe ai đó nói về chuyện chúng tôi và có sự hiểu nhầm ở đây.”

“Chỉ thế thôi sao?” – Bảo Vương chưa từng thấy lý do nào ngớ ngẩn đến vậy – “Ông ấy định khai trừ hết những người có năng lực ra khỏi WOB ư?”

Trần Thoại nhún vai, làm ra dáng vẻ khá buồn cười: “Tôi không biết nữa nhưng ông ấy giống một tên độc tài. Dù sao rời khỏi WOB, với tôi chưa hẳn tệ. Chỉ ít, tôi không bị Tú Uyên bám theo. Tuy nhiên tôi gặp chút khó khăn về kinh tế. Đúng hơn là tôi cần tiền chữa bệnh cho chị Liên. Mỗi ngày chị ấy đều phải uống

thuốc. Tiệm cắt tóc gia đình và công việc bán thời gian không đủ giúp tôi có được khoản tiền cần thiết. Trước mắt, tôi cần tìm việc ở một salon nào đó.”

Nghe Trần Thoại nói thế, Bảo Vương chẳng hề chần chừ đưa ra gợi ý:

“Anh đến salon MORE làm việc nhé. Anh Bùi Việt sẽ vui lắm.”

“Nhưng ở đó có đang tuyển thợ cắt tóc?”

Thấy Bảo Vương gật đầu, Trần Thoại nghĩ có lẽ nên đến MORE một chuyến.

Đang bàn chuyện khí thế, chợt mọi người nghe âm thanh mở cửa. Tất cả quay qua, hoá ra là Bảo Vương. Người lên tiếng đầu tiên, Tuấn Khang.

“Nghe Nicolas bảo em có chuyện cần giải quyết nên đến trễ. Xảy ra việc gì à?”

“Dạ không có gì quan trọng. Mà mọi người bàn chuyện gì sôi nổi vậy?”

Rời khỏi nhóm, An Hằng bước nhanh đến và nắm tay Bảo Vương kéo lại chiếc bàn nơi mọi người đang vây quanh, trên đó có chiếc laptop.

“Tối qua, anh Khang và anh Việt vừa lập xong trang web C.B cho chúng ta. Cậu xem, chỉ mới mấy tiếng mà lượt truy cập đã lên mấy chục ngàn rồi.”

Bên cạnh, Bùi Việt chỉ tay lên màn hình, ngay vị trí những tấm hình được post.

“Là do anh đăng tải ảnh làm đẹp của Cẩm Hiền và Lynh lên trước, bên cạnh đó anh liên hệ với cả hai mời họ viết nhận xét về C.B. Chưa kể, các em đã xuất hiện trên báo nên web vừa lập đã thu hút được sự quan tâm của các khách hàng.”

“Còn một điều đáng mừng nữa là, sáng nay có hai mươi mấy cuộc gọi đến salon, yêu cầu được C.B làm đẹp.” – Hồng Thuận hồ hởi.

Thấy kết quả đầu tiên tốt đẹp, Bảo Vương mỉm cười: “Đúng thật bất ngờ, quả là tin mừng. Nhân tiện đây, tôi cũng muốn báo với mọi người một tin vui.”

“Lại thêm tin vui à? Gì thế?” – Đài Trang tò mò.

Không đáp, Bảo Vương hướng mắt về cửa phòng, đồng thời gọi: “Anh vào đi.”

Chẳng quá lâu, bóng dáng Trần Thoại xuất hiện. An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang và Tuấn Khang ban đầu là ngỡ ngàng rồi tiếp theo, họ reo lên mừng rỡ. Buồn cười trước thái độ vui mừng ấy, Trần Thoại gật đầu: “Chào mọi người.”

Sau khi nghe Tuấn Khang giới thiệu xong, Bùi Việt lập tức quay sang Trần Thoại, cất giọng ngưỡng mộ: “Ra cậu là Trần Thoại, người đánh bại Huy Jack bằng màn cắt tóc tay trái với kiểu Wizard Cut? Hân hạnh được làm quen.”

Bắt tay Bùi Việt, Trần Thoại từ tốn: “Anh quá lời, em cũng bình thường thôi.”

“Haizzz, đừng khiêm tốn. Tài năng thì phải được công nhận. Anh rất muốn xem kỹ thuật của cậu đấy. Hôm nào biểu diễn anh xem để mở mang tầm mắt.”

Trông vẻ háo hức của anh chàng hair stylist ba mươi, Bảo Vương cười khẽ.

“Có lẽ bây giờ, ngày nào anh cũng sẽ được xem đấy. Chẳng là Trần Thoại đã rời khỏi WOB nên muốn đến đây xin anh cho vào MORE làm việc.”

Lời Bảo Vương vừa dứt, đồng loạt năm cái miệng thốt lên: “Thật ư?” Tuấn Khang không giấu vẻ khó hiểu: “Sao cậu lại rời WOB?”

“Chính xác là em bị giám đốc đuổi.” – Trần Thoại chậm rãi kể lại lý do.

Nghe xong, Hồng Thuận tắc lưỡi: “Thật là, chỉ vì con gái mình mà đuổi mất một tài năng ra khỏi salon, ông giám đốc họ Ngô nghĩ gì chẳng biết.”

Ho nhẹ một tiếng, Đài Trang muốn nhắc bạn trai chớ nói xấu Ngô Thịnh trước mặt Bảo Vương. Còn An Hằng lại nghĩ sự việc theo một chiều hướng tốt hơn: “Nhưng rồi WOB biết đâu là điều tốt với anh. Nếu anh đến MORE làm thì chẳng phải nhóm chúng ta đông đủ rồi sao?”

“Phải ha.” – Hồng Thuận búng tay – “Trần Thoại, anh gia nhập nhóm C.B với bọn em luôn nhé. Có thêm anh nữa là đông đủ.”

Không ngờ bản thân lại được mong chờ đến vậy, Trần Thoại tất nhiên không từ chối: “Cũng được. Nhưng tôi chưa biết mình có được nhận không.”

Tức thì, Bùi Việt tán thành ngay như chỉ chờ Trần Thoại nói câu đó xong: “Anh mừng còn chưa hết nữa là, làm sao không nhận lời.”

Trần Thoại mỉm cười cảm ơn. Đưa mắt nhìn hết một lượt bảy người còn lại, Bùi Việt hít hà hơi, giọng vô cùng phấn khởi: “Ha ha, xem như anh đã mời được đầy đủ những nhân tài của WOB về làm việc cho salon MORE rồi nhỉ.”

Tất cả cùng bật cười, tán thành. Bất chợt, Trần Thoại bắt gặp cái nhìn không mấy thiện cảm của Nicolas hướng vào mình. Về như này giờ, chỉ mỗi anh chàng con lai là chẳng vui vẻ gì trước chuyện Trần Thoại vào MORE cũng như gia nhập C.B. Dẫu hiểu rõ ý nghĩa qua đôi mắt đối phương nhưng Trần Thoại vẫn cười gật đầu theo phép lịch sự. Tuy nhiên, không hề nể nang thái độ thân thiện ấy, Nicolas khoanh tay xoay mặt đi với vẻ hậm hực.

Trưa hôm đó, trong lúc mọi người đang dùng bữa, Nicolas đến phòng Hair Cut để lấy vài thứ cần thiết. Bước vào trong, anh bắt gặp Trần Thoại cắt tóc cho manocanh. Nghe báo chí tung hô về cuộc tranh tài ấn tượng giữa anh với Huy Jack nên Nicolas cũng muốn xem thử kỹ thuật này cao siêu cỡ nào. Khi luyện trên manocanh, Trần Thoại cắt tóc với tốc độ bình thường vì vậy Nicolas không thấy có gì đặc biệt. Đúng là sự chuyển vận lưỡi kéo rất nhẹ nhàng và nhuần nhuyễn, đường cắt cũng rất ngọt chuẩn xác nhưng anh nghĩ, với kỹ thuật ở mức khá như thế mà được tung hô ầm ĩ thì chẳng xứng tầm chút nào. Đang cắt sạy sưa thì Trần Thoại dừng lại vì phát hiện có người thứ hai trong phòng. Quay qua, anh thấy Nicolas đứng quan sát mình với gương mặt vô cảm.

“Có chuyện gì sao?”

Nụ cười của đối phương không giúp lòng thoải mái hơn nên Nicolas đáp nhạt:

“Xem anh cắt tóc thế nào thôi. Tôi thấy chỉ ở mức khá là cùng.”

“Tôi đang luyện cắt tóc, không phải thi thố tài năng, đâu cần khoa trương.”

Chẳng hiểu sao, Nicolas rất ghét thái độ điềm nhiên bình thản của Trần Thoại. Có cảm tưởng, anh chàng đó không hề bị tác động bởi điều gì. Cũng chính vì thế, Nicolas luôn mang cái cảm giác mình dưới cơ Trần Thoại. Nicolas không tin, mình không chọc tức được kẻ ung dung tự tại đó.

“Anh và Ngô Bảo Vương khá thân nhỉ?”

Đối phương đột ngột chuyển đề tài khiến Trần Thoại chưa hiểu rõ lắm dụng ý.

“Mối quan hệ giữa chúng tôi bình thường thôi.”

Nicolas cười khinh. Đêm qua, tận mắt thấy Trần Thoại chủ động ôm Bảo Vương thế thì chẳng có lý do gì khiến anh tin vào hai từ bình thường đó.

“Vậy anh biết quan hệ giữa tôi và Bảo Vương ra sao không? Có thể nói rằng trên mức thân thiết, có nghĩa là rất gần gũi. Không chỉ làm chung với nhau mà chúng tôi còn sống chung một nhà nữa.”

Đã từng nghe Tú Uyên đề cập về chuyện này nên Trần Thoại không quá ngạc nhiên khi nghe Nicolas nhấn mạnh bốn từ sống chung một nhà.

“Anh nói với tôi những chuyện này làm gì?”

Cứ tưởng sắp chọc tức được đối phương, nay lại nghe người ta hỏi lại một câu điềm nhiên như thế khiến Nicolas nửa bức bối nửa cụt hứng. Vẫn chưa chịu thua, anh bước thêm vài bước lên trước, khẳng định: “Tôi sẽ không để anh cướp Bảo Vương. Tôi nhất định cạnh tranh với anh đến cùng.”

Một khoảng lặng. Không lâu sau, Trần Thoại thở ra đồng thời xoay lại đối diện với manocanh và buông câu ngắn gọn: “Tuỳ anh.”

Trần Thoại tỏ thái độ dừng đứng trước lời thách thức làm Nicolas càng thêm tức giận. Anh không muốn đối phương dùng dáng vẻ bỏ mặc để đáp lại mình. Mau chóng nghĩ ra một cách sẽ khiến Trần Thoại không thể đứng ngoài cuộc đối thoại này nữa, Nicolas rải những bước dài đến phía sau lưng anh chàng đó. Khi đã dừng lại ở vị trí thích hợp, Nicolas đặt tay lên vai Trần Thoại rồi kéo đối phương xoay lại. Chẳng để Trần Thoại kịp phản ứng gì, anh liền tung cú đánh.

“Anh không có cảm giác gì khi nghe một chàng trai khác nói rằng sẽ giành lấy cô gái mình thích à?”

Trong lúc Nicolas buông lời chế giễu thì đối diện, Trần Thoại đưa tay rờ một bên má đau buốt vì bị đánh bất ngờ. Ban nãy, anh suýt ngã ra phía sau nhưng may là khuỷu tay đã dừng xuống mặt bàn, tạo thành một trụ đỡ kịp thời. Đứng thẳng người dậy, Trần Thoại quệt nhẹ vết máu nơi khoé miệng. Vẻ như anh chàng con lai ra chiều hơi mạnh. Không hề giận dữ, ánh mắt Trần Thoại hướng về phía Nicolas luôn bình thản, giọng nói cũng nhẹ nhàng như khi nãy:

“Tôi không thích dùng vũ lực giải quyết mọi chuyện.”

Cười khinh vì thấy Trần Thoại đang đau mà vẫn tỏ ra vẻ bình thường, Nicolas tiếp tục cuộc tranh cãi thô bạo bằng cách nắm lấy cổ áo đối phương, gần giọng:

“Dùng dùng sự thờ ơ đó với tôi! Đánh trả đi! Anh hãy đánh đi chứ!”

“Tôi đã nói không thích đánh nhau nên anh hãy ngừng cái trò vớ vẩn này lại.”

“Anh không thích hay là không thể đánh? Anh hèn yếu đến thế hả?”

Trần Thoại im lặng trước những lời châm chích ấy. Anh nghĩ, tốt hơn mình không nên nói gì nữa để Nicolas mau chóng lấy lại bình tĩnh. Tuy nhiên Trần Thoại đã lầm. Chính sự lặng im từ anh đã khiến Nicolas tưởng rằng mình bị xem thường và cũng bởi thế, anh chàng nóng tính này quyết định tung thêm cú đánh nữa. Pắt! Nhưng lần này Trần Thoại nhanh hơn, đã kịp chụp lấy nắm đấm mạnh mẽ của Nicolas. Đôi mắt Trần Thoại kiên quyết: “Tôi nói anh hãy dừng lại.”

Trần Thoại vừa dứt câu thì đúng lúc, tiếng Bảo Vương đột ngột cất lên, thật to:

“Hai anh ngừng lại mau!”

Trần Thoại và Nicolas liền quay qua, Bảo Vương cùng với năm người nọ chẳng rõ đã có mặt trong phòng tự lúc nào. Trông gương mặt lo lắng lẫn khó hiểu của mọi người, hai chàng trai này hiểu họ chỉ vừa chứng kiến cuộc ẩu đả được ít phút. Biết đã đến lúc dừng lại, Nicolas bấy giờ mới thu hồi nắm đấm, lùi ra xa đối phương vài bước. Trần Thoại cũng hạ tay xuống, đứng vững lên.

“Cả hai làm trò gì vậy? – Tuấn Khang nghiêm nghị – ”Hair stylist đánh nhau trong salon còn ra thể thống gì? Lỡ khách bước vào phòng Hair Cut thì sao?”

Không thể giải thích rõ lý do xung đột, Trần Thoại và Nicolas đều lặng thinh. Trông tình hình căng thẳng, Bảo Vương đi lại chỗ cả hai, đứng vào giữa. Đưa mắt nhìn vết máu đã khô trên khoé môi Trần Thoại, cô chậm rãi xoay sang Nicolas, hỏi: “Là anh ra tay trước đúng không? Lý do là gì?”

Bị Bảo Vương đoán ra kẻ gây chuyện trước đồng thời lại nghe cô chất vấn mình trước mọi người, Nicolas tự ái và bức bối đến nổi lập tức rời khỏi phòng. Đứng yên chốc lát, Bảo Vương nhìn trở lại Trần Thoại: “Anh không sao chứ?”

Lắc đầu, Trần Thoại cười nhẹ: “Tôi ổn. Cô nên đuổi theo cậu ấy.”

Hiểu điều Trần Thoại muốn, Bảo Vương gạt khế rồi cũng rời phòng. Cô chạy qua những dãy hành lang để tìm Nicolas nhưng không thấy. Cuối cùng, cô nghĩ đến sân thượng và nhanh chóng chạy lên đó. May thay

khi Bảo Vương thấy Nicolas đứng lặng lẽ bên thành lan can sân thượng lộng gió. Lấy lại nhịp thở đều đều vì ban nãy chạy nhanh, Bảo Vương khẽ khàng nhích từng bước đến gần.

“Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếng Bảo Vương vang lên bất chợt làm Nicolas sực tỉnh. Vẫn giữ nguyên tư thế, anh hỏi lại cô về trách cứ: “Sao cô không nghĩ Trần Thoại đánh tôi trước?”

“Tôi thấy Trần Thoại chảy máu còn anh chẳng xây xát gì cả. Hơn nữa, tôi biết rõ tính Trần Thoại, anh ấy không tự tiện gây chuyện với người khác.”

Nghe Bảo Vương nói tốt về Trần Thoại, Nicolas siết chặt tay. Lát sau, anh cười nhạt nhẽo: “Cô lúc nào cũng chỉ nghĩ và lo lắng cho anh ta, còn tôi thì sao?”

Trái với thái độ hờn dỗi trẻ con ấy, Bảo Vương trả lời nhẹ nhàng: “Nicolas, tôi thích anh như một người bạn. Đúng hơn là người bạn đặc biệt. Anh vốn hiểu rõ, cảm giác tôi dành cho anh và Trần Thoại hoàn toàn khác nhau.”

Đúng như Bảo Vương nói, Nicolas biết rất rõ những điều đó nhưng bản thân vẫn khó chịu khi đối diện với sự thật tàn nhẫn này. Ngay bây giờ, anh phát hiện rằng, chính anh chứ chẳng phải Bảo Vương, là kẻ đang trốn tránh mối quan hệ của cả hai. Anh vẫn không muốn đón nhận câu trả lời từ cô là một lời từ chối.

“Tôi không thể giống cô, xem như chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Quan sát tấm lưng Nicolas bất động, mí mắt Bảo Vương chùng xuống. Thiết nghĩ hiện tại nên để anh chàng bình tâm lại nên cô chậm rãi quay đi. Tiếng bước chân nhỏ dần cho đến khi mất hẳn, Nicolas biết Bảo Vương đã rời khỏi sân thượng. Sự thật, anh chẳng hề muốn dùng dáng vẻ lạnh lùng như thế đối với cô, càng không muốn cô nghĩ mình là một kẻ chỉ biết hờn trách và gây chuyện. Nhưng ngay bây giờ, anh chưa thể đối diện với Bảo Vương theo cách bình thường vậy nên anh để cô đi. Nicolas tự hỏi, bản thân phải làm gì mới đúng? Liệu mối quan hệ bất hoà giữa anh và Bảo Vương đến khi nào mới chấm dứt...?

Chiều tan việc, Bảo Vương đón xe bus một mình. Cuộc xung đột trưa nay khiến cô và Nicolas không thể về cùng nhau như mọi khi. Chính xác, cô muốn cho cả hai có thời gian để bình tâm lại. Về đến nơi, Bảo Vương bắt gặp Tú Uyên đứng trước cổng ngôi nhà gỗ. Quản gia Kim có việc đi vắng nên chẳng có ai ở nhà.

Tú Uyên reo lên khi thấy Bảo Vương – “Chị! Em chờ chị lâu lắm đấy.”

Biết lý do em gái tìm mình, Bảo Vương mở khoá cổng, bảo: “Vào trong sân đi.”

Một lúc sau, hai chị em trên chiếc xích đu ở góc sân. Nôn nóng, Tú Uyên mở đầu cuộc nói chuyện bằng câu hỏi chẳng đầu đuôi: “Thế nào rồi chị?”

“Em hỏi về Trần Thoại?” – Không chờ đối phương đáp, Bảo Vương tiếp – “Bố không muốn Trần Thoại ở bên cạnh em nên đã đuổi anh ấy. Bây giờ anh ấy đang làm ở salon MORE cùng với chị.”

“Sao lại thế? Chị đã hứa sẽ thuyết phục anh Trần Thoại quay lại WOB.”

“Chị chỉ bảo sẽ gặp Trần Thoại hỏi rõ thực hư chứ không hứa gì cả. Vấn đề quan trọng là bố. Bố đã muốn đuổi anh ấy thì chẳng ai có thể thay đổi được.”

“Em sẽ thuyết phục bố. Nếu không được thì em cũng rời WOB luôn, đến salon MORE, để xem bố sẽ làm gì.”

Nhìn Tú Uyên khoanh tay hậm hực, tuyên bố câu chắc nịch, Bảo Vương chậm rãi hỏi: “Em... thích Trần Thoại nhiều đến thế à?”

Quay phắt qua đối diện với chị, Tú Uyên khẳng định dứt khoát: “Em sẽ không thích ai khác ngoài anh Trần Thoại. Anh ấy là chàng trai em cần.”

Hiển nhiên, Bảo Vương đã không nói gì, chỉ lẳng lặng quay mặt đi và thở dài.

Như đọc được suy nghĩ trong lòng đối phương, Tú Uyên nói câu lạ lùng: “Em biết chị và anh Trần Thoại có mối quan hệ thân thiết. Nhưng hai người vẫn chưa chính thức yêu nhau vì vậy em chưa từ bỏ cơ hội cũng như hy vọng.”

Buông lời ánh nhìn, Bảo Vương khê khàng: “Chẳng ngờ được lại có lúc chị em mình rơi vào mối quan hệ tay ba thế này.”

“Tay ba?” – Tú Uyên đổi giọng – “Chị có thích anh Trần Thoại không?”

“Chị cũng không rõ nữa nhưng gần như thế.”

“Tình cảm của bản thân thế nào, chị còn chưa hiểu rõ. Riêng anh Trần Thoại thì khác. Anh ấy thích chị, em biết rõ điều đó và em cũng rất thích anh ấy.”

Dứt lời, Tú Uyên đột ngột xoay người Bảo Vương qua, để cả hai đối diện nhau.

“Chị nhường anh Trần Thoại cho em được không?”

Lần đầu tiên nghe em gái nói một câu như vậy, Bảo Vương không khỏi ngạc nhiên: “Tú Uyên, tình cảm làm sao có thể nhường? Nói như thế là em không tôn trọng Trần Thoại. Anh ấy là con người, anh ấy có quyền lựa chọn tình yêu thuộc về mình. Chúng ta không thể quyết định được chuyện này.”

“Nhưng chị có thể rời xa anh Trần Thoại. Chỉ cần chị không bên cạnh anh ấy nữa thì anh ấy sẽ thích em. Chị cũng đâu thiệt thòi gì vì còn anh Nicolas.”

Bảo Vương bất động bởi Tú Uyên nói ra điều đó chẳng chút đắn đo. Cô bất ngờ trước suy nghĩ ích kỷ và tình cảm mù quáng của đứa em gái luôn hồn nhiên vui vẻ. Phải chăng, tình yêu khiến con người mất đi sáng suốt hay là vì trong lòng Tú Uyên tồn tại góc khuất nào đó mà Bảo Vương chưa biết?

“Chị đồng ý chứ?” – Tú Uyên lặp lại với vẻ khẩn cầu.

Nhìn Tú Uyên, Bảo Vương giữ nguyên lập trường của mình, kiên quyết: “Chị là chị và chị tuyệt đối không vì bất cứ ai mà thay đổi quyết định về cuộc đời mình. Nếu chị không thích Nicolas mà vẫn chấp nhận anh ấy thì thật tàn nhẫn.”

rif 1;<>

34. Chương 34: Bắt Cóc

Về cầu khẩn trên mặt biển mất, Tú Uyên không giấu sự tức giận, đứng dậy:

“Em hiểu rồi! Nếu đã vậy, nghĩa là chị chính thức tranh giành anh Trần Thoại với em! Chị hãy nhớ rằng, tuyệt đối em không buông tay anh ấy!”

Không quan tâm chị mình có phản ứng gì sau lời dả kích đó, Tú Uyên lập tức rời khỏi sân vườn. Cánh cổng gỗ đóng lại cái rầm, từ một sức lực chẳng hề kiêng nể. Về phần Bảo Vương, cô nhắm mắt lại, nửa mặt mới nửa chán nản. Trước là Nicolas, giờ lại đến Tú Uyên, cô cảm thấy mọi chuyện phức tạp kinh khủng. Vòng lẩn quẩn này rồi sẽ kết thúc thế nào đây? Đang nghĩ ngợi miên man thì Bảo Vương chợt nghe bên ngoài tiếng Tú Uyên kêu lên rồi tắt hẳn. Lo lắng em gái xảy ra chuyện chẳng lành, cô liền mở cổng bước ra. Trước mặt Bảo Vương, Tú Uyên nằm bất tỉnh dưới đất. Chưa kịp chạy đến xem cô bé thế nào thì Bảo Vương ngã xuống do bất ngờ bị ai đó đánh mạnh vào gáy từ phía sau...

Sự lắc lư khá dữ dội đã đánh thức Bảo Vương. Cô mở mắt ra, một không gian tối tối chỉ chút ánh sáng leo lét toả ra từ bóng đèn neon bị vỡ kính, đổ xuống cái nhìn vẫn còn mơ màng. Bảo Vương chậm rãi ngồi dậy, chân đá trúng một chiếc hộp vì nơi đây thật chật chội. Đưa tay sờ sau ót vì còn ê ẩm, cô đảo mắt nhìn hết lượt cái nơi mình đang ngồi. Hoàn toàn kín bưng, như hộp sắt hình chữ nhật, xung quanh chất đầy thùng carton và nhiều thứ linh tinh. Lắng nghe âm thanh gió thổi vùn vút bên ngoài cộng thêm sự chuyển động chao đảo, Bảo Vương nhanh chóng biết ra đây là thùng xe tải. Cố giữ thăng bằng để đầu óc đỡ choáng váng, cô nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước đó. Hình ảnh về cuộc nói chuyện với Tú Uyên xuất hiện trong đầu và lập tức, Bảo Vương nhớ đến em gái, cả lúc thấy con bé nằm ngất xỉu dưới đất. Cô lo lắng không biết Tú Uyên ở đâu, trong tình trạng thế nào. Đúng lúc, âm thanh dịch chuyển vang lên bên cạnh, bấy giờ

Bảo Vương mới nhìn xuống thấy Tú Uyên đang cựa mình. Đặt tay lên vai em, cô lay lay. Phải mấy phút sau, Tú Uyên mới mở mắt ra, lờ đờ ngồi dậy.

“Đau đầu quá.” – Tú Uyên nhăn nhó, ngạc nhiên nhìn chị – “Chúng ta đang ở đâu đây? Sao lại tối thế này?”

Bảo Vương cất tiếng nhẹ nhàng như lường trước được phản ứng của Tú Uyên khi nghe xong tin này: “Đây là thùng xe tải. Về như chúng ta đã bị bắt cóc.”

Đúng như Bảo Vương nghĩ, Tú Uyên mở to mắt, thốt lên kinh ngạc: “Bắt cóc!”

Đưa tay lên môi Tú Uyên, Bảo Vương khẽ khàng dặn dò: “Nhỏ tiếng một chút. Tên bắt cóc có lẽ đang lái xe. Hẩn cách chúng ta qua bức ngăn này.”

Thất thần trong chốc lát, Tú Uyên gật đầu, hiểu rõ bản thân nên làm gì trong tình huống này. Thấy em gái đã bình tĩnh lại, Bảo Vương hạ tay xuống. Quan sát thùng xe chật chội nửa tối nửa sáng Tú Uyên nắm áo chị, giọng lo sợ: “Lý do gì chúng ta lại bị bắt cóc? Hẩn sẽ làm gì chị em mình? Tổng tiền hay lột da đầu?”

“Tội phạm Việt Nam thường không biến thái đến mức vậy đâu.” – Bảo Vương biết Tú Uyên nghĩ về mấy phim giết người của nước ngoài – “Chị cũng chưa khẳng định chắc chắn chúng ta bị bắt cóc nhưng với tình hình này thì khả năng đó chiếm tỷ lệ khá cao. Trước mắt, vẫn không rõ hẩn muốn gì.”

Ngồi sát vào Bảo Vương hơn, Tú Uyên hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đầu mắt suy nghĩ hồi lâu, Bảo Vương đưa ra giải pháp mình vừa nghĩ: “Hiện, chúng ta không thể thoát khỏi thùng xe vì vậy chỉ còn cách chờ xem kẻ đó đưa mình đến đâu. Quan sát tình hình khi ấy thế nào rồi mới tìm cách thoát thân.”

“Em nghĩ mình nên mang theo vật gì đó để hộ thân.”

Thế là Bảo Vương và Tú Uyên tranh thủ tìm kiếm trong những thùng carton những thứ có thể giúp họ trong những tình huống cần thiết. Rất nhanh, Bảo Vương nghe Tú Uyên gọi khẽ: “Chị ơi, có con dao rọc giấy.”

Quay qua, Bảo Vương đón lấy con dao rọc giấy cũ. Cô nghĩ có thể đến thời điểm nào đó, cái vật này sẽ giúp ích. Đột ngột, hai chị em Bảo Vương cảm nhận thùng xe không còn lắc lư nữa. Họ đoán xe đã dừng lại. Biết chuyện gì sắp xảy ra, Bảo Vương liền nói nhỏ vào tai Tú Uyên...

Không lâu sau, cửa thùng xe tải mở toang, một bóng dáng xuất hiện dưới ánh sáng hắt ngược từ bên ngoài. Là kẻ đã bắt cóc chị em nhà họ Ngô. Trông hình dáng thanh mảnh có thể đoán tên này không ngoài ba mươi, để tránh bị phát hiện hẩn đội nón và đeo khẩu trang kín mít. Đưa mắt nhìn vào trong thùng xe, hẩn thấy Bảo Vương và Tú Uyên vẫn đang ngủ. Yên tâm, hẩn mau chóng đưa cả hai cô bé vào trong ngôi nhà đồ nát cách xe tải một đoạn không xa. Xung quanh nơi này rất vắng vẻ, chỉ có một cánh đồng rộng lớn kéo dài tít tắp.

Đặt Bảo Vương và Tú Uyên xuống đất, hẩn dùng dây thừng trói tay chân cả hai lại rồi chậm rãi đóng cửa, khoá chốt. Nghe tiếng bước chân bên ngoài nhỏ dần, hai chị em Bảo Vương mới mở mắt ra. Cả hai được đặt nằm nghiêng, mặt đối diện nhau và nhờ thế cuộc trao đổi âm thầm diễn ra dễ dàng hơn.

“Ban nãy may thật, nếu chị không nhanh trí bảo chúng ta giả vờ bất tỉnh thì không biết hẩn sẽ làm gì.” – Tú Uyên nhớ lại tình huống vừa rồi.

Bảo Vương trầm tư: “Chưa rõ hẩn muốn gì, chúng ta cần nhanh nhanh thoát khỏi đây trước khi bị hẩn giả trò xấu xa.”

Bảo Vương nghĩ, trước tiên cần thoát khỏi đồng dây trói quần chặt này. Nhớ đến con dao rọc giấy ban nãy nhét trong túi quần, cô cố gắng thò tay vào lấy nó ra. May là tên bắt cóc trói tay ra phía sau nên cô mới chạm đến được túi quần, rút con dao ra được. Mở lưỡi dao, cô cứa vào sợi dây thừng đang trói tay mình. Dù khá khó khăn nhưng sau cùng cô cũng thành công. Sợi dây bung ra, Bảo Vương bật dậy và cắt dây trói chân. Tiếp theo, Bảo Vương cắt dây trói cho Tú Uyên. Cuối cùng, hai chị em đã hoàn toàn thoát khỏi những sợi thừng. Từ từ đứng dậy, cả hai đưa mắt nhìn xung quanh, ở đây giống một căn nhà chứa hàng cũ, toàn những vật dụng hư hỏng cùng đồng giấy ngả màu. Tú Uyên lo lắng khi thấy bốn bức tường kín bưng: “Chỗ này là đâu? Làm sao chúng ta thoát ra ngoài đây?”

Bảo Vương khê khằng bước đến bức tường có lỗ thủng nhỏ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Lát sau, cô nói cho em gái nghe những gì mình quan sát được: “Nơi này trông rất lạ. Có một cánh đồng rộng, phía xa xa thấp thoáng ánh đèn. Có lẽ đó là nhà dân. Chị nghĩ, chỉ cần băng qua cánh đồng đến nơi có ánh đèn thì chúng ta sẽ được cứu. Nhưng đầu tiên phải thoát khỏi ngôi nhà này.”

Nghe Bảo Vương nói vậy, Tú Uyên nhẹ nhàng đi lại gần cánh cửa, len lén nhìn qua khe hở bản lề. Vài phút sau, cô quay lại chỗ chị, bảo: “Em thấy tên bắt cóc đang làm gì đó ngoài xe. Chị em mình tranh thủ thời cơ tìm cách thoát thân.”

Gật đầu, Bảo Vương đưa mắt nhìn xung quanh. Nhưng niềm hy vọng dần dần biến mất trên gương mặt khi cô không tìm ra lối thoát nào trong ngôi nhà nhỏ ngoài một cái lỗ thông gió bé tí chẳng đủ cho một cái đầu chui qua nằm ở tít trên cao. Bên cạnh, Tú Uyên cũng chán nản không kém.

“Nếu muốn thoát khỏi đây thì chỉ còn cách dụ tên bắt cóc mở cửa rồi đánh cho hắn bất tỉnh, sau đó chị em mình chạy ra ngoài.”

Bảo Vương thấy gợi ý đó của Tú Uyên không tồi chút nào. Đúng vậy. Với ngôi nhà hoàn toàn kín như thế thì lối thoát duy nhất chỉ là cánh cửa đang đóng kia. Nhưng làm cách nào để dẫn dụ tên bắt cóc mở cửa? Đây là vấn đề mấu chốt cho kế hoạch trốn thoát. Rồi bức tường, Bảo Vương đi qua đi lại cật lực nghĩ cách.

“Ở đây cũng không có vật gì giúp ích được ngoài đồng giấy lộn.”

Lời Tú Uyên than thở khe khẽ vang lên đúng lúc, Bảo Vương liền ngừng bước. Giấy? Trong đầu vừa bật ra từ đó thì cô lập tức đưa tay vào túi quần, lấy ra cái quạt ga. Ban nãy tìm trong mấy thùng carton, cô tình cờ thấy nó và nghĩ thế nào lại cất vào túi quần. Giờ mới biết thật đúng đắn. Giấy và quạt ga, kẻ sách nhỏ nhỏ mau chóng hình thành. Tức thì, Bảo Vương nói với Tú Uyên. Nghe xong, cô bé mười chín tuổi gật đầu liền. Tuy có hơi mạo hiểm nhưng đây là cách duy nhất. Không nhiều lời, cả hai bước đến đồng giấy ngã màu kia và Bảo Vương bật quạt ga. Lửa cháy phừng, bén vào những tờ giấy. Đợi lửa cháy cao thêm chút, khói bắt đầu bốc lên ngập ngụa, Bảo Vương và Tú Uyên chạy đến cánh cửa đồng thời cất tiếng thật to: “Cháy! Cứu chúng tôi với! Cháy!”

Tên bắt cóc giật mình nghe âm thanh kêu cứu liền chạy ra khỏi xe. Hắn kinh ngạc khi thấy qua khe hở cánh cửa, khói đen bốc ra ngoài. Hoảng hốt vì sợ hai con tin xảy ra chuyện sẽ phá hỏng cuộc bắt cóc này nên hắn lập tức chạy đến mở khoá, đập tung cửa bước vào. Trước mắt hắn, một thanh cây dài giờ lên rồi giáng xuống. Bốp! Sau tiếng va đập, tên bắt cóc ngã ra sàn, bất tỉnh. Mau chóng ném cây xuống, Bảo Vương nói em gái rời khỏi đây ngay trước khi lửa cháy trụi ngôi nhà. Nghĩ gì đó, Tú Uyên cúi xuống lột khẩu trang của tên nọ ra.

“Jimmy?!” – Giọng Tú Uyên thẳng thốt khi nhìn rõ gương mặt quen thuộc của anh chàng quản lý vẫn luôn bên cạnh bố – “Tại sao anh ta bắt cóc chúng ta?”

“Không còn nhiều thời gian đâu! Mau kéo anh ta ra ngoài và chúng ta phải thoát khỏi đây ngay!” – Bảo Vương nắm lấy cánh tay Jimmy, kéo xềnh xệch.

Sau khi để Jimmy ở chỗ an toàn, Bảo Vương và Tú Uyên nhìn ngôi nhà đang bị lửa nuốt trọn. Tiếp, hai chị em tức tốc chạy đi trước khi Jimmy tỉnh lại. Họ dự định thoát khỏi đây rồi mới báo cảnh sát. Đúng như Bảo Vương thấy, xung quanh là cánh đồng rộng lớn, phía xa xa thấp thoáng những ánh đèn. Không còn cách nào khác, cả hai đành chạy băng qua cánh đồng với những ngọn cỏ cao quá thân người, cứa vào da thịt ngứa ngáy. Trong đêm tối, hai bóng dáng nhỏ chạy hối hả hết như bị ai đuổi theo phía sau. Bảo Vương và Tú Uyên không rõ bao lâu thì họ thoát ra khỏi đồng cỏ mệnh mông đó. Đến khi ra được bên ngoài con đường vắng, bấy giờ hai người mới dừng lại thở hổn hển.

“Từ đây, chúng ta đi dọc xuống con đường đến chỗ có ánh đèn. Hy vọng trên đường đi, sẽ gặp được ai đó giúp đỡ.” – Bảo Vương chỉ tay về phía xa.

Tú Uyên gật đầu, cổ nhích đôi chân nặng trĩu do kiệt sức sau một khoảng chạy bộ hối hả. Nhưng hai chị em chưa kịp băng sang bên kia đường thì thành linh, giọng Jimmy chẳng rõ từ đâu hét vọng đến: “Bọn mày đừng hòng thoát!” Lập tức quay qua, hai chị em thấy rõ Jimmy xuất hiện trên cánh đồng, gương mặt nhăn nhúm vì giận dữ và trên tay đang cầm một thứ vô cùng đáng sợ: súng. Còn chưa đoán được sự việc diễn ra

tiếp theo là Bảo Vương thấy Jimmy hướng họng súng về phía Tú Uyên vẫn đang đứng nhìn trần trời. Hiếu nguy hiểm sẽ đến với em gái, Bảo Vương chẳng chút ngần ngại chạy đến che chắn.

“Cẩn thận, Tú Uyên!”

Sau câu nói của Bảo Vương thì Tú Uyên nghe âm thanh súng nổ. Đoàn! Viên đạn từ họng súng trên tay Jimmy thoát ra, lao thẳng đến trúng ngay Bảo Vương. Đôi mắt mở to sững sốt khi Tú Uyên thấy dòng máu đỏ thẫm từ trong mái tóc ngắn kia chảy dài xuống cổ và cùng lúc chị gái lịm đi. Hốt hoảng, Tú Uyên cúi xuống không ngừng lay gọi: “Chị! Chị ơi...! Đừng chết!” Đúng lúc, cô nghe tiếng xe chạy vang lên khá rõ. Tức thì, cô lao ra giữa đường đồng thời giơ hai tay lên cầu cứu. Từ xa, một chiếc xe hơi chạy lại gần.

Trên cánh đồng rộng, bóng dáng Jimmy đã biến mất tự lúc nào...

Vừa nhận được tin của bệnh viện, Tuấn Khang với mọi người đều lập tức có mặt. Trước đó, họ đã phát hiện ra sự mất tích kỳ lạ của Bảo Vương và cả Tú Uyên. Trong khi lo lắng chưa rõ chuyện gì xảy ra với cả hai thì cùng lúc bệnh viện gọi điện đến nhà quản gia Kim. Thế là tất cả chạy một mạch đến đây.

“Tú Uyên!” – Tuấn Khang thấy cô bé ngồi trên ghế vẻ thất thần – “Em ổn chứ? Còn Nhóc Bảo Bối? Anh nghe bệnh viện nói, một trong hai đứa bị trúng đạn!”

Đưa mắt nhìn Tuấn Khang, Tú Uyên thút thít, nói trong tiếng nấc: “Là... là chị. Chị Bảo Vương vì đỡ cho em nên bị Jimmy bắn trúng.”

“Jimmy???” – Tất cả đồng thanh sững sốt.

Không quan tâm đến thủ phạm, quản gia Kim lo cho sự an nguy của Bảo Vương hơn: “Cô ba, tình hình cô hai hiện giờ thế nào?”

“Cháu không biết nữa... Bác sĩ đưa chị ấy vào phòng mổ, đến giờ chưa ra...”

Lập tức, Nicolas sốt ruột: “Phòng mổ ở đâu?”

Tú Uyên nắc lên liên hồi, chỉ tay về phía dãy hành lang đối diện. Không nhiều lời, Nicolas chạy vụt đi. Những người còn lại cũng chạy theo. Nhưng bất chợt, Tú Uyên nắm lấy tay Trần Thoại giữ lại. Nhìn anh với đôi mắt ướt đầm, cô nói giọng như run lên vì nghẹn ngào: “Đừng... để em một mình. Ở lại với em.”

Trần Thoại chưa kịp trả lời thì Tuấn Khang đã bảo: “Cậu chịu khó ở cạnh Tú Uyên. Anh đã gọi điện cho chú Thịnh, lát nữa chú ấy sẽ đến. Nếu có tin gì của Nhóc Bảo Bối, anh sẽ gọi cậu ngay.”

Cũng chẳng cần xem phản ứng từ Trần Thoại thế nào, Tuấn Khang đã rời khỏi đây mau chóng. Dõi theo bóng dáng mọi người rồi nhìn lại Tú Uyên đang giữ chặt tay mình, mái đầu cúi thấp và nước mắt không ngừng thì Trần Thoại nhắm mắt, nén tiếng thở dài nặng nề. Chậm rãi, anh ngồi xuống, đặt tay lên vai cô bé.

Vỗ về Tú Uyên, Trần Thoại nghĩ đến Bảo Vương với tâm trạng không yên.

Cô y tá nhìn Tuấn Khang và mọi người đang lo lắng, mỉm cười trấn an:

“May là viên đạn xước qua da đầu nên cô bé không sao. Bác sĩ đã may lại vết thương và băng bó. Mọi người có thể yên tâm.”

Nghe xong, tất cả thở phào nhẹ nhõm. Trong khi mọi người vẫn còn hỏi han cô y tá thì Nicolas khề khàng bước vào phòng, nơi Bảo Vương đang nằm. Đi lại bên giường, anh ngồi xuống và nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Lúc nghe Tú Uyên báo rằng Bảo Vương bị trúng đạn và ở trong phòng mổ, tim anh như ngừng đập. Anh không thể tưởng tượng nổi bản thân sẽ ra sao nếu chuyện không may xảy đến với cô. Gục đầu, chưa bao giờ Nicolas hối hận đồng thời tự trách bản thân nhiều như bây giờ. Anh giận mình đã ích kỷ, chỉ biết hờn trách ganh tỵ mà không quan tâm Bảo Vương. Nếu chiều hôm qua, anh về cùng cô thì chuyện kinh khủng này đã không diễn ra. Ngay lúc này, Nicolas rất mong Bảo Vương mau chóng mở mắt ra nhìn mình với dáng vẻ thờ ơ lạnh lùng như mọi khi. Chỉ cần thế thôi, anh sẽ không bao giờ đòi hỏi gì nữa. Thậm chí kể cả việc bị cô từ chối tình cảm, anh cũng chấp nhận mà chẳng chút trách cứ.

Ngón tay Bảo Vương khẽ động đậy khiến Nicolas giật mình ngược mặt lên. Anh thấy cô từ từ mở mắt ra và đôi môi nhợt nhạt bắt đầu cử động. Mừng rỡ, anh chồm người về trước, giọng gấp gáp: “Cô tỉnh rồi!”

Thấy trong người thế nào?” Bảo Vương khẽ lắc đầu rồi tựa mình có ý muốn ngồi dậy. Dịu dàng đỡ cô ngồi thẳng lên dựa lưng vào gối, Nicolas vẫn chưa yên tâm, cứ hỏi mãi:

“Thấy trong người khó chịu không?”

Đưa tay sờ lên lớp băng trắng quấn quanh đầu, Bảo Vương trả lời thật nhỏ:

“Đầu hơi đau một chút, còn lại thì bình thường.”

Nghe đối phương nói xong, Nicolas liền ôm cô. Áp mặt vào cổ Bảo Vương, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể nhỏ bé, anh thì thầm, nghe nửa vui mừng nửa nhẹ nhõm: “Được rồi. Vậy là đủ rồi. Chỉ cần cô không sao thì tôi chẳng mong gì nữa.”

Im lặng vài giây, Bảo Vương nói khẽ: “Xin lỗi vì đã làm anh lo lắng.”

“Ngốc. Đâu phải lỗi tại cô.” – Nicolas hạ giọng – “Là tôi sai. Tôi ích kỷ, chỉ biết trách cứ. Nếu tôi về nhà cùng cô thì đã không xảy ra chuyện này. Lỗi tại tôi.”

Nghe Nicolas không ngừng tự trách, Bảo Vương lắc đầu: “Tôi cũng có lỗi khi khiến anh bị tổn thương...”

Nicolas ôm chặt cô bé tomboy hơn, giọng trở nên rõ ràng: “Tôi hứa từ giờ không ép buộc cô phải cho mình câu trả lời. Tôi cũng sẽ không bắt ép cô chỉ quan tâm tôi. Tôi chẳng cần gì hết, điều tôi muốn là luôn thấy cô ở bên cạnh, thờ ơ lãnh đạm, thỉnh thoảng mỉm cười dịu dàng với tôi và... thật khỏe mạnh.”

“Ừm.” – Bảo Vương mỉm cười – “Tôi cũng muốn anh giống như trước đây. Kiêu ngạo nhưng rất dễ xấu hổ. Luôn gắt gỏng, cáu bẳn, khó chịu và to mồm mỗi khi gặp mặt nhưng kỳ thật rất quan tâm tôi. Tôi thích một Nicolas như thế.”

Nicolas hiểu, để có thể tiếp tục bên cạnh Bảo Vương thì bản thân chỉ có thể là một người bạn không hơn không kém. Dẫu lòng sẽ còn đau nhưng anh chấp nhận điều đó vì với anh, điều quan trọng nhất vẫn là những lúc cả hai được ở cạnh nhau và mỉm cười. Phải. Như vậy là đủ rồi.

... Rời phòng, Nicolas tình cờ gặp Trần Thoại đứng ngay cửa phòng có vẻ lưỡng lự. Cuộc xung đột chiều hôm qua khiến Trần Thoại không biết tâm trạng đối phương thế nào nhưng anh vẫn phải hỏi điều cần hỏi: “Cô ấy sao rồi?”

Nhìn Trần Thoại chốc lát, đôi mắt không còn vẻ căm ghét nữa mà trở nên dễ chịu hơn, Nicolas đáp điềm nhiên: “Muốn biết thì anh tự vào trong.”

Trần Thoại hơi ngạc nhiên vì chất giọng tự dưng nhẹ nhàng đó và thái độ cởi mở hơn từ Nicolas. Dù không rõ nguyên nhân cho sự thay đổi đột ngột này nhưng anh thấy thoải mái. Cùng lúc, anh nghe Nicolas tiếp: “Còn Tú Uyên?”

“Giám đốc đã đưa cô bé về.”

“Ông ta không hỏi gì về Bảo Vương?” – Nhận được cái lắc đầu khẽ của Trần Thoại, Nicolas hậm hực – “Lão ta thật là... Dù có ghét bỏ thế nào thì nghe tin con gái bị trúng đạn cũng nên hỏi han chứ.”

“Có thể quản gia Kim đã báo tình hình của Bảo Vương cho giám đốc.”

Nicolas tiếp tục nhìn Trần Thoại vì biết anh chàng này đang tháo gỡ những suy diễn không tốt về mối quan hệ giữa Ngô Thịnh với Bảo Vương. Dù chẳng muốn nhưng sự thật ngay bây giờ, Nicolas phải thừa nhận rằng: Trần Thoại là một người tốt, rất biết cách an ủi và cảm thông cho người khác.

“Tôi xin lỗi vì đã đánh anh.”

Đối diện, Trần Thoại ngạc nhiên lần hai. Trông cái nhìn nửa bất ngờ nửa khó hiểu từ đối phương, Nicolas bỗng nhiên thấy ngại, nói lơ đãng:

“Có lẽ lúc đó bản thân hơi nóng nảy nên tôi nghĩ mình cần nói xin lỗi.”

Vốn là người tình ý, Trần Thoại mau chóng nhận ra đáng về bối rối đó. Không muốn Nicolas khó xử, anh lên tiếng như giải vây: “Tôi chẳng để bụng đâu.”

Nghe Trần Thoại khéo léo nói câu tha thứ, Nicolas trở lại bình thường, im lặng.

“Được rồi. Anh vào thăm Bảo Vương đi.” – Nghĩ Trần Thoại đang sốt ruột và không muốn là kẻ chen ngang nữa, Nicolas nhanh chóng rời khỏi.

Dõi theo bóng dáng anh chàng con lai, Trần Thoại thở ra thật nhẹ rồi mở cửa bước vào phòng. Anh thấy Bảo Vương ngồi trên giường như thể chờ mình đã lâu. Chậm rãi, anh tiến đến bên cạnh, ngồi xuống. Vẫn luôn dành cho cô ánh mắt dịu dàng ấm áp, Trần Thoại ân cần: “Đã khoẻ hơn chưa?”

“Ừm, chỉ hơi đau đầu.” – Bảo Vương nhớ đến em gái – “Tú Uyên thế nào?”

“Vài vết trầy xước ở chân và tinh thần hơi hoang mang thôi. Giám đốc đã đưa cô bé về nhà, bảo rằng sẽ cho người tìm ra Jimmy.”

Trông đôi mắt Trần Thoại nhuốm vẻ mệt mỏi, Bảo Vương nói khẽ: “Xin lỗi đã khiến anh và mọi người lo lắng.”

Mỉm cười lắc đầu, Trần Thoại đưa tay ra và nhẹ nhàng ôm Bảo Vương vào lòng.

“Vài lần sau đừng để tôi phải lo lắng nữa.”

Nằm yên trong vòng tay mạnh mẽ ấy, Bảo Vương tựa cằm lên vai anh, gật đầu. Bất chợt cửa phòng mở, Tuấn Khang và mọi người mau chóng kéo vào phòng để rồi bất gặp cảnh Trần Thoại và Bảo Vương đang ôm rồi mau chóng rời ra xa. Lập tức hiểu chuyện gì vừa diễn ra, tất cả nhìn nhau cười khúc khích, quên mất cả việc hỏi thăm. Về như, họ đã đến thăm bệnh không đúng lúc.

rgin-ri9;-

35. Chương 35: Cuộc Thi Làm Đẹp

Ngồi xuống sofa, quan sát lớp băng trắng ẩn sau mái tóc Bảo Vương, Bùi Việt lo lắng: “Em đã khoẻ chưa mà đến salon? Sao không nghỉ thêm vài ngày?”

Bảo Vương lắc đầu: “Em đã bình phục rồi. Vả lại mấy ngày không cầm kéo, không gặp mọi người nên rất buồn.”

“Trong mấy ngày em nghỉ, những cuộc gọi yêu cầu được C.B làm đẹp ngày càng nhiều hơn. Tình hình tiến triển rất tốt. Khách hàng hỏi về em nhiều lắm.”

“Vậy em không nên bỏ lỡ thêm ngày nào nữa.”

“Ừ, thấy các em tràn đầy nhiệt huyết như thế, anh rất vui. Được rồi, hôm nay em cứ đến phòng Hair Cut làm. Nhưng sao anh không thấy Trần Thoại?”

“Anh ấy có chuyện cần giải quyết nên phải đến WOB.”

Thấy Bùi Việt nhíu mày khó hiểu, Bảo Vương không nói gì, chỉ mỉm cười.

Tú Uyên hết sức vui mừng khi nghe bảo vệ báo có người tên Trần Thoại muốn gặp. Đến nỗi, cô bỏ ngang buổi tập dợt quảng cáo, chạy ù đến chỗ anh. Cũng chẳng có gì khó hiểu trước dáng vẻ mừng rỡ đó vì đây là lần đầu tiên Trần Thoại chủ động gặp Tú Uyên trước nên hiển nhiên cô bé vô cùng phấn khích.

Đang đứng chờ ở trước cổng salon, Trần Thoại nghe tiếng bước chân chạy huỳnh huỵch về phía mình. Rất nhanh, gương mặt tươi rói của Tú Uyên xuất hiện. Cô nắm tay anh, hôn hờ như một đứa trẻ: “Vừa nghe báo là em chạy xuống đây liền! Em vui lắm vì anh chủ động gặp em. Những lần trước...”

Trần Thoại cắt ngang giọng điệu phấn khởi đó bằng câu điềm đạm: “Ngô tiểu thư, tôi đến WOB sớm như vậy là muốn nói rõ với cô một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?” – Mắt Tú Uyên tự dưng sáng rỡ – “A! Hay anh muốn quay lại WOB làm việc? Đừng lo, em nhất định thuyết phục bố...”

Lần thứ hai, Trần Thoại làm hành động không lịch sự, đó là cắt ngang lời đối phương với giọng kiên quyết: “Tôi muốn nói rõ về mối quan hệ giữa chúng ta. Ngô tiểu thư, từ giờ mong cô đừng tìm tôi nữa.”

Vành môi đột nhiên kéo lại khiến nụ cười trở nên nhạt đi, Tú Uyên đảo mắt:

“Anh nói, em đừng tìm anh nữa sao?”

Nhẹ nhàng rút tay ra khỏi cái nắm giữ từ cô bé, Trần Thoại hướng đôi mắt điềm nhiên nhưng mạnh mẽ vào cô, khẳng định lại lần nữa yêu cầu khi nãy:

“Tôi xin lỗi vì trước đây đã không kiên quyết nói rõ với cô. Nhưng bây giờ tôi phải làm điều này. Vì cả hai chúng ta. Tôi luôn xem cô như một người em gái và mãi mãi như vậy. Mong cô hãy hiểu, đừng khiến cả hai thêm khó xử.”

Tú Uyên bất động vì nghe lời từ chối thẳng thắn từ Trần Thoại. Lặng thinh vài giây, cô nhìn anh với đôi mắt bình lặng: “Cuối cùng, anh chọn chị em? Chị ấy đã bày tỏ tình cảm dành cho anh chưa? Bên cạnh chị ấy còn có Nicolas!”

“Điều đó không quan trọng.” – Lần đầu tiên Trần Thoại mỉm cười với Tú Uyên – “Tôi không quan tâm cô ấy nghĩ gì về mình cũng như bên cạnh cô ấy có ai. Điều duy nhất tôi muốn là được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày.”

Cái nhìn của Tú Uyên trở nên trống rỗng, phản chiếu nỗi thất thần. Cô tự hỏi, tại sao tình cảm Trần Thoại dành cho Bảo Vương lại đẹp đẽ như vậy còn với cô thì... Tú Uyên giật mình khi nghe Trần Thoại nói lời tạm biệt và rất nhanh, anh quay lưng rời khỏi WOB. Không phản ứng, cũng không chạy theo níu kéo, Tú Uyên nhìn chằm chằm bóng dáng chàng trai đó xa dần. Gương mặt cô tiểu thư bình thản lạ lùng nhưng sự phản chiếu trong đôi mắt thì ngược lại.

“Anh không biết là, những gì em muốn có thì không ai lấy đi được. Đặc biệt là Bảo Vương, chị ấy sẽ luôn nhường cho em mọi thứ!”

Lầm rầm trong miệng xong, Tú Uyên mau chóng xoay bước. Có vẻ bây giờ, mọi chuyện đã trở về đúng với vị trí của nó.

Nửa tháng sau...

Vào giờ nghỉ trưa, trong lúc dùng bữa, Tuấn Khang chợt nhớ phải báo cho Bảo Vương biết một chuyện khá quan trọng:

“À Nhóc Bảo Bối, việc em và Tú Uyên bị bắt cóc lần trước, sau khi nhận lời khai báo của các em cảnh sát đã rất ráo truy tìm Jimmy. Hôm qua họ gọi điện báo đã tìm được anh ta. Jimmy nói rằng vì phần uất thái độ của chú Thịnh nên mới tìm cách trả thù là bắt cóc Tú Uyên, đúng lúc em xuất hiện nên anh ta cũng bắt luôn. Họ bảo, chú Thịnh nhất quyết kiện Jimmy ở tù vài năm.”

Bảo Vương gật đầu, lắng nghe từng lời Tuấn Khang kể: “Em rất bất ngờ khi kẻ bắt cóc lại là Jimmy. Bình thường, em cứ tưởng bố coi trọng anh ta.”

Là người tình cờ phát hiện ra bản tính thật của anh chàng quản lý người lai đó nên An Hằng chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ nói băng quơ:

“Lòng người nông sâu khó đoán, chẳng lường trước được điều gì đâu.”

“Nhưng nghĩ cũng hài thật. Giám đốc Ngô không thích chúng ta, đuổi những người thật sự thân tín, cuối cùng bị người mình tin tưởng đâm sau lưng.”

Mọi người tán thành với câu nói chí lý từ Hồng Thuận. Ngạc nhiên vì giờ này chưa thấy Bùi Việt xuống dùng bữa, Đài Trang hỏi ngay:

“Sao hôm nay anh Bùi Việt ăn trễ vậy nhỉ? Bận việc gì à?”

“Ban nãy, Bùi Việt nói với anh đang làm một việc quan trọng, có lẽ cũng sắp xong rồi.” – Tuấn Khang gác đĩa, kết thúc bữa ăn.

Cùng lúc, tất cả nghe giọng Bùi Việt cất lên đầy phấn khởi: “Mọi người, anh có chuyện vui muốn báo đây.”

Bùi Việt ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Nicolas, đưa mắt nhìn một lượt bảy người đang chờ đợi được nghe tin vui kia là gì, giọng hồ hởi:

“Các em có biết hair stylist người Mỹ gốc Việt McRichard Michael?”

Mỗi lần nhắc đến các hair stylist nổi tiếng mang hai dòng máu là Nicolas trở nên hào hứng lạ lùng: “McRichard Michael bắt đầu sự nghiệp từ tiệm cắt tóc nhỏ, sau đó trở thành vua trong giới hair stylist.”

Bùi Việt vỗ vai Nicolas về hài lòng về việc nắm bắt thông tin nhanh chóng trong lĩnh vực này: “Em nói không sai và tin vui mà anh muốn báo có liên quan đến McRichard. Để giúp đỡ những tài năng trẻ trong giới làm đẹp ở Việt Nam, McRichard đứng ra tổ chức một cuộc thi làm đẹp lớn, với giải thưởng hấp dẫn và đối tượng có độ tuổi từ mười tám đến hai lăm. Đặc biệt, chỉ dân nghiệp dư mới được tham gia. Tiêu chí vẫn là nhóm năm người. Ba nhóm đoạt giải trong vòng chung kết sẽ nhận một vé sang New Zealand học khoá đào tạo một năm ở các lĩnh vực hair stylist, make up, nail và hương liệu.”

Đồng loạt, tất cả nhìn nhau bất ngờ về cuộc thi tuyệt vời này. Tức thì, Tuấn Khang không ngần ngại bảo: “Quá tốt còn gì. Đây sẽ là cơ hội để C.B được biết đến. Anh ủng hộ các em tham gia.”

“Anh có thể nói rõ về cuộc thi được không?” – An Hằng quay qua.

“Cuộc thi diễn ra cuối tháng này và có ba vòng: vượt qua vòng sơ loại đầu tiên để vào vòng trong, cuối cùng là vào chung kết. Chủ yếu thi về kiến thức, kỹ thuật, làm đẹp theo chủ đề đặt ra. Anh chỉ được báo sơ lược như vậy. Nếu các em đồng ý, anh sẽ đăng ký nhóm C.B vào danh sách. Ba ngày nữa là hết hạn.”

Hồng Thuận phấn khởi: “Em sẽ tham gia, em muốn đến New Zealand lâu rồi.”

Nhận ra đây là cơ hội tốt dành cho mình và C.B, An Hằng nhìn sang Bảo Vương: “Tớ nghĩ, ta nên tham gia thử. Nếu không được cũng chẳng mất mát gì.”

Bảo Vương từ tốn: “Tất nhiên, đây là cơ hội rất tốt. Nhưng có chút rắc rối.”

Tất cả chưa kịp hiểu điều rắc rối Bảo Vương nói đến là gì thì Trần Thoại cất tiếng đúng lúc: “Tiêu chí là nhóm năm người nhưng chúng ta có đến sáu người. Điều đó có nghĩa, một người phải bị loại ra.”

Bấy giờ, sáu người kia mới sực nhớ ra điều quan trọng ấy. Bùi Việt đánh nhẹ vào trán, trách bản thân quên mất chuyện số lượng thành viên: “Anh thật đĩnh đoảng. Nhóm năm người trong tiêu chí làm đẹp gồm hai hair stylist, một make up, một nail, một hương liệu. An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang thì không sao nhưng vấn đề rắc rối là Bảo Vương, Trần Thoại, Nicolas, hai người nào sẽ tham gia còn ai sẽ ở lại. Dù ai trong cả ba ở lại, anh đều thấy tiếc cho người đó.”

Không khí hào hứng sôi nổi ban nãy bỗng chốc biến mất, thay vào đó là khoảng lặng buồn tẻ, những nhịp thở trở nên chậm dần và nặng nề hơn. Bởi, vấn đề này không dễ giải quyết. Như Bùi Việt nói, C.B vốn là một nhóm sáu người, nay thiếu đi một bỗng chốc tạo nên sự trống vắng lạ thường, hơn nữa dù ai ở lại thì đối với họ, đây cũng là điều bất công bởi người nào cũng tài năng. Quan sát vẻ mặt trầm tư của mọi người, Trần Thoại nhẹ nhàng đưa ra quyết định:

“Tôi vốn không thích tham gia các cuộc thi, cũng chẳng có hứng về chuyến du học ở New Zealand vì vậy tôi sẽ ở lại MORE.”

Bảo Vương và Nicolas cùng nhìn về phía Trần Thoại. Anh mỉm cười như muốn bảo, cả hai hãy nhận hai chiếc vé tham gia cuộc thi.

“Cậu nghĩ kỹ chưa?” – Tuấn Khang thấy tiếc nuối.

“Những gì em không thích, em sẽ không làm.”

Trần Thoại vừa dứt lời, bất giác Đài Trang đưa ra ý kiến: “Hay là chúng ta... đừng tham gia cuộc thi, cứ ở MORE làm việc.”

Trần Thoại lắc đầu, kiên quyết: “Đây là cơ hội tốt cho mọi người, đừng bỏ qua.”

Trong lúc Trần Thoại và sáu người nọ vẫn bàn luận thì Nicolas chuyển ánh mắt sang Bảo Vương. Cô ngồi yên lặng, gương mặt trầm tĩnh như đang suy nghĩ. Nicolas biết, có thể Bảo Vương sẽ lựa chọn thay đổi

quyết định của Trần Thoại bằng việc: để anh và Trần Thoại tham gia cuộc thi. Nicolas vốn hiểu rất rõ tính cách luôn nghĩ cho người khác của cô. Khẽ thở ra, anh mau chóng nói với mọi người trước khi Bảo Vương kịp lên tiếng: “Tôi nghĩ, người nên ở lại là mình.”

Tất cả liền ngừng bàn luận, lần này mọi ánh mắt đổ dồn vào Nicolas, cả Bảo Vương cũng vậy. Nicolas chậm rãi giải thích nguyên do cho lựa chọn đó:

“Bố mẹ tôi là hair stylist nổi tiếng, từ nhỏ tôi đã có dịp sang Mỹ, Hàn, Úc, New Zealand và vài quốc gia khác để nâng cao trình độ chuyên môn đồng thời cũng có dịp tiếp xúc với nhiều người tiếng tăm trong giới làm đẹp. Vì vậy với tôi, chiếc vé đi du học ấy thật sự không cần thiết. Vả lại, sau vài năm về Việt Nam tôi nhận ra mình thích cắt tóc ở đây hơn. Trần Thoại và Bảo Vương nên tranh thủ cơ hội này qua New Zealand, mở mang tầm mắt.”

“Ồ lại MORE có thật sự là điều anh muốn?”

“Điều tôi muốn chính là C.B sẽ được công nhận và được biết đến, thế nên hai người nhất định phải chiến thắng.”

Nhận ra sự quả quyết trong mắt đối phương, Trần Thoại khó lòng từ chối, đành gật đầu. Ngồi ở vị trí đối diện, Tuấn Khang mỉm cười: “Khá lắm, Nicolas.” Bùi Việt và ba người còn lại cũng nhìn Nicolas với ánh mắt hài lòng.

Khi bữa trưa kết thúc, nhân lúc mọi người rời phòng ăn, Bảo Vương đến bên Nicolas hỏi: “Anh chấp nhận ở lại là vì tôi phải không?”

Chẳng hề lúng túng hay bối rối giống mọi lần bị Bảo Vương đoán ra suy nghĩ, Nicolas chỉ thẳng thắn trả lời: “Đúng là có vì cô nhưng bên cạnh đó, tôi cũng vì chính bản thân mình. Và trên hết, tôi làm vì C.B.”

Nhìn vẻ chững chạc toát trên người anh chàng con lai, Bảo Vương mỉm cười rồi ôm lấy anh thật dịu dàng. Áp mặt vào ngực Nicolas, cô thì thầm: “Cám ơn.” Còn Nicolas, tuy trái tim đập liên hồi vì bất ngờ nhưng kỳ lạ thay, lòng lại nhẹ nhõm và bình yên. Ngay lúc này, anh biết mình muốn gì và lựa chọn đó là đúng đắn.

C.B đăng ký tham gia cuộc thi làm đẹp toàn diện với các thành viên Bảo Vương, Trần Thoại, An Hằng, Đài Trang, Hồng Thuận. Trong lúc chờ đợi ngày thi đấu tranh tài, năm người đều chăm chỉ luyện tập với mong muốn đạt được kết quả tốt nhất, để C.B được giới làm đẹp công nhận và được biết đến.

Cuối cùng, ngày tranh tài cũng đến. Nơi diễn ra cuộc thi làm đẹp toàn diện do công ty McRichard tổ chức là hội trường Laza Maxi. Tham gia ngày hôm nay có 76 đội, gồm 380 thợ làm đẹp nghiệp dư đến từ khắp nơi trên đất nước, những tài năng trẻ trong lĩnh vực làm đẹp quy tụ về đây cùng hướng đến mục tiêu trở thành những thợ làm đẹp chuyên nghiệp và hy vọng giành được chiếc vé thắng cuộc. Hội trường chật ních người đến xem, tất nhiên không thể thiếu đài truyền hình và báo chí. Cuộc thi làm đẹp dành cho thợ nghiệp dư này sẽ được quay trực tiếp phát sóng trên truyền hình. Trong khi bên ngoài nhộn nhịp người thì trong phòng chờ, 380 thí sinh đang chuẩn bị mọi thứ cho cuộc thi.

Nhóm Bảo Vương đứng trong góc phòng và đang nghe Tuấn Khang dặn dò:

“Tất cả cố gắng, tập trung tinh thần và tin vào kỹ thuật của mình. Bùi Việt được cử làm BGK lần này, mấy đứa không được làm anh ấy mất mặt đó.”

Bên cạnh, Nicolas khoanh tay, mặt trở nên nghiêm túc: “Tôi và anh Tuấn Khang sẽ cổ vũ cho mọi người. Nếu thua thì đừng nhìn mặt tôi.”

Nicolas vừa dứt lời thì tiếng MC phát qua loa thông báo còn hai phút nữa cuộc thi chính thức bắt đầu. Tuấn Khang và Nicolas mau chóng rời phòng chờ. Trước khi bước lên tập trung ở hội trường, Hồng Thuận đưa tay ra, hùng hồn:

“Vì C.B, chúng ta phải chiến thắng.”

Bốn người còn lại cũng lần lượt đặt tay lên tay Hồng Thuận, đồng loạt hô lớn. Rất nhanh, họ cùng những thí sinh còn lại chạy ra bên ngoài hội trường.

Không khí ồn ào bao trùm Laza Maxi. Những hàng ghế ngồi hoàn toàn kín người. Hàng ghế dành cho BGK và khách mời cũng đã đủ. Cuộc thi làm đẹp toàn diện sẽ diễn ra ngoài trời. Lúc các thí sinh tham dự đứng vào vị trí, MC xuất hiện trên khán đài, bắt đầu mở màn cho chương trình:

“Kính chào mọi người, hôm nay là ngày diễn ra cuộc tranh tài về làm đẹp dành cho những bạn trẻ nghiệp dư trên khắp cả nước. Cuộc thi này được tài trợ bởi công ty McRichard. Thật đáng tiếc khi ngài McRichard không thể đến vì có chuyến công tác đột xuất và ngài ấy gửi đến tất cả những thí sinh tham dự hôm nay ba từ: Chúc may mắn. Cuộc thi sẽ diễn ra trong hai ngày. Phần thưởng là...”

Phải mất nửa tiếng sau, bài giới thiệu dài ngoằng của MC mới kết thúc và để cuộc tranh tài chính thức bắt đầu. Trước tiên là vòng sơ loại. Gương mặt MC lại xuất hiện trên màn hình rộng của khán đài, giọng vang vang qua loa:

“Ai cũng biết, điều quan trọng nhất của thợ làm đẹp chính là trí lực và thể lực. Vì vậy, trong vòng đầu tiên này, các thí sinh phải giải đáp những câu hỏi đồng thời kết hợp với chạy đua. Đường đua hội trường chia làm năm chặng, mỗi thí sinh trong nhóm đứng ở các chặng khác nhau. Nếu trả lời đúng đáp án thì người đó sẽ cầm tờ giấy có câu hỏi và chạy đến đưa cho người thứ hai. Nếu một trong năm người trả lời sai thì nhóm bị loại. Năm mươi đội đầu tiên đáp đúng nhất, chạy về đích sớm nhất sẽ bước vào vòng trong. Bây giờ, tất cả thí sinh đến đứng ở các chặng theo thứ tự: thợ hương liệu chặng đầu tiên, đến thợ nail, thợ make up, rồi đến hair stylist phụ, cuối cùng là hair stylist chính.”

Sau khi MC dứt lời, 76 đội theo thứ tự danh sách mau chóng đến các chặng trên đường đua. Thấy 380 thí sinh đã đứng vào vị trí, MC giơ tay lên rồi hét to: “Bắt đầu!” Tiếng hô kết thúc, lần lượt mọi người chạy hồi hải. Không khí rộn ràng khuấy động hội trường, tiếng trả lời của thí sinh và tiếng hò reo từ khán giả.

Đài Trang ở chặng đầu tiên theo yêu cầu cuộc đua. Câu hỏi đặt ra: Mùi hương của Flower by Kenzo, lấy cảm hứng về loài hoa anh túc, do ai tạo ra? Đài Trang nói ngay: “Do Morillas Alberto, nhà sản xuất nước hoa nổi tiếng.” Đó là câu trả lời chính xác và người của ban tổ chức đưa cho cô cuộn giấy. Ngay lập tức, Đài Trang chạy thật nhanh hết 50m đến chỗ Hồng Thuận, đưa giấy cho anh.

Chặng thứ hai, Hồng Thuận nghe đọc câu hỏi: Móng tay có những đốm trắng là biểu hiện gì? Không do dự, Hồng Thuận đáp: “Biểu hiện cơ thể thiếu chất kẽm.” Câu trả lời cực nhanh ấy giúp anh có được cuộn giấy thứ hai cho nhóm. Giống Đài Trang, anh phải chạy 50m để đến chỗ An Hằng đứng chờ.

An Hằng lắng nghe câu hỏi từ người của ban tổ chức: CC trong CC Dream là viết tắt của từ gì? Hằng trả lời rành rọt: “Là chữ viết tắt của Color Correct, Color Control hay Complete Correction, tức kem làm hoàn chỉnh sắc tố da.” Với câu đáp đó, cô được trao cuộn giấy thứ ba. Tức thì, cô chạy về phía Trần Thoại.

Câu hỏi dành cho Trần Thoại không lâu sau được mở ra: Hãy cho biết, sấy tóc theo kiểu nào thì tóc ít hư tổn và ít bị khô? Trần Thoại trả lời chẳng chút đắn đo: “Sấy tóc theo chiều hướng xuống.” Lời đáp cực kỳ nhanh của anh đã lấy được cuộn giấy thứ tư. Tiếp, anh cầm giấy chạy đến chỗ Bảo Vương.

Là người đứng ở chặng cuối cùng, Bảo Vương nghe kỹ câu hỏi dành cho mình: Nên xả tóc bằng nước gì để tóc khoẻ hơn sau khi bơi ở bể bơi và ngoài biển? Nhìn người đối diện với ánh mắt thần nhiên, Bảo Vương nói: “Xả bằng nước ngọt hoặc nước soda.” Câu trả lời về thông tin ít người biết đến này giúp cô nhận được đáp án từ người của ban tổ chức: “Chính xác. Chúc mừng các bạn.” Tiếp theo, họ đưa cho Bảo Vương lá cờ thắng cuộc và cô chạy về đích.

Khi Bảo Vương đến đích, nhóm C.B đứng ở vị trí mười ba. Năm người cùng đánh tay với nhau, vui mừng. Không chỉ thể lực tốt, họ còn là những người thợ làm đẹp có trí lực với việc nắm vững các kiến thức về lĩnh vực của mình.

Sau vòng đua khí thế, vừa giải câu đố vừa chạy đua, đã có năm mươi nhóm đạt tiêu chuẩn bước vào vòng trong. Số còn lại đành ngậm ngùi ra về trong tiếc nuối. Vài phút khi đã ổn định trở lại, những thí sinh vẫn còn được đứng ở đây hồi hộp chờ nghe đề tài của vòng hai. Nở nụ cười tươi rói, MC hô hào:

“Vòng sơ loại vừa rồi thật hào hứng. Chúc mừng năm mươi nhóm đã vượt qua vòng thi trí lực - thể lực, bước tiếp vào vòng hai. Và tôi xin công bố đề tài vòng này là: Mười phút ấn tượng. Có nghĩa, trong mười phút ngắn ngủi, mỗi người trong nhóm phải tạo nên sự ấn tượng độc đáo trong chính lĩnh vực của mình

Mười nhóm xuất sắc nhất sẽ vào vòng chung kết. Phần thi này, kỹ thuật và tay nghề là nhân tố tạo nên quyết định. Ở vòng hai, thợ hương liệu không tham gia.”

Nghe xong, bốn người trong nhóm Bảo Vương xoay qua Đài Trang với vẻ ganh tỵ. Đài Trang nhún vai, cười: “Có lẽ hương liệu không cần nhiều đến kỹ thuật và tay nghề. Thôi thì mọi người cố gắng giành được vé vào chung kết nhé.”

chỠ9;Y6/-

36. Chương 36: Cây Cổ Thụ

Tất cả thí sinh bước lên khán đài. Mỗi nhóm có một người mẫu. Phần thi đầu tiên là nail, tiếp đến make up và hair stylist. Khi BGK bắt đầu bấm giờ, lần lượt những thợ nail của năm mươi nhóm lập tức trở tài. Mau chóng lấy bút vẽ và sơn màu, Hồng Thuận cầm đầu vẽ miệt mài trên mười bộ móng người mẫu. Chẳng rõ anh chàng vẽ gì mà gương mặt cô hiện rõ sự sửng sốt. Thời gian trôi qua thật nhanh, thời hạn mười phút đã hết. Đến lượt MC và người quay phim đi đến từng người mẫu để giới thiệu cho BGK với khán giả xem tác phẩm của mỗi thí sinh.

Lúc nhìn vào bộ móng do Hồng Thuận vẽ, MC thốt lên vì kinh ngạc:

“Thật không tin nổi! Chỉ trong mười phút mà Đỗ Hồng Thuận của C.B đã vẽ lên mười móng tay người mẫu bãi biển Nha Trang dưới dạng 3D.”

Người quay phim quay cận cảnh bộ móng tay được vẽ công phu. Khi hình ảnh xuất hiện trên màn ảnh rộng ở khán đài, mọi người đồng loạt ồ lên bất ngờ. Năm móng tay của mỗi bàn tay khi ghép lại với nhau, đều tạo nên một khung cảnh bãi biển Nha Trang nổi tiếng với bãi cát trắng, nước biển trong vắt, vài mỏm đá với màu xanh của cánh rừng phía xa. Không vẽ cảnh cho từng móng, Hồng Thuận sử dụng cách vô cùng độc đáo là vẽ cùng lúc năm móng tay tạo thành một bức tranh chung. Với ý tưởng tuyệt vời ấy, Hồng Thuận nhận được hàng ngàn tiếng vỗ tay khen thưởng ầm ĩ. Nét mặt BGK khá tốt.

Sau phần nail thì đến make up. Những thợ make up của từng nhóm sẽ trang điểm cho chính người mẫu ban này. Trong lúc Hồng Thuận vẽ nail, An Hằng đã nghĩ ra sự ấn tượng mình muốn làm. Vì vậy khi vừa cầm hộp phấn trên tay, cô trang điểm nhanh thoăn thoắt. Mọi người dễ dàng nhận ra, cách làm của cô có phần khác với lối make up bình thường. Tất cả vẫn chưa hình dung rõ ràng những mảng phấn màu chông chéo đó cho đến khi mười phút chấm dứt và lúc máy quay chiếu cận cảnh, hầu như ai cũng hết sức khâm phục khi thấy rõ một đoá hoa hải đường trên gương mặt bên trái của người mẫu. An Hằng đánh phấn màu trắng cho toàn mặt làm nền, sau đó đôi tay khéo léo dùng cọ quét từng lớp phấn màu thành các cánh hoa, để cuối cùng kiệt tác là một đoá hải đường uyển mị. Ý tưởng độc đáo của An Hằng chính là kết hợp giữa make up và vẽ nghệ thuật.

“Có vẻ nhóm C.B luôn dành cho tất cả chúng ta ấn tượng mạnh mẽ.” – MC gật gù nhận xét khi quay về phía khán giả đang vỗ tay nhiệt liệt.

BGK vẻ như rất hài lòng, đặc biệt là Bùi Việt. Hội trường bắt đầu vang lên tiếng xì xầm và mọi người hồi hộp chờ đợi thử C.B sẽ còn tạo nên sự độc đáo gì. Cuối cùng cũng đến mười phút dành cho hair stylist. Trước khi bắt đầu, Bảo Vương và Trần Thoại đều thống nhất cách làm. Lúc các hair stylist đứng vào vị trí, ai nấy đều khó hiểu vì thấy Bảo Vương đứng bên phải người mẫu, còn Trần Thoại đứng bên trái. Cả hai sẽ làm gì? Đó là câu hỏi vang lên trong đầu mỗi khán giả.

Tiếng hô bắt đầu từ MC dứt, Bảo Vương và Trần Thoại đồng loạt rút kéo. Mỗi người đều có thói quen quay kéo rồi nhanh chóng lấy một lớp tóc và cắt. Chỉ mấy giây sau, mấy trăm người có mặt ở hội trường gần như không tin vào mắt mình khi chứng kiến kỹ thuật cắt cực kỳ nhanh của hai hair stylist đó. Điều khiến mọi người thú vị là, kiểu cắt của họ giống nhau, tốc độ cũng như nhau. Hiểu một cách đơn giản, cả hai đang thực hiện “Double Cut” - cắt song hành, một kỹ thuật cực kỳ hiếm thấy trong giới hair stylist vì đòi hỏi hai thợ cắt tóc phải ăn ý. Nhưng, sự ấn tượng chưa ngừng ở đó. Điều Bảo Vương và Trần Thoại muốn

tạo nên trong phần thi này là thực hiện cùng một lúc ba kiểu cắt khó nhất: Wizard Cut, Tornado Cut và Corkscrew Cut. Đôi mắt BGK lẫn khán giả đều ngỡ ngàng và tự hỏi, vì sao hai hair stylist trẻ như vậy lại có khả năng cắt được ba kiểu ấy, chẳng những vậy lại còn rất thành thạo. Đồng loạt, mọi người cổ vũ khí thế. Âm thanh hò reo rất lớn. Thậm chí đến khi Bảo Vương và Trần Thoại hoàn thành xong mái tóc cho người mẫu, không khí ồn ào vẫn tiếp tục.

Kiểu tóc vừa cắt xong của người mẫu không quá xa lạ nhưng cách thức nó được tạo nên phải nói rằng vô cùng ấn tượng, vô cùng độc đáo. Độ dài hai bên tóc, kể cả độ cong ở phần đuôi tóc cũng bằng nhau dù được cắt bởi hai người khác nhau. Những hình ảnh về mái tóc được máy quay quay cận cảnh lần lượt xuất hiện trên màn ảnh rộng, thu hút hàng trăm cái nhìn ngưỡng mộ từ mọi người.

Bảo Vương và Trần Thoại đã kết thúc phần thi của C.B trong vòng hai. Các khán giả hầu như bị chinh phục bởi nhóm làm đẹp nghiệp dư tài năng đó. Vài phút sau, thời gian dành cho vòng hai kết thúc. Các BGK bắt đầu họp lại chấm điểm cho năm mươi nhóm tham gia. Và cuối cùng, thời điểm công bố kết quả đã đến. Thật bất ngờ khi C.B, chẳng những được vào top mười chung kết mà còn giữ vị trí hạng nhất trong phần thi Mười phút ấn tượng. Trong khi Bảo Vương và bốn người bạn vui mừng thì khán giả bên dưới cũng hò reo liên tục.

Chờ cho không khí hội trường yên ắng lại, MC sửa giọng, nói qua micro:

“Vòng hai Mười phút ấn tượng đã khép lại ngày thi hôm nay. Vòng chung kết sẽ diễn ra vào ngày mai. Ba nhóm nào sẽ chính thức giành chiếc vé du học New Zealand, muốn biết thì mọi người hãy đón chờ xem phần thi kịch tính cuối cùng. Trước khi kết thúc, tôi sẽ công bố chủ đề cho vòng chung kết. Đó là làm đẹp toàn diện theo chủ đề, có nghĩa tất cả thành viên trong nhóm cùng nhau tạo nên một bài thi đặc sắc nhất. Chủ đề được đưa ra là: Cây cổ thụ. Các tài năng trẻ của chúng ta sẽ làm đẹp toàn diện cho người mẫu và nó phải thể hiện được ý nghĩa liên quan đến Cây cổ thụ. Ý tưởng ra sao, làm như thế nào, tất cả phụ thuộc vào sự sáng tạo của các bạn. Để tạo điều kiện tốt nhất cho thí sinh, ban tổ chức cho phép nhóm làm đẹp tự chọn người mẫu cho mình. Chúc tất cả may mắn!”

Khi MC vừa nói xong câu chúc may mắn cũng là lúc cuộc thi sáng nay kết thúc. Các thí sinh và khán giả ra về trong không khí vẫn còn rộn ràng.

Buổi trưa ở salon MORE, bảy người cùng ăn mừng cho chiến thắng hôm nay. Những chiếc ly thủy tinh đụng vào nhau, mặt ai cũng phấn khởi. Lúc tất cả ngồi xuống ghế, Tuấn Khang liền cất giọng trước, nghe rõ sự hài lòng:

“Các em đều làm anh bất ngờ về sự sáng tạo lẫn kỹ thuật của chính mình. Đặc biệt ở vòng hai, anh không thể không hò reo cùng khán giả.”

“Đúng rồi, giọng anh lớn nhất còn gì.” – Nicolas đưa mắt nhìn năm người nọ – “Nhưng phải công nhận rằng, tài năng của mọi người thật đáng khâm phục.”

Hồng Thuận uống cạn ly Coca, cười lớn: “Đương nhiên thôi. Tôi mà...”

Không muốn nghe bạn trai khoác lác thêm, Đài Trang liền chen ngang bằng câu hỏi lạc chủ đề: “Anh Bùi Việt không về ăn mừng với chúng ta sao?”

Tuấn Khang giải thích: “Vì là BGK của cuộc thi nên Bùi Việt phải ở lại chỗ ban tổ chức, một phần để chuẩn bị cho chung kết phần vì không được tiếp xúc với bất kỳ thí sinh nào trước khi cuộc thi diễn ra.”

“Có lẽ để đảm bảo sự công bằng.” – An Hằng quay lại vấn đề quan trọng – “Mọi người có ý tưởng gì về chủ đề ngày mai chưa? Cây cổ thụ, nghe có vẻ mơ hồ.”

Giọng Trần Thoại tự dưng đều đều: “Tất nhiên BGK không muốn chúng ta làm đẹp cho người mẫu thành một cái cây. Muốn hoàn thành tốt phần thi này, chúng ta cần hiểu ý nghĩa của chủ đề theo hướng khác mới lạ hơn.”

“Điều đó chẳng dễ chút nào.” – Bảo Vương góp lời vào cuộc bàn luận với câu ngắn gọn – “Thời gian lại quá ngắn, chỉ còn chiều và tối nay.”

Những người còn lại đồng tình với điều ấy nên đồng loạt thở dài đầy suy tư. Thấy ai cũng khoanh tay nghĩ ngợi về chán nản, Tuấn Khang vỗ tay khích lệ:

“Nào nào, các em đừng tự làm khó bản thân, như thế càng không thể tìm ra ý tưởng tốt. Anh thấy bây giờ tất cả hãy ăn uống nghỉ ngơi cho khoẻ, chiều nay chúng ta họp lại rồi cùng nghĩ ra ý tưởng. Thế nào cũng tìm ra thôi.”

... Kết thúc bữa trưa, Bảo Vương vào phòng vệ sinh rửa tay thì thấy một nữ lao công đang hì hục chà rửa sàn nhà. Nghe âm thanh cửa mở, người phụ nữ đó mau chóng quay lại và bắt gặp Bảo Vương đang đứng chờ. Dễ dàng nhận ra cô bé là hair stylist trong nhóm C.B ở MORE, cô liền lau tay vào tạp dề, cười:

“Cháu vào nhà vệ sinh à? Chờ cô vài phút nhé, hôm nay khách ra vào dơ quá.”

Bảo Vương gật đầu, hàm ý bảo không sao. Tiếp tục nhúng cây lau nhà vào thùng nước, nữ lao công đó tiếp tục công việc. Không gian nơi đây yên ắng buồn tẻ nên cô tiếp tục nói như gọi chuyện: “Cô nghe mọi người bảo, C.B các cháu tham gia cuộc thi làm đẹp toàn diện sáng nay. Kết quả thế nào?”

Bảo Vương lễ phép đáp: “Dạ khá tốt, C.B được vào chung kết.”

“Ồ giỏi quá. Cô biết thế nào các cháu cũng đoạt giải.” – Nữ lao công cao giọng, vui vì mình đoán đúng kết quả – “Cô tên Hà, làm lao công ở salon cũng gần mười năm. Nói thật, chưa khi nào cô thấy một nhóm làm đẹp tài năng và trẻ tuổi như C.B. Mỗi lần thấy khách bước ra khỏi salon với nụ cười rạng rỡ là tự dưng cô cũng vui theo. Đôi lúc, cô ước mình cũng có được cảm giác đó.”

Bảo Vương khó hiểu về câu nói cuối cùng: “Cô muốn có cảm giác gì ạ?”

Dừng việc, Hà lau mồ hôi bịn rịn trên trán, mỉm cười: “Cảm giác trở nên xinh đẹp. Không giấu gì cháu, cô gần bốn mươi tuổi mà chưa bao giờ được làm đẹp.”

Gia đình cô khó khăn. Chồng bỏ cô đi theo người phụ nữ khác. Cô phải nuôi bốn đứa con. Con gái đầu lòng của cô đi làm được vài năm, thỉnh thoảng bảo cô đến tiệm làm tóc trang điểm nhưng cô không chịu. Tiền bạc đâu có dư, vả lại cô còn trẻ gì, làm đẹp đâu ai ngắm. Nhưng nhiều lúc cô cũng muốn thử cảm giác trở thành phụ nữ xinh đẹp. Chắc là hạnh phúc lắm.”

Bảo Vương lắng nghe lời bộc bạch buồn bã của nữ lao công trong im lặng. Trông gương mặt khắc khổ, những ngón tay chai sần do làm việc nhiều suốt mấy năm qua cả dáng đi nặng nhọc ấy, cô nghĩ có những người phụ nữ chôn vùi tuổi thanh xuân vì con cái, chưa bao giờ nghĩ đến bản thân dù một lần. Để rồi năm tháng qua đi, họ nhìn lại cơ thể mình đã hao mòn theo thời gian, có muốn trở nên xinh đẹp cũng không còn cơ hội thay đổi. Không phải vì họ không thích được xinh đẹp mà vì họ đã quên mình và sống vì người khác.

“Mãi nói chuyện cô quên mất. Sàn lau xong rồi, cháu vào đi.”

Cười thân thiện, Hà cầm cây lau, rời khỏi phòng vệ sinh. Chẳng hiểu sao, Bảo Vương cứ dõi mắt theo bóng dáng lấm lũi đó. Một cách nhanh chóng, cái nhìn của cô trở nên sáng bừng. Không chần chừ, Bảo Vương chạy theo Hà đồng thời cất tiếng gọi. Quay lại, Hà ân cần: “Có gì sao?”

Đối diện, Bảo Vương nhẹ nhàng trả lời: “Cháu muốn nhờ cô một chuyện...”

Đang ngủ trưa ngon lành, thỉnh thoảng mọi người bị Bảo Vương đánh thức. Ngồi dậy uể oải, Hồng Thuận ngáp dài: “Chuyện gì thế? Quan trọng lắm hả?”

Nhìn những gương mặt nửa phờ phạc nửa khó hiểu, Bảo Vương nói thật rõ:

“Tôi đã tìm ra ý tưởng cho vòng chung kết ngày mai.”

Lập tức, mấy con mắt đang mơ màng liền mở bừng vì kinh ngạc...

Sáng hôm sau, không khí ở hội trường Laza Maxi rộn ràng náo nhiệt hơn hôm qua vì cuộc tranh tài làm đẹp đầy hồi hộp kịch tính cuối cùng sắp diễn ra. Trên cổng hội trường, băng rôn vải với dòng chữ đen chân phương in đậm: Chung kết cuộc thi làm đẹp nghiệp dư toàn quốc. Chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến những người đến tham dự cảm thấy vô cùng hào hứng. Thời điểm quyết định nhất của một cuộc thi chính là vòng chung kết, khoảnh khắc người chiến thắng sau cùng bước lên bục vinh quang luôn là điều rất đặc biệt.

Khi cuộc thi sắp bắt đầu, mọi người mau chóng ngồi vào ghế. Khán giả nhiều đến nỗi không đủ chỗ, một lượng người phải đứng ở vị trí trên cao để xem. Không quá lâu người MC hôm qua xuất hiện. Mười nhóm vượt qua vòng hai cũng lần lượt tập trung trên sân khấu. Đứng giữa trung tâm, MC nói to:

“Chào mừng mọi người đến với cuộc thi chung kết làm đẹp hôm nay. Như đã nói, mười nhóm còn lại sẽ cùng nhau tranh tài ở vòng thi quyết định này để chọn ra ba nhóm xuất sắc nhất. Nhóm nào sẽ đăng ngôi quán quân, chúng ta sẽ chờ xem. Trước khi bắt đầu, tôi xin nhắc lại chủ đề của cuộc thi: đó là làm đẹp toàn diện với ý nghĩa về Cây cổ thụ, một đề tài hơi khó. Nhưng tôi tin các thí sinh sẽ hoàn thành tốt. Bây giờ, mời mười người mẫu của mười nhóm lên khán đài.”

Sau yêu cầu từ MC, từ bên dưới, mười người mẫu nhanh chân đi lên khán đài. Dừng lại ở vị trí thích hợp, tất cả quay mặt lại đối diện với BGK lẫn khán giả. Và có một điều khiến ai nấy đều kinh ngạc. Người mẫu của chín nhóm nọ rất trẻ riêng người mẫu của C.B lại là phụ nữ trung niên, lại chẳng hề xinh đẹp hay mang chút cao sang quý phái. Một người vô cùng bình thường. Hội trường bắt đầu ồn ào, tiếng xì xầm bàn tán vang lên khe khẽ. Kể cả BGK cũng lấy làm ngạc nhiên, trong đó có Bùi Việt. Anh dễ dàng nhận ra nữ lao công của salon mình và chính vì thế bản thân càng thắc mắc chẳng rõ lý do gì C.B lại chọn cô ấy.

Có cùng tâm trạng với mọi người, MC bước đến chỗ nhóm C.B đứng, e dè hỏi:

“Các bạn có thể cho biết tại sao người mẫu lại là phụ nữ trung niên?”

Với dáng vẻ điềm nhiên, Bảo Vương quay qua MC: “Ban tổ chức không có yêu cầu người mẫu phải còn trẻ. Chúng tôi lựa chọn như thế là có lý do. Lý do đó là gì thì anh và mọi người hãy chờ đến khi cuộc thi kết thúc.”

Nghe câu trả lời thẳng thắn pha chút lạnh lùng, MC cười gượng, quay về vị trí cũ. Còn Bảo Vương, cô thấy Hà đứng yên, mặt có chút lúng túng bởi lần đầu tiên xuất hiện trên khán đài trước mặt bao nhiêu người cùng với máy quay phim. Cô mỉm cười nhẹ nhàng, cốt bảo rằng mọi chuyện sẽ ổn. Hà cũng yên tâm hơn.

Tiếng hô bắt đầu của MC kết thúc, người mẫu ngồi xuống ghế, mười nhóm tham gia cũng vào chỗ. Thời gian cho việc làm đẹp toàn diện là 60 phút. Trước khi làm, Bảo Vương nhìn các bạn: “Tôi không biết ý tưởng của mình có thành công hay không nhưng tôi thật sự cảm ơn vì mọi người đã đứng cùng tôi vào lúc này.”

“Đây đâu phải cuộc thi của một mình cô.” – Hồng Thuận cười toe.

“Phải đó. Ý tưởng này hôm qua chúng ta đã thống nhất còn gì. Dù được hay không cậu cũng không có lỗi.” – Đài Trang nháy mắt.

“Tớ thấy ý tưởng cậu nghĩ ra khá lạ và ý nghĩa nên nhất định C.B sẽ thắng.” – An Hằng khẳng định – “Chúng ta là một đội giỏi.”

Cuối cùng, Trần Thoại nói với chất giọng nhẹ nhàng nhất: “Điều quan trọng là chúng ta được làm đẹp cùng nhau, cùng tạo nên ý nghĩa thực sự.”

Nhận được sự khích lệ từ mọi người, Bảo Vương mỉm cười. Tiếp theo, cô nhìn xuống Hà đang ngồi yên trên ghế, dịu dàng bảo:

“Chúng cháu sẽ tặng cô một chút điều kì diệu để cô trở nên xinh đẹp.”

Bất động vài giây, Hà gạt đầu như thể hoàn toàn đặt hết niềm tin vào họ.

Không lãng phí thêm thời gian nữa, năm người trong nhóm C.B mau chóng lấy đồ nghề ra và bắt đầu làm. Vẫn như thế, tốc độ của họ luôn nhanh lẫn dứt khoát. Chẳng ai nói gì với nhau, chỉ tập trung vào công việc của mình. Dấu tồn tại giữa năm người là sự im lặng tuyệt đối nhưng cách họ làm đủ thể hiện các thành viên trong C.B vô cùng ăn ý. Không một hành động nào bị gián đoạn do sơ suất hay lỗi kỹ thuật. Tất cả công đoạn làm đẹp đều diễn ra giống hệt cỗ máy trơn tru.

Không gian yên ắng chợt bao phủ khắp hội trường. Khán giả đều dồn mắt về phía những người thợ tài năng, quan sát tay nghề của họ. Hầu hết các nhóm khác đều làm đẹp cho người mẫu rất công phu duy nhóm C.B lại đơn giản. Có lẽ vì người mẫu là phụ nữ trung niên nên việc làm đẹp lòe loẹt không phù hợp. Đường như khán giả hơi chán nản bởi người mẫu nhóm C.B chẳng có gì nổi bật. Ngoài kỹ thuật ẩn tượng của năm

người thợ, khán giả không tìm được ưu thế nào khác hơn. Hôm qua C.B gây ấn tượng mạnh ở vòng hai, vì vậy mọi người hồi hộp chờ đợi nhóm này sẽ tạo nên bất ngờ gì trong cuộc thi chung kết. Nhưng hiện tại có thể thấy, sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt những khán giả.

Thời gian chậm rãi đi qua, 60 phút kết thúc. Mười nhóm ngừng lại. Những người mẫu đứng lên phía trước để BGK và khán giả xem họ được làm đẹp thế nào. Có người thì gắn cả chùm hoa loè loẹt trên đầu, người thì được make up chẳng khác gì thân cây và người thì cắt tóc trang điểm giống hệt chiếc lá úa tàn.

rif”; 9;IN/-

37. Chương 37: Tai Nạn

Về phần Hà, mọi người ô lên vì lạ lẫm. Ban này trông người phụ nữ này có vẻ già dặn lại hơi thô kệch nhưng khi được C.B làm đẹp xong thì cô khác hẳn. Bảo Vương khéo léo chọn kiểu tóc sấy phồng cổ điển cho Hà. Với việc rẽ ngôi lệch, tóc cắt ngang vai, đánh rối sau đó sấy phồng đuôi tóc. Kiểu này tuy đơn giản nhưng khiến người phụ nữ có tuổi trở nên cao sang. Về phần trang điểm, An chủ yếu tập trung vào sự thanh thoát nhẹ nhàng để giảm đi “cái đứng tuổi” trên gương mặt những phụ nữ trung niên. Mặt Hà hình oval nên phần má thường bè to và rộng. An Hắng dùng phấn nền nâu và highlight sáng đánh hai bên hốc má, vầng trán và quanh mũi để khuôn mặt thon gọn tự nhiên. Còn Hồng Thuận làm bộ móng đơn giản không kém phần bắt mắt cho Hà. Với phụ nữ ở lứa tuổi này, anh nghĩ sử dụng đá đính móng sẽ thích hợp. Không vẽ cầu kỳ, anh chỉ sơn một lớp màu nâu nhạt và dán đá màu vàng đậm lên móng, tạo hình sóng lượn. Để phù hợp với ý tưởng đưa ra trước đó, Đài Trang quyết định dùng lọ nước hoa Gucci Guilty Intense, chứa hương thơm từ hạt tiêu hồng và hoa đinh hương, dành cho những phụ nữ tự tin quyến rũ. Ngoài phần làm đẹp, Hà còn mặc chiếc váy ôm dài qua gối, cổ áo viền sơ mi với tay áo phồng làm bằng ren. Kết hợp tất cả những chi tiết đó lại, Hà đứng trước mặt mọi người chẳng khác nào một quý bà xinh đẹp. Và hẳn, họ sẽ càng bất ngờ hơn nếu biết cô vốn chỉ là một nữ lao công.

Sau khi chín nhóm nọ trình bày ý tưởng của mình về chủ đề cuộc thi thì đến lượt nhóm C.B. Cầm micro trên tay, Bảo Vương chậm rãi kể một câu chuyện:

“Trước khi trình bày về ý tưởng mà nhóm thực hiện, tôi muốn nói rõ lý do chúng tôi chọn người mẫu là một phụ nữ trung niên. Đây là cô Hà, nữ lao công trong salon MORE chúng tôi làm việc. Do tình cờ, tôi được nghe cô tâm sự về cuộc đời mình. Chồng bỏ đi nhiều năm trước, cô Hà phải làm việc cật lực nuôi bốn đứa con. Cô nói rằng, bản thân chưa bao giờ được đến tiệm cắt tóc, make up hay làm móng vì kinh tế gia đình không cho phép. Những đồng tiền làm ra, cô dành hết cho con, chưa bao giờ dùng cho mình. Khi nghe xong, tôi quyết định chọn cô Hà làm người mẫu của C.B. Vì cô khiến tôi liên tưởng đến chủ đề Cây cổ thụ trong cuộc thi. Hình tượng hoàn toàn mới - Một người mẹ.”

Bảo Vương vừa dứt lời, không gian yên lặng mau chóng bị phá vỡ bởi vô số những âm thanh xì xầm. Khẽ khàng, Bảo Vương quay qua hướng ánh mắt dịu dàng vào cô Hà, nở nụ cười triu mến: “Có người phụ nữ chấp nhận từ bỏ tuổi thanh xuân, thậm chí cả bản thân mình, để toàn tâm toàn ý chăm sóc những đứa con. Đó chính là người mẹ. Đối với đứa con, người mẹ giống như Cây cổ thụ to lớn oằn mình hứng chịu mưa gió để chở che đồng thời toả bóng mát cho con. Vì vậy, nhóm C.B muốn làm đẹp cho người mẹ này vì sau bao nhiêu năm hy sinh ấy cô xứng đáng trở thành Cây cổ thụ xinh đẹp trong ngày hôm nay.”

Lời trình bày của Bảo Vương kết thúc, bỗng chốc tất cả đều im lặng. Từ BGK, khán giả, MC đến chín nhóm còn lại. Mọi ánh mắt, mọi cơ thể, đều trở nên bất động. Nhưng vài giây sau, cả hội trường như muốn nổ tung bởi hàng ngàn tiếng vỗ tay. Khán giả reo hò khí thế. Bảo Vương và bốn người bạn bất ngờ trước sự ủng hộ nhiệt liệt từ mọi người. Bên cạnh, cô Hà đưa tay lên môi ngăn cơn xúc động, mắt đỏ hoe. Bỗng từ bên dưới khán đài, bốn đứa con của cô chạy ào lên sân khấu, vừa ôm mẹ vừa khóc. Cảnh người mẹ giang tay ôm các con trở thành hình ảnh đẹp nhất về ý nghĩa của Cây cổ thụ - loài cây chỉ biết cho đi chứ không bao giờ nhận lại. Hoà lẫn trong không khí rộn ràng, có nhiều tiếng thút thít vang khê.

BGK họp lại chấm điểm cho các nhóm thí sinh. Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi và tin chắc rằng, C.B sẽ đoạt giải quán quân. Nhưng khi một trong bốn giám khảo đứng dậy công bố ba nhóm chiến thắng thì khán giả chuyển qua ngạc nhiên.

“Trước tiên tôi muốn nói, xét về phần ý nghĩa chủ đề, đúng là nhóm C.B rất sáng tạo trong việc khai thác tinh thần nhân đạo khi chọn hình tượng người mẹ. Tuy nhiên đây là cuộc thi làm đẹp, yếu tố quyết định không phải chỉ có ý nghĩa mà còn là kỹ thuật chuyên môn và tay nghề. Trong mười người mẫu, cô Hà là ít nổi bật nhất bởi cách làm tóc, trang điểm, vẽ móng, hương liệu đều không có sự sáng tạo hay đổi mới. Nói dễ hiểu là, một người mẫu hoàn toàn bình thường. Vì vậy, chúng tôi lấy làm tiếc vì không thể cho C.B vào top ba được.”

Câu nhận xét của một BGK khiến khán giả bất bình, chẳng những C.B không được giải nhất mà còn bị đánh rớt. Âm thanh ồn ào lại khuấy động hội trường nhưng lần này là tiếng la hét phản đối. Trước tình hình đó, Bùi Việt chậm rãi đứng dậy, đối diện với BGK khi này: “Tôi nói rồi, kết quả này không công bằng. Vừa rồi họp bàn về cách chấm điểm, tôi đã phản đối.”

“Bùi Việt, tôi biết C.B làm việc cho salon MORE của anh nhưng đây là cuộc thi, anh không nên để tình cảm riêng tư chen vào việc công.”

“Tình cảm riêng tư? Ý ngài là tôi thiên vị C.B?” – Bùi Việt cười lắc đầu – “Với tôi, không phải ai làm việc cho mình thì tôi đều đánh giá cao. Tôi chỉ xem trọng những tài năng thực sự. Đúng như ngài nói, xét về sáng tạo trong cách làm đẹp C.B không có nhưng ngài hãy nhìn người phụ nữ kia. Trước đó hai tiếng, khi xuất hiện trên khán đài cô Hà trông như thế nào còn bây giờ cô ấy đã trở nên khác ra sao? Gần như trở thành một con người mới. Kiểu tóc, make up, làm nail, trang phục hương liệu, tất cả hoà hợp đến không thể chê. Làm đẹp chẳng phải để người ta trở nên xinh đẹp hơn ư? Và C.B đã làm được như thế. Thêm việc C.B chọn hình ảnh người mẹ để thể hiện chủ đề Cây cổ thụ là rất sáng tạo. Nếu ngài không muốn cho C.B hạng nhất thì chí ít ngài cũng không thể đánh rớt họ.”

Khán giả đồng loạt vỗ tay ầm ĩ vì lời lẽ chí lý của hair stylist Bùi Việt. Họ tiếp tục phản đối và yêu cầu BGK chấm điểm lại. Trước phản ứng gay gắt từ dư luận, vị BGK khi này bối rối liền ngồi xuống, nói với hai người kia. Cuối cùng, kết quả được đưa ra: C.B đứng vị trí thứ ba trong top ba đoạt giải chung kết. Điều này đồng nghĩa, năm người trong nhóm sẽ được nhận một vé sang New Zealand tham gia khóa đào tạo. Khán giả vẫn vỗ tay hoan hô. Bảo Vương và bốn người bạn vui mừng cho chiến thắng cuối cùng. Cuộc thi kết thúc với màn trao giải thưởng cho các nhóm thắng cuộc. Mọi người lần lượt ra về với những lời bàn tán chưa dứt.

Thấy những người xung quanh không ngừng nhìn về phía mình, Hồng Thuận sung sướng: “Chà, chẳng những được vé đi du học mà còn nổi tiếng nữa.”

Vuốt ve tấm vé du học đắt giá, Đài Trang trề môi: “Anh làm như mình giỏi à? Đều là do Bảo Vương nghĩ ra sáng kiến của chủ đề.”

Bản thân không nghĩ mình là người có công nhất, Bảo Vương liền cất tiếng: “Thành công này thuộc về tất cả chúng ta, thuộc về C.B.”

“Đúng đấy.” – Hồng Thuận chột nhìn quanh quất – “Mẹ con cô Hà đâu?”

An Hằng cất tấm vé du học vào túi, đáp nhanh: “Họ về rồi. Ban nãy, cô Hà cảm ơn Bảo Vương rồi rít. Lần đầu tiên được làm đẹp, cô ấy vui lắm.”

“Nhưng tớ vẫn tiếc, giá C.B được hạng nhất thì hay biết mấy. BGK bất công quá, nếu không nhờ anh Bùi Việt thì chúng ta rớt rồi.”

Trái với dáng vẻ hậm hực của Đài Trang, Trần Thoại nhẹ nhàng: “Vấn đề không phải thứ hạng mà là chiếc vé đi du học. Còn về việc đánh giá, suy nghĩ của BGK chẳng hề quan trọng, sự ủng hộ của khán giả đã cho chúng ta câu trả lời.”

Tuấn Khang gật đầu, quàng tay qua vai Trần Thoại, mắt nhìn năm người còn lại:

“Phải đó. Tuy các em hạng ba nhưng thực lực của C.B thế nào thì khán giả đã hiểu rất rõ. Chính sự ủng hộ từ mọi người mới là điều quan trọng với C.B.”

Tự dưng Nicolas gác tay ra sau gáy, buông tiếng thở dài: “Chán ghê! Biết vậy mình nên tham gia cuộc thi để được nhiều người biết đến.”

Hồng Thuận vỗ vai anh chàng con lai thật mạnh, cười lớn: “Giờ hối hận thì muộn rồi. Thôi nào, việc bàn luận đến đây kết thúc. Chúng ta cần tổ chức ăn mừng.”

“Giờ cả nhóm trở lại salon MORE chờ anh Bùi Việt về, sau đó ăn mừng tập thể.”

Bảy người tán thành với ý kiến Đài Trang đưa ra. Đúng lúc tất cả toan xoay gót thì đột ngột, giọng Tú Uyên bất ngờ cất lên: “Cho em theo với, được không?”

Đồng loạt mọi người quay qua thấy Tú Uyên đứng nhún nhún chân, hai tay để phía sau và cười lém lỉnh. Họ chẳng rõ, cô tiểu thư xuất hiện từ khi nào. Tú Uyên nhanh chóng bước đến gần hơn, bảo: “Các anh chị xấu thật, tham gia cuộc thi lớn thế này mà không báo gì với em cả. Cũng may là em nghe cô Alex nói.”

Bảo Vương nhìn em gái: “Vì bạn chuẩn bị cho cuộc thi nên chị quên khuấy mất.”

“Vậy bây giờ chị tạ lỗi với em cũng được.” – Tú Uyên nắm tay Bảo Vương, lè lưỡi – “Cho em đi ăn mừng cùng mọi người nha.”

Thấy Bảo Vương gật đầu, Tú Uyên liền nhìn sang Trần Thoại đang yên lặng, mỉm cười nhẹ nhàng: “Anh không chào đón em như một người bạn sao?”

Trần Thoại khá bất ngờ trước thái độ thân thiện đó. Ban nãy, anh còn suy nghĩ không rõ Tú Uyên đã bình thường trở lại khi bị anh từ chối tình cảm cách đây một tháng. Nhưng khi nghe Tú Uyên nói xong câu đó cùng với nụ cười hiền hoà thì Trần Thoại hiểu rằng, cô bé đã thật sự bình tâm và xem anh người bạn không hơn không kém. Bất giác, lòng anh nhẹ nhõm hẳn.

“Tất nhiên mọi người sẽ rất vui nếu Tú Uyên đi cùng.”

“Cám ơn anh. Thế thì còn chờ gì nữa, chúng ta về salon MORE nào.”

Không lâu sau, tám người rời khỏi hội trường Laza Maxi. Trên đường đi, ai nấy đều nói chuyện rất vui vẻ, lúc thì bàn về chuyến đi du học ở New Zealand, khi thì bàn về việc tổ chức ăn mừng tối nay. Đặc biệt là Tú Uyên, cô bé không ngừng nói cười như thể chẳng có chuyện gì tồi tệ xảy ra giữa mình với Trần Thoại.

Đến một ngã tư, tất cả dừng lại chờ đèn xanh. Một phút sau, đèn xanh dành cho người qua đường bật sáng, họ tiếp tục bước sang bên kia đường. Bất chợt, Tú Uyên làm rớt túi xách, bao nhiêu đồ bên trong rớt hết ra ngoài. Vội vã, cô cúi xuống nhặt. Trong khi sáu người nọ chẳng hề hay biết thì Trần Thoại đi sau cùng liền quay qua và thấy Tú Uyên đang gặp rắc rối. Nhanh chóng, anh bước ngược trở lại chỗ cô, nhặt giúp đồ. Sau khi kiểm tra túi xách, Tú Uyên cảm ơn Trần Thoại. Sau đó, cả hai tiếp tục băng qua đường để đuổi kịp sáu người nọ lúc này đã đứng trên vỉa hè bên kia. Và chính vào lúc ấy, sự cố không ngờ đột ngột xảy đến. Trần Thoại không hề hay biết một chiếc xe hơi đang lao về phía mình với tốc độ cực nhanh. Mãi đến khi anh giật mình khi nghe Tú Uyên hét lên: “Cẩn thận!”

KẾT! RẦM! Do bị đẩy mạnh, Trần Thoại suýt ngã nhào nhưng may mắn chân còn đứng vững lại được. Tiếp đến, anh đưa mắt nhìn và vô cùng sửng sốt bởi thấy Tú Uyên nằm bất động trước đầu xe hơi. Sự việc dễ đoán, chính cô đã đẩy Trần Thoại ra để rồi mình bị xe đụng. Tất cả người đi đường đều dừng lại quan sát tai nạn diễn ra bất ngờ. Còn Trần Thoại, anh lập tức chạy đến đỡ cô tiểu thư, miệng không ngừng gọi đầy lo lắng: “Tú Uyên! Tú Uyên!” Hiển nhiên, sáu người còn lại cũng chứng kiến sự việc. Họ ngỡ ngàng đến mức trong phút chốc chỉ biết đứng yên. Mãi mấy giây sau, Bảo Vương mới gọi thất thanh đồng thời chạy đến chỗ em gái và Trần Thoại. Tiếng xe cút thương từ xa vang vọng...

Đang đứng chờ trước phòng mổ với vẻ lo lắng, Tuấn Khang chợt thấy bóng dáng Ngô Thịnh, theo sau là nhóm vệ sĩ, chạy hối hả đến gần.

“Tú Uyên thế nào rồi?”

“Em ấy hiện đang trong phòng mổ, vẫn chưa biết thế nào.”

“Tại sao con bé lại ra nông nỗi này?”

Tuấn Khang hơi lưỡng lự: “Vì đỡ cho Trần Thoại nên em ấy bị xe đụng.”

“Cảnh sát đã bắt tên tài xế chưa?”

Nhận được cái lắc đầu của Tuấn Khang, Ngô Thịnh mím môi, đôi mắt hằn rõ sự giận dữ: “Chết tiệt! Vì sao khi đó không ai bắt hắn lại?”

“Tình hình lúc ấy khá hỗn loạn, tên tài xế đã nhân cơ hội đó chạy đi. Còn chúng cháu chỉ lo cho Tú Uyên và cũng quên mất chuyện bắt hắn.”

“Nhất định phải tìm được thằng đó!” – Ra lệnh cho nhóm vệ sĩ đầy gắt gỏng xong, Ngô Thịnh tự đứng hướng mắt sang Trần Thoại đứng cách chỗ mình không xa, đánh giọng – “Nếu Tú Uyên có mệnh hệ gì, tôi không tha cho anh đâu!”

Vì tâm trạng đang rối bời nên Trần Thoại không bận tâm đến thái độ gắt gỏng từ ông. Hiện tại, lòng anh nặng nề và vô cùng mệt mỏi. Ngay cả Bảo Vương đứng bên cạnh cũng thế. Cô rất lo lắng cho Tú Uyên đồng thời lo cho Trần Thoại khi nghe xong lời đe dọa từ bố.

Đúng lúc cửa phòng mở toang, bác sĩ và y tá đưa Tú Uyên ra ngoài. Cô bé nằm trên giường đẩy, mắt nhắm nghiền, đôi chân băng bột. Lao đến bên con gái vẽ kích động, Ngô Thịnh liên tục gọi: “Tú Uyên, mở mắt ra nhìn bố!”

“Xin giám đốc Ngô bình tĩnh, tạm thời Ngô tiểu thư đã ổn. Bây giờ cô ấy cần được đưa đến phòng hồi sức chờ tỉnh lại.”

Theo yêu cầu của bác sĩ, nhóm y tá mau chóng đẩy giường bệnh đi. Chẳng chờ lâu, Ngô Thịnh lập tức hỏi bác sĩ: “Chân con gái tôi thế nào?”

“Mời ngài theo tôi đến phòng khám, tôi sẽ nói rõ hơn.”

Dứt lời, bác sĩ quay gót. Ngô Thịnh và bảy người nọ cũng mau chóng đi theo.

Vừa ngồi xuống ghế bác sĩ vừa nhìn hết một lượt tám gương mặt nửa hồi hộp nửa âu lo đó, thở dài một tiếng như sắp báo điều gì tồi tệ: “Ngô tiểu thư đã qua cơn nguy hiểm. Tuy không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng đôi chân của cô ấy sẽ không thể đi đứng bình thường được nữa. Có nghĩa là cô ấy bị liệt.”

“Cái gì?” – Ngô Thịnh bần thần.

Bảo Vương và mọi người cũng đờ đẫn với cái nhìn thất thần. Còn Trần Thoại, anh gần như ngã người ra sau ghế, đôi mắt bỗng chốc trắng xoá mờ mịt.

Gật đầu thông cảm, bác sĩ giải thích: “Cú đụng mạnh khiến dây thần kinh bị đứt, chúng tôi đã cố gắng nhưng đáng tiếc không thể cứu chữa. Ngô tiểu thư đã bị liệt hoàn toàn. Xin chia buồn cùng giám đốc Ngô.”

Dường như không còn giữ được bình tĩnh nữa, Ngô Thịnh liền đứng dậy, nắm lấy cổ áo vị bác sĩ và hét thẳng vào mặt ông: “Chia buồn cái gì? Đáng tiếc cái gì? Tại sao các người không cứu chữa cho con bé mà chỉ biết ngồi đây nói?”

“Giám đốc Ngô, dây thần kinh đã đứt thì vô phương thôi.”

“Nói láo! Đồ lang băm! Đồ bác sĩ bất tài!”

Ngô Thịnh vừa gào lên vừa lắc mạnh cổ áo bác sĩ. Trước tình hình đó, Tuấn Khang, Nicolas và Hồng Thuận tức tốc giữ lấy người bố mất bình tĩnh này đồng thời kéo ra, ngăn ông tiếp tục hành hung bác sĩ.

“Chú Thịnh, đây không phải lỗi của bác sĩ! Họ cũng đã rất cố gắng rồi!”

Câu nói khá lớn và rõ ràng từ Tuấn Khang khiến Ngô Thịnh như chợt phát hiện ra nguyên nhân làm Tú Uyên bị xe đụng. Thế là, chẳng những không bình tĩnh lại mà ông còn phản ứng dữ dội hơn khi lập tức nhìn sang Trần Thoại vẫn ngồi bất động. Bỏ mặc những bàn tay đang kìm giữ, ông lao đến chàng trai trẻ bằng tất cả sự tức giận và phần nộ, túm lấy cổ áo anh kéo giật dậy.

“Là mày! Mày đã hại con gái tao! Mày khiến nó bị liệt!”

Thêm lần nữa, ba người nọ phải cố hết sức ngăn Ngô Thịnh. Thậm chí vị bác sĩ ban nãy bị hành hung cũng chạy đến can ngăn. Cục diện hỗn loạn chấm dứt lúc họ đưa Ngô Thịnh rời khỏi phòng trong khi ông vẫn chưa dứt tiếng la hét.

Trần Thoại dựa lưng vào tường, gương mặt chưa bao giờ thất thần đến vậy, cái nhìn vô hồn hết như này giờ bản thân chẳng hề biết chuyện đang diễn ra. Quan sát đáng về tệ hại của anh, Bảo Vương nhắm mắt lại, tâm trạng nặng nề kinh khủng.

Tú Uyên mở mắt ra thấy Bảo Vương và Trần Thoại ngồi lặng lẽ bên giường. Trông mặt họ đều nhuốm màu mệt mỏi lẫn chút đau xót. Khẽ khàng, cô từ từ dựng người dậy, cất giọng thều thào: “Chị ơi.” Sự tỉnh, hai người nọ liền quay qua. Bảo Vương vuốt tóc em gái, đôi mắt không phản chiếu điều gì ngoài lo lắng.

“Em thấy thế nào?”

“Mệt lắm ạ nhưng không sao. Chị và anh Trần Thoại đừng lo lắng.”

Bảo Vương và Trần Thoại đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, về an tâm trên mặt cả hai không tồn tại được lâu vì sau đó sự khó xử và sợ sệt đã xuất hiện trở lại bởi họ vẫn chưa biết nên nói thế nào cho Tú Uyên biết về đôi chân. Họ nghĩ cô sẽ kích động, không chấp nhận được sự thật phũ phàng này. Dù vậy, hai người cũng không trốn tránh được khi Tú Uyên chợt hỏi:

“Bác sĩ bảo chân của em thế nào hả chị? Sao em chẳng có cảm giác đau?”

Tú Uyên vừa dứt lời, Bảo Vương kín đáo nhìn Trần Thoại. Anh cũng nhìn cô, vẻ khó xử gấp bội, cả cảm giác có lỗi tội cùng. Biết rõ tâm trạng hiện giờ của đối phương, Bảo Vương đành trả lời em gái bằng một câu trấn an:

“Em vẫn chưa khoẻ nên nghỉ ngơi thêm, những chuyện khác để sau hãy nói.”

“Em sẽ nghỉ ngơi nhưng em muốn biết chân mình thế nào.”

Tú Uyên càng thúc giục, Bảo Vương càng thêm bối rối. Trong thoáng chốc, đầu óc cô cứ rối rắm, suy nghĩ ngổn ngang, không tìm được những từ ngữ nào để nói với em gái. Thấy thái độ im lặng như tránh né đó, Tú Uyên linh cảm có chuyện chẳng lành. Gương mặt nghiêm túc hơn, Tú Uyên lặp lại câu hỏi thật kiên quyết:

“Rốt cuộc, chân em bị gì vậy?”

Bảo Vương chưa kịp cất tiếng thì Trần Thoại, sau mấy phút lặng thinh, bất chợt nói thẳng sự thật: “Bác sĩ bảo, các dây thần kinh ở chân Tú Uyên đã đứt vì vậy Tú Uyên không thể đi lại được nữa. Có nghĩa là... bị liệt suốt đời.”

“Trần Thoại.”

“Chúng ta không thể che giấu.” – Trần Thoại lắc đầu – “Đây là lỗi của tôi nên tôi cần có trách nhiệm báo cho Tú Uyên biết.”

Bảo Vương hiểu điều Trần Thoại nói là rất đúng nhưng cô vẫn chưa muốn anh báo tin khủng khiếp ấy với Tú Uyên vào lúc này. Còn quá sớm... Chậm rãi nhìn vào Tú Uyên, Bảo Vương thấy em gái ngồi bất động, đôi mắt trần trối nhìn Trần Thoại. Những khi quá sốc, con người thường mang dáng vẻ như vậy. Và dấu tai nghe rất rõ nhưng họ vẫn chẳng muốn tin vào sự thật, nói đúng hơn là đang dối gạt chính mình. Ngay bây giờ, Tú Uyên hành động y hệt bằng cách lắc đầu:

“Anh nói dối, đúng không? Chị, anh Trần Thoại đang đùa với em sao?”

Dáng vẻ hoang mang của cô làm Trần Thoại thêm mặc cảm tội lỗi. Hơi cúi đầu, giọng anh khẽ khàng: “Là vì tôi nên Tú Uyên mới bị như thế. Thật sự xin lỗi.”

Khi trông dáng vẻ đau xót của Trần Thoại, khi không nghe câu trả lời từ Bảo Vương, khi biết điều ban nãy là sự thật, bấy giờ cơ thể Tú Uyên bất giác buông xuôi, ánh mắt đờ đẫn không chớp, dường như mọi thứ trước mặt đều rạn nứt và sụp đổ. Để rồi những giọt lệ chực trào và chảy liên tục xuống cằm, cô mới bật khóc tức tưởi, đôi vai run bần bật.

“Không phải! Không phải!” – Hét lên, Tú Uyên đưa tay đánh mạnh vào đôi chân đang băng bột – “Tại sao không đau? Tại sao tôi không đau?”

Tức thì, Bảo Vương giữ chặt tay em gái hòng ngăn hành động quá khích đó. Đau đớn tột độ, Tú Uyên ôm lấy chị, nức nở: “Em phải làm sao khi đôi chân đã bị liệt? Giấc mơ trở thành nghệ sĩ múa của em phải làm sao đây hả chị?”

Im lặng, Bảo Vương chỉ biết ôm lấy cơ thể nhỏ bé đang chịu đựng nỗi bất hạnh lớn lao và cả sự giày vò đau khổ. Cô chẳng thể làm gì ngoài việc khóc cùng em. Bên cạnh, Trần Thoại vẫn giữ nguyên tư thế và chưa bao giờ bản thân cảm nhận rõ trái tim nhói đau mỗi lần nghe Tú Uyên khóc lớn hơn.

aSa4h#6; 7.

38. Chương 38: Tài Năng Và Hạnh Phúc

Chuyện Tú Uyên gặp tai nạn khiến Bảo Vương và mọi người thay vì phải vui mừng cho chiến thắng trong cuộc thi làm đẹp thì bây giờ lại chìm vào nỗi buồn bã. Suốt mấy ngày sau kể từ cái hôm kinh khủng đó, ai nấy đều chẳng nói gì với nhau. Điều họ lo lắng không chỉ cuộc sống sau này của Tú Uyên mà còn Trần Thoại sẽ ra sao khi chính anh lại là nguyên nhân gây ra bất hạnh cho cô bé. Cũng như hiện tại, hoàn thành công việc xong, tất cả đến phòng ăn trưa dùng bữa với tâm trạng nặng nề sâu não. Mọi người đều cặm cụi ăn trong sự im lặng hoàn toàn. Nghĩ, sự việc không nên tiếp tục thế này, Bùi Việt bắt đầu bằng tiếng thở dài.

“Anh biết, các em đều buồn cho Tú Uyên nhưng chuyện của bản thân mình cũng phải lo. Khó khăn lắm C.B mới giành được chiếc vé du học sang New Zealand, chẳng lẽ các em định từ bỏ ư?”

Hồng Thuận ngừng ăn, cau mày: “Nhưng lý nào Ngô tiểu thư đang bị như vậy mà chúng em thản nhiên qua New Zealand?”

Gác đĩa, Bùi Việt nói rõ ràng: “Anh không bảo thế chỉ là các em hãy suy nghĩ, Tú Uyên đã bị liệt, đó là điều chẳng thể thay đổi được nữa. Cho dù các em có đau buồn, có ở lại cũng không khiến cô bé trở về như xưa. Trong khi tương lai của C.B đang nằm ngay phía trước, các em mới cần phải nghĩ đến.”

“Không đi lần này, sang năm vẫn có thể đi.”

“Em nghĩ cơ hội sẽ đến với chúng ta lần thứ hai sao?”

Thấy cuộc đối thoại giữa Bùi Việt và Hồng Thuận bắt đầu gay gắt, An Hằng nhanh chóng giải vây bằng câu khéo léo: “Chúng em không nói sẽ từ bỏ chuyến đi du học. Chỉ là hiện tại cả nhóm cần thời gian để tâm trạng tốt hơn.”

Không nghe những người khác nói gì thêm, Bùi Việt hạ giọng: “Hy vọng, các em mau chóng lấy lại tinh thần, ba ngày nữa là phải sang New Zealand rồi.”

Nicolas đột ngột cắt ngang: “Điều đáng lo là Trần Thoại. Làm sao anh ta chấp nhận rời nước khi Tú Uyên trong tình trạng này?”

Tức thì, mọi người lần lượt nhìn nhau ra điều tán thành lời Nicolas nói. Không còn tâm trạng dùng bữa, Bảo Vương cũng gác đĩa. Cô biết anh chàng con lai muốn ám chỉ, Trần Thoại sẽ không thể qua New Zealand cùng mọi người. Đó là điều ai cũng đoán được. Suốt mấy ngày nay, Trần Thoại không đến salon MORE vì ở trong bệnh viện chăm sóc Tú Uyên. Với cảm giác có lỗi của Trần Thoại cùng bất hạnh Tú Uyên đang mang thì mối quan hệ giữa họ càng khó tách rời. Mặc dù Ngô Thịnh không đồng ý để Trần Thoại bên cạnh Tú Uyên nhưng vì con gái kiên quyết muốn thế nên ông đành nhún nhường. Bảo Vương tựa cằm vào lòng bàn tay và nghĩ, tình hình này rất có thể... Reng! Reng! Chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ trong đầu cô. Nhìn vào màn hình, cuộc gọi từ bệnh viện. Lo lắng, Bảo Vương liền bắt máy. Đầu dây bên kia vang lên tiếng y tá:

“Xin hỏi, có phải là cô Bảo Vương? Theo yêu cầu của anh Trần Thoại, chúng tôi muốn báo cách đây hai tiếng, Ngô tiểu thư cắt mạch máu tự tử nhưng may là đã được cứu thoát. Phiên cô mau chóng đến bệnh viện.”

Bảo Vương ngồi sững sờ trên ghế trước ánh mắt khó hiểu từ mọi người.

Ở bệnh viện, Trần Thoại ngồi lặng lẽ trên ghế chờ. Buông lơ cái nhìn vô định vào không trung, đầu óc anh chẳng tồn tại bất kỳ điều gì ngoài sự việc vừa xảy ra cách đây hai tiếng. Ban nãy lúc bước vào phòng, anh sững sốt bởi thấy trên giường, Tú Uyên nằm bất động bên con dao gọt trái cây và máu chảy ra từ cổ tay trái. Vì phát hiện kịp thời nên cô bé được cứu sống. Sau đó, Tú Uyên tỉnh dậy, không ngừng trách anh vì sao lại cứu mình...

“Sao anh không để em chết? Em chẳng còn thiết sống nữa! Em không còn gì cả! Em đã mất anh, nay lại mất luôn ước mơ, vậy em sống làm gì? Cuộc đời em không còn ý nghĩa! Sống như vậy thà chết còn tốt hơn!”

Tiếng khóc lóc đau đớn của Tú Uyên cứ lớn vồn trong đầu Trần Thoại một cách băng giá và tàn nhẫn. Nhắm mắt, anh còn nghe cả giọng mình vang lên thật tê tái.

“Tôi sẽ không bỏ rơi Tú Uyên. Tôi hứa... sẽ chăm sóc Tú Uyên suốt đời.”

Anh chàng họ Trần lập tức mở mắt ra vì nghe tiếng Bảo Vương ngay bên cạnh:

“Trần Thoại, đã xảy ra chuyện gì?”

Quay qua, Trần Thoại thấy Bảo Vương và mọi người. Mặt ai cũng trắng bệch, mồ hôi đầm đìa vì chạy hồi hã và vì lo cho tình hình của Tú Uyên. Đứng dậy, anh trấn an: “Tất cả đừng lo, Tú Uyên đã bình tâm lại và đang ngủ trong phòng.”

“Tại sao con bé lại tự tử?” – Bảo Vương sốt sắng.

Trần Thoại chậm rãi kể lại mọi chuyện. Nghe xong, Bảo Vương không thể không trách em gái: “Con bé thật ngốc nghếch, sao có thể nghĩ quẩn như vậy.”

Tuấn Khang siết chặt vai Bảo Vương: “Thôi, Tú Uyên vẫn bình an là tốt rồi.”

“Em nghĩ chuyện này chưa thể yên tâm được.” – Đài Trang lại nghĩ khác – “Có thể, Tú Uyên sẽ còn muốn tự tử nữa. Cứu được lần này, chưa chắc lần sau may mắn như vậy. Lỡ xảy ra chuyện bất trắc thì sao?”

Tất cả chưa kịp phản ứng trước điều Đài Trang đưa ra thì Trần Thoại đã bảo:

“Vấn đề này mọi người yên tâm, Tú Uyên sẽ không tự tử nữa đâu.”

Tự dưng, mọi người phát hiện đôi mắt Trần Thoại phản chiếu điều gì mơ hồ khi hướng vào Bảo Vương. Dường như có chút buồn bã lẫn tiếc nuối vô hạn thể nhưng anh đã cố gắng che giấu, để nó đừng bộc lộ rõ ràng. Tất nhiên, Bảo Vương nhìn ra sự khác thường ấy. Nhẹ nhàng nhìn sâu vào mắt anh, cô như muốn bảo anh hãy nói. Trần Thoại hiểu rõ, bản thân phải thực hiện lời đã hứa với Tú Uyên, quan trọng là để cô không tìm đến cái chết thêm lần thứ hai.

“Tôi hứa với Tú Uyên, cả hai sẽ cùng qua Canada.”

Không để Bảo Vương hỏi, Nicolas đã lên tiếng thay: “Nghĩa là gì?”

Sự khó xử khiến Trần Thoại ngập ngừng: “Tôi sẽ chăm sóc Tú Uyên suốt đời.”

Nghe hai từ suốt đời phát ra từ chính đôi môi đó, Bảo Vương hoàn toàn bất động. Sự dịu dàng biến mất trong đáy mắt đứng yên thay vào đấy là nỗi trống rỗng lạ lùng. Chuyển dời ánh mắt khỏi Trần Thoại, cô nhìn sang bức tường bên cạnh, tìm kiếm một điểm nhìn cũng như tìm cho chính mình sự vững vàng.

Hồng Thuận mau chóng định nghĩa lời Trần Thoại bằng một câu: “Tức là, anh kết hôn với Tú Uyên? Và hai người sang Canada chung sống?”

“Xin lỗi vì tôi không thể ở lại C.B được nữa, cũng không thể cùng mọi người qua New Zealand.” – Cúi thấp mái đầu, Trần Thoại thì thầm.

Trong khi tất cả chưa hết ngỡ ngàng thì Nicolas nghiêng rằng đồng thời bước đến túm lấy cổ áo Trần Thoại kéo mạnh, gần giọng: “Anh biết mình đang nói gì chứ? Vì sao anh có thể từ bỏ C.B, từ bỏ những người bạn luôn sát cánh bên mình? Tôi đã nhường chiếc vé du học cho anh, bây giờ anh lại dễ dàng bảo không cần sao? Còn Bảo Vương, anh cũng từ bỏ luôn ư? Anh không thấy có lỗi với cô ấy à?”

Nghe Nicolas trách cứ và dù lòng đang đau buồn đến khó chịu ấy vậy Trần Thoại chẳng biết vì sao mình còn giữ được bình tĩnh mà nói thật nhẹ nhàng.

“Vậy anh muốn tôi phải làm sao? Xem như chẳng có chuyện gì, cùng mọi người qua New Zealand? Thản nhiên bỏ mặc Tú Uyên ở lại với đôi chân đã tàn phế? Tôi không thể.” – Trần Thoại nhìn Nicolas, kiên quyết nhưng khổ tâm – “Tú Uyên tự tử là vì tôi... Nếu cô bé chết, tôi phải đối mặt với tội lỗi này suốt đời.”

Đứng sau lưng Nicolas, lắng nghe từng lời từng lời Trần Thoại nói, Bảo Vương khẽ khàng nhắm mắt. Tiếp theo, cô quay lưng, bước chậm chạp trên dây hành lang. Thấy vậy, Tuấn Khang đến ngăn Nicolas: “Dừng lại đi, đây không phải điều Trần Thoại muốn. Cậu ấy cũng đã rất đau buồn khi đưa ra quyết định này.”

Thiết nghĩ, bây giờ có nói gì thì chuyện cũng không thể thay đổi nên Nicolas liền thả cổ áo đối phương ra. Dù vậy, anh vẫn còn tức giận chứ chẳng hề mang chút cảm thông khi quả quyết: “Thôi được, anh cứ làm theo những gì mình muốn. Còn tôi sẽ ở bên cạnh Bảo Vương, chăm sóc cô ấy cả đời này.”

Dứt lời, Nicolas rời khỏi đây, đuổi theo Bảo Vương. Bị bỏ lại sau cuộc đối mặt khá dữ dội ban nãy, Trần Thoại yên lặng, chẳng màng đến việc sửa lại cổ áo cho ngay ngắn. Rất nhanh, anh nghe Bùi Việt hỏi: “Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Ngước nhìn Bùi Việt, Trần Thoại đáp: “Em không còn lựa chọn.”

Câu trả lời nhẹ hẫng của anh khiến ai nấy đều nhìn nhau buồn bã.

Âm thanh mở cửa vang khẽ, Tú Uyên đang ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ chợt sực tỉnh, quay qua thấy Bảo Vương bước vào. Nhìn em gái hướng mắt về phía mình, Bảo Vương tiến lại gần. Giờ đây, hình ảnh cổ tay trái Tú Uyên quấn băng trắng phản chiếu trong con ngươi màu đen sáng của cô.

“Sao em lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy? Nếu em chết thì chị phải làm sao? Còn bố nữa, ông ấy sẽ không tha cho Trần Thoại?”

Tú Uyên xoay hẳn người lại, mặt đối diện với chị, buồn bã: “Em xin lỗi. Cứ nghĩ đến việc không thể bước đi, không thể múa được nữa là em đau đớn lắm.”

Biết Tú Uyên đã khổ đau như thế nào khi đón nhận bất hạnh nghiệt ngã này, Bảo Vương chẳng muốn trách cứ em thêm nữa. Cô chỉ hy vọng con bé đừng dại dột tìm đến cái chết. Sống là sự dũng cảm và cái chết lại là sự trừng phạt dành cho những người thân của họ. Thật dịu dàng, Bảo Vương ôm lấy Tú Uyên. Đôi tay vuốt nhẹ tấm lưng nhỏ bé, cô cảm nhận cơ thể ấy vẫn ấm áp, vẫn khỏe mạnh.

“Mẹ đã rời bỏ chị rồi, em cũng đừng rời bỏ chị, được không?”

Siết chặt vạt áo Bảo Vương, Tú Uyên nhắm mắt gật đầu: “Em hứa không như thế nữa. Em sẽ tiếp tục sống vì chị, vì bố và vì anh Trần Thoại.”

Nghe Tú Uyên nhắc đến Trần Thoại, bất giác Bảo Vương lại nhớ lời hứa mà anh dành cho em gái mình. Im lặng chốc lát, cô đẩy nhẹ Tú Uyên ra. Trông gương mặt mất thần sắc ấy, cô tự hỏi đâu rồi một con người luôn cười đùa hồn nhiên.

“Em và Trần Thoại sẽ sang Canada?”

Tú Uyên tròn xoe mắt: “Chị đã biết rồi ạ? Anh Trần Thoại nói ư?”

“Tại sao lại là Canada? Em có thể ở lại đây để chị chăm sóc em.”

“Em muốn anh Trần Thoại toàn tâm toàn ý sống bên cạnh em.”

Bản thân vốn nghĩ, Tú Uyên vô cùng đau đớn khi mất đi đôi chân nhưng nhiều lúc Bảo Vương lại cảm giác em gái không hoàn toàn buồn khổ như bề ngoài đã thể hiện. Ngay cả việc sang Canada, Tú Uyên cũng có mục đích riêng.

“Làm vậy, em có đang trói buộc Trần Thoại?”

Gương mặt nhìn chị hồi lâu, Tú Uyên bỗng nhiên nhoẻn miệng cười kỳ quặc:

“Chị à, em đã bị liệt và gần như không còn mơ ước gì nữa, chị không thể cho em niềm hy vọng cuối cùng sao? Chị có tài năng, có bạn bè, có một người con trai yêu thương chị, như vậy vẫn chưa đủ ư?”

Không đáp lời em, Bảo Vương lặng thinh. Dường như cô nhận ra, lời con bé nói là đúng. Tuy mất mẹ và bị bố ghét bỏ nhưng cô may mắn gặp được những người yêu quý mình. Nhìn ở một khía cạnh nào đó, Bảo Vương là người có đầy đủ mọi thứ. Phải chăng vì vậy, cô đã trở thành kẻ tham lam mà bản thân không biết? Miệng luôn bảo Tú Uyên ép buộc Trần Thoại nhưng cho đến tận giờ phút này, lòng chợt hiểu rằng có lẽ chính cô cũng đang gượng ép mọi chuyện với mong muốn anh sẽ ở bên cạnh mình. Bất chợt, Bảo Vương thấy Tú Uyên kéo nhẹ cổ áo xuống, để lộ bờ vai có vết sẹo dài được tạo nên bởi quá khứ mất mát.

“Năm ấy khi mẹ mất, chị đã nhìn vết thương trên vai em và nói sau này cho dù thế nào đi nữa, chỉ cần có thể chị nhất định nhường cho em mọi thứ em thích. Bây giờ, em mất hết tất cả, em chỉ mong có anh Trần Thoại bên cạnh thôi.”

Đôi mắt đang mở to rồi mau chóng dịu lại, Bảo Vương cất giọng khê khàng:

“Có thật, chỉ cần Trần Thoại ở bên cạnh, em sẽ sống khoẻ mạnh và hạnh phúc?”

Tú Uyên gật đầu mỉm cười: “Anh ấy là niềm hy vọng cuối cùng của em.”

Đón nhận câu trả lời từ Tú Uyên theo cách bình thản nhất, Bảo Vương nhắm mắt. Cô muốn đối diện với bản thân, tìm lại sự mạnh mẽ vốn có đồng thời chấp nhận kết cục đã được an bài này. Vài phút sau cô mở mắt ra, nhìn Tú Uyên không trốn tránh: “Mong rằng, lựa chọn này sẽ giúp em sống vui vẻ.”

Hôn nhẹ lên trán Tú Uyên, Bảo Vương mỉm cười và mau chóng rời khỏi phòng. Kéo cổ áo lên, Tú Uyên nắm chặt bờ vai có vết sẹo không bao giờ biến mất. Cái nhìn của cô hiện rõ sự mãn nguyện về một kết thúc không thay đổi.

Nắng chiều hôm nay thật đẹp. Còn lý do cho sự đẹp đẽ ấy là gì Bảo Vương không rõ. Thật kỳ lạ, tâm trạng cô đang rất buồn nhưng vì sao khung cảnh phía trước vẫn đẹp? Là vì thiên nhiên không quan tâm đến cảm xúc con người hay do Bảo Vương đang tự dối lòng? Mà cũng có thể cô hy vọng rằng, kỷ niệm cuối cùng mình và người con trai đó gìn giữ sẽ là một điều tươi đẹp nhất.

“Hôm nay, nắng tắt lâu hơn mọi ngày.”

Chậm rãi quay qua, Bảo Vương bắt gặp gương mặt phẳng phất nổi buồn cùng nụ cười triu mến của Trần Thoại. Thấy cô bé tomboy nhìn mình không chớp mắt, anh nhích từng bước lại gần như sợ đôi chân này sẽ dừng lại đột ngột. Khi đã đứng bên cạnh Bảo Vương, Trần Thoại xoay người đối diện với thành lan can, mặt hướng ra khoảng không bình lặng phía trước. Anh vẫn như thế, muốn mình dừng ở quá gần nhưng cũng dừng quá cách xa người con gái ấy. Chỉ cần biết cô đang bên cạnh, cùng ngắm nhìn nắng là anh đã hạnh phúc rồi. Lần đầu tiên, Trần Thoại thấy bản thân thật ngơ ngẩn. Ngày mốt, anh sẽ phải cùng Tú Uyên sang Canada và có thể không trở về nữa, vậy mà ngay lúc này anh lại mang những cảm xúc ích kỷ đến thế đối với Bảo Vương.

Là người chủ động hẹn gặp Trần Thoại, Bảo Vương bắt đầu cuộc trò chuyện:

“Tôi đã gặp Tú Uyên. Có lẽ con bé sẽ sống tốt hơn nếu ở bên anh.”

Tồn tại duy nhất lúc này trong lòng Trần Thoại không phải cảm giác có lỗi với Tú Uyên mà là với Bảo Vương: “Tôi xin lỗi.”

“Anh có lỗi gì với tôi?”

Trần Thoại đã không trả lời cho câu hỏi của Bảo Vương. Vốn dĩ, cả hai chưa phải người yêu cũng chưa một lần bày tỏ tình cảm hay hứa hẹn điều gì thế nhưng những hành động quan tâm và đón nhận, những cảm xúc thật lòng khi đối diện nhau giúp cả hai hiểu một cách rõ ràng tình cảm từ đối phương. Trần Thoại xin lỗi vì đã cho Bảo Vương cái cảm giác được yêu thương nhưng rồi lại cũng chính anh cướp đi của cô điều quý

giá ấy. Và Trần Thoại nghĩ, đó chẳng khác nào sự phản bội. Đáng ra, anh không nên xuất hiện trong cuộc đời cô mới đúng.

“Anh không có lỗi gì với tôi, thậm chí kể cả khi anh khiến tôi luôn hy vọng thì tôi chẳng có lý do gì phải trách anh.” – Bảo Vương mỉm cười – “Cám ơn vì anh đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, mang cho tôi nhiều hạnh phúc.”

Trần Thoại bất động khi nghe những lời nói kỳ diệu đó. Dưới ánh nắng lung linh của buổi chiều, anh thấy Bảo Vương mỉm cười thật dịu dàng. Và trong khoảnh khắc ấy, chàng trai này suýt nữa không kìm chế được bản thân mà ôm lấy cô. Dù vậy, lý trí anh mạnh mẽ đến mức đã ngăn được mong mỏi lớn lao trong chính mình. Trần Thoại nghĩ như thế sẽ thật tàn nhẫn với Bảo Vương. Nếu định mệnh đã chia cắt cả hai thì đừng để lúc tạm biệt phải thêm nuối tiếc. Vì vậy, anh chỉ đứng nhìn bờ vai mỏng manh kia và nói rằng: “Hãy tiếp tục sống mạnh mẽ.”

Bảo Vương biết, cho dù có thế nào thì chỉ ít ở hiện tại, cũng phải giữ nguyên dáng vẻ kiên định này. Kể cả khi, nó chỉ là lớp vỏ bọc và sẽ nhanh chóng biến mất. Nhưng, cô mong Trần Thoại tin vào điều mà anh hy vọng.

“Lúc nào, tôi cũng luôn mạnh mẽ.”

Tuy bề ngoài gạt đầu tin tưởng ấy vậy Trần Thoại hiểu Bảo Vương đang cảm giác ra sao. Vì anh hiểu cô hơn bất cứ ai. Nếu được anh chạm nhẹ lên vai thì rất có thể ngay lập tức cô sẽ bộc lộ hết xúc cảm trong lòng. Thế nên, anh muốn giúp Bảo Vương giữ sự mạnh mẽ đó cho đến khi mọi thứ kết thúc.

Nhận ra, nắng bắt đầu tắt dần nhường chỗ cho màu hoàng hôn buồn man mác, Bảo Vương thật sự không muốn cuộc tạm biệt này trở nên ảm đạm. Trước lúc chia xa, cô mong mình nín được một chút nắng.

“Kể từ giờ, anh hãy tiếp tục tiến về phía trước đừng ngoái đầu lại nuối tiếc quá khứ, cũng đừng thấy có lỗi với bất kỳ ai, kể cả tôi. Sống vì hạnh phúc của chính anh. Chỉ như vậy, tôi mới yên tâm.” – Ngừng lại chốc lát, Bảo Vương lấy ra sợi dây phone nghe Trần Thoại tặng – “Tôi hứa, nhất định trở thành hair stylist giỏi, để C.B trở thành nhóm làm đẹp thực thụ. Và tôi sẽ gìn giữ những kỷ niệm đẹp.”

Trước mắt Trần Thoại, một Bảo Vương mạnh mẽ và quyết tâm hơn bao giờ hết.

“Nắng tắt rồi, tôi nghĩ chúng ta nên chia tay nhau ở đây. Ngày mai, chúc anh lên đường may mắn.” – Giọng Bảo Vương rõ ràng hơn.

“Tôi cũng chúc cô sang New Zealand may mắn.”

Nói rồi, Trần Thoại đưa tay ra. Không hề lưỡng lự Bảo Vương bắt tay anh.

Lúc Trần Thoại quay lưng, Bảo Vương vẫn dõi theo bóng dáng đã từng là điểm tựa cho mình, bước chậm rãi dưới màu nắng chiều từ bên ngoài hắt vào dãy hành lang vắng vẻ. Hình ảnh nuối tiếc nhưng đẹp đẽ này, cô mãi mãi nhớ. Bất giác, lòng Bảo Vương xuất hiện một mong mỏi: Trần Thoại sẽ xoay lại nhìn mình lần cuối. Sự chờ đợi đó lớn đến nỗi khiến cô không thể khóc. Đối với một người như cô, nước mắt là món quà xa xỉ. Và dù buồn thương đến mấy, Bảo Vương cũng không khóc. Cho đến khi cô thấy bước chân của Trần Thoại từ xa chậm dần rồi ngừng hẳn. Rất nhanh, cô lập tức xoay lưng và đi. Dù chưa kịp thấy gì nhưng Bảo Vương biết rằng Trần Thoại đang quay lại nhìn mình. Cô muốn anh thấy mình sẵn sàng từ bỏ không nuối tiếc. Cô nhất định để anh ra đi nhẹ nhàng, chẳng chút vướng bận. Cô sẽ cho anh thấy mình đã thôi nhìn theo anh...

Một ngày sau, Trần Thoại và Tú Uyên lên máy bay sang Canada. Trần Liên, không đi theo em trai mà về thị trấn Mương sống cùng Trần Thương. Lúc máy bay cất cánh trên bầu trời, Trần Thoại nhìn ra cửa sổ, hướng về một nơi mà ở đó anh hy vọng mình và Bảo Vương sẽ có một kết thúc khác.

Khi đó, Bảo Vương đang đứng trên sân thượng salon MORE, cũng hướng về một nơi xa xăm. Nhưng khác Trần Thoại, cô không mơ về kết thúc tươi đẹp mà nhìn theo chiếc máy bay đang cánh trên bầu trời rộng lớn. Và cô chợt nghĩ, con người tuyệt đối không thể hạnh phúc trọn vẹn. Khi Thương Đế cho ai một món quà thì Ngài cũng sẽ lấy của họ món quà khác. Cũng như Bảo Vương, tài năng và hạnh phúc chẳng thể tồn tại cùng nhau. Cuối cùng, cô đã biết số phận đặt vào tay mình thứ gì đồng thời lấy đi của mình điều gì...

Theo đúng kế hoạch, hai ngày sau, C.B sang New Zealand tham gia khoá đào tạo một năm. Bùi Việt, Tuấn Khang và Nicolas ở lại salon MORE chờ đợi ngày bốn người nọ trở về, tiếp tục gây dựng lên một C.B hoàn toàn mới...

e:VI">T3; 0-

39. Chương 39: Tài Hoa Bạc Mệnh

Ba năm sau.

Một buổi sáng ở hội trường Laza Maxi, không khí ồn ào náo nhiệt, người đứng người ngồi nói chuyện xôn xao. Quan sát một lượt nơi đây, chủ yếu là những cô gái trẻ và hiện tại tất cả đang hướng mắt về phía khán đài ngay bây giờ đang diễn ra show làm đẹp của C.B. Hiển nhiên, người làm chủ show trình diễn này không ai khác ngoài Bảo Vương, Nicolas, An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang.

Ba năm trước, sau khi qua New Zealand tham gia xong khoá đào tạo, Bảo Vương và ba người bạn trở về Việt Nam. Họ tiếp tục công việc ở salon MORE cùng cái tên C.B và không lâu sau đó, hai từ Comprehensive Beauty với năm tài năng trẻ tuổi đã được nhiều người biết đến từ khách hàng lẫn người trong giới làm đẹp. Một năm tiếp theo, nhờ sự giúp sức từ Bùi Việt cùng nỗ lực của nhóm Bảo Vương, C.B chính thức trở thành một Total Salon với đầy đủ các dịch vụ hair stylist, make up, nail, thẩm mỹ - hương liệu. Tuy quy mô salon vẫn chưa đủ lớn để sánh ngang với MORE hay WOB nhưng danh tiếng C.B chẳng hề nhỏ. Hiện, Bảo Vương và năm người bạn đang làm chủ salon C.B và có dự tính mở rộng thêm quy mô, thuê thêm thợ. Ngoài việc hoạt động ở salon chính, C.B thường tổ chức show làm đẹp mỗi tháng tại Laza Maxi để quảng bá thương hiệu.

Hôm nay là show làm đẹp lần thứ tám của salon C.B. Càng ngày, lượng người đến xem càng đông, kể cả phóng viên và đài truyền hình. Bảo Vương, Nicolas, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang đã trở thành những gương mặt quá thân quen với mọi người. Lúc nào show làm đẹp bắt đầu, không khí ở hội trường đều im phăng phắc bởi ai cũng bị cuốn hút vào kỹ thuật chuyên nghiệp của năm thành viên C.B và khi kết thúc thì hàng ngàn tiếng vỗ tay reo hò vang lên không dứt.

Ngay giữa khán đài, Bảo Vương vừa đeo headphone vừa cắt tóc. Vẫn thế, thứ giúp cô giữ vững phong cách luôn là âm nhạc và tốc độ. Kết thúc màn cắt tóc cực nhanh trong vòng hai phút, Bảo Vương kéo headphone xuống, quay kéo rồi cắt vào túi bao da. Chỉ chờ có thế MC lại cất lời tung hô thái quá. Trước khi kết thúc show trình diễn, C.B sẽ làm đẹp toàn diện cho khách hàng bốc thăm may mắn trong tháng này. Và đó luôn là phần rất hào hứng với khán giả. Nửa tiếng sau, một nữ khách hàng đã trở thành nàng công chúa xinh đẹp trước những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ từ mọi người.

“Bảo Vương, cô có thể tiết lộ cho khán giả biết show làm đẹp tháng sau sẽ là chủ đề gì?” – MC hỏi cô gái tomboy trong vô số tiếng hô hào.

“Chủ đề tới, C.B muốn...”

Đột ngột, Bảo Vương ngừng nói vì một cơn choáng váng bất ngờ kéo đến. Âm thanh hò reo cũng lập tức ngừng lại bởi khán giả thấy cô nhắm mắt, đưa tay sờ lên trán, cả người hơi nghiêng vì chân đứng không vững. Tất cả hốt hoảng cứ ngỡ Bảo Vương sẽ ngã nhưng may thay vài giây sau, cô mở mắt ra và dáng vẻ bình thường trở lại. hiển nhiên, gương mặt bốn người còn lại hiện rõ lo lắng.

“Bảo Vương, không sao chứ?”

Đầu óc đã tỉnh táo hơn, Bảo Vương mau chóng cất tiếng để trấn an mọi người:

“Ừm, tôi ổn. Hẳn do đứng dưới trời nắng lâu nên hơi choáng một chút.”

Không khí ở Laza Maxi vang lên những tiếng thở phào nhẹ nhõm. Thời gian cho việc ngừng lại bất ngờ này kết thúc nhanh chóng khi Bảo Vương tiếp tục nói về chủ đề làm đẹp của tháng sau. Show trình diễn chấm

dứt. Mọi người lần lượt ra về. C.B trở lại phòng chuẩn bị. Trên đường đi, Đài Trang gợi ý:

“Lúc này về salon cũng đến giờ nghỉ trưa, sao chúng ta không đến tiệm cơm Nhật Bản dùng bữa luôn. Mọi người thấy thế nào?”

“Bảo Vương, hình như cô không thích ăn cơm Nhật Bản phải không?”

Chẳng nghe tiếng đáp, Nicolas liền quay lại. Anh sững sốt bởi thấy Bảo Vương nằm bất tỉnh dưới đất tự lúc nào. Những người nọ giật mình khi nghe tiếng gọi thất thanh của anh chàng con lai.

Nhìn tấm hình X-quang khá lâu, vị bác sĩ đeo kính mang vể mặt trầm tư, thỉnh thoảng lại thở ra nặng nề. Lát sau, ông mới cất tiếng:

“Chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ ở phần não bộ của cô Ngô và phát hiện có một mảnh đạn nhỏ nằm trong đó.”

Đối diện, bốn người kia vô cùng kinh ngạc. Nicolas thẳng thốt:

“Đạn? Có sự nhầm lẫn chăng?”

Đặt tấm hình X-quang lên bàn, bác sĩ chỉ vào vết đen nhỏ trong đầu Bảo Vương:

“Đây là mảnh đạn. Kết quả này là mười lần kiểm tra, không thể nhầm lẫn được.”

“Vô lý.” – An Hằng khó hiểu – “Tại sao trong não cậu ấy lại có mảnh đạn?”

Bác sĩ đẩy nhẹ cặp kính trên sống mũi, giọng đều đều: “Trước đây, cô Ngô có gặp tai nạn gì không? Ví dụ như bị trúng đạn.”

Câu gợi mở đó lập tức khiến bốn người đồng loạt nhớ lại sự kiện năm ấy. Rất nhanh, Nicolas trả lời chẳng chút do dự: “Ba năm trước, cô ấy bị bắn. Nhưng lúc đó bác sĩ bảo rằng viên đạn chỉ xước qua da đầu, không nguy hiểm gì cả. Chúng tôi chẳng hề nghe nói có mảnh đạn nào hết.”

“Vậy là đúng rồi. Rất có thể khi ấy, viên đạn bị vỡ và vô tình ghim vào đầu cô Ngô một mảnh nhỏ.” – Bác sĩ đảo mắt – “Còn lý do nó không bị phát hiện thì có thể do bác sĩ kiểm tra thiếu sót hoặc nó nằm ở vị trí khó thấy. Cũng như chúng tôi phải xem đến lần thứ năm mới phát hiện ra có dị vật trong não cô ấy.”

Nghe xong, Nicolas nhắm mắt cắn môi thầm trách đấm bác sĩ vô dụng năm đó và hiển nhiên trách cả tên Jimmy. Tiếp, anh nghe An Hằng hỏi một câu quan trọng: “Vậy bây giờ chỉ cần mổ lấy mảnh đạn ra là được, đúng chứ bác sĩ?”

Tám đôi mắt chờ đợi cùng hướng vào vị bác sĩ. Nhưng vẻ như có điều gì bất ổn trong việc tiến hành ca mổ vì người đàn ông mặc áo blouse trắng này lưỡng lự.

“E là không đơn giản như vậy. Mảnh đạn đã nằm trong não cô Ngô suốt ba năm và dè lên những dây thần kinh. Nếu bây giờ mổ lấy nó ra, cô ấy sẽ rơi vào hôn mê, sống đời sống thực vật.”

Bốn cái nhìn đang mong mỗi kia đột ngột đứng yên, đầy trân trối. Cổ họng khô ran, Nicolas chậm rãi hỏi, chẳng hiểu vì sao tim đập dữ dội:

“Thế... nếu không mổ thì cô ấy sẽ ra sao?”

“Cứ để tình hình thế này thì cô Ngô sẽ không còn sống được bao lâu. Nguy cơ dẫn đến xuất huyết não là rất cao và đến khi đó chẳng còn cơ hội cứu chữa. Thời gian sống của cô ấy ít nhất là nửa năm, nhiều nhất cũng chỉ hai năm.”

An Hằng, Hồng Thuận và Đài Trang bần thần và ngã người ra sau ghế. Họ hoàn toàn không tin vào điều vừa nghe. Còn Nicolas, trong thoáng chốc anh gần như hoá đá, ngồi bất động trên ghế với đôi mắt mở to vô hồn. Anh cảm giác, mọi thứ xung quang đều chao đảo xoay vần đồng thời một thế giới đang sụp đổ trong lòng. Hoang mang đến nỗi, Nicolas tự đứng đứng dậy và lắc đầu cười cười:

“Không... Không thể! Tất cả chỉ là nhầm lẫn...”

Một cách dữ dội, Nicolas chồm người về phía trước rồi túm lấy cổ áo bác sĩ, nói đầy kích động: “Ông nói dối! Bảo Vương không thể chết sớm như thế! Ông kiểm tra lại lần nữa đi! Đó không phải là mảnh đạn! Khốn kiếp!”

Mặc dù bản thân rất buồn đau nhưng ba người còn lại đành nhanh chóng đứng dậy và kéo Nicolas đang trong dáng vẻ quá khích ra khỏi vị bác sĩ. Chưa ngừng ở đó, Nicolas liên tục thét lên, hai tay cứ vùng vẫy như muốn nhảy bổ đến giết chết đối phương hết kiểu chính ông là kẻ gây ra bất hạnh khủng khiếp này. Đến nỗi, Hồng Thuận và Đài Trang phải đưa anh ra khỏi phòng để bình tĩnh lại. An

Hằng cúi đầu xin lỗi bác sĩ. Sửa lại cổ áo, ông từ tốn:

“Tôi hiểu cảm giác của các vị. Điều bây giờ cần làm là hãy để cô Ngô sống vui vẻ quãng thời gian còn lại sau cùng ấy.”

Đưa tay lên miệng, An Hằng cố kìm tiếng nấc sắp phát ra.

Quan sát Bảo Vương nằm ngủ trên giường bệnh qua tấm kính tường phòng, ba người không khỏi chạnh lòng xót xa. Mọi chuyện đối với họ vẫn còn quá bất ngờ. Sáng nay, Bảo Vương vẫn bình thường, thậm chí còn nói cười vui vẻ ấy vậy giờ đây lại mê man. Điều kinh khủng hơn nữa là mảnh đạn nằm xưa đang ở trong não cô, chẳng khác nào hung thần có thể cướp đi mạng sống của cô bất cứ lúc nào. Họ trách vì sao số phận lại nghiệt ngã, khiến tài hoa lại phải bạc mệnh.

“Bác sĩ bảo, phải vài ngày nữa Bảo Vương mới tỉnh lại.” – Đài Trang lau giọt nước mắt sắp rơi – “Tội nghiệp cậu ấy, cuộc đời thật bất công.”

Giọng Hồng Thuận không giấu được giận dữ: “Tớ mà gặp tên Jimmy đó thì sẽ lột da hắn! Kẻ như hắn nên chết đi cho rồi!”

Ngăn cậu bạn, An Hằng như muốn anh hiểu bây giờ trách cứ hay tức giận đều vô nghĩa. Đưa mắt nhìn Nicolas ngồi thiền thờ trên ghế cách đó không xa, cô buồn bã: “Ban nãy, Nicolas đứng nhìn Bảo Vương rất lâu, trông chẳng khác nào kẻ mất hồn. Người đau khổ và bị đả kích lớn nhất là anh ấy.”

“Cũng khó trách. Chúng ta đều biết tình cảm Nicolas dành cho Bảo Vương thế nào. Yêu thương nhiều thì như vậy thôi.”

Bất giác nghe bạn gái buông câu nói đó thì Hồng Thuận chợt nhớ đến một người, liền bảo khê khàng: “Giá như có anh Trần Thoại ở đây thì tốt biết mấy.”

Mắt An Hằng và Đài Trang sáng hẳn bởi tán thành với điều này.

“Đúng rồi. Ba năm qua, thỉnh thoảng tớ vẫn thấy Bảo Vương ngồi lặng lẽ, tay cầm sợi dây phone nghe anh Trần Thoại tặng. Nếu muốn Bảo Vương sống hạnh phúc trong khoảng thời gian còn lại thì chỉ có thể là ở bên cạnh anh ấy.”

“Nhưng chúng ta không thể liên lạc với anh Trần Thoại. Ba năm trước qua Canada, anh ấy chẳng cho chúng ta biết địa chỉ. Số điện thoại thì không liên lạc được nữa. Còn giám đốc Ngô Thịnh thì chẳng đời nào cho chúng ta biết.”

Cả ba lại nhìn nhau ủ rũ. Tia hy vọng cuối cùng vừa mới hình thành đã vụt tắt nhanh chóng. Họ tiếp tục nhìn Bảo Vương với nỗi buồn khôn tả.

“Tớ nghĩ nên báo cho anh Tuấn Khang và anh Bùi Việt biết. Nicolas...”

Quay qua, Hồng Thuận không còn thấy bóng dáng anh chàng con lai nữa.

Đứng yên lặng bên thành lan can lồng gió, chưa bao giờ lòng Nicolas đau đớn và nặng nề như lúc này. Anh không biết cảm giác của mình thế nào nhưng rõ ràng có điều gì trong anh đang chết đi. Anh trách số mệnh vì sao đổ lên người Bảo Vương bất hạnh đó trong khi cô chịu đựng như vậy vẫn chưa đủ ư? Đồng thời, anh trách bản thân vô dụng đã không bảo vệ được Bảo Vương. Càng nghĩ, Nicolas càng ân hận về buổi chiều ba năm trước, lúc anh không về cùng cô... Nếu cô không bị bắt cóc, không đỡ đạn cho Tú Uyên thì hôm nay mọi chuyện đã chẳng mang kết thúc thương tâm. Khê khàng, anh cúi đầu lặng im. Rất nhanh, Nicolas nhớ đến những lời ban nãy của ba người họ. Về Trần Thoại. Thật sự, anh biết rõ suốt ba năm qua, Bảo Vương vẫn chưa thể quên chàng trai đó. Nicolas hiểu, dù có thế nào mình vẫn chỉ giữ một vị trí khác trong tim cô. Nhưng ngay bây giờ, anh không còn muốn trách cứ hay so sánh gì cả. Điều anh mong mỗi hiện tại chính là Bảo Vương sống hạnh phúc trọn vẹn với tháng ngày ít ỏi còn lại. Để cô được mỉm cười, anh sẽ làm mọi thứ thậm chí cả việc tìm Trần Thoại trở về. Chậm rãi lấy điện thoại ra, Nicolas bấm số gọi.

“Shift, tôi Nicolas Nguyễn đây. Anh vẫn còn ở Canada chứ?”

Người có biệt danh kỳ quặc Shift cất giọng ở đầu dây: « Có gì nhờ tôi giúp à? »

“Tôi muốn nhờ anh tìm ra địa chỉ của hai người Việt đang sống ở Canada...”

Sáng hôm ấy, Nicolas bắt đầu kế hoạch tìm kiếm Trần Thoại và Tú Uyên.

Hai ngày sau, Bảo Vương vẫn chưa tỉnh lại. Điều này khiến ai nấy đều lo lắng. Nhưng họ không biết làm gì ngoài việc chờ đợi. Còn Nicolas thì nhận được cuộc gọi của Shift. Vốn là một tay thám tử tư nên anh chàng này luôn biết cách tìm ra tung tích người khác thật nhanh chóng.

“Tìm được rồi à?” – Nicolas bắt ngờ – “Nhanh hơn tôi nghĩ. Cho tôi địa chỉ, một hai ngày nữa tôi sẽ sang Canada.”

« Ừm nhưng Nicolas, nơi họ đang sống là một biệt thự và khá kỳ lạ. Một ngôi nhà rộng như thế mà chẳng có lấy một người giúp việc. Theo cậu nói, Ngô Tú Uyên là con gái một giám đốc salon nổi tiếng và lại còn bị liệt thể tại sao lại không có người giúp việc cho tiện. Mỗi ngày, anh chàng tên Trần Thoại đến tiệm cắt tóc làm đến chiều mới về. Ở nhà chỉ mỗi cô ta, vậy càng bất tiện hơn. »

“Cậu có biết mối quan hệ hiện giờ của họ?”

« Tôi không rõ nhưng hình như không phải vợ chồng. »

Nicolas im lặng. Đã ba năm trôi qua, Trần Thoại và Tú Uyên vẫn chưa kết hôn? Vì tuổi cả hai còn trẻ hay tình cảm giữa họ theo ngần ấy năm không hề tiến triển hơn? Và tiếp theo, điều Nicolas khó hiểu chính là ngôi nhà của hai người không hề có người giúp việc. Shift nói đúng, thế chẳng phải bất tiện với Tú Uyên ư?

« Hay để tôi bí mật điều tra về họ thêm nhé. » Shift gợi ý.

“Có nên làm vậy không?”

« Nicolas, một ngôi nhà rộng lớn của một cô tiểu thư quen sống trong giàu sang mà chẳng có lấy người giúp việc thì chứng tỏ có bí mật nào đấy. »

“Thôi được, cậu cứ điều tra thêm. Nhớ cẩn thận một chút.”

« Yên tâm, tôi có cách của mình. » Shift cười nhạt « Tôi được biết, ngày 26 mỗi tháng cô tiểu thư ấy thuê một nhóm người ở công ty chăm sóc đến làm cỏ, tổng vệ sinh nhà cửa. Mai đúng ngày 26. Tôi sẽ trà trộn vào họ, kín đáo đặt máy quay tự động ở phòng khách. Vài ngày là có được những khung hình thú vị. »

Cúp máy, Nicolas nghĩ ngợi. Rốt cuộc, điều gì đang diễn ra trong ngôi nhà rộng lớn đó? Liệu có đúng là nó chứa bí mật mà người khác chẳng hề biết?

Tiếp tục hai ngày trôi qua, một buổi sáng Nicolas đang ở bên cạnh Bảo Vương thì nhận được cuộc gọi hẹn gặp từ Shift. Anh ngạc nhiên vì cậu bạn thân đáp chuyến bay từ Canada về Việt Nam. Mau chóng, anh đến điểm hẹn là một quán café khá kín đáo. Vừa bước vào, Nicolas đã thấy Shift trong góc quán, vẫy tay. Bước lại gần, anh ngồi xuống phía đối diện: “Sao cậu lại về nước?”

Shift, có mái tóc ngắn vuốt rối dựng đứng và để râu quai nón trông già dặn hơn Nicolas, nở nụ cười ẩn ý: “Vì tôi có cái này rất thú vị muốn cho cậu xem.”

Dứt lời, Shift quay màn hình laptop về phía Nicolas và bảo: “Tôi đã tìm được bí mật của ngôi nhà. Chính xác hơn có lẽ là bí mật của cô tiểu thư họ Ngô.”

Nhanh chóng chuyển ánh mắt vào màn hình, Nicolas thấy những hình ảnh lần lượt hiện lên rõ nét. Một căn phòng sang trọng. Một chiếc xe lăn im lìm. Và một hình dáng cô gái trẻ. Cái nhìn từ Nicolas trở nên bất động pha chút kinh ngạc.

“Tôi đoán, đây là lý do cô tiểu thư đó không thuê người giúp việc.”

Nghe chất giọng thích thú của tay thám tử, Nicolas không phản ứng gì ngoài việc ngồi yên, nét mặt trầm tư. Anh thật sự sốc khi tình cờ phát hiện ra bí mật dù có nằm mơ cũng không đoán ra được này. Trong

đầu Nicolas, những hình ảnh trong quá khứ được tái hiện. Các sự việc rời rạc và cả chi tiết khó hiểu dần dần được ghép nối với nhau. Để rồi ngay bây giờ, anh mơ hồ đoán ra sự thật.

Thấy Nicolas đóng laptop lại và đứng dậy, Shift liền hỏi: “Đi đâu à?”

“Đến bệnh viện.” – Giọng Nicolas rõ ràng hơn – “Để bắt một người.”

Hiển nhiên, Shift đã khó hiểu đến đường nào trước kế hoạch mới ấy...

Chiều tối, Nicolas trở về salon C.B. Vừa trông thấy anh, Hồng Thuận đã lên tiếng vẽ hậm hực: “Dạo gần đây anh hay trốn việc lắm đó.”

Uống cốc nước, Nicolas nhún vai: “Tôi đi làm một số chuyện quan trọng. Tiện có mọi người ở đây, tôi thông báo luôn. Mai, tôi sẽ qua Canada.”

Năm người nọ ngơ mặt ra. Bùi Việt hỏi trước: “Xảy ra chuyện gì ở Canada à?”

Đối diện với mười mấy con mắt đang tò mò, Nicolas đáp rõ: “Em sang đó là để đưa Trần Thoại trở về gặp Bảo Vương.”

Lần này, mọi người càng bất ngờ hơn. Chẳng chờ lâu, Tuấn Khang đã bảo: “Vì Nhóc Bảo Bối nên cậu làm vậy sao?”

“Phải. Và vì em không muốn Ngô Tú Uyên mang mặt nạ giả tạo đó nữa.”

Trước câu nói kiên quyết đó, những người nọ không khỏi ngạc nhiên.

>Trầ39; .-

40. Chương 40: Bí Mật Của Tú Uyên

Theo địa chỉ cung cấp bởi Shift, Nicolas đã tìm đến tiệm cắt tóc của Trần Thoại ở Canada. Đứng bên kia đường, anh thấy tấm bảng hiệu đề Hair salon CAT. Toan bước qua thì đúng lúc chuông điện thoại reo. Màn hình hiện rõ cuộc gọi từ Tuấn Khang. Nicolas bắt máy: “Em nghe đây, có chuyện gì sao?”

« Em sang Canada rồi phải không? » Chẳng để đối phương đáp, Tuấn Khang tiếp « Bảo Vương đã tỉnh lại. Anh báo để em biết. »

“Vậy ư? Thật tốt quá. Cô ấy vẫn khỏe chứ?”

« Ừm, tình hình khá tốt. Bọn anh đang nghĩ cách nói thế nào để Nhóc Bảo Bối biết về mảnh đạn trong đầu mà không quá kích động. »

“Bảo Vương vốn mạnh mẽ, sẽ không phản ứng dữ dội đâu. Cô ấy tự biết cách chấp nhận nó. Anh đừng nói cô ấy biết em qua Canada tìm Trần Thoại nhé.”

« Anh hiểu. Đợi đến lúc Trần Thoại về cũng chưa muộn. »

Nicolas cúp máy rồi thở ra thật mạnh. Không chần chừ nữa, anh bước nhanh sang bên kia đường, hướng đến là hair salon CAT.

Cửa tiệm có gắn một chiếc chuông nhỏ phía trên, mỗi lần khách mở cửa chuông sẽ phát ra tiếng leng keng vui tai để báo chủ tiệm biết có người bước vào. Vừa nghe âm thanh đó, Trần Thoại liền quay qua mỉm cười: “Welcome to...”

Trần Thoại ngưng lại bởi ngạc nhiên trước vị khách quen thuộc xuất hiện bất ngờ trong tiệm, Nicolas. Như một người bạn lâu năm gặp lại, anh chàng con lai nở nụ cười thân thiện: “Ba năm rồi mới gặp. Vẫn khỏe chứ?”

Ngạc nhiên vài giây, Trần Thoại cũng mỉm cười đáp lại: “Tôi vẫn khỏe, cảm ơn. Sao anh đến đây? Có công tác ở Canada à?”

Chưa trả lời vội, Nicolas tiến đến bàn tiếp khách, ngồi xuống. Đối diện, Trần Thoại hiểu hành động đó nên bước lại gần đồng thời pha tách trà cho khách. Uống một ngụm trà nóng cho đỡ lạnh, Nicolas từ tốn hỏi thăm:

“Ba năm qua, anh sống tốt chứ?”

“Ừm.” – Trần Thoại mở đầu câu trả lời bằng một âm thanh khẽ – “Lúc mới đến đây, cuộc sống hơi bất tiện vì tôi không thông thạo tiếng Anh lắm. Khoảng nửa năm thì mọi thứ tốt hơn. Tôi mở tiệm cắt tóc nhỏ để người ngoại nổi nhớ cổ hương. Dần dà tôi cũng quen được vài người sống gần đây.”

“Xem ra không tệ. Thế, anh và Tú Uyên ra sao? Hai người kết hôn chưa?” – Nhìn quanh cửa tiệm kang trang, Nicolas hỏi một câu bản thân đã biết rõ.

Lắc đầu, Trần Thoại chậm rãi cất giọng đều đều: “Tôi chỉ chăm sóc cô ấy như một người anh trai. Về việc kết hôn, tôi thật sự chưa nghĩ đến.”

Chuyển ánh mắt trở lại đối phương, Nicolas cười nhạt nhẽo: “Anh định sống như thế suốt đời với người mình không yêu thương sao?”

Nhìn Nicolas, Trần Thoại im lặng như một câu trả lời buồn bã. Dẫu sao bản thân đến đây không phải trách cứ mà vì chuyện khác quan trọng hơn nên Nicolas ngồi thẳng trên ghế, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc:

“Tôi đến đây là vì muốn báo cho anh một tin buồn. Bảo Vương... không còn sống được bao lâu nữa.”

Ban đầu cứ nghĩ Nicolas đến đây cốt thăm mình nhưng giờ thì Trần Thoại không nghĩ thế nữa. Câu nói của Nicolas khiến anh cảm thấy không thoải mái.

“Tôi không thích nghe nói đùa như vậy.”

“Đùa? Anh nghĩ tôi từ Việt Nam qua tận đây chỉ để đùa sao?”

Trông đôi mắt kiên quyết của Nicolas, Trần Thoại mới hiểu đây không phải một trò đùa quá lỗ nào đấy. Và khi tin điều vừa rồi là sự thật thì anh bất động, cái nhìn vẫn rất thản nhiên nhưng xem kỹ sẽ thấy có chút thất thần.

“Bất ngờ lắm đúng chứ?” – Giọng Nicolas trầm hẳn – “Một tuần trước, Bảo Vương ngất xỉu và được đưa vào bệnh viện. Sau đó chúng tôi được bác sĩ báo rằng, trong não cô ấy có một mảnh đạn. Đó là hậu quả của vụ bắt cóc ba năm trước. Nếu mổ, Bảo Vương sẽ sống đời sống thực vật vì vậy không thể lấy mảnh đạn ra. Nhưng, tiếp tục để như thế thì cô ấy không sống quá hai năm.”

Nét mặt Trần Thoại mất thần sắc rõ rệt. Với tính cách điềm tĩnh vốn có, anh không kích động hay phản ứng dữ dội giống Nicolas nhưng anh đang cố chịu đựng dòng cảm xúc nửa kinh ngạc nửa hoang mang. Những người không dễ bộc lộ, trước một sự việc gây sốc, họ thường lặng im đến kỳ lạ. Và đó là biểu hiện của sự chịu đựng cao đồng thời cũng là cách họ giữ được bình tĩnh. Trần Thoại ngồi yên, trong đầu không ngừng vang lên câu nói vừa rồi từ Nicolas, như thể anh muốn chắc chắn rằng bản thân đã nghe rõ những điều ban nãy.

“Hiện giờ cô ấy thế nào?”

Cảm nhận rõ nhịp thở của đối phương nặng nề dần, Nicolas nói thật chậm:

“Ba năm qua, Bảo Vương vẫn không quên anh. Tôi muốn trong lúc còn sống, cô ấy có thể hạnh phúc thực sự. Đó là lý do tôi sang tận đây đưa anh trở về bên cạnh cô ấy. Muốn biết Bảo Vương thế nào thì anh tự đi gặp cô ấy.”

Đôi mắt Trần Thoại buông lơ trong không trung, dường như chẳng có hình ảnh nào phản chiếu trong đó. Tất cả trống rỗng, mơ hồ nhưng lại rất chắc chắn.

“Anh ngại Tú Uyên à?”

Lúc đầu là sự im lặng nhưng tiếp theo, Trần Thoại nhìn trực diện Nicolas, không né tránh: “Tôi sẽ trở về gặp Bảo Vương, bằng bất cứ giá nào.”

Chỉ chờ nghe xong câu đáp lời đó, Nicolas tự dưng nhoẻn miệng cười.

“Có câu nói này của anh, tôi đã yên tâm. Nhưng trước khi đi, tôi muốn cho anh biết một chuyện quan trọng khác.” – Thấy Trần Thoại nhúu mày, Nicolas rành rọt – “Về bộ mặt thật của Ngô Tú Uyên.”

Tú Uyên dễ dàng nhận ra vị khách ngồi trong phòng khách nhà mình là Nicolas. Hiển nhiên, cô không hiểu vì sao anh tìm ra nơi ở của mình cũng như lý do anh đến đây là gì. Lướt lẹ ít phút, Tú Uyên dùng tay đẩy nhẹ bánh xe lăn để di chuyển lại chỗ Nicolas đang chờ đợi: “Thật bất ngờ khi gặp anh ở đây.”

Chất giọng nhẹ nhàng của Tú Uyên vang lên khiến Nicolas rời mắt khỏi chiếc bình hoa được chạm khắc tinh xảo. Chậm rãi quay qua, anh thấy Tú Uyên ngồi trên xe lăn và nghiêng đầu mỉm cười. Nhìn đôi chân xếp ngay ngắn ẩn sau lớp vải chiếc váy dài, bất giác anh chàng con lai cười khinh một cách kín đáo.

“Đã lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ?”

Xoay bánh xe lăn thêm mấy vòng, Tú Uyên đến gần Nicolas hơn, phía đối diện và trả lời: “Em sống rất tốt. Nhưng vì sao anh tìm ra được ngôi nhà này?”

Nhún vai, Nicolas nói dối thật tự nhiên: “Chú Thịnh cho anh biết.”

Dường như Tú Uyên không tin điều vừa nghe cho lắm: “Bố ư?”

“Lý do chú ấy để anh đến tìm em là vì chuyện rất quan trọng.” – Nicolas nhìn sâu vào mắt Tú Uyên, nhấn mạnh – “Chị em không sống được bao lâu nữa.”

Nụ cười trên môi biến mất, Tú Uyên hành động giống hệt Trần Thoại khi vẻ mặt thể hiện rõ sự khó chịu: “Anh đang đùa sao?”

“Sang tận đây chỉ để nói đùa, em nghĩ anh không có chuyện gì tốt hơn để làm?”

Tú Uyên trông đôi mắt đối phương nửa quyết liệt nửa buồn bã mà lòng vẫn chưa tin: “Không thể có chuyện đó được. Chị ấy vốn rất khỏe mạnh.”

Nicolas cười nhạt nhẽo: “Đã ba năm không gặp Bảo Vương, làm sao em biết cô ấy vẫn khỏe mạnh và vui vẻ.”

“Rốt cuộc, chuyện là thế nào?”

Một cách tỉ mỉ, Nicolas thuật lại lần nữa những lời đã nói với Trần Thoại cho Tú Uyên nghe. Và khi điều đó kết thúc, cô tiểu thư trở nên bồn chồn. Cô chẳng ngờ rằng, vì đỡ đần cho mình ba năm trước mà giờ Bảo Vương đang đối diện với điều kinh khủng, đó là chị mình chỉ còn sống không quá hai năm.

“Em sẽ về Việt Nam thăm chị Bảo Vương.”

Lại tiếp tục cười nhạt, Nicolas bỗng dưng đổi cách xưng hô, buông câu ngắn gọn: “Về thăm chị cô với đáng về giả tạo đó à?”

Nghe rõ sự miệt thị qua câu nói kỳ lạ kia, Tú Uyên ngạc nhiên: “Ý anh là gì?”

Quan sát khắp người Tú Uyên, Nicolas thở dài thườn thượt: “Ba năm phải đóng giả là kẻ bị liệt thì khó chịu lắm nhỉ? Sao cô không sống thoải mái hơn bằng cách vứt bỏ chiếc xe lăn không cần thiết ấy và đứng dậy trên đôi chân lành lặn của mình? Cô thích sống khi được người khác thương hại sao?”

Chẳng rõ Nicolas ăn nhằm thứ gì mà phát ngôn toàn lời chói tai, Tú Uyên nhìn chằm chằm anh: “Anh đang nói cái vớ vẩn gì vậy?”

Đưa tay vào balo lấy ra những thứ cần thiết cho cuộc đối thoại, Nicolas từ tốn nói hết đang kể lại một câu chuyện ẩn chứa nhiều bí mật:

“Ba năm trước, chỉ vì muốn ở bên cạnh Trần Thoại, cô đã dựng lên một vở kịch xuất sắc. Vào buổi chiều hôm đó, cô bước qua đường và giả vờ làm rớt túi để Trần Thoại quay lại nhặt giúp đỡ. Sau đó là đỡ cho Trần Thoại để bản thân bị xe đụng. Kể điều khiến chiếc xe hơi ấy là do cô thuê trước đó, hiển nhiên cú

đụng rất nhẹ. Tiếp theo, một chiếc xe cứu thương tình cờ chạy đến nhưng thực chất đã đứng chờ sẵn ở gần đây, chở cô đến đúng bệnh viện đó, nơi đã sắp xếp sẵn kế hoạch. Lúc cô được đưa vào phòng mổ, sự thật là chẳng có ca phẫu thuật nào hết. Lão bác sĩ chuẩn đoán cũng bị cô mua chuộc từ trước, giả vờ nói rằng chân cô bị liệt, lại còn đứt hết dây thần kinh nữa chứ. Vậy là chỉ cần bỏ ra một khoảng tiền thì cô đủ sức tạo dựng một bi kịch cho chính mình.”

Đôi mắt Tú Uyên mở to, tai nghe rất rõ từng lời từng lời vạch trần tởm mỷ của Nicolas. Ban đầu là kinh ngạc và có chút lo lắng nhưng tiếp theo, cô mau chóng xoá lấp đi sự bất ổn kia một cách khéo léo rồi nói: “Anh có trí tưởng tượng thật tuyệt vời. Nhưng anh đang vu khống cho tôi đấy.”

Cuối cùng Nicolas cũng lấy ra được chiếc đĩa và cái máy ghi âm nhỏ đồng thời lắc đầu: “Tôi đâu có thích chơi trò vu khống. Nếu không có bằng chứng rõ ràng thì làm sao tôi biết được bộ mặt giả tạo của cô.”

“Bằng chứng?” – Dẫu bản thân chưa rõ đối phương nói đúng hay không, Tú Uyên vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình thản – “Cho tôi xem đi.”

“Tất nhiên, tôi sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục và một lát nữa thôi cô phải đứng lên với đôi chân lành lặn đó mà đối mặt với tôi.”

Gõ những ngón tay lên chiếc đĩa DVD rồi vuốt nhẹ máy ghi âm, Nicolas đảo mắt nhìn ngôi nhà rộng lớn hệt đang cố tìm ra các bí mật vẫn còn giấu kín.

“Một biệt thự to thế này mà không có lấy một người giúp việc nào thì thật kỳ lạ. Cũng phải, vì có một sự thật không ai ngờ đến luôn hiện diện tại đây mỗi ngày. Buổi sáng khi Trần Thoại đến tiệm cắt tóc thì ở nhà cô mới có thể được trở về là chính mình. Giả làm người tàn phế thì rất khó chịu. Và nếu thuê người giúp việc thì sẽ vô cùng phiền phức vì cô không muốn bí mật này bị phát hiện.”

“Nực cười.” – Tú Uyên phán hai từ nhẹ tênh – “Tôi không thuê người giúp việc vì muốn tự mình làm mọi thứ cho quen dần.”

Chồm người về phía trước, Nicolas lồng hai bàn tay vào nhau, thở hắt:

“Có những thứ ở trên cao làm sao cô lấy được? Làm mọi thứ cho quen dần? Tôi thì thấy rất bất tiện với một người không đi đứng được như cô. Cái lý do ngớ ngẩn này lừa được Trần Thoại nhưng chẳng lừa được tôi đâu.”

Gương mặt Tú Uyên trở nên nghiêm túc và hiện rõ sự vô cùng khó chịu.

“Nếu anh không còn gì để nói thì về đi.”

Nicolas nhếch mép cười khinh, hai tay cầm lên chiếc đĩa với máy ghi âm đang chờ đợi nãy giờ: “Tôi tìm ra địa chỉ ngôi biệt thự không phải do bố cô mà là tôi thuê thám tử tư. Anh ta đã bí mật đặt máy quay tự động tại phòng khách này và nhờ thế, tôi có được những hình ảnh đáng giá. Trong cái đĩa đây, lưu các khung hình cô trong tư thế đứng rất vững vàng, thậm chí còn bước đi nhanh nhẹn. Chiếc xe lăn ở bên cạnh trở thành vật thừa thãi.”

Ngay lúc này, Tú Uyên không còn giữ được dáng vẻ điềm nhiên khi nghe Nicolas tiết lộ về việc mình bị quay lén tại chính nhà riêng. Đôi mắt cô mở to tròn trối bởi cú “đánh úp” bất ngờ từ Nicolas. Siết chặt tay, cô lặng thinh.

Thấy nét mặt đối phương bắt đầu mất thần sắc, Nicolas tiếp tục cất giọng:

“Trong hình, mặt cô hiện lên rất rõ, dù cô có chối cũng vô ích. À, tôi muốn cô nghe thêm đoạn ghi âm thú vị này nữa.”

Sau hành động ấn nút của Nicolas, máy ghi âm phát ra những âm thanh gấp gáp đè nén như thể chủ nhân giọng nói đó đang bị đe dọa: « Tôi xin khai... Ba năm trước, vào ngày 02/03 Ngô tiểu thư tìm đến tôi và bảo cần một chiếc xe cứu thương đứng trực sẵn ở đường X. Cô ấy cũng cho tôi khoản tiền khá lớn với yêu cầu khi xe cứu thương đưa cô ấy đến bệnh viện này thì tôi phải là người đứng ra điều trị đồng thời nói dối về kết quả vụ tai nạn rằng cô ấy bị liệt.»

Trong khi Tú Uyên ngồi sững sờ trên xe lăn, hai bàn tay run lên thì đối diện Nicolas chẳng ngần ngại giải thích về chuyện mình có được lời ghi âm ấy.

“Tôi đã đến bệnh viện năm đó cô điều trị, tìm ra tên bác sĩ kia. Chỉ cần vài lời đe dọa là hắn khai ra tất cả mọi chuyện. Sao nào? Cô phục chưa? Hình ảnh và lời khai, hai chứng cứ này đủ với cô rồi chứ? Giờ thì cô đứng dậy được rồi.”

Dẫu lòng rất căm giận lẫn phần uất nhưng Tú Uyên vẫn chẳng nói gì, tiếp tục ngồi trên xe lăn với vẻ ngoan cố. Cô biết rõ, kế hoạch năm đó mình dựng lên đã bị vạch trần hoàn toàn, tuy nhiên bản thân kiên quyết không hạ màn vở diễn.

Nicolas nhìn sự thản nhiên trên mặt Tú Uyên bằng thái độ lạnh băng.

“Ngô Tú Uyên, Bảo Vương vì cô nên bây giờ thành ra như thế vậy mà cô chẳng hề thấy xấu hổ, vẫn tiếp tục ngồi trên xe lăn một cách giả tạo ư? Thôi được, tôi sẽ đưa hai thứ này cho Trần Thoại. Để xem, cô còn nói được gì với anh ấy.”

Chụp lấy chiếc đĩa và máy ghi âm, Nicolas mau chóng xoay lưng. Nhưng chưa kịp cất bước là anh đã cảm nhận một sự nhói buốt ngay vai từ cú đánh khá mạnh ở phía sau. Tức thì, anh ngã vật xuống ghế sofa, ngay đúng vị trí vừa ngồi ban nãy. Đưa tay sờ vai bị đánh, Nicolas chậm rãi nhìn về phía đối diện. Trước mặt anh, Tú Uyên đang đứng và tay cầm một thanh gỗ, đôi mắt toát lên sự giận dữ đáng sợ. Rất nhanh, cô nhích từng bước đến gần, cất giọng trầm đục: “Anh muốn thấy tôi đứng dậy và bước đi? Vậy bây giờ tôi cho anh nhìn kỹ.”

Không hề bận tâm nguy hiểm có thể xảy ra với mình, Nicolas cười cười:

“Đúng rồi, đây là hình ảnh tôi muốn thấy nhất. Cô định giết tôi bịt miệng à?”

Lắc đầu, Tú Uyên đổi giọng nhẹ nhàng hơn: “Tôi không ngu dại gì giết anh để đi tù. Tôi sẽ phá hủy cái đĩa và máy ghi âm sau đó bắt nhốt anh lại rồi yêu cầu cái tay thám tử tư kia đưa toàn bộ file lưu trữ. Nếu hắn từ chối thì tôi sẽ...”

“Thì cô sẽ làm gì?”

Tú Uyên gần như bất động vì nghe rõ chất giọng quen thuộc vang khê ở sau lưng. Sự đe dọa lập tức biến mất trong đáy mắt, đúng khoảnh khắc này nó hẳn rõ nổi thắt thần lẫn kinh ngạc, mồ hôi ra đầy lòng bàn tay đang siết chặt thanh gỗ, Tú Uyên từ từ quay lại và bản thân thực sự mong rằng mình đã nghe lầm. Thế nhưng trái tim muốn ngừng đập vào cái lúc cô trông rõ bóng dáng Trần Thoại xuất hiện tại phòng khách, ngay trước chiếc tủ bằng gỗ sang trọng hệt kiểu anh vừa từ phía sau chiếc tủ bước ra. Trần Thoại nhìn Tú Uyên với vẻ vô cảm nhưng cô cảm nhận rõ ràng cơn cuồng nộ đang khuấy động trong lòng anh. Vẫn đang khó xử với tình huống trở trêu thì Tú Uyên nghe Nicolas nói to:

“Chính tôi bảo Trần Thoại đứng sau chiếc tủ để chứng kiến bộ mặt thật của cô.”

Điên tiết vì lần nữa bị Nicolas chơi xỏ, những ngón tay Tú Uyên bấu chặt vào thanh gỗ đến nỗi chảy máu. Nhưng không quan tâm chuyện đó vì bây giờ điều cô lo lắng và sợ hãi nhất là Trần Thoại đã chứng kiến toàn bộ sự việc này giờ. Chẳng những vậy, anh còn đi đến đỡ Nicolas dậy, đồng thời hỏi rằng:

“Vậy ra, đây mới là tất cả sự thật?”

Buông rơi thanh gỗ, Tú Uyên lắc đầu liên tục, miệng không ngừng nói:

“Không... Không như anh nghĩ đâu...”

“Thế tôi phải nghĩ sao đây? Tận tai tôi nghe lời nói trong máy ghi âm. Tận mắt tôi thấy cô đứng lên và bước đi vững vàng. Cô còn muốn tôi nghĩ thế nào?” – Tuy trách cứ nhưng giọng chẳng hề lớn, Trần Thoại nhìn khắp người Tú Uyên, đôi mắt buồn đến mức không từ nào diễn tả được – “Tại sao? Tại sao...?”

Trái tim trong lồng ngực nhói đau kinh khủng khi Tú Uyên nghe câu hỏi nhẹ hẫng từ Trần Thoại. Cái nhìn tê tái của anh làm cô đau đớn hơn mọi lời trách. Tú Uyên muốn Trần Thoại bên cạnh mình, kể cả việc dùng thủ đoạn nhưng giờ thì mọi thứ sụp đổ. Chính cô đã khiến anh nhận ra rằng, niềm vui bên nhau ba năm là giả tạo, rằng anh bỏ ra khoảng thời gian dài vô nghĩa chỉ để ở cạnh kẻ lừa dối.

Không nghe Tú Uyên đáp, Trần Thoại không nói gì nữa, thôi dùng ánh mắt trách cứ lẫn thất vọng vào cô. Bình thần, anh chậm rãi cất bước. Chưa đi đến cửa phòng khách, anh đã bị Tú Uyên nắm lấy tay giữ lại. Gương mặt đầy hoang mang, cô cầu xin: “Anh đừng đi. Em làm vậy cũng vì yêu anh.”

{=; 2-

41. Chương 41: Trở Về

Bất động vài giây, Trần Thoại nhìn sâu vào đôi mắt mong mỏi ấy, lắc đầu:

“Vì đỡ cho cô, Bảo Vương phải đối mặt với bất hạnh như thế và bây giờ cô còn muốn ngăn tôi đến gặp cô ấy? Yêu tôi sao? Không đúng. Thứ cô yêu là bản thân mình vì cuối cùng cô vẫn chỉ là kẻ ích kỷ.”

Đẩy nhẹ Tú Uyên sang qua một bên, Trần Thoại rời khỏi ngôi nhà chỉ có đối trá này. Còn Nicolas, xoa xoa bờ vai đau xong, anh bảo rõ ràng: “Cô có thể giữ cái đĩa và máy ghi âm rồi đấy. Muốn làm gì chúng thì tùy cô.”

Dứt lời, bóng dáng anh chàng con lai cũng mất hút sau cánh cửa. Về phía Tú Uyên, cô đứng yên trong căn phòng rộng lớn đã hoàn toàn chìm vào im lặng. Bên tai cô liên tục vang lên câu nói vừa rời của Trần Thoại. Tiếp theo, những giọt lệ trực chào tranh nhau chảy xuống cằm, Tú Uyên ngồi phịch lên ghế.

Mọi người hết sức vui mừng khi thấy Trần Thoại trở về Việt Nam cùng Nicolas. Tất cả chạy đến ôm chầm lấy anh sau ba năm xa cách không thư từ hay cuộc gọi nào. Kết thúc những câu hỏi thăm, Tuấn Khang gác niềm vui lại, chậm rãi:

“Hắn cậu đã nghe về chuyện của Nhóc Bảo Bối?”

Trần Thoại gật khề. Bùi Việt vỗ vai chàng trai, nén tiếng thở dài: “Cậu về được là tốt rồi. Ít ra, Bảo Vương cũng sẽ vui sống trong những tháng ngày còn lại.”

Không muốn buổi gặp mặt trở nên buồn bã, Nicolas chuyển sang chuyện khác:

“Bảo Vương thế nào rồi?”

“Sau khi nghe mọi người nói rõ mọi việc, Bảo Vương không phản ứng gì, chỉ im lặng. Cậu ấy chẳng hề khóc càng không tỏ ra đau khổ nhưng chưa bao giờ tỏ thấy gương mặt cậu ấy buồn đến vậy. Tiếp, Bảo Vương yêu cầu mọi người ra ngoài và cho đến chiều hôm nay thì vẫn chưa rời phòng.”

Nghe An Hằng kể lại, Nicolas quay qua Trần Thoại: “Anh hãy đến gặp Bảo Vương. Có lẽ thấy anh, cô ấy sẽ nguôi ngoai hơn.”

Tiếp tục gật đầu thay cho câu trả lời, Trần Thoại chậm rãi bước lên lầu. Nãy giờ cứ nhìn ra phía sau Nicolas, Đài Trang ngạc nhiên: “Chỉ có hai anh về thôi sao?”

Biết cô bạn có ý hỏi đến Tú Uyên, Nicolas đáp ngắn gọn: “Chuyện cũng dài dòng lắm, tối nay tôi sẽ kể mọi người nghe.”

“Bây giờ anh bận việc gì à?”

Nicolas mỉm cười trước câu hỏi của Hồng Thuận: “Tôi phải đi gặp một người.”

Nằm lặng yên trên giường, Bảo Vương hướng đôi mắt bình yên ra ngoài khung cửa sổ. Chiều nay không nắng, hơi âm u, có lẽ trời sắp mưa. Mê man nhiều ngày và khi tỉnh dậy, cô được mọi người nói về tình trạng hiện giờ của bản thân. Lúc nghe xong, đầu óc trống rỗng lạ lùng, cô không suy nghĩ được gì. Bảo Vương khó hiểu vì sao bản thân lại chẳng hề khóc dù đã biết rõ mình chỉ còn sống nhiều nhất là hai năm. Thời gian như thế là quá ít, phải, thật sự chẳng đủ cho những dự định và ước mơ. Cô sẽ mất đi niềm vui cảm kéo, mất đi niềm vui mang hạnh phúc đến cho người khác. Tuy bề ngoài bình thần, đến nỗi chẳng rơi lấy một giọt nước mắt hay có phản ứng dữ dội nhưng kỳ thực Bảo Vương đã rơi vào trạng thái u uất nặng nề.

Thậm chí từ sáng hôm qua cho đến sáng hôm nay, cô không nhớ bản thân đã làm gì. Dù vậy, Bảo Vương không phải người ôm mãi đầu buồn mà sống. Việc này đối với cô, đúng là đả kích lớn nhưng chỉ cần có thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ thì cô nhất định vượt qua cảm giác khó chịu này và đứng dậy. Người mạnh mẽ sẽ luôn mạnh mẽ. Thiết nghĩ, điều quan trọng bây giờ với Bảo Vương là cố gắng trân trọng khoảng thời gian còn lại, tiếp tục cầm kéo. Ngày nào còn hơi thở, ngày đó cô chưa từ bỏ ước mơ.

Ngã đầu xuống gối, Bảo Vương nhắm mắt lại, muốn ngủ một giấc thật ngon. Vài phút sau, cô chợt nghe âm thanh mở cửa khe khẽ rồi tiếng bước chân ngày càng gần đến mình. Từ từ mở mắt ra, dưới ánh sáng dịu nhẹ từ cửa sổ hắt vào, Bảo Vương thấy rõ một gương mặt thân quen đã ba năm rồi mình chưa gặp lại. Cả nụ cười triu mến lẫn ấm áp. Đường như không tin vào hình ảnh trước mặt nên cô cứ giương mắt nhìn Trần Thoại mãi đến khi anh ngồi xuống bên cạnh. Đôi tay anh dịu dàng chạm nhẹ vào gương mặt còn ngơ ngác của cô.

“Anh về rồi, Bảo Vương.” – Vẫn cách gọi tên rất ân cần, Trần Thoại mỉm cười.

Chậm rãi ngồi dậy, Bảo Vương chưa rời mắt khỏi chàng trai đó. Từ mái tóc, đến gương mặt và cả thân thể anh, tất cả sự quen thuộc kỳ diệu đều khiến cô như sống lại khoảnh khắc hạnh phúc nhất của quá khứ.

“Đây không phải là mơ chứ?”

Lần đầu tiên nghe giọng Bảo Vương đầy xúc động, lòng Trần Thoại dấy lên nỗi bồi hồi khó tả. Thật trân trọng như nâng niu báu vật vô giá, anh nhẹ nhàng ôm cô. Vòng tay siết chặt, anh muốn cô cảm nhận rõ ràng sự ấm áp lúc này. Chẳng đợi lâu, Trần Thoại thì thầm vào tai Bảo Vương điều giấu kín từ lâu:

“Hãy nghe anh. Anh chỉ nói một lần thôi. Bảo Vương,…”

Khi ba từ diệu kỳ phát ra từ đôi môi Trần Thoại truyền đến tai Bảo Vương thì cơ thể nhỏ bé đó gần như ngừng mọi cử động. Cái nhìn đứng yên hướng vào khoảng không phía trước nhưng không phải sự trống rỗng mà là một thế giới bừng sáng bởi những tia nắng lung linh và cô biết rất rõ đây là thực. Bảo Vương nghe tiếng đập của trái tim ấy, cảm nhận hơi thở ấy. Một Trần Thoại bằng xương bằng thịt. Bây giờ, cô mới đủ dũng cảm đặt tay lên lưng anh, ôm chặt. Ban này cô sợ rằng đây chỉ là ảo ảnh và nếu chạm tay vào thì nó sẽ biến mất. Tựa cảm lên vai Trần Thoại, Bảo Vương vùi mình vào sâu trong lòng anh. Giống ngày xưa, vẫn không một lời nói nào nhưng cả hai có thể cảm nhận rõ ràng hạnh phúc từ đối phương.

Trong khi ấy, thật bất ngờ khi người Nicolas tìm gặp lại là Ngô Thịnh. Khi kể cho vị giám đốc nghe toàn bộ mọi chuyện ba năm trước đồng thời cho ông xem chiếc đĩa DVD và nghe lời ghi âm của gã bác sĩ, Nicolas từ tốn:

“Giờ thì ông đã hiểu rồi chứ? Về kế hoạch của cô con gái ông dàn dựng.”

Đối diện, Ngô Thịnh lặng im. Thật sự ông khá bất ngờ về những việc Tú Uyên làm, cũng như cảnh con bé khóc lóc đau khổ khi biết mình bị liệt. Còn cả chuyện cô cắt cổ tay với ý định tự sát. Tất cả đều chỉ là kế hoạch được sắp xếp.

“Tôi đã khó hiểu khi Tú Uyên bảo rằng, không cần thuê người giúp việc. Tôi cứ nghĩ, nó muốn được sống thoải mái cùng Trần Thoại…”

Ngô Thịnh bỏ lửng câu nói, vẻ như không phải kể lại mà chỉ là ông đã tìm ra cho mình lời giải đáp ổn thỏa về điều mà bản thân vẫn luôn thắc mắc. Một giây sau, Ngô Thịnh nhìn trở lại Nicolas: “Tú Uyên thế nào rồi?”

Hiểu ẩn ý qua câu hỏi đó, Nicolas điềm nhiên: “Yên tâm, con gái cưng của ông vẫn bình an ở ngôi biệt thự bên Canada. Tôi đâu có làm gì cô ấy, cũng chẳng tổ giết gì cả. Nhưng tôi không nghĩ hiện tại Tú Uyên cảm thấy thoải mái.”

“Cậu đến đây chỉ để nói tôi biết về chuyện này?”

“Vậy ông nghĩ tôi còn mục đích gì? Tổng tiền hay đe dọa?” – Nicolas nói với giọng khá buồn cười – “Đơn giản tôi muốn ông biết ra sự thật Tú Uyên chẳng hề bị liệt hay gặp bất hạnh gì cả. Cô ấy nói dối. Vì thế, việc Trần Thoại trở về bên cạnh Bảo Vương mong ông đừng can thiệp vào nữa. Hãy để họ được yên.”

Ngô Thịnh vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm: “Cậu đang ra lệnh cho tôi?”

Nicolas nhìn chăm chăm Ngô Thịnh, đúng hơn là nhìn một người bố nhẩn tâm.

“Bảo Vương, con gái ông, từ giờ chỉ còn sống được hai năm.”

Ngô Thịnh thoáng bất động. Sự vô cảm biến mất thay vào đây là vẻ trầm tư. Hẳn, ông đang suy nghĩ xem, điều đối phương vừa nói có thật hay chẳng. Đọc được suy nghĩ của vị giám đốc qua cái nhìn dò xét, Nicolas lấy trong balo tấm hình X-quang đặt lên bàn. Ngón tay chỉ vào vết đen nhỏ, anh trình bày lại rõ ràng lời bác sĩ nói hôm đó. Lúc Nicolas kết thúc câu nói, Ngô Thịnh chậm rãi cầm tấm hình X-quang lên xem. Đúng là trong não của người được chụp có vật kỳ lạ. Tiếp, ông hướng mắt xuống góc trái tấm hình, nơi ghi rõ tên bệnh nhân. Ba từ Ngô Bảo Vương hiện dưới đáy mắt bất chợt đứng yên của ông. So với kế hoạch Tú Uyên tạo ra ba năm trước thì điều kinh khủng Bảo Vương đối mặt ở hiện tại làm Ngô Thịnh bất ngờ hơn nhiều. Trong chốc lát, ông hoàn toàn lặng thinh. Giọng Nicolas đột ngột cất lên cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung kia:

“Ông hãy đến thăm cô ấy. Chỉ một lần thôi cũng được.”

Ngô Thịnh bất giác buông một câu khó hiểu: “Đến thăm để tha thứ sao?”

Cười nhạt nhẽo vì nghe xong câu nói vô tâm ấy, Nicolas đứng dậy, bảo rành rọt:

“Đến thăm cô ấy với tư cách là một người bố. Tha thứ? Cho dù có tha thứ thì cũng không đổi lại được mười mấy năm cô ấy sống trong sự ghẻ lạnh của ông.”

Dù Nicolas đã rời khỏi phòng khá lâu nhưng Ngô Thịnh vẫn ngồi yên lặng trên ghế. Điều anh chàng con lai vừa nói, chẳng hiểu sao lại khiến ông bận tâm.

“Gọi điện cho tiểu thư bảo tiểu thư hãy về nước.”

Yêu cầu vệ sĩ xong, Ngô Thịnh cầm hình X-quang lên, nén tiếng thở dài...

Một buổi sáng vài ngày sau ở salon C.B, vừa bước vào phòng khách, Nicolas, An Hằng, Đài Trang và Hồng Thuận ngạc nhiên khi thấy Tú Uyên ngồi đối diện với Bùi Việt và Tuấn Khang. Về như trước đó ba người đã có cuộc nói chuyện khá lâu. Sau mấy giây bất ngờ, tức thì Hồng Thuận sai những bước dài đến trước mặt Tú Uyên, không kiêng nể gì trong việc tỏ rõ sự tức giận:

“Cô đến đây làm gì? Với chuyện cô đã gây ra cho Bảo Vương và anh Trần Thoại, cô còn dám đến salon C.B ư?”

Tú Uyên im lặng không đáp. Còn Bùi Việt cất tiếng vừa đủ nghe, nhắc nhở:

“Em đừng nói chuyện với khách như vậy. Cho dù đã xảy ra chuyện gì, khi bước chân vào salon và yêu cầu được phục vụ thì ai cũng là khách hàng.”

Lần này đến lượt Đài Trang khó hiểu: “Ngô Tú Uyên muốn C.B làm đẹp?”

Tuấn Khang giải thích rõ: “Tú Uyên muốn Nhóc Bảo Bối cắt tóc cho mình.”

“Cái gì?” – Hồng Thuận trợn mắt, hết không tin vào điều vừa nghe – “Cô có đủ tư cách yêu cầu Bảo Vương cắt tóc sao? Thật trơ trẽn!”

Trái với dáng vẻ giận dữ từ anh chàng làm nail, An Hằng chỉ nhẹ nhàng nói với đối phương: “Ngô tiểu thư, Nicolas đã kể hết mọi chuyện. Chúng tôi không muốn trách cứ gì cô nhưng xin cô đừng làm Bảo Vương tổn thương nữa...”

Thình lình cắt ngang lời An Hằng, Tú Uyên mau chóng đứng dậy để kết thúc sự lặng im của bản thân và cả màn trách móc tức giận này giờ:

“Tôi là em gái chị ấy. Tôi biết mình phải làm gì lúc này. Có những chuyện chúng tôi cần thẳng thắn đối diện với nhau.”

Hồng Thuận toan tuôn câu giáo huấn thì Nicolas liền ngăn lại rồi nhìn Tú Uyên:

“Hãy đi gặp Bảo Vương và nói những điều cần nói.”

Không muốn nấn ná ở lại đây lâu, Tú Uyên mau chóng rời phòng khách.

Lập tức, Hồng Thuận quay qua Nicolas, hắng giọng:

“Sao anh lại để loại người xấu xa đó đi gặp Bảo Vương?”

Nicolas điềm nhiên: “Đã đến lúc chị em họ nói chuyện rõ ràng với nhau.”

“Nhưng như thế có tốt chăng?” – An Hằng lo lắng.

Ngắt lời đối phương bằng một ánh mắt bình lặng nhưng đầy thấu hiểu, anh chàng con lai khề khàng đáp: “Tốt hay không là tùy thuộc ở Bảo Vương.”

Bất động chốc lát, những người nọ lần lượt nhìn nhau và nén tiếng thở dài.

Dù đã đứng trước cửa phòng khá lâu nhưng Tú Uyên chưa gõ cửa. Lúc đầu cô rất quyết tâm khi bước chân vào đây nhưng khi đã đến trước cửa phòng Bảo Vương thì bản thân lại muốn đổi ý. Không phải hối hận mà vì cô sợ phải đối mặt với chị, với đôi mắt thờ ơ nhưng mạnh mẽ đó. Những lúc như thế, Tú Uyên nhận ra mình thật nhỏ bé và yếu đuối. Cô không rõ, sau khi đã biết hết sự thật về kế hoạch được dàn dựng ba năm trước thì liệu chị có còn muốn gặp mình. Nhắm mắt, lòng cô phân vân giữa hai lựa chọn, vào hay không vào.

“Em đã đến, vì sao không vào?”

Câu hỏi đột ngột của Bảo Vương từ trong phòng vọng ra khiến Tú Uyên thoáng giật mình, ngay tức thì mở mắt ra. Chị đã biết cô có mặt trước cửa phòng, chẳng những thế còn hiểu về khó xử trong cô. Chẳng quá lâu cho sự lặng im, Tú Uyên hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Bảo Vương ngồi trên giường, hướng ánh mắt không trách cứ, không buồn bã về phía Tú Uyên, giống như cái nhìn đó đã chờ đợi rất lâu về người phía sau cánh cửa. Trông gương mặt tĩnh lặng ấy, Tú Uyên cảm giác lòng nhẹ đi. Chậm rãi tiến đến bên giường, cô dừng lại ở khoảng cách nhất định trước đối phương. Chỉ chờ có thế, Bảo Vương cất tiếng: “Ba năm rồi chị mới gặp em. Vẫn khoẻ chứ?”

Không quá bất ngờ trước câu hỏi thăm ần cần kia, Tú Uyên vốn biết rõ Bảo Vương là người như thế nào. Rất nhanh, giọng cô đều đều:

“Thấy em trong tư thế này, em nghĩ chị đã có câu trả lời rõ ràng. Sao chị còn hỏi thăm em trong khi chính chị mới là người đang bệnh?”

Kể từ lúc Tú Uyên xuất hiện ngay trước mặt, Bảo Vương không hề tỏ ra kinh ngạc hoặc có biểu hiện hờn trách gì khi thấy em gái vẫn bước đi với đôi chân lạnh lặn dù ba năm trước cô từng nghĩ nó sẽ không thể đứng được. Là do bản thân đã biết toàn bộ sự thật hay vì cô không hề giận em gái? Hẳn, nguyên nhân thứ hai sẽ giải thích đúng đắn cho thái độ bình thản của Bảo Vương này giờ.

“Một thời gian dài không gặp, hiển nhiên chị phải hỏi thăm em.”

Tú Uyên vẫn chưa rời mắt khỏi chị khi nghe xong điều đó. Quan sát từng đường nét trên gương mặt quen thuộc, cô phát hiện dường như sau gần ấy năm, Bảo Vương không hề thay đổi. Luôn nhìn mình bằng ánh mắt bao dung ảm ảm.

“Chị đã biết hết mọi chuyện em gây ra, đúng không?” – Vẻ như không mang hàm ý hỏi vì Tú Uyên chẳng đợi nghe câu trả lời đã tiếp – “Đó cũng là lý do em đến đây. Dù trốn tránh thế nào thì có những chuyện chẳng thể che giấu được nữa. Nhưng trước khi nói ra tất cả, em muốn chị cắt tóc cho em, được chứ?”

Dẫu đôi chút khó hiểu trước yêu cầu từ em gái, Bảo Vương vẫn đồng ý. Mau chóng đứng dậy, cô đến gần bàn, lấy túi đựng da buộc vào hông. Bảo Vương đảo mắt trở lại Tú Uyên đồng thời kéo chiếc ghế gần đó ra. Không hề lưỡng lự, Tú Uyên xoay lưng và ngồi xuống. Khi cảm nhận đôi tay dịu dàng kéo tuột dây buộc tóc trên đầu mình thì cô từ từ nhắm mắt lại, nói một câu kỳ lạ:

“Chị đừng cắt tóc nhanh quá, để em được nghe lần nữa âm thanh của cây kéo.”

Một khoảng lặng kéo đến. Tiếp theo, Bảo Vương lấy lược chải nhẹ nhàng mái tóc dài của em. Nhận được câu trả lời từ đối phương, bấy giờ Tú Uyên mới mỉm cười. Và không lâu sau, cô bắt đầu kể một câu chuyện trong quá khứ.

42. Chương 42: Câu Chuyện Không Hồi Kết (hết)

“Từ nhỏ, em đã luôn ganh tị với chị. Về mọi thứ. Chị thông minh mạnh mẽ. Đặc biệt có khiếu cắt tóc. Mẹ và bố đều là người hoạt động trong lĩnh vực làm đẹp vì vậy cả hai rất vui mừng trước tài năng của chị. Kiểu như, có một người kế thừa. Còn em chỉ là cô bé bình thường. Ngoài gương mặt xinh xắn cùng với năng khiếu múa, em chẳng có mối liên kết nào với hair stylist. Em tự nhủ bản thân phải cố gắng thật nhiều, chỉ ít để mình không phải là đứa trẻ vô dụng trong mắt bố mẹ. Dù cả hai rất yêu thương em nhưng thật sự mối quan hệ ấy vẫn chưa trọn vẹn bởi em và bố mẹ không sống cùng một thế giới.”

Đôi tay nhịp nhàng, chiếc lược chải đều trên mái tóc, Bảo Vương chăm chú vào công việc, tai nghe những lời kể của Tú Uyên. Cô hiểu, chỉ vài phút nữa thôi mình sẽ được biết các bí mật bị chôn giấu từ lâu. Chẳng rõ sao, đôi mắt Tú Uyên trở nên sắc bén hơn, có lẽ giờ đây câu chuyện mới thật sự bắt đầu.

“Cho đến năm ấy, cái đêm định mệnh, mẹ lái xe chở em trong mưa để tìm chị. Tai nạn thương tâm là nỗi ám ảnh với em. Mẹ ra đi và em phải mang trên vai vết sẹo không bao giờ mất. Vào khoảnh khắc đó, chị biết không, em đã rất căm ghét chị vì đã cướp đi mẹ. Lúc nhìn thấy chị khóc, em tự nhủ rằng, cho dù có trách cứ thì chuyện cũng chẳng thể thay đổi và quan trọng, những lời trách rồi sẽ biến mất trong tương lai, người bị trách sẽ nguôi ngoai phần nào tội lỗi mình gây ra. Thế nên, em chọn cách tha thứ cho chị. Em buộc phải tha thứ bởi chỉ có như vậy mới khiến chị thêm day dứt, đau khổ. Phải, là em đang trả thù chị.”

Bí mật đầu tiên về Tú Uyên đã được hé lộ. Hiển nhiên, nó khiến Bảo Vương bất ngờ đến nỗi cơ thể gần như bất động. Những hình ảnh trong quá khứ, về cảnh chứng kiến mẹ chết trong xe, về cảnh Tú Uyên được đưa vào bệnh viện với đôi vai đầm đìa máu và cả lúc em gái ngược nhìn bằng đôi mắt trong veo, mỉm cười tha thứ. Tất cả đều hiện hiện trong đầu óc trống rỗng của Bảo Vương.

Tú Uyên lại cất tiếng trong khi cảm nhận tốc độ từ chiếc lược đang chậm dần.

“Bố ghét chị, đưa chị rời khỏi nhà. Thật sự, em đã mãn nguyện. Em nghĩ, kể từ giờ mình sẽ có được những gì trước đây chưa từng có. Bố dành hết tình thương cho em. Mọi người dần quên chị. Nhưng điều em không ngờ là chị vẫn tiếp tục niềm đam mê cắt tóc, chẳng những thế chị ngày càng tài năng hơn. Cũng vì điều đó, chị được bước chân vào salon WOB. Bề ngoài luôn tỏ ra vui mừng nhưng kỳ thực em rất sợ hãi. Em sợ chị sẽ giành lại những gì đã mất và em trở thành kẻ trắng tay. Em không muốn bố thấy được tài năng của chị, đến nỗi đôi lần em cố nghĩ cách khiến chị rời khỏi WOB. Trong đêm Gala thời trang MeiSang, không phải Trịnh Ngân mà chính em mới là kẻ cắt chiếc váy của Cẩm Hiền. Trước đó, em cũng chẳng hề có ý định tìm giúp chị một thợ phụ nào cả.”

Đến đây thì đôi tay Bảo Vương hoàn toàn ngừng lại. Bí mật thứ hai của Tú Uyên làm cô không thể tiếp tục công việc. Đôi mắt luôn thờ ơ lãnh đạm lúc này ánh lên chút thất thần. Dù thế, Bảo Vương vẫn chọn sự im lặng.

“Ông trời thích trêu ngươi khi cho chị và em cùng yêu một chàng trai. Buồn cười là, ngay cả trong tình cảm, em cũng chẳng thể hơn chị được. Em cứ ngỡ bản thân đã tìm được hạnh phúc... Dù biết rõ anh ấy không yêu mình, dù hiểu rõ tình cảm không thể miễn cưỡng và chẳng có thắng thua ấy vậy em vẫn cố chấp muốn giành lấy anh ấy.” – Tú Uyên cười nhẹ vì câu chuyện sắp đến hồi kết thúc – ” Chuyện tiếp theo như chị đã biết, em vạch ra kế hoạch ấy, thậm chí em mạo hiểm cả việc cắt cổ tay tự tử. Sau cùng, anh Trần Thoại cũng đồng ý bên cạnh em suốt đời. Nhưng một lần nữa, số phận lại cướp anh ấy đi. Những gì không phải của mình, cuối cùng cũng chẳng thể thuộc về mình.”

Thoảng lảng thình, Bảo Vương khẽ khàng nhắm mắt. Sau cùng mọi bí mật về Tú Uyên, cô em gái luôn cười đùa hồn nhiên suốt hơn hai mươi năm qua, đã được tiết lộ. Cảm giác trong lòng Bảo Vương lúc này, chẳng có gì ngoài nỗi buồn vô hạn. Một chút hụt hẫng, một chút đau. Đôi tay cảm lược ngừng lại, Bảo Vương mở

mắt ra rồi mau chóng lấy kéo cắt tóc đồng thời hỏi: “Những gì đã qua, chị sẽ không nghĩ đến nữa. Chị chỉ muốn biết, có bao giờ em thật sự yêu thương chị?”

Ánh mắt chợt đứng yên, bất giác Tú Uyên nhớ lại rất nhiều kỷ niệm trước đây của hai chị em. Những lúc cả hai ở bên nhau và cười hạnh phúc. Lắng nghe âm thanh của chiếc kéo cắt tóc, hơn ai hết, cô nghĩ mình đã tìm được câu trả lời.

“Tú Uyên của chị không phải là một em gái đáng yêu hiền lành, tốt bụng. Em là kẻ xấu xa và thủ đoạn như thế. Nhưng ngay bây giờ, em sẽ không nói dối chị. Thực sự rất nhiều lần em thấy hạnh phúc vì chị đã ở bên cạnh.”

Không ngừng việc cắt tóc nhưng phản chiếu trong đáy mắt chăm chú kia là sự mãn nguyện lẫn thanh thản. Đôi tay cầm kéo, Bảo Vương cắt thật nhanh. Không gian xung quanh trở nên yên lặng. Những sợi tóc cắt rơi nhẹ nhàng xuống đất.

Tú Uyên tròn xoe mắt khi hình ảnh phản chiếu trong tấm gương là một cô gái có mái tóc ngắn trên vai với kiểu ép thẳng mượt và rẽ mái lệch. Không còn gương mặt ngây thơ của một người luôn che giấu bí mật đằng sau những nụ cười mà giờ đây nó toát lên sự cứng chặc, thanh thản lẫn trưởng thành. Chỉ mái tóc đổi khác thôi đủ khiến Tú Uyên nhận ra bản thân như hoàn toàn thay đổi, trở thành con người mới. Cùng lúc, giọng Bảo Vương vang lên nhẹ nhàng:

“Kiểu tóc này có tên là Tha Thứ. Cắt đi mái tóc dài, đồng nghĩa em cũng sẽ từ bỏ quá khứ. Chị muốn kể từ bây giờ, em hãy sống cuộc đời mới, không nuôi tiếc.”

Nhìn chính mình trong gương một lúc lâu, Tú Uyên chậm rãi quay qua, đối diện với chị bằng đôi mắt kiên quyết nhưng buồn bã:

“Cuộc đời này, sẽ có một điều em không thể không hối hận. Chính là sự ra đi của chị. Em đã chẳng còn cơ hội để chuộc lỗi. Nhưng nếu đó là điều chị mong muốn thì em hứa, nhất định sẽ tiếp tục sống với con người hoàn toàn mới.”

Bảo Vương gạt đầu, cười dịu dàng. Để rồi trước khi em gái rời khỏi, cô đã nghe:

“Em hy vọng, một ngày nào đó trở về em được thấy chị vẫn khỏe mạnh và mỉm cười hạnh phúc. Còn một điều em luôn muốn nói... Xin lỗi chị.”

Bảo Vương chẳng hề phản ứng khi dõi theo bóng dáng Tú Uyên biến mất sau cánh cửa. Vì bản thân cô không thể hứa với em gái điều ấy.

Vừa bước ra khỏi salon C.B, Tú Uyên tình cờ gặp Trần Thoại. Anh ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô ở đây. Tuy vẫn còn giận nhưng anh không buông lời trách cứ hay hỏi lý do cô đến salon C.B. Cũng có thể anh đã hiểu ra phần nào đấy, đặc biệt là khi thấy mái tóc ngắn đó. Khác với mọi lần, Tú Uyên chỉ nhìn Trần Thoại bằng đôi mắt phẳng lặng, phản chiếu sự nuôi tiếc lẫn yêu thương. Nhưng điều cô có thể làm lúc này chỉ là: khẽ cúi đầu đồng thời nói ba từ: “Em xin lỗi.” Chẳng chờ xem phản ứng đối phương thế nào, Tú Uyên nhanh chóng bước đi. Khoảnh khắc cô đi ngang qua chàng trai ấy cũng là lúc bản thân chấp nhận từ bỏ. Yêu anh là điều Tú Uyên mãi mãi không hối hận. Hiển nhiên, Trần Thoại kinh ngạc lần thứ hai bởi hành động thanh thản cùng lời xin lỗi từ cô tiểu thư. Vì vậy, anh không ngừng dõi theo bóng dáng đó dần khuất xa.

Đi được một đoạn, Tú Uyên ngừng lại, bấy giờ nước mắt mới trào ra, ướt đầm gương mặt. Đưa tay lên ngực, nơi chứa đựng những cảm xúc dồn nén này giờ khi gặp Bảo Vương và Trần Thoại, cô đau đớn đến nỗi chỉ biết bật khóc tức tưởi. Những sợi tóc ngắn buông xoã trong làn gió, cuốn trôi đi quá khứ đầy tiếc nuối nhưng không làm tan biến một trái tim đã đánh mất yêu thương vì lầm lỡ.

Chiều hôm nay, một vị khách bất ngờ thứ hai lại đến salon C.B, Ngô Thịnh. Vì có lịch hẹn làm đẹp cho khách tại nhà nên năm người nọ không ở salon, chỉ có Tuấn Khang và Bùi Việt tiếp ông. Nói chuyện với nhau ít phút, ông được Tuấn Khang dẫn vào phòng Bảo Vương. Tuy đây là việc khó tin nhưng vị giám đốc danh tiếng đó đến đây để thăm cô con gái mình luôn ghét bỏ.

Khi Tuấn Khang đã rời phổi phòng, Ngô Thịnh chậm rãi bước đến bên giường và ngồi xuống. Dường như đây là lần đầu tiên, ông nhìn Bảo Vương với đôi mắt có chút dịu dàng, không còn sự căm ghét giống trước

đây. Sáng nay Tú Uyên đến tìm Ngô Thịnh, báo là sẽ qua Canada sống một thời gian để bắt đầu lại và nói ông hãy đến thăm Bảo Vương. Kể từ sau cuộc gặp với Nicolas, nghe những lời nói ấy, Ngô Thịnh đã suy nghĩ rất nhiều. Chẳng hiểu vì sao bản thân vẫn còn lưỡng lự. Có lẽ vì ông không rõ mình phải nói gì khi gặp mặt con gái. Ấy vậy, buổi chiều ông lái xe đi dạo thế nào lại đến ngay salon C.B.

Khẽ thở dài, Ngô Thịnh chưa rời mắt khỏi Bảo Vương đang ngủ say. Ông không muốn đánh thức con dậy vì nghĩ có lẽ gặp gỡ âm thầm như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai. Bởi sau bao nhiêu năm xa cách cùng sự trách cứ ghét bỏ, hai người phải nói gì đây. Đặc biệt là Ngô Thịnh. Ông không thể nói chuyện với Bảo Vương theo một cách nhẹ nhàng thoải mái như một người bố với con gái. Chẳng phải vì lòng chưa thể tha thứ mà vì con người khó có thể đến gần nhau khi đã trải qua những chuyện như thế. Quan sát gương mặt bình yên của Bảo Vương, Ngô Thịnh tự hỏi đã bao lâu rồi mình quên mất từng đường nét đáng yêu thân thuộc ấy. Có vẻ thời gian xa cách nhiều đến mức ông không nhớ nổi.

Nhớ lại cái chết của vợ cách đây mười ba năm, Ngô Thịnh bất giác nghĩ rằng, phải chăng khi đó mình đã sai khi đổ hết mọi tội lỗi lên người Bảo Vương. Sự bướng bỉnh của một đứa trẻ không phải là sai trái bởi nó chưa ý thức được việc làm của bản thân. Lý nào ông đã bắt công với con? Tại sao bây giờ khi nghe Bảo Vương chỉ còn sống hai năm thì Ngô Thịnh mới phát hiện điều quan trọng đó? Nếu cô vẫn sống hạnh phúc, liệu ông có cố gắng tha thứ hay vẫn tiếp tục oán giận? Chính Ngô Thịnh cũng không cách nào tìm ra câu trả lời. Suy cho cùng, giờ đây những điều này đã trở thành vô nghĩa. Cô con gái ông ghét bỏ ngần ấy năm dài sẽ kết thúc cuộc đời khi còn rất trẻ. Đau đớn thay khi người ta chẳng thể thay đổi bi kịch. Mặc dù vậy, từ sâu thẳm trong lòng Ngô Thịnh, một ý định đã hình thành. Và ông tin, đây là điều tốt nhất sau cùng mình làm cho Bảo Vương. Thật nhẹ nhàng, người bố ấy lấy trong túi áo ra một vật rồi đặt vào bàn tay đứa con gái bất hạnh. Ông hy vọng khi tỉnh dậy, nó sẽ mỉm cười...

Mở mắt ra sau giấc ngủ dài, Bảo Vương ngồi dậy. Toan vươn vai thì bất chợt, cô cảm giác có vật gì trong lòng bàn tay. Mau chóng đưa lên xem, cô vô cùng ngạc nhiên bởi thấy sợi dây đồng hồ của mẹ nằm đó. Vẫn chưa hết khó hiểu thì rất nhanh, đôi mắt Bảo Vương đứng yên vì thấy rõ ràng chiếc đồng hồ đeo tay đã chạy lại bình thường. Tuy kính vẫn vỡ nhưng ba cây kim nhỏ xíu đang thông thả nhích từng chút một, đúng với giờ ở hiện tại.

“Mày muốn tao tha thứ? Chỉ khi nào mày làm cho đồng hồ này chạy lại như cũ!”

Câu nói oán trách ba năm trước của Ngô Thịnh vang lên trong đầu Bảo Vương. Để rồi tiếp theo, đứa con gái đó hiểu ra tất cả. Về việc, có một người vừa mới ở đây và cũng chính ông đã đặt chiếc đồng hồ được sửa này vào tay mình. Ngồi thần thờ trong chốc lát, Bảo Vương tự dưng mỉm cười thanh thản vì đã hiểu ra lời nhắn nhủ từ bố. Khẽ khàng, cô áp kỹ vật của mẹ vào lòng, nhắm mắt lại...

Một buổi sáng như mọi ngày, An Hằng, Hồng Thuận, Đài Trang, Tuấn Khang và Bùi Việt đến phòng Hair Cut của salon C.B. Lúc gần đến nơi, họ chợt nghe âm thanh nói chuyện vui vẻ phát ra từ trong phòng. Phải mất vài giây sau, năm người mới phát hiện là giọng của Bảo Vương, Trần Thoại và Nicolas. Đưa mắt nhìn nhau xong tất cả liền mở hé cánh cửa rồi kín đáo nhìn vào trong.

“Em ăn món canh này đi. Sáng nay anh vừa nấu xong.” – Trần Thoại ân cần.

Tiếp theo đến lượt Nicolas: “Dùng canh xong thì ăn đến món nướng của tôi.”

Đối diện, Bảo Vương gật đầu: “Về phần ăn uống thì bao tử này không từ chối.”

Trong khi Bảo Vương vừa ăn canh vừa ăn món nướng thì Nicolas quay qua Trần Thoại, hỏi: “Hôm qua anh đi thăm chị thế nào rồi?”

“Chị tôi vẫn khỏe.” – Trần Thoại đáp – “Nghe tôi nói sẽ về Việt Nam sống luôn, chị ấy rất vui, còn bảo sẽ đến thăm Bảo Vương.”

Gật đầu, Nicolas chuyển sang chủ đề khác: “Anh hứa sẽ chỉ tôi cắt ba kiểu tóc khó nhất trong giới hair stylist, nhớ chứ?”

“Tôi không quên. Nếu được thì trưa nay ta bắt đầu luôn.”

“Ok.” – Nicolas nhún vai – “Học càng sớm, tôi càng mau chóng vượt qua anh.”

Trông cảnh ba người nọ nói chuyện hào hứng, nhất là Trần Thoại và Nicolas, thì năm người đứng xem bên ngoài không khỏi vui mừng. Chưa bao giờ tất cả cảm nhận rõ mối quan hệ giữa ba con người đó lại trở nên khăng khít như hiện tại.

Nicolas ngạc nhiên khi thấy năm người nọ bước vào: “Mọi người đến sớm thế?”

Trong khi những người còn lại cười khúc khích thì Hồng Thuận khoanh tay, giọng đùa cợt: “Đến sớm nên mới thấy được cảnh vui vẻ này chứ.”

Không ham hố với việc hòa theo bạn trai, Đài Trang nhìn Bảo Vương: “Xem ra cậu khoẻ hẳn rồi ha, mới sáng đã đến phòng Hair Cut ngồi ăn.”

Bảo Vương vừa nhai vừa trả lời thản nhiên: “Dù có mệt, cũng không thể để bụng đói được. Có đồ ăn ngon mà bỏ qua thì thật phí.”

Nghe xong, Bùi Việt cười cười: “Chà, nói được như thế thì đúng là khoẻ lắm rồi. Thế thì anh không cần phải quá lo nữa.”

“Cám ơn anh vì mấy ngày qua đã đến C.B giúp đỡ mọi người. Bây giờ em đã khoẻ hẳn, có thể trở lại làm việc như cũ.”

Tuấn Khang nhắc nhở cô em gái ham mê công việc: “Không cần vội như thế, em cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng được.”

“Thú thật, mấy ngày qua không cầm kéo, em buồn lắm. Nằm trên giường mà em cứ mong mình mau mau khoẻ lại để được cắt tóc.” – Bảo Vương mỉm cười.

An Hằng dịu dàng nói câu chí lý: “Đúng là cậu nặng nợ với chiếc kéo cắt tóc.”

“Biết sao được vì tớ sinh ra là để cắt tóc.”

Thú vị với câu nói đó đến nỗi vỗ nhăm vai Trần Thoại, Bùi Việt khí thế:

“Đây là câu nói anh thích nhất ở em. Nào, giờ mở cửa salon C.B thôi. Chúng ta bắt đầu ngày làm việc mới, vị khách đầu tiên đang chờ đấy.”

Tất cả đồng thanh hô lớn: “Ok.” và mau chóng đi làm việc.

Còn Bảo Vương, khi cầm kéo trên tay, cắt tóc cho vị khách đầu tiên trong ngày, cô đã mỉm cười mãn nguyện bởi biết rõ đây là giây phút hạnh phúc nhất. Dù Bảo Vương hiểu rằng một ngày nào đó rất gần, mình sẽ không còn được đứng ở đây nữa thế nhưng lòng vẫn cảm ơn cuộc đời vì giờ đây cô đã có tài năng và ước mơ, hai người con trai quan trọng nhất, những người bạn thân thiết luôn ở bên cạnh, một lời tha thứ của quá khứ. Cuối cùng, điều tuyệt diệu nhất là những lúc cô có thể cầm kéo, tiếp tục mang đến phép nhiệm màu cho nhiều người...

Mọi người đang làm việc thì bỗng dừng, chẳng rõ từ đâu một đám nhóc trai gái ủa vào trong salon C.B. Mắt đứa nào đứa nấy đều hướng khởi, ngược nhìn khắp không gian rộng lớn tại đây với đủ dụng cụ hành nghề làm đẹp. Tức thì, Hồng Thuận chặn ngay giữa đường, chống hông hỏi: “Mấy nhóc vào đây làm gì?”

Một cậu bé liền chỉ tay về phía Hồng Thuận, hét to: “Anh ấy là Hồng Thuận, chuyên gia vẽ nail 3D của C.B đó các cậu ơi!”

“Đúng rồi ha! A, kia là chị An Hằng và chị Đài Trang kia!”

“Hey! Đó có phải là chị Bảo Vương? Có cả anh Nicolas và anh Trần Thoại nữa!”

Nghe bọn nhóc la hét ầm ĩ với vẻ hứng khởi, mọi người chẳng ai hiểu gì hết. Sợ chúng gây loạn trong salon khiến khách khó chịu, mau chóng Tuấn Khang đi đến rồi giơ tay lên hông ngăn tiếng ồn kia lại, dịu dàng nói: “Các em yên lặng. Đây không phải nơi để nghịch phá đâu. Ngoan, tất cả ra ngoài chơi đi.”

Lập tức, đám nhóc ngừng reo hò, gương mặt trở nên nghiêm túc. Rồi một cô bé lanh lợi trong nhóm cất tiếng: “Chúng em không vào đây để nghịch phá mà chỉ muốn xem anh chị làm để học hỏi. Ước mơ của chúng em là một ngày nào đó cũng sẽ thành lập một total salon giống như C.B.”

Tất cả đồng loạt nhìn nhau trước lời tuyên bố hùng hồn đó. Bắt đầu thấy thú vị, Bùi Việt liền bước đến nhìn hết một lượt sáu đứa trẻ tầm mười tuổi, hỏi:

“Total salon? Thế các em biết thế nào là hair stylist, make up, nail, hương liệu?”

“Biết chứ ạ. Bọn em, ai cũng có đam mê với công việc làm đẹp.”

“Hà hà, thú vị thật!” – Bùi Việt quay qua bảy người kia còn đang khó hiểu – “Thôi, cứ để các em ở đây một chút để xem tay nghề của mấy anh mấy chị.”

Hồng Thuận nhún vai, gật đầu. An Hằng và Đài Trang cũng không phản đối. Còn Tuấn Khang thì thở ra, không quên dặn dò những cô cậu nhỏ tuổi:

“Anh sẽ cho các em ở lại đây một tiếng nhưng không được làm ồn nhé.”

“Cám ơn anh. Thế mỗi ngày bọn em đến salon C.B xem như vậy được không?”

“Mỗi ngày ư?”

Giọng thẳng thốt của Tuấn Khang vừa dứt thì Bảo Vương nói nhẹ nhàng:

“Em thấy cũng không có gì phiền phức lắm đâu. Nếu các em ấy đã thích như vậy thì ta cứ đồng ý. Dù sao cũng không nên đuổi trẻ con.”

“Em nghĩ, chúng thật sự nghiêm túc với chuyện học hỏi.” – Trần Thoại thêm lời.

Trông Tuấn Khang còn hơi lưỡng lự, Nicolas liền đẩy nhẹ đám nhóc đến một góc phòng rồi bảo từng đứa lấy ghế ngồi. Thấy chúng đã ổn định, anh rành rọt:

“Nếu muốn mỗi ngày được đến salon thì phải tuân thủ đúng quy tắc là giữ trật tự. Đây sẽ là chỗ ngồi của mấy đứa. Nhớ rõ, nếu làm ồn, anh ném hết ra đường.”

Đám nhóc gật đầu liên tục. Không thể có cách tốt hơn, Tuấn Khang đành thở dài. Lúc Nicolas quay trở lại vị trí làm việc thì mọi người cũng tiếp tục công việc của mình. Và sáu đứa trẻ đó, chúng không hề phát ra âm thanh nào nữa mà chăm chú quan sát những đôi tay tài năng kia với đôi mắt thích thú ngưỡng mộ.

Từ những cuộc tương ngộ định mệnh ấy, một thế hệ nhỏ tuổi xuất chúng khác lại trưởng thành trong giới làm đẹp.

Đó là tuổi trẻ. Là đam mê và nhiệt huyết. Là thời đại của những tài năng./.

HẾT.

(14/02-14/04/2014, TP HCM)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-tao-mau-toc>